

Луиз Бегшоу

Ускри

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРMES“

ЛУИЗ БЕГШОУ ИСКРИ

Превод: Илвана Гарабедян

chitanka.info

Диамантите са вечни, но тайните — не.

Бижутерийният магнат Пиер Масо има всичко: пари, власт, световно признание, изискана и покорна съпруга, красиви любовници. Една нощ обаче той излиза от дома си и потъва в неизвестност, оставяйки след себе си куп неразрешени въпроси и догадки.

Седем години по-късно Софи Масо обявява смъртта на съпруга си въпреки яростните протести на свекърва си и сина си. Тя смята, че семейството и компанията трябва да продължат напред, за да оцелеят. Но някои хора имат други намерения. Софи трябва да се справи не само с реалната заплаха от фалит, но и с гневните нападки на сина си, с финансовите домогвания на конкуренцията и с подлите номера на една от любовниците на Пиер.

Ще успее ли изисканата, но неуверена Софи да се превърне в успяла бизнес дама? Ще намери ли начин да избегне скандала около мистериозното изчезване на съпруга ѝ и неговото тъмно минало?

*Посвещавам тази книга на моя приятел Джейкъб Рийс
Мог.*

Благодарности

Преди всичко искам да благодаря на моя приятел и литературен агент Майкъл Сисънс, който се захвана с мен като с обещаващ млад автор, без да имам нито една публикувана книга, и който направи така, че израстването като писателка да ми изглежда лесно от самото начало.

Изключително благодарна съм и на целия екип на „Хедлайн“, особено на моя редактор Хари Евънс, който ми връчи цял един роман с бележки за тази книга и подобри чувствително крайния резултат. Благодаря също на Кер Макрей, Мартин Нийлд, Джейн Морнет, Джорджина Мур, Катрин Кобейн, Джеймс Хоробин, Кейт Бърк, Ейми Джонсън, Попи Шърлоу, Емили Кенеди, Барбара Ронън, Катрин Роудс, Пол Ендпресър, Натали Хигинс, Беатрис Денисън, както и на хората, ангажирани с продажбите. Дължа огромни благодарности и на Роузи де Кърси, която рецензира първоначалния план за книгата, а впоследствие започна и редактирането. Специални благодарности и на борда на директорите, изобщо на всички онези, които подпомогнаха създаването и публикуването на този роман.

Но най-вече благодаря, разбира се, на всеки един от моите читатели — и се надявам да посетите моя интернет сайт: www.louise-bagshawe.com.

ПРОЛОГ

— Десет милиона долара, американски — каза Пиер Масо.

Човекът в другия край само изсумтя, по линията се чу прашене. Надяваше се да не прекъсне внезапно. Там телекомуникациите бяха несигурни.

— Двадесет.

— Нямам толкова. — Говореше спокойно и уверено. — Дванадесет. Само толкова мога да дам. Плюс оборудването. Взимаш ги или край.

Последва пауза. Масо знаеше, че съдбата му зависи от отговора.

— Много добре.

Въздържа се да не въздъхне. Беше усвоил навика да не показва слабост.

— Но трябва да пристигнеш скоро.

— Тръгвам още тази нощ. — Пиер се усмихна. — Ще се видим скоро.

Затвори. Отлично... Отлично.

За пръв път усети вълнение. Не повърхностната тръпка на богатия — такива тръпки търсеше и получаваше ежедневно — а истинска възбуда. Страст, кипене на кръвта. Нещо, което Пиер Масо не бе усещал много отдавна. От раждането на Томас. А преди това... Много преди това...

Огледа се в просторния си ъглов офис в сградата от осемнадесети век. Беше елегантен, малко безличен — идеално място за сериозен бизнес. В сърцето на Париж. Някога се бе виждал като грамаден паяк: диаманти и скъпоценни камъни проблясват като капчици роса по паяжината му и примамават плячката.

Обикновено, когато човек постигне всичко, което е желал, става тромав и мързелив. Пиер, който все още правеше по сто лицеви опори на ден, не искаше това.

А сега се бе открила възможност да се издигне до една съвсем нова висота. Такава, каквато можеше да се достигне само с огромен

личен риск. Париж му принадлежеше, скоро и целият свят щеше да е негов. Като при „Тифани“. Или още по-добре — „Де Биърс“...

„Дом Масо“ продаваше страхотни бижута. Пиер обаче искаше нещо повече. Суровините.

Диамантите.

Отиде до бюрото си и с малкото златно ключе, което носеше на врата си, отвори тайното чекмедже. Върху поставка от дебело тъмнозелено сукно проблясваха мострите.

Пиер ги извади и ги разстла върху изпънатата си длан. Зашеметяващо. Блещукаха в помръкващата светлина на вечерта като мънички ледени кристалчета, искрящи върху кожата; сякаш лунната светлина е уловена и затворена в ослепителните хладни камъни. Един прикова неустойимо погледа му: беше нежнорозов като утрото над замъка му. Хубав, естествен розов цвят, отлична чистота и дълбока наситеност на нюанса. Поне три карата. Само той струваше най-малко десет милиона франка.

Реши, че когато се върне от пътуването до онова забравено от бога място, ще поръча да подредят всички тези камъни в една огърлица. Колие от диаманти, инкрустирани в двадесет и четири каратово злато, а розовият камък с капковидна форма ще е в центъра. Колие за шията на съпругата му Софи; защото и тя, както и диамантите, мините, както всичко останало... му принадлежеше.

Телефонът му звънна.

— Да?

— Извинете, мосю — беше секретарката му, хладнокръвна и изпълнителна в офиса и нетърпелива да му угоди извън него, когато той имаше настроение за това. — Мадмоазел Джуди е на телефона — пролича неприязънта ѝ. Пиер се забавляваше с ревността ѝ. — Да ви свържа ли?

Той се замисли. Можеше да мине седмица, вероятно и две, преди да се върне. По време на пътуването може би нямаше често да се радва на компанията на някоя дама. Младата Джуди го боготвореше коленопреклонно... и беше толкова гъвкава, толкова стегната... Никой не го бе обожавал така след Наташа, а и той се наслаждаваше. Но не, не и тази вечер. Не искаше да се разсейва. Щеше да пази енергията си, както правеше винаги във важни моменти.

— Не, зает съм — и добави с нотка на жестокост: — Връщам се в замъка за вечеря със съпругата и сина си.

Почти недоловима въздишка от другата страна на линията му подсказа, че е засегнал болезнено място. Обичаше често да напомня на любовниците си къде им е мястото; това предотвратяваше неприятни ситуации, а и всякакви неразумни очаквания.

— Разбира се, мосю. Приятна вечер, мосю.

Замисли се дали да не посети заместника си Грегоар Лазар. Но се отказа. Лазар и бездруго знаеше прекалено много. Утре щеше да узнае, че Пиер е заминал; а той самият междувременно щеше вече да е прекосил френската граница. Колкото по-малко се знаеше за ходовете му, толкова по-добре. Пиер Масо си оставаше единак.

Искаше да види своя син и наследник. Без да разговаря с никого, той прибра обратно мострените диаманти, взе палтото си и влезе в личния си асансьор, който слизаше директно в гаража.

Без сбогувания, без усложнения. Така му харесваше.

* * *

Минаваше осем и половина, когато спря колата пред замъка. Това бе един от любимите му моменти от деня — ранна привечер, време, когато синът му се забавлява във ваната, а Софи, младата му жена, го очаква с приготвен коктейл. Пиер предпочиташе „Том Колинс“ и се наслаждаваше на леко притеснения ѝ вид почти толкова, колкото и на питието. На тридесет и две години Софи не беше онова момиче, за което се бе оженил някога, но все още имаше млечнобяла кожа на англичанка и високи скули. Щеше да съхрани красотата си дори и след като мине петдесетте. Пиер бе пресметнал това от самото начало.

Вече не бе толкова недодялана, не излъчваше предишната безкрайна благодарност и нервност. Несметното му богатство вече не предизвикваше у нея страхопочитание. Но въпреки това все още бе леко притеснена в негово присъствие, изпитваше известна неловкост; държеше се някак плахо с господаря на къщата. И със свекърва си, страховитата и студена Катрин, която така и не благоволяваше да ѝ засвидетелства одобрение и топлина.

Софи се бе посветила изцяло на Том. Което впрочем идеално съвпаднаше с плановете на Пиер за нея. Беше вярна, любезна и стилна. Прекрасна домакиня, любяща майка; покорна съпруга и жена за показ.

Може би недотам вълнуваща. Но пък той търсеше вълнения другаде. Качествата, които ценеше у съпругата си, нямаша нищо общо с онези, които търсеше в една любовница.

Е, по света имаше достатъчно жени, но никоя от тях не можеше да му даде всичко, от което се нуждаеше.

Той прекоси с бодра крачка настланата с чакъл алея, която водеше към внушителната колонада на входа на замъка. Серкур, икономът му, го чакаше и безмълвно пое палтото му.

— Малкият господар Томас още ли е във ваната?

— Предполагам, че да, мосю. Мадам е с него в източното крило.

Пиер не го изчака да довърши, а изтича с големи крачки нагоре по стълбите, после към банята на сина си.

— Папа!

Том бе разпознал стъпките на баща си — Пиер чу развълнувано разплискване, докато спираха крановете на ваната. Вратата се отвори широко. Софи стоеше и се усмихваше нежно.

— Подранил си, шери — каза тя. — Съжалявам... не съм ти приготвила пиетието...

— Няма нищо, скъпа. — Пиер я целуна сдържано по бузата. — Това е времето за къпане на Том. — Усмихна се на мокрото голо телце на сина си. — Графикът винаги трябва да се спазва, нали?

— Излизам! — нетърпеливо викна Том, подскочи и грабна дебела пухкава хавлия.

Пиер се загледа очарован в сина си. Том имаше неговите черти и му беше странно и безкрайно учудващо да види радостта и любовта, изписани на лицето му, сякаш вижда себе си като дете в някаква паралелна вселена, където баща му го обича. Том бе той самият, но променен — различен, по-добър. Бе предоставил на сина си единственото кътче в сърцето си, което не бе здраво залостено.

— Целият си червен като бретонски рак — мило вметна Софи и го целуна.

Том се дръпна, преструвайки се на смутен, но очите му грейнаха.

— Папа — нетърпеливо извиси глас той. — Папа, ще ми почетеш ли преди лягане?

— Разбира се, миличък. С удоволствие — наведе се и вдигна на ръце увитото в хавлията дете, а на жена си подхвърли през рамо: — Ще се видим в дневната.

— Добре. Сладки сънища, миличко!

Софи целуна мократа буза на Том и безшумно излезе.

— Хайде — Пиер протегна ръка към момчето. — Какво да бъде? Може би Дюма, „Желязната маска“.

Когато синът му заспа, той слезе при Софи, която го чакаше. Беше се преоблякла в красива рокля от яркожълта коприна, изпъстрена със зелено и бяло в долната част на полата, и бе сложила жълти перлени обици от Южните морета — бе ѝ ги подарил за Великден. Забързано прекоси стаята да му подаде питието, но той го остави настрана. Нямаше намерение да пие тази вечер.

— Как си, скъпи? Как мина денят ти?

— Добре — усмихна ѝ се студено. — У дома всичко ли е както трябва?

Тя потръпна леко както винаги — от страх пред неодобрението му.

— Скъпи... какво имаш предвид?

Той леко сви рамене.

— Градинарите. Паркът... прислугата...

— Всичко е идеално, точно както трябва да бъде. — Софи изглеждаше притеснена. — Защо, да не би да си забелязал нещо нередно?

Той поклати глава. Да, спокойно можеше да я остави да се оправя сама. Не би променила нищо в установения ред.

— Виждала ли си се скоро с майка ми?

— Отидох да я посетя тази сутрин на чай — бързо отговори тя.

Пиер знаеше колко много мрази тези посещения жена му, но въпреки това продължава да ходи при майка му, защото отлично разбира какво значи семейство. Това го радваше. Приблужи се до нея и я целуна по бузата. Съпругата му го погледна изненадана.

— Ела с мен до вратата. Да ме изпратиш — каза Пиер. — Връщам се обратно в Париж — стисна дланта ѝ. — Трябва да свърша някои неща; може да остана в града няколко дни.

— Ще ни липсваш — каза Софи. — Върни се скоро.

Той се обърна и тръгна към колата си; прелестната привечерна светлина вече тъмнееше над овощната градина.

Пиер Масо се качи в колата си и потегли. Софи остана на прага загледана след съпруга си, докато автомобилът се изгуби от погледа ѝ.

ПЪРВА ГЛАВА

— Значи така — каза възрастната дама. — Дойде най-сетне.

— Точно така, мадам — притеснено изрече Софи.

Свекърва ѝ поклати глава и лека гримаса на недоволство огъна тънките ѝ устни.

— Говори на английски, момиче, за бога — сопна се тя. — Френският ти никога не е бил добър.

Прислужницата все още бе наблизко, наливаше чая, но Катрин Масо не обръщаше никакво внимание на този факт. Разбира се, че можеше да се кара на Софи пред прислугата — в света на Катрин тези хора бяха невидими. Те просто не съществуваха.

— Искам да разбереш решението ми — каза Софи, като се постара гласът ѝ да остане равен.

Свекърва ѝ винаги я бе притеснявала. Никога не бе усетила у нея каквато и да било топлина, нито когато двамата с Пиер се ожениха, нито по-късно, когато се появи Том.

— И сама виждам добре какво е решението ти.

Гневно махна с тънката си костелива ръка към роклята на Софи. Беше много елегантна; модел на „Живанши“, вталена, с дължина точно под коляното, стилно ушито сако и строго официални обувки на нисък ток на „Кристиан Лобутен“.

Но елегантността ѝ не бе от значение. Важен бе цветът. А той бе черен.

— Отказваш се от сина ми — извиси глас възрастната мадам Масо.

Софи се изчерви. Това бе най-близкото до емоционален изблик, което някога бе виждала от страна на Катрин, а Софи нямаше желание да наранява когото и да било. Вече бе имало прекалено много болка. За миг остана смълчана. Седяха, без да проговорят, в пищния салон в къщата на вдовицата, докато чаят „Ърл Грей“ бързо изстиваше пред тях в тънкостенните порцеланови чашки. Софи копнееше час по-скоро да изскочи отук. Показният разкош на мебелите в стил „Луи

Четиринадесети“, старинните копринени китайски тапети, всичко я потискаше непоносимо.

— Никога не бих се отказала от Пиер. Но вече минаха седем години.

— Седем години и два дни.

Софи кимна. Разбира се, че броеше дните — беше му майка.

— Не сме чули нищо — изрече тихо. — Нито дума, нито знак.

— Имаше сведения, че е бил видян — упорито вдигна брадичка възрастната мадам Масо.

— Проучихме всички — напомни ѝ Софи. — Нищо не излезе.

Младата жена хвърли поглед през високите и тесни прозорци на къщата от осемнадесети век. Разкриваше се прекрасна гледка към парка, езерото, чак до господарската къща, Шато дез Етоал — замъка на звездите. Домът на Пиер. А сега — неин дом.

— Ако имах дори и най-слабата надежда, че той е жив...

— Нямам никакво съмнение, че е жив — яростно изсъска старата дама.

— Въз основа на какво? — попита Софи. — Разполагаш ли с някаква нова информация?

О, колко ѝ се искаше... Тогава нямаше да ѝ се налага да минава през всичко това. Щеше да се оттегли в познатия топъл комфорт на замъка и да продължи да се занимава с онова, в което бе най-добра — да бъде търпеливата и покорна съпруга на Пиер, да поддържа домашното огнище и искрата на надеждата у сина си, вместо да ѝ се налага да се изправя срещу какво ли не... Например срещу Катрин Масо.

— Не съм го почувствала. Трябва да знаеш, че когато човек като Пиер умре, това се усеща. Мъж като него не си отива незабелязано.

Изгледа презрително Софи, сякаш се питаше — за хиляден път — какво изобщо е мислел Пиер, когато се е свързал с такава невзрачна жена.

— Разбирам. Това е майчината любов — промълви Софи.

Старата дама се извърна и копринените ѝ поли прошумоляха.

— Какво знаеш ти за любовта! — възкликна тя.

— Обичах Пиер.

— Чудя се дали е било така — рязко отсече свежърва ѝ.

За пръв път Софи изпита гняв, но страхът ѝ го заглуши. Катрин винаги я бе плашила. Трябваша ѝ седмици, дори и месеци, за да събере достатъчно смелост да го направи. И, разбира се, беше готова да понесе всичко, което Катрин имаше да избълва. Но и сега, както и занапред Софи щеше да се държи както би очаквал Пиер: с безукорно достойнство, със самообладание, което далеч не ѝ бе вродено, но което бе упражнявала толкова дълго, че бе станало част от нея.

Освен това пред нея бе майката на Пиер. Тя страдаше много. За миг си помисли какво би било, ако става дума за Том и слуша реплики от устата на жена му.

— За теб това е ужасно — каза внимателно. — Надявам се, че ще дойдеш да ме видиш след няколко дни. А също и Том — добави, опитвайки се да я примами с обещанието да види внука си. — Би трябвало да си дойде от Оксфорд за уикенда.

— Какво мисли Томас за действията ти? — настоятелно извиси тон Катрин.

Произнесе името по френски маниер само за да напомни на снаха си какво „би желал“ Пиер.

Софи леко пребледня.

— Той е много привързан към баща си. И също като теб още се надява.

— Не одобрява поведението ти — тържествуващо заяви Катрин.

Софи въздъхна тежко.

— Мина толкова време. Време е да сложим край. Най-вече заради Том. Той трябва да може да продължи нататък, да има своя шанс да изживее скръбта.

Катрин се вторачи в нея, после се изсмя рязко.

— Много си наивна — рече язвително, — ако си мислиш, че животът не дава на всеки достатъчно поводи за това.

Софи сведе поглед. Наивна. Глупава. Пасивна. Да, знаеше какво си мисли Катрин, какво мислят всички за нея.

Произхождаща от средната класа, необразованата Софи Робъртс, избрана противно на всички очаквания от великия Пиер Масо за негова съпруга, когато бе само на деветнадесет. И майка на единственото му дете, слава богу, син. Какво бе постигнала тя през всички тези години, освен да се научи как да се облича, да се държи в обществото и да организира приеми?

Изправи се.

— Трябваше да ти го съобща лично.

— Да. Благодаря за това.

Катрин стисна прилежно сгънатите документи с костеливата си ръка и ги вдигна към Софи. Тя се пресегна да ги вземе, но за миг възрастната жена ги задържа.

— Невероятно — поклати глава тя. — Трябва само да се подпишеш. И получаваш контрола над осемдесет милиона евро.

Софи се поколеба, после внимателно издърпа документите от ръката на свекърва си.

— Пиер не би искал двете да се караме.

— И всичко, което трябва да направиш, за да ги получиш — продължи Катрин, сякаш изобщо не бе я чула, — е да го обявиш за мъртъв.

— Защото той е мъртъв — безпомощно успя да вметне Софи. — Минаха толкова години.

Катрин Масо въздъхна и извърна лице, сякаш бе прекалено изтощена, за да се занимава повече с нея.

Софи изчака няколко мига, после безшумно се обърна и напусна къщата. Навън върху идеално подравнения чакъл на алеята я чакаше колата с шофьора ѝ. Въздъхна дълбоко едва след като той излезе да ѝ отвори задната врата, а тя грациозно се настани вътре с лекотата на котка — събрани колене, глезените повдигнати едновременно. Не беше точно от облекчение — предстоеше ѝ да свърши още твърде много, за да изпитва облекчение. Но поне за миг можеше да отдъхне.

Колата потегли безшумно, плъзгайки се по извивките на алеята към голямата къща. Беше край на май, разкошна пролетна привечер, в която угасващата топла светлина криеше обещание за лято. Декоративните зелени храсти хвърляха дълги сенки върху гладката морава, а езерото искреше под полегатите лъчи на гаснещото слънце.

Вечерта бе почти подобна на онази преди малко повече от седем години, когато съпругът ѝ я бе целунал по бузата и ѝ бе казал, че трябва да се погрижи за делата си в града. Бе ѝ казал, че не е нещо особено важно. Бе заминал и тя повече не го видя.

ВТОРА ГЛАВА

— И наградата „Оскар“ се присъжда на...

Комедийният актьор, впрочем суперзвезда, замълча за миг, за да нагнети нужното напрежение. В бляскавата бална зала Хю усети как всички около него поеха дълбоко дъх. Всички чакаха, вперили погледи в огромния екран.

Той не бе нервен. Чувстваше се много спокоен. Сърцето му биеше със стабилния ритъм от шестдесет удара в минута, ритъм на спортист.

— Джил Калвърт!

Изкуствената бляскава усмивка на комедийния актьор избледня сред възторжените викове и аплодисменти. Екранът се раздели и от петте красиви лица — четири, от които насила се опитваха да запазят доволния си вид — се показа единственото, което наистина беше щастливо. Тя повдигна красиво извита вежда и докосна шията си с идеално оформените си нокти, сякаш не можеше да повярва, че са избрали именно нея.

Камерата я обожаваше. Задържа се за миг върху млечнобялата ѝ кожа. И, разбира се, върху прелестното ѝ авангардно колие.

Последва нова буря от аплодисменти. Сега Хю си позволи една съвсем лека усмивка. Хората около него го потупваха по гърба, по раменете. „О, само почакайте да видите“, доволно си мислеше той.

Джил се понесе към сцената с царствена походка, облечена в елегантна рокля в стила на двадесетте години, обшита с хиляди пайети. Тежката материя прилепваше по тялото ѝ, черна и лъскава като кожа на видра. Сексапилна, но изключително семпла. Идеален фон за бижута. И то какви бижута! Хю лично ги бе избрал. Скъпоценности за бунтар. Големи късове цитрин, един от най-евтините и най-широко разпространените полускъпоценни камъни на света, нанизани върху осемнадесеткаратови златни нишки; но върху същите тези нишки, искрящи като мънички слънца, бяха монтирани яркожълти диаманти.

Беше просто перфектно. Никой не бе виждал подобно нещо. Съчетание между евтиното и невероятно скъпото, между деликатното и провокативното. Колието се допълваше от подобни обеци, които висяха на идеално оформените ѝ уши и се открояваха на фона на гарвановочерната ѝ коса, стилно оформена в къса прическа като на Луиз Брукс.

Хю Монфърт бе спечелил лотарията на дизайнерите. Новоизгряваща звезда току-що бе получила първия си „Оскар“, докато носеше модел на „Мейбъри“, неговата фирма. Фирма, която Хю Монфърт, най-младият изпълнителен директор в историята на компанията, бе извел от мухлясалите и забравени от всички задни улички в квартал „Сейнт Джеймс“ и ѝ бе спечелил международно признание на водеща марка в най-новия и екстравагантен дизайн на бижута. Бе следвал интуицията си и бе работил наистина къртовски, за да сложи скъпоценностите на „Мейбъри“ на шията и ръцете на всяка млада и сексапилна звезда, която се появи на корицата на лъскаво модно списание. Наистина успехът му бе толкова впечатляващ, че хората на Джил Калвърт сами го бяха потърсили.

За миг си представи лицата на конкурентите си в Ню Йорк, Париж и Лондон. Със сигурност го проклинаха. Монфърт отново ги бе сложил в джоба си. „Отлично“, мислеше си доволен той. Изпита надигащото се от стомаха му силно и кратко задоволство от добре свършената работа. Живееше заради тези мигове на триумф, те му помагаха да забрави.

— Идеално! — извика силно седналият до него Пийт Стоктън, председател на борда на директорите на „Мейбъри“.

Хю кимна към екрана.

— Гледай.

Криеше още един коз в ръката си; бе направил това предложение на отначало силно изненаданата, но мигновено признателна госпожица Калвърт, която на секундата бе схванала какво може да ѝ донесе това: да я превърне от просто поредната добра актриса в светкавично порасла до величина на суперзвезда. Залогът тук бе известността, което бе напълно ясно за Хю. За нея — но и за него. Наградата „Оскар“ бе безспорно хубаво нещо, но само тя не можеше да те направи звезда. Кой ли си спомня за Мариса Томей? Или Роберто Бенини?

И така, Джил Калвърт се усмихна, поклони се леко и тръсна красивата си главица. Обещите ѝ с цитрини и диаманти проблеснаха подобно на капчици роса под слънчевите лъчи. Хю чу как край него се разнесоха въздишки на възхищение и завист.

На големите екрани пред очите им госпожица Калвърт вдигна своя „Оскар“ и го целуна. Отново бурни аплодисменти.

Тя се усмихна сияйно и каза простичко:

— Благодаря.

После се обърна и слезе от сцената.

Водещият церемонията комик зяпна.

Настъпи вцепенена тишина, преди диригентът на оркестъра, също силно изненадан, да даде знак на музикантите да засвирят, макар че веселата мелодия не можа напълно да заглуши изумения шепот на публиката. Минута по-късно, докато Хю се оглеждаше наоколо, се появиха усмивки... развеселени и проникателни усмивки. Почти всички в залата бяха опитни играчи на пазара на известността и незабавно осъзнаха какво бе направила Джил Калвърт току-що. Единственото, за което щеше да се говори на следващата сутрин. Защото в едно шоу, приело за норма десетминутни съзливни излияния и благодарности към всички — от Господ, та до личния асистент на кучето на съответната звезда, Джил бе произнесла най-късата реч в историята на церемониите.

Постижението ѝ не би могло да се подобри, тъй като се състоеше от една-единствена дума.

На следващия ден Джил Калвърт щеше да се появи във всички медии. И месеци щеше да се задържи на първите страници и сред първите коментарни рубрики. За този миг щяха да се изпишат безброй статии. Щяха да анализират всичко. Да обсъждат вида ѝ. И елегантната черна рокля... Екстравагантните бляскави бижута също щяха да са част от това.

Монфърт се усмихна. Когато на сутринта борсите отворят, акциите на „Мейбъри“ щяха да скочат. Вероятно с цели пет или шест процента.

Хората около него го наобиколиха и започнаха да го аплодират, сякаш самият той бе филмова звезда. Бяха все висши ръководители в „Мейбъри“, елитът от офиса на компанията в Лос Анджелис, а също и

най-преуспелите търговски представители — сега всички те мислеха за портфейлите си.

Монфърт погледна часовника си, дискретен златен модел на „Патек Филип“. „Мейбъри“ правеше и часовници, но той никога не носеше от тях; нито пък използваше копчетата за ръкавели на своята фирма. Бляскавата показност не бе в стила му. Бе старомоден англичанин, който се ужасява от показността и по-скоро би умрял, отколкото да го видят с някой от моделите от мъжката колекция на „Мейбъри“. Бе наследил няколко чифта копчета за ръкавели и пръстен с печат от баща си, сър Ричард, и тези украшения му бяха напълно достатъчни. В самото начало Пийт Стоктън му бе предложил да използва продуктите на „Мейбъри“, но Хю само с един поглед му бе дал да разбере, че това може да провали цялата сделка помежду им.

А те много искаха Монфърт. Докато той не бе дотам ентузиазирани да работи за компанията. За него „Мейбъри“ бе интересно предизвикателство, нищо повече. Бе роден в богато семейство, син на баронет и не се нуждаеше от пари.

Работата във фирмата означаваше само едно за Хю — борба за успех. Само това. И му беше напълно достатъчно.

Десет и половина. Докато лимузината му стигне до бала на губернатора, вечерята щеше да е започнала. Дори и в Холивуд, където това бе „модно“, Монфърт мразеше да закъснява. Изглеждаше му като проява на недисциплинираност, на неуважение.

— Трябва да тръгвам — каза тихо.

— Върви, върви — отвърна Пийт и отново го потупа по гърба. — Много добра работа, Хю. Как казвате вие, британците? Страхотно шоу. Монфърт се усмихна сковано.

— Да те откарам ли до някъде?

Стоктън само сви рамене.

— Няма нужда. Вероятно ще се върна в хотела.

Очите му, потънали в затлъстялото му лице, проблеснаха, докато оглеждаше тълпата, и се спряха на две от момичетата от търговския отдел. И двете блондинки, едната — особено пищна. Те уловиха погледа му и се усмихнаха подканващо.

Монфърт се постара да не покаже отвращението си. Не, тази вечер Пийт Стоктън нямаше да се появи на партито. Прекалено много от хората там познаваха жена му, Клаудия, активен участник в

благотворителните балове в Лос Анджелис. А и Стоктън не се интересуваше особено от звезди и светски събирания. Само от печалба. Беше му пределно ясна връзката между финансовите резултати и появяването на чаровния изпълнителен директор на компанията на публични места.

— Доскоро — късо се сбогува Стоктън. Беше се заяпал в момичето с големите гърди. Тя се засмя звънливо и отметна буйната си руса грива.

Монфърт кимна.

— Имаме насрочена среща на борда на директорите през юни — вметна той.

Завоалирана обида. Нямаше намерение да се вижда с Пийт Стоктън, ако не се налага. Стоктън се насочи към момичето, а Монфърт се отправи към изхода и към лимузината, като старателно отбягваше поздравленията и учтиво измърморваше благодарностите си.

Червено-белите райета върху лентата с марката „Мейбъри“ искряха над осветената представителна витрина бяха наели мястото на много висока цена, която обаче си заслужаваше. В Лос Анджелис, ако не си точно на булевард „Родео“, просто няма смисъл. Хю си отбеляза да мине оттам сутринта на път за летището само за да види тълпите, скупчени пред вратите, нетърпеливи да зърнат новата колекция. Реши да вдигне началната цена на всеки модел с по хиляда долара. Още тази вечер. Едва забележимо кимване и шофьорът докара лимузината.

— „Павилионът Дороти Чандлър“ — каза той, след като се настани вътре.

— Да, ваша чест — почтително кимна шофьорът.

Монфърт вдигна глава и се усмихна широко. Това бе първата истинска усмивка, която се появяваше на устните му от много време. Беше му забавно. Човекът явно бе проверил името на пътника си — почитаемия Хю Монфърт — и може би си бе помислил, че е някакъв съдия. Изобщо нямаше намерение да го поправа. Стараеше се да не поставя хората в неловко положение, освен ако не беше свързано с бизнеса.

— Очаква се голямо парти тази вечер, сър — обади се шофьорът.

— Предпочитам да съм с книга в леглото — призна Монфърт.

Човекът се засмя. Хю преглътна въздишката си и се загледа през затъмнените стъкла към преминаващите автомобили. Тази част от работата му бе най-неприятна, но въпреки това щеше да изпълни ролята си възможно най-добре. Щеше да ласкае знаменитостите, да общува с агентите им. Деликатно да отблъсква проявите на внимание от страна на по-дребните звезди, така че никой да не се засегне. Често бе трудно, тъй като някои бяха изключително настоятелни.

Хю Монфърт притежаваше всичко, за което би могла да мечтае една актриса, печелеща милиони долари. Приятно изваяни черти на лицето. Минало, свързано с военна кариера, което той никога не обсъждаше. Собствено богатство. Успех, който евентуално нямаше да съперничи с нейния. Някаква благородническа титла. И замък в Ирландия. Списъкът бе изключителен и не оставаше незабелязан. Но той изобщо не се интересуваше от актрисите, дори и от най-красивите, освен като от крачещи реклами на бижутата „Мейбъри“. Вероятно щеше да получи много предложения тази вечер, както делови, така и от личен характер. Особено ако се разнесат слуховете, че той е посъветвал Джил Калвърт не само какво да носи, но и какво да каже.

Но той щеше да се измъкне внимателно. Тази вечер щеше да се появи на възможно най-много партита и да се прибере някъде към три сутринта.

Почувства се безкрайно изтощен. Вече го връхлиташе умората от дългия полет, а сетне и от суетата на церемонията. Бе свикнал да се грижи за тялото си като инженер за своята машина; не използваше никакви стимуланти, освен кафе, а и с него не прекаляваше. Не желаше да се зарежда с енергия от кокаин или каквото там ново използваха напоследък богатите и известните, за да облекчат мъката си от това, че няма с какво да се занимават.

Монфърт стисна здраво юмрук и с усилие на волята се опита да изтръгне адреналин от запасите си. Когато бе много по-млад, във военноморския флот се бе научил как да се справя със съвсем малко сън и да се концентрира при далеч по-тежки условия от тези. Новоизлюпен младши лейтенант, едва на двадесет и една, бе пълзял по корем в прогизнали или ледени полета в опит да превземе аржентинските позиции. Докато неспирно се молеше да не застреля някого. Да, онова бе истинско страдание. А не присъствието на някакво скучно парти, дори и да са десет партита подред.

Връщаше се към спомените си за войната винаги, когато се почувстваше депресиран или го обземаше натрапчивото желание да зареже всичко. По-добре да мисли за това, отколкото за истински голямата си мъка, онази, която денонощно се бореше да забрави. Така настоящите му проблеми биваха поставени в перспектива; изглеждаха му дребни и незначителни. Знаеше, че именно този подход му бе помогнал днес да се превърне в доминираща сила в бизнеса. Наистина, снимката му не се бе появявала на корицата на списанията „Форчън“ или „Форбс“, все още не. Но Хю Монфърт притежаваше нещо важно: конкурентите му, до един, го познаваха и се страхуваха от него. Той бе издигнал „Мейбъри“ от нищото, от положението на дребна и неизвестна никому бутикова компания, която непрекъснато се опитва да имитира „Картие“, до лидерите на младежкия вкус и до прага на световното господство.

Този праг обаче не му стигаше. Монфърт искаше да стигне до края. Да наложи на пазара запазен знак на марката толкова категорично, да я направи толкова известна, че хората да плащат десетки и дори стотици пъти повече, отколкото струва всяко бижу, само защото е опаковано в червено-бели райета. Знаеше, че може да бъде постигнато. „Тифани“ го бяха направили. „Мейбъри“ щеше да ги последва.

Лимузината плавно спря и Хю се настрои да посрещне вълната от поздравления. Усмихна се, докато седеше на задната седалка. Пригответи се да натисне копчето на цялото си очарование — то бе истинското му оръжие.

Напомни си, че това е просто бизнес. А той живееше за бизнеса. Определено нямаше за какво друго да живее.

ТРЕТА ГЛАВА

— Заповядайте, мадмоазел — леко се поклони сервитьорът на Джуди и с апломб ѝ поднесе закуската, заедно със сметката.

Тя се усмихна.

— Мерси.

Въздъхна доволно. Това със сигурност бе любимото ѝ време от деня, както и любимият ѝ сезон. Закуска в малко кафене на брега на Сена в осем часа в една от топлите утрини, когато пролетта преминава в лято и слънчевите лъчи са златисти и топли, а прохладният бриз вече не е толкова студен. Бе заобиколена от туристи, но това не я притесняваше. Кафето ѝ с мляко ухаеше божествено, както и кроасанът, и можеше да похапне без всякакво угризение, тъй като вече бе направила сутрешния си крос. Четири километра всяка сутрин, неизменно, без да пропусне, независимо от времето. Така фигурата ѝ бе стройна, очите ѝ блестяха, а тонусът ѝ винаги бе на ниво. Резултатите бяха отлични. Понякога, както и днес например сервитьорите се обръщаха към нея с „мадмоазел“, а не с „мадам“.

Мадам. Опитваше се да свикне и да не мрази толкова тази дума. Нямаше смисъл да мрази остаряването. Казваше си, че трябва да пази силите си за нещата, които може да промени. Гордееше се с този подход. Петнадесетте години във Франция не бяха изкоренили всичко американско у нея. Отпи глътка от превъзходното кафе с мляко — само французите можеха да приготвят толкова хубаво кафе — и се загледа към реката, която проблясваше в бавния си ход. Скоро щеше да стане достатъчно топло, за да може да седне на маса отвън.

Погледът ѝ се спря на отражението ѝ в прозореца. Джуди бе доволна от вида си. Беше на тридесет и шест, висока метър и шейсет и осем и тежеше точно петдесет и седем килограма, които много строго следеше. Днес бе избрала особено елегантен тоалет; червена рокля с леко разкроена пола, бежова жилетка и чантичка и кремави обувки с червен кант. Беше си сложила семпли обеци — перлени капчици; на дясната си ръка носеше малък, но много красив рубин, обкован в

червено злато. Бижутата бяха от „Дом Масо“. Дори и с отстъпката за служители ѝ се бе наложило да спестява три месеца, за да си позволи всяко от тези бижута. Но изобщо не съжаляваше. Това бе едно от няколкото важни неща, които бе научила във Франция. По-добре да имаш малко, но скъпи и класически модели, както дрехи, така и бижута, вместо претъпкан гардероб с боклуци. Този начин на пазаруване ѝ позволяваше да бъде едновременно по-добре облечена и добре с финансите. Жилетката ѝ например струваше триста евро (тези нови и не толкова романтични като едновременешните франкове банкноти). Но я носеше всяка пролет вече пет години и смяташе, че може да я използва поне още пет.

Да, тоалетът ѝ бе елегантен. Джуди не се съмняваше, че мосю Лазар ще го одобри. Намаза кроасана си с масло и го изяде с наслада. Днес щеше да помоли — не, да поиска — повишение и нямаше никакви съмнения, че ще успее да го получи. Бяха минали седем години и вече бе крайно време.

Откакто Пиер бе заминал, всъщност бе изчезнал, кариерата на Джуди бе в застой. Естествено. Той бе помогнал на младата си любовница да се издигне бързо в йерархията и я бе направил шеф на отдела за връзки с обществеността точно преди да напусне както живота ѝ, така и всичко останало. Дори и сега, когато мислеше за него, я пробождаше остра болка. Пиер. Плейбой, заслепяващ с чара си. Бе я пленил от самото начало — елегантният му външен вид, несметното богатство, положението му в обществото. Всичко, което амбициозната млада Джуди се стремеше да постигне и да бъде. Беше ѝ предложил да сподели това с него. С какво нетърпение го бе последвала...

Но сетне, когато замина и не се върна и след като полицейското разследване и издирването не дадоха никакви резултати, никой не знаеше какво да прави с нея. Накрая решиха да не предприемат нищо. И Джуди, тъй като нямаше по-добър избор, просто сведе глава и продължи да работи.

Разбира се, мосю Лазар, новият изпълнителен директор, знаеше. Всички в офиса знаеха. Но той явно нямаше принципни възражения. А и отначало всички си мислеха, че Пиер може просто да се появи един ден. Никой не смееше да уволни неговото момиче.

Всъщност едно от момичетата му, както разбра по-късно.

За миг си каза, че би трябвало да го мрази, но бързо изгони тази мисъл. Нямахше полза да се рови в миналото. Не. След години на усърдна и прецизна работа, организиране на рекламни партита и ухажване на журналисти най-сетне я бяха направили вицепрезидент. Джуди бе започнала да обича работата си. В деня, в който ѝ дадоха новия пост, тя усети как част от болката ѝ заглъхва. Отначало болката от загубата на Пиер, а после и болката от загубата на представата ѝ за Пиер. Но както и да е... Тя бе заслужила тази позиция изцяло благодарение на личните си качества. Никой не можеше да каже, че я е спечелила в леглото.

Джуди остави няколко евро на масата и излезе от кафенето. Щеше да повърви пеша до офисите на „Масо“, разположени в сграда от осемнадесети век на улица „Трико“, на повече от километър разстояние от най-близкия луксозен магазин на компанията. Бе помолила мосю Лазар да я приеме точно в девет и нямаше намерение да закъснява.

Усмихна се развълнувано и ускори крачка. Старши вицепрезидент, със съответното заплащане за поста. Двеста и петдесет хиляди на година. Да! Джуди искаше всичко. Искаше да смени луксозния си малък апартамент с голяма градска къща, искаше да има още тоалети като този, с който бе днес. Няколко класически куфара на „Луи Вюитон“, може би няколко дни пазаруване в Ню Йорк. Бе научила по трудния начин, че в този свят може да разчита само на себе си. И именно кариерата, а не някой мъж, щеше да ѝ осигури всичко, което иска.

Не бе имало мъж в живота ѝ от дълго време.

Джуди загърна леко жилетката си. Колко години бяха минали, три? От онази злополучна нощ с лондонския търговски директор. Ужасна история — и двамата нямаха търпение да избягат от хотелската стая на другата сутрин. А шест месеца по-рано бе срещнала онзи фолк китарист в един джаз клуб по време на отпуска си в Ню Орлиънс. Но това не се броеше, беше просто ваканционен секс.

И двете връзки бяха без каквото и да било значение за нея. Понякога изпитваше нуждата, почти клинично любопитство, просто да провери дали все още функционира като жена. Но удоволствие... Какво удоволствие би могла да изпита от нечие непохватно опипване и няколко бързи тласъка?

Никакво. Не бе изпитала никакво удоволствие.

Тя нямаше любовници. Мислеше за един-единствен мъж, мислеше прекалено често, макар да се опитваше да се отърве от навика. Пиер — великолепия, очарователния Пиер, искрящ като шампанско. Нейния учител в бизнеса, секса и живота.

Ето че стигна до пресечката и до офисите на компанията. „Дом Масо“ — дискретен надпис върху малка месингова табелка. Изпита облекчение при вида на познатата фасада. Животът ѝ щеше да продължи доста комфортно, с повече пари и солидни постижения в работата, с установено място в бизнеса, което сама си бе извоювала.

— Радвам се да ви видя, мадам — посрещна я мосю Лазар.

— Благодаря, че ми отделихте време за среща, сър — отвърна Джуди на отличен френски.

— Мисля, че е по-добре да продължим на английски — предложи Лазар. Намести очилата с половинки стъкла на носа си и ѝ се усмихна кратко.

Джуди настръхна — смяташе, че произношението ѝ безукорно.

— Защо? — попита тя.

— Не сте ли чули?

Джуди се поизправи на стола с орехова облегалка, озадачена. Грегوار Лазар ѝ се усмихна. Беше висок и много добре облечен, в очите му проблясваха весели пламъчета. Но въпреки това я притесняваше.

— Смятах, че вече сте чули слуховете — отбеляза той.

Тя поклати глава.

— Последните две седмици прекарах в Лондон, мосю.

— О, да, модните ревюта.

— Убедихме „Вог“ да публикуват статия за новата ни колекция — продължи целенасочено Джуди.

— Да. Поздравления.

— Искях да поговоря с вас за моята позиция — бе добила навика да говори стегнато с хората, да насочва разговора, накъдето тя желае.

— О, Джуди. Не мисля, че позицията ви е застрашена по някакъв начин.

Тя зяпна.

— Моля? — възкликна на френски.

— На английски — напомни ѝ той.

Застрашена? Бе дошла да получи повишение.

— Не разбирам за какво говорите, мосю.

— За новия шеф — отвърна той. Въпреки отличното произношение, в английския му се долавяше следа от френския спокоен тон, а дори и намек за още нещо под него; може би славянско влияние или източноевропейски полъх. Очите на мосю Лазар бяха съвсем леко и много секси удължени, което напомняше на Джуди за Чингиз хан. Макар че той бе, погледнато като цяло, доста по-уравновесен човек. — И моят — добави той.

Джуди издиша шумно.

— Нов шеф.

Идеше ѝ сама да се ощипе. Как е могла да изгърве това? Две седмици в мрачния и влажен Лондон, а и не си бе направила труда да следи деловите издания. Цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху женските списания, където „Масо“ трябваше да се бори за място с всички останали дребни дизайнери и големи бижутерски къщи.

— Някой е купил компанията? — попита предпазливо.

Това беше проблем. Голям. Новите шефове обичаха да съкращават щата, да уволняват, да сменят служители. Лесно можеше да се озове на улицата. Макар Лазар да бе казал, че мястото ѝ не е застрашено, как би могъл да знае със сигурност?

— Не, няма такова нещо. Просто мадам Масо е решила най-накрая да обяви официално мосю Масо за починал.

Джуди замръзна на мястото си шокирана.

— Минаха седем години — продължи Грегоар Лазар.

Погледна я, после преднамерено отклони поглед, вероятно за да ѝ даде време да се съвземе.

Тя мъчително преглътна.

— Какво... какво означава това за нас, мосю?

Той сви рамене по типично галски маниер — с цялата горна половина на тялото.

— Нямам представа. Вероятно нищо особено. Означава просто, че мадам Софи сега ще контролира компанията, както и акциите на съпруга си. Очакваме скоро да посети главния офис, затова помолих служителите да говорят на английски. Доколкото разбрах, френският на мадам Софи е все още леко тромав.

Тромав? След двадесет години във Франция? Джуди се изненада от силната омраза, която изведнъж я разтърси цялата. Но разбира се, Софи можеше да си позволи лош френски; какво ли имаше да прави тази жена, освен по цял ден да командва слугите?

Не можа да измисли какво да каже, затова само измърмори:

— Ясно.

— Съмнявам се, че мадам ще извърши много промени — продължи Лазар. — Не ми прилича на дама, която се интересува особено от бизнеса.

— Смятате, че просто ще дойде да види как стоят нещата.

— Точно така.

Лазар леко наклони глава.

— А след това вие ще продължите да ръководите компанията, както и досега?

— Да, предполагам, че мадам Масо ще предпочете така.

— Смятам, че е време да бъда повишена в старши вицепрезидент на „Връзки с обществеността“ — заяви Джуди внезапно и подчертано решително.

Изхвърли от съзнанието си образа на невзрачната Софи Масо. Бе я виждала веднъж, много отдавна, на едно парти за представянето на нова лятна колекция. Слаба и тъмнокоса, донякъде привлекателна, бе стояла в ъгъла, стиснала чашата си с шампанско, без да откъсва очи от Пиер, който светски елегантно се движеше сред гостите.

Тази жена бе предпочел той пред нея. Пред Джуди и нейната страст и пламенност.

Опита се да отхвърли от мисълта си факта, че сега вдовицата на Пиер ще контролира акциите му. Щеше да продължи нататък, сякаш нищо не е станало. Джуди бе дошла да настоява за повишение и нямаше да се отклони от намерението си.

— Да, очаквах го. — Лазар ѝ се усмихна. — Но мисля, че в тази ситуация трябва да изчакаме мадам Софи да ни запознае с плановете си за нас. Ако има такива.

Джуди вирна брадичка наперено.

— Много добре — каза тя. — Тогава, ако ме извините, мосю Лазар, мисля, че трябва да се връщам на работа. Колекциите бяха посрещнати с известно недоверие. Ще бъде трудно да се опитаме да ги представим на пресата.

— Разбира се — отвърна той. — Изправи се и ѝ протегна ръка.
— И моля, наричай ме Грегоар. От доста години сме колеги.

Джуди се изчерви от удоволствие.

— Грегоар — повтори тя.

— Може да се наложи да доведе мадам Масо, за да ви запозная
— извинително добави той.

Очите ѝ проблеснаха ядно. Връзката ѝ с Пиер бе известна на всички, но никога не говореха за това. И точно сега би желала положението да си остане такова.

— Разбира се, ще се радвам да се срещна с мадам Масо — отвърна небрежно.

— Приятен ден, Джуди.

— Доскоро — отвърна тя на френски и му се усмихна, преднамерено минавайки в неформален тон.

Лазар също ѝ се усмихна и усмивката му не се стопи дори когато тя излезе от кабинета му. Само дето не ми намигна, помисли си младата жена. Слезе по мраморното стълбище до кабинета си на третия етаж, нарочно избегна приличния на катафалка викториански асансьор. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Не знаеше какво да мисли.

Софи Масо. Представи си как изглежда сега, напълняла през изминалите години, пухкава, скучна вдовица. Щеше да обиколи офисите, да си завре носа навсякъде, да стисне ръцете на служителите. Да остави мосю Лазар — Грегоар — да се занимава с деловата работа. Джуди щеше да е принудена да изтърпи срещата, както и подхилкването на секретарките.

Но от друга страна, Лазар я бе помолил да се обръща към него на малко име. Добър знак. Не, отличен знак. Щом Софи си тръгне, тя щеше да получи повишението. „Но няма да остана тук и да понасям визитите ѝ, когато реши да се появи като кралицата майка — каза си Джуди. — Ще се върна у дома, в Ню Йорк. Ще оглавя клона ни там. Ще наложа името си, може би ще кандидатствам за преместване“.

Но после решително се отказа. Не. Защо да се оставя да я прокудят от Париж?

Никога. На секундата взе решение да се бори: няма да отстъпи пред Софи. Тази жена бе застанала между нея и единствената ѝ любов. Джуди я мразеше и нямаше да позволи на разглезената богаташка да я победи.

Зави по коридора на своя етаж. Секретарката ѝ вече подреждаше на бюрото в кабинета ѝ факсовете от изминалата нощ и списъка с телефонните обаждания.

— Бонжур, мадам — бодро поздрави тя.

Джуди си помисли за Пиер, нейният любим, с шоколадовите очи и гладкото тяло, надвесено над нея. Споменът ѝ причини почти физическа болка, остро пробождане.

— Говори на английски, Мари — каза тя. — Нали можеш?

— О, да.

— Мадам Масо пристига, за да поеме компанията — спокойно съобщи Джуди. — И всички трябва да се постараям да я приветстваме с добре дошла.

Каквото и да стане, ще посрещне и това. Както всичко друго досега — с вдигната глава. По дяволите, наистина ще се справи!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Камбаните на „Том Тауър“ отброиха девет удара. Това означаваше, че е девет и пет вечерта. Старият часовник беше точно на един градус западно от Гринуичкия меридиан и затова часовникарят бе решил да го настрои с пет минути назад.

Том се усмихна. Това му харесваше. В момента бе някак особено влюбен в англичаните и всичките им ексцентрични приумици. Замисли се за Поли, червенокосото момиче, което се бе измъкнало от стаята му преди пет минути. Тя ругаеше като моряк и когато си тръгна, вонеше на пушек, но пък в леглото...

Наведе се над завивките към вдлъбнатината, където бе лежала преди малко, и вдъхна уханието на мускус, което още се долавяше. Зачуди се какъв ли поток от нецензурни думи щеше да избълва Поли, ако знаеше, че е третото поредно момиче, с което спи тази седмица.

О, колежът... страхотно място, наистина!

Безкрайна върволица от възможности. Учението не му вървеше кой знае колко, едва бе успял да си вземе семестриалните изпити, и то само защото майка му бе обещала да направи голямо дарение за реставрирането на Старата библиотека. Въобще науките бяха много назад в списъка с нещата, заради които бе дошъл в Оксфорд.

На първо място бе много, ама много секс. Засега му вървеше като по вода.

На второ място: безбройните купони. И тук бе отличник.

На трето място: да получи медал по гребане, но от това се бе отказал още в началото. Не бе предполагал каква упоритост и колко много време трябва да посвети на тренировките. Налагаше се да става преди изгрев-слънце почти всяка сутрин дори когато навън е мразовито и да тренира, докато ръцете му отмалеят. За скованите англичани и мускулестите им американски братовчеди това беше повече от нормално. Но Томас Масо бе цивилизован французин и предпочиташе слънцето да го сварва в далеч по-привлекателно обкръжение — копринени завивки, доставени специално от Париж, и

нежните ръце на някое момиче. Нямахме никакво значение от каква националност — той вярваше в политиката на равните възможности за всички. Да кажем, като Бил Клинтън.

Масо се възхищаваше на Клинтън, и той е бил чужденец в Оксфорд. Но какъв вкус към жените! Хората подхвърляха коментари по този повод. Разбира се, истинските ценители винаги са знаели, че външният вид на една жена, макар и приятен, е последният по важност фактор за нейния сексапил. Една грозновата жена, която знае какво да прави, е далеч за предпочитане пред красива, но студенокръвна девойка от „доброто общество“.

Поли обаче бе страстна и хубава. Със силен характер, умна. Том я харесваше. Всъщност много. Определено бе любимката му сред момичетата, с които спеше. За миг съвестта леко го гризна. Сексът бе забавно нещо, но той предпочиташе да има разнообразие. А ако Поли разбере?

После си каза, че не бива да проявява буржоазни разбирания и че тя няма как да разбере. Е, както и да е. Наближаваше обяд. Щеше да закъснее за поредното занятие и господин Хилърд щеше да му вгорчи живота, щеше да заплашва да се оплаче от него пред младшия надзорник за първокурсниците. Май беше време да вземе душ и да тръгва.

* * *

На път за лекцията на Хилърд в „Пекуотър“ Том се отби в малката пристройка на портиера. Редиците дървени пощенски кутии бяха препълнени с различни рекламни брошури и листовки от всевъзможни клубове и организации, които изобщо не го интересуваха. „Юниън“, ловен клуб... кого го е грижа? Всички тези предложения за какви ли не занимания означаваха по-малко време за веселба.

В неговата кутия имаше и писмо от майка му. Масо въздъхна. Поредното. Искаше му се тя да го остави на мира. Непрестанно му натякваше да учи повече, да си намери истински приятели, да престане да ходи до Лондон с такси и да харчи парите си в нощните клубове. Но Томас не би си и помислил да използва обществен транспорт, а вече бе

катастрофирал няколко пъти с поршето си по английските пътища с глупавото им шофиране в лявата лента.

— Ти си наполовина англичанин, Том — обичаше да му напомня майка му.

Напоследък се бяха отдалечили един от друг. Но си казваше, че причината е в разстоянието, всъщност той се радваше на тази дистанция в отношенията им, смяташе за естествена. Колкото до майка му, тя като че ли искаше да върне времето назад, когато той бе сладко петгодишно момченце и имаше нужда от нея.

Разбира се, все още я обичаше.

Потупа леко писмото в дланта си. Бе написано върху любимата на майка му бледосиня хартия за писма от „Смитсън“ и нежно ухаеше на теменужки, като парфюма, който тя винаги използваше и който приготвяха специално за нея на улица „Фобур“. За свое учудване за миг изпита силна носталгия по Париж. Закопня за истинска храна и уханно кафе. Така наречените тук „френски“ кафенета предлагаха мазни и твърди кроасани, увити в салфетка с френския трикопльор, и ужасно гъсто кафе, което направо можеше да се набоде с вилица — как би могъл да хареса такова нещо? Не би го и докоснал. Помия.

Замисли се дали да не остави писмото за по-късно, но сви примирено рамене и го отвори.

„Скъпи Том,
пиша ти накратко, за да те уведомя, че наскоро
посетих мосю Фош...“

Семейния адвокат. Какво ли е правила при Фош? Набързо прегледа останалата част от писмото. Очите му се разшириха и без да се усети, остана с отворена уста.

Портиерът тъкмо разпределяше пощата по кутиите наоколо и го погледна загрижено.

— Всичко наред ли е, сър?

Том се сепна и дойде на себе си.

— О, да... наред е... Добре съм... Благодаря — отвърна той.

Приближи до кошчето в ъгъла и методично накъса писмото на парчета. Чувстваше, че гърбът му е скован от гняв.

Портиерът запази деликатно мълчание. Том Масо за него беше просто един разглезен нехранимайко, поредният богат плейбой — всяка година имаше по няколко такива. Зачуди се какво ли е било написано в писмото. Да не би някоя от приятелките му да бе надула корема? Това може би щеше да накара малкия глупак да се позамисли.

Масо излезе от пристройката на портиера и с широки крачки прекоси нагретите от слънцето каменни плочи на „Том Куод“ на път за залата за занятия. Първо щеше да отметне тази задача, а после да измисли какво да прави. В ума му изплува споменът за баща му, но се насили да го отхвърли. Не! Каквото и да се случеше, не биваше да плаче. Немислимо бе да се появи със зачервени очи. Това вече не беше детска игра, сега въпросът засягаше бизнеса на „Дом Масо“. Нямахше да позволи делата му да станат тема за клюки на банда обеднели британци.

За да отвлече мислите си, той се съсредоточи върху спомена за Поли и прекараната предна вечер. Да, ето така, това щеше да успокои донякъде съзнанието му. Поне за час.

* * *

Веднага щом занятието свърши, Том, който едва бе издържал скучния анализ на поемата на Поуп „Влизане с взлом“, изтича обратно до квартирата си, без да обръща внимание на виковете на приятелите си, които го подканяха да тръгне с тях на обяд. Заклучи вратата и извади мобилния си телефон. Надяваше се майка му да вдигне; дано да не е пак на някое от безкрайните си посещения при фризьора или на пресвети изповеди при отец Сабен.

— Софи на телефона.

— Мамо! — нарочно заговори на френски, искаше някак да я засегне. Двамата винаги си бяха говорили на английски, но сега... лек намек, че той е син на баща си. Нещо, което тя явно бе забравила. — Не можеш да направиш това!

Майка му въздъхна уморено. Тя все въздишаше. Том се разгневи.

— Вече го направих, скъпи. Трябваше да го сторя.

— Не, не трябваше — викна Том. Сърцето му биеше като лудо от усещането за предателство, от мъка. — Изобщо не можеш да бъдеш

сигурна дали папа е мъртъв!

— Разбира се, че е мъртъв. Не може да е жив; никога не би те изоставил съзнателно.

У него се надигна гняв — защо представяше нещата по този начин!

— Може все пак да е жив — възрази студено той. — Може да е бил ранен в главата например, да е изгубил паметта си. Представи си, че е възможно да има амнезия!

Последва дълго мълчание. Направо можеше да чуе как тя търси какво да каже и, разбира се, на фона на мълчанието ѝ той усети колко нелепо звучат думите му.

— И двамата обичахме баща ти — отрони бавно тя. — Разбери, че трябва да му отдадем почит, като скърбим за него и като сме благодарни за живота му. Той би искал това от нас. Трябва да престанеш да се надяваш, миличък. И да се помолиш за него.

— Да се моля! — Том простена. — Моля те, майко. Ами компанията? Какво ще стане с хората, които я ръководят?

— Аз поемам контрола. Утре ще бъда в града, за да се срещна с директорите.

Той се намръщи.

— Майко, с всичко това ще се заема аз, когато навърша двадесет и една години.

— Да, скъпи.

— Тогава просто изчакай.

— Не мога да чакам още три години. Трябва да се погрижим за делата на баща ти, той би искал така.

— Не, не би искал! — избухна Том. — Той назначи всички ръководители на постовете им в компанията! Избрал ги е! Не бива да променяш решенията на папа! Трябва да оставиш това на мен. Аз съм глава на фамилията Масо, а не ти... ако той наистина е мъртъв.

— Наистина е мъртъв, миличък.

— Ти го предаваш — каза Томас и се засрами, когато чу гласа си, дрезгав от сълзите, които се опитваше да потисне. — Предаваш и мен.

— Правя всичко това именно заради теб, скъпи мой.

— О, да, наричаш ме „скъпи“, но не можеш да понесеш мисълта сам да поема контрол над наследството си!

— Ти си на осемнайсет. През следващите три години трябва да завършиш образованието си. Само преди година все още бе в гимназията. Том, бъди разумен. После цял живот ще управляваш „Масо“.

— Баща ми никога не е искал това от теб. Той се грижеше ти да си стоиш у дома, майко, да си живееш добре.

— Всичко ще бъде наред, миличък.

— Не, няма — през сълзи отвърна той. — Заради теб!

Затвори й телефона. Прииска му се това да бе истински стар телефон, за да може здраво да тръшне слушалката. Натискането на малко червено копче сякаш нямаше същия ефект.

Томас стана от леглото и зърна отражението си в старото огледало над мивката. Очите му бяха силно зачервени, а носът — подпухнал. Обля го срам — приличаше на дете, за каквото го смяташе и майка му. Грабна една от меките кърпи с личния му монограм и отиде да се наплиска със студена вода, като се постара да диша дълбоко, докато най-сетне цветът на лицето му се възстанови.

Добре. Или поне по-добре. Не бе чак толкова невръстен. Отвори преносимия си компютър и изписа „Джема“. Това бе едно от момичетата му, по-сговорчива от Поли, леко скучновата, но точно това му трябваше сега. Нищо натоварващо, жена, която знае мястото си. Имаше нужда да докаже мъжествеността си и тя подходеше идеално за целта. След Джема може би ще отиде до банката, да провери текущата си сметка. Да изтегли всичко, което има. Може би щеше да му стигне да наеме наистина добър адвокат, не като стария Фош, този двуличен мазник. Вероятно дори можеше да спре майка си в действията й.

Ако обичаше баща му толкова, колкото и той, не би постъпила така. Изпитваше срам, примесен с яд.

Но какво пък, тя не бе Масо по рождение. Не биваше да очаква прекалено много от нея. Така или иначе след няколко години всичко щеше да зависи от него. Сетне изведнъж се наруга заради мислите си. Та тази непонятна постъпка бе единственото, което майка му бе направила по своя воля, откакто баща му бе заминал! Най-вероятно, освен ужасното официално обявяване на баща му за мъртъв тя нямаше да промени нищо. Нямаше никакво понятие за каквото и да било.

Щеше да остави всичко в неговите ръце, както си беше редно, и така, може би след време той щеше да размисли дали да не ѝ прости.
Сега обаче най-напред да си намери жена...

ПЕТА ГЛАВА

Колата тихичко бръмчеше, докато се движеха по лъкатушешките улички на Париж. Движението не бе много натоварено; щеше да пристигне навреме. Софи се опита да овладее нервността си. Бе се почувствала принудена да вземе това решение — беше в интерес на Том. И слава богу, най-лошото вече бе отминало — посещенията при свекърва й, а после писмото и ужасният разговор с Том по телефона.

Самотата, която изпитваше и с която се мъчеше да свикне толкова години, не можеше да се сравни с болката от раздялата със сина й.

Дали не проявяваше прекален мелодраматизъм? Наистина бе усетила раздялата като загуба. На онова жизнерадостно, буйно и весело малко момче, което растеше пред нея — променено, разбира се, след изчезването на баща му, тогава бе единайсетгодишен. Макар че някъде дълбоко вътре в душата й той си беше нейният Том, светлината на дните й. Единственият смисъл в живота й, единственият мотив да става сутрин и да си ляга вечер. Дори някога, когато все още бе до тях, Пиер рядко посещаваше леглото й, а и правенето на любов с него, ако изобщо можеше да се нарече така, бе хладно и някак по задължение. След раждането на Том то бе престанало напълно. За нея бе облекчение.

Не би го споделила с никого, разбира се — една младоженка би трябвало да обича секса, нали? Но на Софи не й бе харесало. Пиер не бе нежен и не я бе възбуждал; тя приемаше ласките му с някакво примирение. Семейните хора правят секс. Но винаги настояваше светлините да са угасени, за да не види той как тя прехапва устни или понякога се присвива от болка. По негласно споразумение извън спалнята двамата никога не говореха за това. Пиер не се оплакваше. А Софи не искаше да задълбава.

Той им бе осигурил разкошен живот. Не биха могли и да мечтаят за повече. Освен това понякога я целуваше, стискаше ръката й, правеше й дребни комплименти. Софи ценеше високо тези жестове на

внимание; не осъзнаваше, че копнее за истинска силна любов. Но безрезервната любов на бебчето ѝ бе променило нейния свят и тогава тя истински бе разцъфтяла, като цвете, което разтваря листенцата си под слънцето.

Нямаше представа кога Том е започнал да се отдалечава от нея. Може би в „Итън“. В пансиона. Може би към края на престоя му там. Сега, докато седеше на задната седалка в колата, отново изпита познатата остра болка, която я бе измъчвала много пъти и преди. Дали не бе направила фатална грешка да го изпрати надалеч? Но Пиер толкова твърдо бе настоявал да не го превръща в мамино синче, а и тя, разбира се, не би искала подобно нещо.

Точно защото бе единственото ѝ дете, нейното слънчице, внимаваше да не го задуши с любовта си, опасяваше се да не го превърне, опазил Бог, в женствено подобие на мъж. И когато до нея започнаха достигат коментари за поведението му, когато ѝ се обадиха от училището във връзка с някаква история с местно момиче, ами... въпреки вярата си в Бог Софи тайничко бе въздъхнала от облекчение. Беше нормално момче. Разбира се, тогава му се беше скарала сурово. Подчерта, че баща му никога не би направил подобно нещо.

После се бе изповядала заради облекчението и радостта, които бе изпитала по повод на онази връзка, а сетне се бе принудила да изслуша строга поучителна проповед. Но сега — сега вече не се радваше толкова. Около Том имаше прекалено много жени, безчет — така бе чувала от непредпазливите подхвърляния на негови приятели. И вярваше, че е точно така. Макар че бе успял да влезе в „Оксфорд“, Том не залягаше над учението, изглежда, съвсем не си правеше труда, прахосваше будния си ум.

Още повече я болеше, че синът ѝ проявява все по-малко желание да общува с нея. Струваше ѝ се, че нейното бебче изведнъж е започнало да мрази всичко, свързано с майка си.

Това обаждане... Беше направо ужасно. Очакваше го, но все пак беше ужасно.

Правеше всичко за доброто на Том. Тя отвори дамската си чантичка „Шанел“ и извади носна кърпичка на точки — носталгичен спомен от детството ѝ, късче от английския ѝ живот, което носеше навсякъде със себе си. Скрит бунт срещу Пиер и цялото му старание да

я превърне в дама от френския бомонд. Не че бе кой знае какъв бунт. Подчиняваше му се във всичко останало.

В главата ѝ изплуваха картини от брака ѝ; от годините, в които се опитваше да се впише в средата. В началото на семейния им живот отчаяно се бе старала да задоволи очакванията на съпруга си милионер. Тогава нервността и плахостта я караха да премълчава много неща. Спомни си колко неловко се чувстваше на официалните вечери — не бе сигурна дори коя вилица да използва. Светските познати на Пиер, все бляскави фигури от висшето общество, аристократи и милиардери, направо я ужасяваха. Бе свикнала да си мълчи, да не изразява мнение. Криеше се зад Пиер и отчаяно търсеше одобрението му, което той все не показваше. Искеше да му докаже колко е благодарна, че може да се научи — стараяше се да бъде съпругата, която той желае. Тиха, възпитана, скромна. В крайна сметка бе свикнала да живее в сянката му; красива и стилна жива статуя, а с много практика се бе превърнала и в отлична домакиня. Но раждането на детето бе променило всичко; когато се появи Том, тя сякаш се съживи.

А сега нейното бебче крещеше и беснееше насреща ѝ.

Софи леко попи влажните си очи с кърпичката. Да не мисли повече за това. Любовта към децата често кара човек да прави неща, които на тях не им харесват. И на майките се пада да понасят гнева и сълзите им.

Том трябваше да продължи нататък. Не беше здравословно да очаква с маниакална настойчивост някого, който няма да се върне. А колкото до компанията „Дом Масо“, тя не се съмняваше, че всичко е наред, но и не смяташе, че превишава правата си в желанието си просто да провери как стоят нещата. Предстои да минат още цели три години, преди Том да поеме ръководството ѝ.

Софи си каза, че ще прегледа бизнеса, така както преглежда чековата си книжка. Все още харчеше за себе си само сумата, която Пиер ѝ бе определил като издръжка, нито цент повече. Водеше сметка за всяко похарчено евро. Това също ѝ бе навик от детството, толкова естествен, колкото и миенето на зъбите.

Нямаше от какво да се страхува. Просто по-голяма чекова книжка, казваше си тя наум. О, ето че стигнаха до улица „Трико“. Тук бяха офисите на Пиер. Денят бе облачен, по-хладен от обичайното и

сивото небе идеално се сливаше с цвета на сградата. Както и на настроението ѝ. Мрачно и сериозно. Бе избрала костюм — модел на „Диор“, — съзнателно бе предпочела женствената му кройка, разбира се, задължителното траурно черно, но с копчета от слонова кост и наниз от перли в същия цвят. Бижу на „Масо“, естествено; Пиер ѝ ги бе подарил на двадесет и петия ѝ рожден ден. Бе сложила и съвсем малко парфюм на китките си — „Шанел 19“, много лек пролетен аромат. Нямаше смисъл да облича костюм на райе, нито да се прави на бизнес дама. Не искаше да изглежда нелепо.

Шофьорът ѝ отвори вратата, задържа я и почтително докосна фуражката си, докато тя слизаше. И изведнъж Софи усети прилив на надежда.

Може би това щеше да е последното изпитание. Но трябваше да организира и погребалната служба. Не бе сигурна как трябва да постъпи. Можеше да я проведе в тесен семеен кръг в параклиса в замъка. Много вероятно бе и Катрин Масо, и Том да откажат да присъстват. Катрин презираше всички свещеници, а Том от известно време бе престанал да ходи на църква. Тя не смееше да настоява. Щеше да организира частна служба за Пиер.

Но това сега бе последното ужасно публично изпитание. Бе се изправила срещу Катрин и сина си, в момента ѝ оставаше само да провери как стоят нещата тук и после можеше да се върне обратно в замъка и да забрави за всичко и всички.

Софи нямаше търпение всичко да продължи по стария нормален и спокоен начин. Тези конфликти, толкова необичайни за нея, я бяха изтощили, беше напрегната и нещастна.

Наближаваше лятото и искаше да продължи да се занимава с билковата градина, която бяха планирали. През цялото време на семестъра, докато Том го нямаше, тя работеше по градините на замъка. Така имаше конкретно занимание и се чувстваше полезна. Можеше да създаде нещо красиво.

Отвори тежката входна врата с месингова дръжка и влезе в офис сградата. Сърцето ѝ започна да бие ускорено, но тя си пое дълбоко дъх и се опита да се успокои. Нямаше нужда да нервничи; та нали те всички вероятно се плашеха от нея — злата вдовица, която сега държи всички акции. Тази представа бе толкова нелепа, че се усмихна.

— Да, моля? С какво мога да ви помогна? — попита момичето на рецепцията с леко предизвикателен тон.

— Мадам — подчерта Софи. Изплъзна ѝ се, преди да се усети.

— Моля? — повтори ядосано момичето.

— Мадам — извинително поясни Софи. — Нали разбирате: „С какво мога да ви помогна, мадам?“. Трябва да сме учтиви с клиентите си, нали? Както впрочем и с всеки, който прекрачи прага. Просто е въпрос на добри маниери.

— Имате ли уговорена среща с някого? — настоятелно попита момичето.

Софи усети, че я залива горещина. Мразеше разправиите. Нямаше опит в тях. Но нямаше как. Погледна момичето право в очите.

Сега то се изчерви.

— Защо ме зяпате така? Ще повикам охраната — заплаши то.

Софи не помръдна. Служителката я огледа добре. Отбеляза красивия скъп костюм, огромните перли, чантата „Шанел“, ненатрапчивото и непогрешимо излъчване на много пари. Колелцата в главата ѝ бавно се завъртяха.

— О! — възкликна все така неприветливо тя. — Имате предвид, че трябва да кажа „мадам“. Имате ли уговорена среща с някого, мадам? — изрече това с равен глас и клокочещи нотки на негодувание.

— С мосю Грегоар Лазар — отговори Софи.

Момичето пак се изчерви.

— Разбира се, мадам. Моля, приемете извиненията ми. Ще запомня какво ми казахте.

— Това просто предразполага хората — обясни Софи, сякаш искаше някак да се извини, след като вече бе спечелила рунда.

— Несъмнено — съгласи се момичето. — Мадам.

„Тя ме мрази“, въздъхна мислено Софи.

— Името ви, ако обичате, мадам.

— Софи Масо.

Очите на девойката се окръглиха от страх.

— Да, да, мадам Масо, веднага! — разбърза се тя и се хвърли към телефона. — Мосю, мадам Масо е тук — заслуша се в слушалката, после затвори. — Аз... Господинът е на десетия етаж, мадам — на пресекив английски продължи тя. — Аз ще ви заведа.

— Асансьорите стигат ли до десетия етаж?

Момичето кимна вцепенено.

— И сама мога да се оправя.

— О, моля ви, мадам — едва не изплака момичето. — Много ви моля да ме извините и да не споменавате пред мосю Лазар... Нуждая се от тази работа, от мястото си тук.

— Няма да спомена нищо — отвърна Софи, отвратена от факта, че някой може да се страхува от нея до такава степен. Девојката не изглеждаше много по-голяма от Том. — Само искам на хората да им е приятно да посещават „Дом Масо“, мадмоазел. Не се притеснявайте излишно.

Момичето кимна и прехапа устни.

— Всичко е наред! — сърдечно я увери Софи и се качи в асансьора.

Кабината бе много малка и тъмна, тапицирана в червено кадифе, от старите модели, в които човек трябва да издърпа и да затвори металната решетка, за да тръгне. Тя потръпна и натисна копчето за десетия етаж.

Софи страдаше от лека клаустрофобия, а и докато асансьорът потракваше и скърцаше при издигането си в шахтата, все още можеше да чуе обърканите възгласи на момичето долу. То, разбира се, се бе държало непоносимо грубо, но все пак...

Дюлок, градинарят, вече бе излязъл с термоса си с кафе и сега сигурно заравняваше влажната рохкава почва, която се обръщаше в лопатата му като масло. О, колко мразеше всичко тук. Ядно прокле в мислите си Пиер, задето се бе оставил да го убият. Едва от пет минути бе тук, а вече искаше да си бъде у дома.

Най-сетне, слава богу, приличният на ковчег асансьор спря. Отвори сама вътрешната врата; външната ѝ отвори секретарка, облечена в красив костюм от две части в морскосиньо, който Софи искрено одобри.

— Реших да се кача сама — побърза да каже, забелязала как повъзрастната жена се оглежда да зърне провинилата се рецепционистка.

— Много добре, мадам. Добре дошли в „Дом Масо“ — тя стисна енергично ръката ѝ. — Казвам се Сесил Лизбън и съм секретарка на мосю Лазар. За нас е голяма чест да ни посетите. Последвайте ме, моля.

Софи послушно тръгна с нея покрай работните места. В просторния офис нямаше вътрешни преградни стени и служителите седяха пред компютрите си или говореха си телефона, разделени един от друг с ниски преградни екрани. Повечето изглеждаха отегчени, макар че неколцина я зяпнаха с неприкрито любопитство. Изобщо не ѝ приличаше на централа на голяма модна къща за бижута и дрехи; изглеждаше като всяка друга офис сграда. Някога, като момиче, бе придружила баща си на работното му място в местния вестник. Атмосферата тук ѝ напомни за онзи ден. Но пък, от друга страна, може би бизнесът изглеждаше един и същ във всички сфери и бе толкова скучен, колкото ѝ го описваше Пиер.

— Насам, мадам.

Секретарката отвори една красиво резбована врата от масивен орех и я покани в кабинета на Лазар.

Беше обзаведен с безспорен вкус. Софи разбираше от тези неща. Забеляза мекия тъмносин килим, кремавите стени, махагоновото бюро, което бе покрито — доста неочаквано — с тъмносиня кожа, вместо с обичайното бургундскочервено или тъмнозелено. Големи прозорци, разположени в полукръг, откриваха гледка към парижките улици, където купувачи, туристи и бизнесмени щъкаха в студеното утро. Софи си каза, че ако работеше тук, щеше да отрупа ниския перваз с меки възглавнички и да се сгуши там като котка, да се взира в улиците и да търси вдъхновение...

Но това бе наистина прекалено наивно и тъкмо по тази причина мосю Лазар бе изпълнителен директор, а тя — домакиня.

— Мадам, очарован съм — посрещна я Лазар. Заобиколи махагоновото си бюро и се наведе над ръката ѝ, като кавалерски притисна устни към нея. После постави длан върху нейната. — Безкрайно съжалявам за загубата ви. Мосю Масо, или ако мога да го наричам така, Пиер, беше добър шеф и добър приятел. На всички много ни липсва през тези години.

Софи усети как в очите ѝ напират сълзи, предизвикани от топлото му посрещане.

— Благодаря — каза само тя. — Аз, както знаете, говоря френски, ако така ще ви е по-удобно.

— Категорично не, наредил съм всички служители да говорят на английски. Моля, мадам, заповядайте, седнете.

Столтът пред бюрото му изглеждаше толкова строго официален, че Софи изпита неловкост; избра да приседне леко с изправен гръб върху едно диванче, тапицирано с разкошна бледосиня коприна.

— Сигурен съм, че няма да пожелаете да се заровите прекалено дълбоко в делата на „Дом Масо“.

— Надявам се, че не.

— Но докато сте тук, ще се наложи да прегледате купища документи, да задавате различни въпроси, за да се уверите как точно вървят нещата. Достатъчно сложно е и на родния език, без да се налага човек да използва втория, който владее. И без друго всички наши служители говорят два езика — голяма част от бизнеса е свързана с Лондон и Ню Йорк, а и, разбира се, трябва да се съобразяваме с „Де Биърс“ в Южна Африка. На всички ще се отрази добре да потренират английския си.

Тя се отпусна. Добре. Той изобщо не се държеше враждебно и не смяташе, че тя проявява нахалство, като се бърка в бизнеса.

— Много сте мил.

— Нищо подобно, мадам. Нали сега вие сте шефът — усмихна ѝ се и очите му проблеснаха весело. — Е, откъде ще искате да започнете?

Добър въпрос. Софи нямаше и най-малка представа.

— Прочетох годишния отчет на компанията, но...

— Знам, пълно е с правна терминология. Невъзможен е за четене. Мога ли да ви предложа нещо? — почтително я погледна той.

— Разбира се.

— Вероятно ще желаете да се срещнете с шефовете на отделите, със служителите. Можем да свикаме съвещание или да ви разведе наоколо, за да видите всеки на обичайното му работно място.

Софи се оживи.

— Звучи чудесно.

— А после, ако имате време, бих могъл да ви заведа на обяд и да ви представя в най-общ план състоянието на компанията и позицията ни на пазара. Много е важно да прецените как управляваме наследството на Пиер.

Тя се усмихна.

— Да, благодаря. Планът ми харесва.

Човекът беше мил и изобщо не я плашеше, макар че бе толкова висок.

— На мен също. Много ми е приятно наистина да поговоря с вас, мадам. Само ми се щеше поводът да е по-радостен.

— Моля ви, наричайте ме Софи — предложи тя.

* * *

Грегоар я разведе по етажите, като насочваше в една или в друга посока дребната ѝ фигурка. Държеше се приятно покровителствено и като истински кавалер отваряше всяка врата и събираше персонала само с едно щракване на пръсти. Толкова много лица за запомняне, но поне в това Софи бе напълно уверена в себе си. Трудните години, през които насила се бе превърнала в идеалната домакиня за Пиер, я бяха научили на много неща, включително бяха тренирали паметта ѝ, така че идеално запомняше лица и имена. Преобладаваха мъжете — Жан-Гом Рубен, жилав, петдесетгодишен, директор на отдел „Продажби“; Ришар Роже, едър и набит мъж, отдел „Нови продукти и пазари“; Феликс Пето, също набит и със зачервен нос поради любовта му към виното — май изобщо не изглеждаше като ръководител на дизайнерите. Директорът на отдел „Връзки с обществеността“ Жил Керуал отсъстваше, бе в Ню Йорк, но заместникът му бе привлекателна и доста строга на вид млада жена — Джуди Дийн. Най-лесно запомни нея от всички вицепрезиденти — единствената американка и единствената жена.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Джуди и стисна решително ръката ѝ.

Софи я огледа внимателно; елегантен вълнен костюм в малиново червено, доста смел избор на цвят. Косата ѝ бе прекалено късо подстригана, но несъмнено тази жена бе много привлекателна. Костюмът бе с къси ръкави и Софи нямаше как да не забележи отличния мускулен тонус на ръцете ѝ.

Почувства се леко засрамена. Самата тя членуваше в няколко престижни парижки клуба за здравословни грижи за тялото, но месеци наред не бе стъпвала в нито един. Струваше ѝ се глупаво да вдига гирички и да бяга на пътечката, след като е прехвърлила трийсетте, но

тази жена очевидно го правеше, а едва ли бе чак толкова по-млада — и изглеждаше фантастично.

— За мен е удоволствие. Благодаря за усърдието, с което работите за нас — каза Софи.

— Е, благодаря за заплатата, която ми давате.

Младата жена се усмихна, за да покаже, че се шегува.

— Няма много жени в офиса на „Дом Масо“ — отбеляза Софи.

— Не. Много жени все още предпочитат да си стоят у дома — хладно отбеляза Джуди.

Софи се замисли за миг. Нападеше ли я тази жена? Но пък същевременно се усмихваше, разкривайки американските си невероятно бели зъби.

— Сигурно е така. Но се радвам, че вие сте тук. Ще ми е приятно да чуя мнението и на друга жена, докато преглеждам делата на фирмата.

— Само кажете с какво мога да ви помогна, мадам Масо. Каквото и да било.

— Джуди е една от изгряващите ни звезди — обади се и Грегоар.

— Сигурна съм в това — отвърна Софи. — Радвам се, че се запознахме, Джуди.

— Приятен ден — пожела ѝ по-младата жена и се обърна към компютъра си.

— Защо наистина има толкова малко жени тук? — попита Софи, докато вървеше с Грегоар надолу по стълбите.

Предпочете да слезе пеша, вместо да използва тесния асансьор; може би щеше да е добре да се разпореда да инсталират нов, съвременен модел. Старинните неща имат своето очарование, но не и когато става дума за техника.

— Няма кандидати за работа — отвърна той. — Встрани от блясъка на витрините и модните ревюта бизнесът е много скучен по същество. Само счетоводство и сметки. Дамите имат много по-забавни занимания, с които да запълват времето си, както сигурно знаете, мадам. Софи — поправи се той. — Извинявайте за старомодните ми маниери. Силата на навика.

Стигнаха до първия етаж, където рецепционистката ги изгледа притеснено, но Софи ѝ се усмихна успокоително. Грегоар ѝ отвори

вратата; колата му вече ги чакаше и той задържа задната врата, за да се настани тя удобно.

— Имате ли нещо против „Ла Курон“?

Името ѝ беше познато — нов и невероятно скъп ресторант, на който наскоро бяха присъдили заветната трета звезда на „Мишлен“ за класическата му френска кухня. Менюто бе предимно нормандско, с много сметана и ябълки. Софи усети как мислено преглъща.

— Абсолютно никакви възражения.

— Значи отиваме. — Наведе се напред и даде инструкции на шофьора. — Толкова се радвам, че се съгласихте. Чудесно е да имаш интересен събеседник. — Лазар я погледна, а в сините му, леко скосени очи танцуваха пламъчета. — Помня красотата ви, разбира се, но бях забравил колко сте интелигентна.

Софи почувства, че се изчервява до корените на косите си. Много време бе минало, откакто някой ѝ бе правил личен комплимент, а и никога не ѝ се бе случвало да я похвалят за ума ѝ. Погледна Лазар с признателност.

— Благодаря — каза само, спомнила си инструкциите на Пиер.

„Една дама приема комплиментите с усмивка и никога не възражава.“

— Ще се постарая да улесня максимално целия процес за вас — каза Лазар.

И се усмихна.

ШЕСТА ГЛАВА

— Добро утро, сър.

— Добро утро, госпожо Пърси.

Хю влезе в кабинета си с решителни крачки, остави куфарчето си на бюрото, отвори го и измъкна куп документи.

— Свържи ме с Луи Метре, ако обичаш.

— Веднага, сър.

Елизабет Пърси му поднесе черен чай без захар в тънка като хартия порцеланова чашка и като всяка сутрин отново се възхити на шефа си. Тя беше на двадесет и осем и много щастливо омъжена, но какво лошо да се порадва на чуждата красота, нали? Днес, както винаги, той бе облечен безукорно, с присъщия му вроден стил — и бе сигурна, че изобщо не се замисля над това. Всичките му костюми бяха правени по поръчка, разбира се, както и обувките, и ризите му. И днес, както всяка друга сутрин, вратовръзката му бе много дискретна — дребни квадратчета в тъмночервено и морскосиньо. Дрехите на Хю Монфърт никога не прикриваха тялото му. Под идеалната им кройка винаги се очертаваха — когато се движеше или стоеше с изправен гръб — стегнатите му мускули, гъвкавата сила на тялото му.

Тъй като тя отговаряше за дневния му график, отлично знаеше как тренира — пет пъти в седмицата ходеше на карате, три пъти — на бокс, и всеки ден, без изключение, посещаваше фитнеса. Сигурно и тази сутрин бе минал оттам — тренировка с боксовата круша, вдигане на тежести. А после сам си е приготвил закуската вкъщи: бъркани яйца, бекон, препечена филийка и вероятно единствен той в цяла Англия все още добавя към всичко и пушена херинга.

Чаят, който му бе сервираше сега, щеше да е последната доза стимулант, която поглъща днес. С обяда не пиеше вино, а и на вечеря рядко изпиваше повече от една чаша. Спазваше изключително здравословен режим, но Елизабет знаеше, че самият той би се присмял на такова описание. Хю просто програмираше тялото си така, че да

поддържа възможно най-високо ниво на енергия, за да си върши работата.

Отнасяше се към собствената си физика като към всичко останало — средство за постигане на определена цел.

Хю изгълта чая си наведнъж; беше направо парещ, точно както го обичаше, и подаде на секретарката си празната чашка с чинийката.

— Благодаря ти.

Тя мълчаливо се оттегли и само след секунди на телефона му светна червена лампичка. Той натисна копчето.

— Мосю Метре, сър — с равен глас съобщи секретарката му.

— Свържи ме, ако обичаш.

Хю доволно си помисли колко добре работи Елизабет. Никога повече не би назначил неомъжена жена на работа, поне не и в своя кабинет. Спомни си с досада за последните две девойки, които със сълзи на очи му се бяха вrekli в любов. Колко ужасно неприятно се бе получило за всички. Разбира се, беше ги преместил на друго място и бе увеличил заплатите им, но никога повече не искаше да става обект на подобни сцени.

Просто не се интересувахе от жени.

— Хю, момчето ми — гласът на Метре го върна в настоящето. — Поздравления за наградите „Оскар“. Какъв триумф само, направо сме под обсада!

Метре бе неговият човек в Париж, който му служеше за събиране на информация, а освен това ръководеше малкия, но винаги пълен с хора бутиков магазин на „Мейбъри“ на „Рю де Пренс“.

— Да, така чух и аз. — Новата колекция се разпродаваше като топъл хляб и това вече се превръщаше в проблем. Трябваше или да намерят още камъни, или да измислят нови модели. Не биваше да се допуска витрините да останат празни. — Какво става с доклада ти?

— Ще бъде при теб след ден-два.

— Разкажи ми го накратко сега. Чакай за секунда. — Остави французина на изчакване и се свърза с госпожа Пърси. — Задръж всички обаждания — нищо не бива да прекъсва този разговор.

— Да, сър.

— Давай подред — обърна се отново към Метре и извади голям жълт бележник заедно с писалката си „Монблан“.

— Ами, смятам, че моментът е настъпил. Най-сетне.

Хю се усмихна широко.

— Наистина.

Това бяха чудесни новини, далеч по-добри от шумотевицата на наградите „Оскар“ или продажбите на новата колекция. Искаше „Дом Масо“. Бордът на директорите искаше „Дом Масо“. Превземането на компанията би решило всички проблеми, свързани с устремното разрастване на „Мейбъри“. Отново си представи с наслада престижните адреси, старинните магазини, овехтели и нуждаещи се от основен ремонт — на Бонд Стрийт, Пето Авеню, „Рю Фобур Сент Оноре“. Имаха представителен магазин дори в Токио, макар той да им костваше значителни загуби. Освен това имаха и контакти с управителите на мините на „Де Биърс“, с местни майстори занаятчии, с дизайнери, златни мини... всичко.

От девет години се опитваше да изкупи „Дом Масо“. Никакъв успех. Дори не искаха да разговарят с него. Онзи надут пуяк Пиер Масо бе влюбен в славата си и в момичетата по Френската Ривиера, пет пари не даваше за доброто на акционерите си. А след изчезването му Грегоар Лазар настояваше, че трябва да следва волята на Масо. „Мейбъри“, под неговото ръководство, имаше много ясен план за бъдещето, но нямаше достатъчно пари, нито конкретни възможности за едно агресивно изкупуване на акции. Но балансът на силите с всяка изминала година се променяше в негова полза. И той изобщо нямаше намерение да се отказва.

Това бе големият удар. Сделката на сделките. Операция, която щеше да превърне „Мейбъри“ в новата „Тифани“. Така бе представил нещата пред Пийт Стоктън и директорите от борда и те до един се бяха съгласили с него.

— Загазили са — каза Метре. — Последната им колекция е пълен провал.

— Модната колекция или бижутерийната?

— Модната. Направо са ги освиркали на ревютата. Аксесоарите били посрещнати още по-зле. Пълно пренебрежение. Все едно и също, до втръсване — продължи Метре, доволен от разговорния израз, който бе вмъкнал.

— А бижутата?

— Положението им е стабилно, доколкото мога да преценя. Но сметките на компанията са недостижими. Има толкова много

променливи. Нашите одитори направо се хванаха за главата.

— Но потвърждават числата, нали?

— Не могат да ги опровергаят. Въпреки че им липсва пълна информация.

— Значи продажбите им са в застои.

— Модната къща сигурно е натрупала огромни загуби, мосю. Истинска катастрофа. Моята съпруга никога не би пазарувала при тях — откровено добави Метре.

Монфърт се усмихна — анализът бе типично френски. Но си спомняше Даян Метре, много стилна дама. Щом тя не искаше да пазарува там, бе склонен да се довери на преценката ѝ.

— Има и още нещо.

— Продължавай.

— Съпругата е обявила Пиер Масо за мъртъв.

Хю въздъхна изненадано.

— Съпругата ли?

Тя не бе дала никакъв знак за личността си, дори не бе продумала, откакто той следеше положението на „Дом Масо“, още когато Пиер бе в компанията. Просто съпруга-трофей, красавица, жена без мнение, доволна да си стои у дома и да сервира чай на приятелките си, докато мъжът ѝ се забавлява с всяка срещната блондинка във Франция. Доколкото му бе известно, дамата си даваше вид, че не знае нищо. Седеше си в онзи огромен замък, навярно заобиколен от прекрасен парк, и може би просто не я интересуваше.

— Кога е станало това?

Направо не му се вярваше. Такава решителна стъпка.

— Само преди два дни. Един познат в съда ми се обади.

— И това означава...

— Тя наследява значителна сума, но по-голямата част отива при сина. Той обаче няма право да поеме контрол над акциите, докато не навърши двадесет и една. Затова понастоящем тя има право на глас по отношение на тридесетте процента на Масо и освен това ще заеме мястото му като председател на борда на директорите.

Монфърт усети как вълнението му нараства.

— Тя няма никакъв опит в бизнеса, нали?

— Никакъв. Той се оженил за нея, когато е била на деветнадесет. Грижела се е за сина им — ето с това се е занимавала.

— Страхотно! — възкликна Хю.

В тона на Метре се долови изненада от бурната му реакция:

— Радвам се, че сте доволен, мосю Монфърт.

— Може би тя ще прояви здрав разум. А ако не, ще се обърнем към акционерите. Винаги са били заплени от чара на Масо, но колкото до съпругата му... не биха искали парите им да се стопят заради председател на борда на директорите без какъвто и да било опит.

— Не вярвам мосю Лазар да я насърчава да се меси в работите на фирмата. Ами ако просто го остави той да ръководи делата на компанията, както досега?

Монфърт се замисли.

— Да, предполагам, че ще го направи, ако има поне малко мозък в главата си. Но вероятно ще успеем да ги сплашим, че има вероятност тя да използва „Масо“ като поредната си играчка. Както и да е, най-доброто, което може да се каже за Лазар, е, че той е познатото зло.

— Той не е ръководител за пример, мосю — тържествено заяви Метре. „За разлика от вас“ остана неизречено, но намекът бе очевиден.

— Тридесет процента са сериозен проблем, но все пак остават още седемдесет свободни — ухили се. — Пиер Масо го няма, а сега и „Дом Масо“ залязва.

— Вие ще се справите много по-добре, мосю.

Монфърт кимна.

— Със сигурност.

— Ще ви изпратя доклада.

— Отлично. Много добра работа. До скоро, Метре — каза той и затвори телефона.

Натисна копчето на вътрешната линия.

— Да, сър?

— Госпожо Пърси, освободете графика ми за следващата седмица, ако обичате.

— Разбира се, сър. — Тя нямаше да зададе нито един въпрос, но той долови любопитството в тона ѝ.

— Заминавам за Париж — поясни. — Запазете ми стая в „Джордж Пети“. И, госпожо Пърси...

— Да, сър?

— Можете да си вземете почивка до края на деня.

— Моля? — не съдържа изненадата си обикновено невъзмутимата Елизабет. — Искрах да кажа, извинете ме... едва осем и половина сутринта е...

— Знам. Но днес ще работя у дома. Имам нужда да обмисля някои неща на спокойствие. Има ли нещо спешно, някакви срещи, които не могат да се пренасрочат?

Тя бързо провери в компютъра си.

— Само вътрешни, в компанията.

— Тогава ги отменете.

— Разбира се, сър.

— Сигурно има какво да правите днес, нали?

Елизабет Пърси се усмихна. Колко типично за Хю Монфърт да си помисли, че ако някой не е на работа, значи няма да има какво да прави. Разбира се, че имаше. Щеше да се прибере у дома, да вземе душ, да се обади на Джак в банката и да правят секс като луди. Джак можеше да се измъкне за половин час. А след това би могла да излезе на покупки...

Свободен ден. Монфърт не й даваше и пет минути свободни. Все едно бе дошла Коледа.

— О, да, благодаря, господин Монфърт.

След минута той се появи пред вратата на кабинета си с куфарче в ръка.

— Ами, тогава... забавлявайте се.

— Довиждане, сър — изрече смаяната секретарка.

Какво ли, за бога, му е казал Луи Метре? Сякаш е спечелил от лотарията, мислеше си тя, докато шефът й напускаше офиса със същата решителна походка, с която бе влязъл. Огледа го с възхищение в гръб. Не, сигурно беше нещо по-хубаво от пари; парите никога не биха го измъкнали от офиса.

Е, какво пък. Тя се съсредоточи в своя си ден. Набра номера на банка „Барклис“ на улица „Хай Сейнт Кен“. Може би щеше да хване Джак между две срещи...

* * *

Хю подмина такситата. Беше хубав ден и реши да се поразходи. Лондон, въпреки задушливите изгорели автомобилни газове и тълпите зле облечени туристи, обикалящи магазините, все пак бе прекрасно място в края на пролетта. Небето бе ясносиньо и само няколко бели облачета се носеха от вятъра. Почувства някакъв необичаен прилив на енергия, не точно щастие, а по-скоро удовлетворение. Да, всичко най-сетне си идваше на мястото и той бе доволен от себе си. Беше като онова усещане в клуба, когато играеше шах и погледнеше дъската, за да види матирация си удар само след няколко хода.

Физическото натоварване щеше да го успокои. Винаги когато преливаше от енергия, хубава или лоша, имаше навик да излиза на разходка. Когато се пенсионира, след около петнайсет години например, щеше да си вземе няколко кучета. Не прекарваше достатъчно време в Ирландия, за да се грижи за кучетата си там, а беше истинско кошунство човек да гледа кучета в Лондон.

Не, точно сега не можеше да си позволи да гледа куче. Нито да се обвързва по какъвто и да било начин, дори и да има желание. Просто пътуваше прекалено много.

Мисълта за Джорджиана изплува в съзнанието му. За пръв път не се опита да я изтласка дълбоко навътре в ъглите на съзнанието си. Понякога имаше нужда да си я спомня, иначе щеше да полудее. Работата го ангажираше през по-голямата част от времето, макар и не напълно. Днес бе чудесен ден. Прие мисълта за нея заедно с болката — напълно спокойно и с много любов.

Винаги бе имало много любов.

Съпругата му. Красавица, макар това да бе най-маловажното ѝ качество. Всички казваха, че са идеалната двойка, старомодно традиционен светски съюз. Той бе по-малкият син на барон Монфърт, а тя — сестра на граф, стройна, грациозна, с много бяла кожа. Макар че нямаше да наследят титли и имения, и двамата разполагаха с достатъчно пари, за да живеят напълно комфортно. Определено щяха да им стигнат за къща в града, както и за имение в провинцията, за коне, както и за частни училища, където да изпратят всичките си красиви и възпитани деца. Тя беше и много интелигентна. Хю бе завършил „Кеймбридж“, а Джорджиана бе учила в Сорбоната; той се шегуваше, че е избрала френски университет само за да е по-различна. Сватбата им бе много бляскава — в малката провинциална църква в

Алфристън се бяха събрали много аристократи, както и светски репортери. Всички очакваха да видят плода на подобно династично сродяване и правеха предположения кой ще бъде кръстник на наследника. Някой херцог или дори член на кралското семейство, може би.

Никой обаче не бе проникнал в чувствата на двамата. Хю изобщо не се интересуваше от „династичните планове“ и „подобаващия съюз“ между семействата им. За него не беше важно къде е завършила съпругата му, нито какви земи притежава семейството ѝ в Шотландия. Интересуваше го само тя — мила, сексапилна, забавна. Безкрайно добра — винаги виждаше положителното у всеки.

Това бе жената на живота му и той искаше да има деца от нея повече от всичко на този свят. Много деца. О... Нова силна болка при мисълта за бебето. Спомни си как Джорджи бе изтичала по стълбите с радостни викове, докато размахваше малката пластмасова тръбичка с две сини лентички в отвора. Той я бе сграбчил в прегръдките си, бе я завъртял във въздуха, а сетне внимателно я бе оставил да стъпи на пода, сякаш се боеше да не би да навреди с нещо на бебето — по него време една мъничка точица.

Всичко бе свършило една нощ в Дъблин, когато се прибираха от парти у приятели. Тя бе стъпила на платното на една от тесните улички. Той чу мотоциклета още преди да го види; старите му рефлексии от армията си бяха казали думата и веднага я бе дръпнал. В ръката му остана само парче от роклята ѝ. Още усещаше копринената материя в дланта си, виждаше как тя пада и ужасените очи на мотоциклетиста под каската. Мъжът профуча, без да спре. Тогава не обърна внимание на номера на мотоциклета, наведе се над жена си, взе я на ръце. Викаше за помощ, но знаеше, през цялото време знаеше, че е прекалено късно. Заради стъкления ѝ поглед. И все пак имаше толкова малко кръв, само една лека драскотина на слепоочието. Джорджиана го гледаше право в очите, спокойна, леко удивена...

В болницата не се отдели от нея, докато не дойде погребалният агент. Бе заминал за Ирландия със семейството си, а се върна с ковчег.

След това нямаше други жени. Поне такива, които да имат значение. Понякога канеше някоя платена жена, когато не можеше да издържа повече. Но тези момичета, макар да бяха от висока класа, каквото и да значеше това, го отвращаваха. Поради факта, че просто ги

използваше, а след като парещата нужда вече я нямаше, той се отвращаваше и от самия себе си.

Е, сега настроението му наистина се скапа. Представи си Пийт Стоктън, който се заглеждаше по момичетата в магазините, и това го върна в настоящето. И той беше като Пийт. Той, Хю Монфърт. Стряскаща мисъл. Закле се никога повече да не го прави, но подобно обещание вече бе давал и бе нарушавал няколко пъти, тъй че не си повярва особено.

Монфърт спря рязко насред улицата и си пое дълбоко въздух.

— Внимавайте къде вървите, господине — сопна му се някой.

Загледа се във витрината пред себе си. Магазин „Либърти“ — на манекена бяха изложени крещящи дрехи с марката „Бътлър и Уилсън“. Веднага забрави мислите си за дебелака Пийт и за собствената си слабост. Бе отдал почит на спомените си за Джорджиана и сега можеше да продължи нататък. Работата заемаше целия му живот, а ето че пред него се бе открила възможност за невероятен триумф.

Хю стигна до входната врата на дома си и влезе. Както винаги, обстановката тук веднага му поддейства успокояващо. Бе подредил къщата точно както му харесваше: тръстикови рогозки по пода, тъмночервени тапети, тежки завеси на „Уилям Морис“, оригинален модел, на прозорците. В комбинация със старинните мебели, някои от които му бяха подарени от по-големия му брат и бяха пренесени направо от къщата, в която бе прекарал детството си, целият му дом представляваше едно истинско топло убежище. Затвори вратата, за да се изолира от Лондон — и сякаш отново се пренесе в провинцията.

Окачи палтото си в дрешника и се запъти право към кабинета си. Лаптопът изглеждаше някак не на място върху старинното махагоново бюро, но сега не посегна да го включи; имаше нужда да помисли, просто да анализира.

Какъв беше подходящият начин да се подходи към проблема? Можеше ли да направи нещо, което да му гарантира сделката, без да има нужда от скъпоструващите съвети на правния отдел и инвестиционните банкери?

Разбира се. Жената. Софи Масо. Сега всичко бе в ръцете ѝ. С нейните трийсет процента лесно щеше да получи контролния пакет акции.

Усмихна се. Вярно, щеше да е досадно да лети до Париж и да омайва самонадеяната млада вдовица на плейбой като Пиер. Понеже бе познал голямото щастие на истинската любов в брака си, той презираше мъжете и жените, които сключват брак по сметка. Софи Масо навярно бе от типа жени, които нямат търпение да се докопат до замъка, богатството, прислугата и никога не бе възразявала на целия този маскарад. Навярно подобна на повечето съпруги на неговите познати — малко по-добри от професионални проститутки. Просто с по-добър подход към маркетинга.

Но фактите си оставаха. Мадам Масо бе най-големият акционер и председател на директорския борд. В това бе предимството ѝ. Жените... едва успяваше да ги държи на разстояние. Софи Масо едва ли щеше да се окаже проблем, мислеше си Монфърт. Седна зад бюрото си, извади писалка и се зае да скицира плана си.

СЕДМА ГЛАВА

— Хайде, миличък.

Поли стоеше насреща му и нетърпеливо потропваше с крак. Беше обула джинси и грамадни ботуши тип „Уелингтън“, които напълно скриваха иначе красиво оформените ѝ според Том прасци. Бе навлякла широка тениска, която прикриваше формите ѝ, а под нея вероятно бе с онова сивкаво бельо от „Марк & Спенсър“, което явно предпочиташе, вместо секси бельото, което той понякога ѝ подаряваше — „Ла Перла“, „Ажан провокатор“. Оплакваше се, че дантелата драскала кожата ѝ.

Донякъде го беше яд, че Поли може да е толкова размъкната и въпреки това да изглежда добре. Имаше типично английска млечнобяла кожа и яносини очи, които отлично подхождаха на червената ѝ коса. Неведнъж се бе случвало негови колеги в университета да се заяпват замечтано след нея, докато двамата вървяха заедно. На Том му идваше да им откъсне главите. Беше нахално от тяхна страна — Поли бе с него.

— Казах ти вече, шери, днес нямам време.

— Трябва да намериш. Тук не всеки ден можем да разчитаме на такова хубаво време, ако не си забелязал.

Поли махна към небето с аристократичната си длан — дълги и нежни пръсти, макар че ефектът значително се разваляше заради неизменния ѝ навик да си гризе ноктите. И никога не използваше лак.

— Знам.

Слънцето наистина приличаше от наситеносиньото небе, изпъстрено с няколко пухкави бели облачета, пръснати като маргаритки из моравата.

— Може дори да се окаже, че ни чака топло лято. Мамка му, направо обичам глобалното затопляне. — Поли въздъхна. Повдигна найлоновата торбичка. — Взела съм всичко. Яйчени рулца.

— Гадост — възкликна Том.

Но я погледна с обич. Наистина беше много забавно момиче.

— Франзела и пастет — допълни тя, сякаш не го бе чула. — Ягоди. Сметана. И бутилка шампанско.

Против волята си, той все пак погледна шампанското; беше евтина марка.

— Е, това е непоносимо. Истинска помия. Най-долнопробната марка на пазара.

Тя се изчерви.

— Не може всички да имаме собствени лозя, Том. Беше поевтино, ясно? Вземам онова, което мога да си позволя.

Искаше му се да я успокои.

— Казвал съм ти, че няма нужда да плащаш за нищо, Поли. Аз ще се погрижа.

— Не става така — тя се усмихна. — И без друго след първите две чаши изобщо няма да ти пука за качеството, повярвай ми.

— Много бих искал да изляза на пикник с теб — замечтано каза той. Не би могъл да се сети за друго, което да му се прави повече в момента. — Но следобед имам важна среща. Трябва да се подготвя.

Тя само изсумтя.

— Ти! Да се готвиш за занятие! Това е нещо ново.

— Не е учебно занятие — обясни Том. Искаше му се да може да й сподели всичко, но не биваше да влиза в подробности. — Става дума за семейния бизнес и е много важно.

Поли прокара пръстите си с изгрязани нокти през пицната си червена коса и седна на леглото.

— Изобщо не си забавен — оплака се тя. — Е, предполагам, че храната няма да се развали. Прибери я в твоя хладилник. Явно и утре ще бъде слънчево.

— Звучи ми добре — разсеяно се съгласи той.

Тя се облегна на възглавниците и косата ѝ се разпиля върху тях.

— Предполагам, че ако исках бърз секс, навярно щеше да намериш време.

Тя се ухили и Том ѝ се усмихна в отговор.

— Искаш да кажеш „да правим любов“ — поправи я той.

Поли поглади с длан безформената си тениска. Това простичко движение очерта гърдите ѝ. Том се опита да не гледа, но му беше трудно. Макар добре да познаваше тялото ѝ, всеки път му се струваше

различно. Усети познатата неумолима възбуда; писмото от адвокатите стана напълно безинтересно.

— Ммм — измърка тя и изпъна гръб. — Така ли го наричаш, шери?

Търколи се върху копринените му завивки, примамвайки го с прелестните си гърди и крака, и...

— Чакай, какво е това?

— Кое? — попита Том, като съжаляваше за прекъсването.

— Това — студено изрече тя.

Издърпа нещо от страни на матрака. Евтин и с подплънки. Веднага го позна. Сутиенът на Джема.

— Сигурно е твой — побърза да реагира Том.

Тя стана и го изгледа, сякаш иска да го убие с поглед. Той помисли унило, че Поли може да ругае като моряк и да не е от висшата класа, но това съвсем не я прави глупава.

— Върви на майната си — каза тя.

— Поли! — Тя вече бе грабнала чантата си. — Мога да ти обясня — излъга нагло.

— Не си прави труда. Изобщо няма смисъл — сините ѝ очи го пронизаха отвисоко. — Не ме интересува. Ти си подлец.

— Дай ми още един шанс...

— О, първо порасни — отсече рязко тя и тръшна вратата.

За миг понечи да я последва, после се отказа. Нямахше да постигне нищо, познаваше я добре. Смяташе се за много разкрепостено светско момиче, но едно мъничко залитане от негова страна — е, няколко всъщност — и нейното самочувствие отиваше по дяволите. Не, Поли Дженкинс едва ли щеше да му прости и той нямаше да хаби сили в опити да я умилостиви.

Том усети болка на угризение заради загубата и се опита да я омаловажи. Освен това и бездруго скоро щеше да скъса с нея, самоубеждаваше се той. Може би не веднага, но скоро. Поли не би могла да бъде негова съпруга... нали! Не притежаваше нито едно от качествата, които той търсеше. Е, освен интелигентност и сексапил, призна си. И добро чувство за хумор. Да де, но никое от наистина важните качества, които трябваше да притежава съпругата на сина на Пиер Масо. Добър произход, умение да се облича изискано, да има

светски обноски. А Поли пет пари не даваше дори за елементарната хигиена.

Зачуди се какво ли ще направи тя сега. Дали ще се върне в стаята си, или ще иде да плаче на рамото на Марк Олстън, нападателя на отбора по ръгби, с когото я бе видял миналия вторник в бара?

Не, не биваше да мисли за това... Всичко между тях бе свършило. Погледна сутиена, който тъжно висеше на стола, където Поли го бе метнала. Обзе го гняв: без съмнение Джема го бе оставила нарочно, за да го намери Поли. Не бе предполагал, че е толкова коварна, с това нейно кротко личице и мек характер. Но една жена не можеше просто да „забрави“ сутиена си. Когато Джема се бе измъкнала от леглото му тази сутрин, се бе постарала да остави визитната си картичка.

Доста лукава постъпка, проява на животинска хитрост и смелост. Но предизвика у него единствено гняв. Той бе Томас Масо — и следователно не можеше да бъде манипулиран от някакво си градско момиче. Отново си повтори, че не усеща никаква загуба след сцената с Поли; просто се бе случило по-рано, отколкото го бе планирал. Подобни неща трябваше да решава той. Още днес щеше да приключи и с Джема.

Подобен ход бе донякъде малко рискован, тъй като така му оставаше само Флора, тъмнокоса шотландка, математичка и най-малко интересната от трите. А той се нуждаеше от жена и по-скоро от много жени. Имаше своите нужди и не биваше да ги пренебрегва.

Момичета колкото искаш, каза си той успокоително. Лесно беше да си намери ново. Букет цветя, изискан ресторант, няколко многозначителни усмивки и да се настроиш да ги слушаш как бърлят, без да ти се замъгли погледът. В това се състоеше подходът му; повече не му бе нужно. Но засега разполагаше с Флора. Щеше да се задоволи с нея за седмица-две. И без това планираше да прекарва доста време в Лондон, далеч от Оксфорд. Трябваше да се погрижи за делата си. А така нямаше да има опасност и да се натъкне на Поли.

Стига вече! Ядоса се на себе си, задето мисълта му се бе закачила толкова натрапчиво за някакво проклето момиче. Вече изгуби достатъчно време, май щеше да е по-добре да бе отишъл на глупавия й пикник.

За да се разсее от мислите за Поли, Томас взе писмата от бюрото си и отново ги прегледа. Бе свел кандидатурите до три; едната от тях, господата Елджин и Хартфорд от „Линкълнс Ин“, изглеждаше най-подходящата за целта му. Беше направил проучване. Фирмата им бе малка, но много стара и с безукорна репутация. Именно в това бе разковничето. Другите кантори бяха спечелили важни дела и бяха коментирани надълго и нашироко в пресата, но той трябваше да мисли и за нещо повече от победата си. Отнасяше се до репутацията на майка му, както и до паметта на баща му, и до доброто име на „Дом Масо“. Всичко трябваше да бъде извършено тихомълком, дискретно.

Да. В случай че интервюто днес премине удовлетворително, Елджин и Хартфорд щяха да получат тлъст чек от него.

Изведнъж изпита зверски глад. Жени и храна — тези дни Том явно непрекъснато се нуждаеше и от двете. Погледна найлоновата торба, която Поли бе оставила на пода, и се зае да тършува из нея. Вътре наистина имаше франзела и някакъв обикновен пастет, английски, а не френски, но щеше да се задоволи и с това. Докато ловко отваряше бутилката с шампанско, си каза, че Поли наистина бе права. След чаша-две нямаше да има значение какво пие. Вярно, че беше долнопробно, но можеше да го преглътне.

После си напомни, че е най-добре да спре след втората чаша. Нямаше да е проява на добър тон да се появи в кантората на адвокатите пийнал. Все пак ставаше дума за делата на „Дом Масо“. Тъй като бе прекалено млад, за да поеме контрол над наследството си, трябваше да подходи внимателно. И решително — като мъж.

Сипа си премерена доза в чашата. Докато размазваше дебел слой пастет върху франзелата, отново му се прииска Поли да е до него, за да споделят храната.

ОСМА ГЛАВА

Ресторантът беше пълен. Беше с отлично разпределение и фойето бе достатъчно просторно, с интериор в бледозелено и бяло, с пейки от резбован дъб и много столове, но това не можеше да промени факта, че страшно много хора чакаха да бъдат настанени.

— Но моята резервация беше за преди половин час — протестираше на висок тон един американец точно пред тях.

Софи чу рецепционистката да отвърща тихо, макар и с категоричен тон — много съжалявали, но другите гости в ресторанта се забавили повече от очакваното; нямало какво да се направи; дали господинът не би искал едно питие на бара.

— Опасявам се, че няма да намерим маса.

— Не се тревожете — спокойно отвърна Грегوار Лазар.

— Но явно всички тези хора имат резервации. Можем да отидем някъде другаде — предложи Софи. — Наистина нямам нищо против. Не съм излизала на обяд много отдавна. Една супа в някое бистро ще ми бъде достатъчна.

Лазар поклати глава.

— Супа! За Софи Масо! Вие сте невероятна.

Вдигна ръка и леко присви пръсти. Рецепционистката го забеляза и му отвърна със също толкова дискретен жест. Само след секунда до тях се появи сервитьор.

— Мосю Лазар, радвам се да ви видя отново — поздрави той. — Ако обичате, последвайте ме, мосю, мадам, масата ви е готова.

— Какво! — избухна мъжът зад тях. — Ако има маса, то това е моята маса, по дяволите...

— Това са наши специални клиенти, мосю — ледено го сръза рецепционистката. — И ако не можете да сдържате темперамента си, ще ви помоля да напуснете.

Човекът видимо се поколеба, докато Софи минаваше покрай него притеснена. Погледна го извинително. Той сви рамене.

— Все едно — измърмори мъжът.

Сервитърът ги настани на маса до прозореца с прекрасна гледка към булеварда долу и покривите над сивия стар Париж. Тя седна притеснено и хвърли поглед назад към разгневения клиент.

— Прередихме хората — каза тихо.

Грегоар се усмихна.

— Колко прелестен английски обичай да се притеснявате за това. Той и бездруго няма да си тръгне. На обикновените клиенти са им нужни няколко месеца, за да си уредят резервация. Наистина няма да си тръгне, не му достига кураж за това.

— Ползвате се с голямо влияние — отбеляза Софи.

Той вдигна рамене.

— Не аз, мадам, вашата компания. Съпругата на собственика получава отстъпка при нас, а ние водим много от клиентите си тук — взря се внимателно в лицето ѝ. — Още ли сте загрижена за господина? Позволете ми.

Лазар леко вдигна ръка и друг сервитър незабавно се приближи до масата им. Заговори му много бързо на френски, така че Софи не можа да разбере какво точно му каза.

Човекът само кимна и се отдалечи, а само след секунди Софи забеляза раздражения клиент и леко замаяната му съпруга да се настаняват на друга маса.

Тя се усмихна леко.

— Сега вече съм впечатлена, Грегоар!

— Толкова сте внимателна; аз също се стремя да го правя. Помолих ги да им сервират голяма бутилка шампанско за наша сметка. „Въов Клико Гран Дам“, добре е, нали? — ухили се той. Но в същия миг по лицето му мина сянка. — О... не исках...

Софи поклати глава. Той бе искал да ѝ направи комплимент с „гран дам“ — благородна дама, но после бе осъзнал останалата част от наименованието, „въов Клико“ — вдовицата Клико.

— Няма нужда да се отнасяте с мен като с писано яйце — каза тя.

Той изглеждаше озадачен.

— Моля?

— Това е израз. Не е нужно да... да заобикаляте темата, да се пазите да не споменавате името на съпруга ми. Вярно е, че съм в траур, но това е, защото едва сега бе обявен за мъртъв. — Софи отпи глътка

вода. — Не би било редно да облека тези дрехи по-рано. Но аз съм приела загубата. Минаха толкова години.

— Да — съгласи се той.

— Вярвам, че действам така, както той би желал. Заради нашия син, Томас. И заради компанията, разбира се, с която той много се гордееше; просто проверявам дали всичко е наред с нея. — Софи въздъхна, като се сети за рецепционистката в „Масо“, която бе напрано ужасена от срещата с нея. — Иска ми се хората да не се страхуват от мен, Грегوار. Никой не бива да си мери приказките заради мен или да внимава да не спомене Пиер. Искам да продължа напред. Затова съм тук.

Той кимна.

— Разбирам.

Сервитьорът се върна с менюто, осведоми ги колко благодарен и вече успокоен е разгневеният господин и изчака поръчката им. Лазар се спря на пикантна пържола. Последва пауза и Софи схвана, че очакват нея.

— О, дайте ми няколко секунди — помоли тя.

Осъзна, че е очаквала Грегوار да избере нещо и за нея, както винаги бе правил Пиер. Но Лазар чакаше, оставяше я да направи собствен избор. Софи не бе свикнала с това. Но реши, че ѝ харесва.

— Салата „Нисоаз“ — поръча си тя.

— Много добре, мадам. Ще изберете ли вино, мосю?

Грегوار я погледна; тя поклати глава.

— Само бутилка „Перие“. Това е делова среща.

— Отлично, сър — отвърна сервитьорът и изчезна.

— Ако сте готова да ме изслушате, бих могъл да ви представя в най-общ план положението — поде Грегوار. Беше напълно сериозен и Софи се постара да се съсредоточи и да не мисли за очарователните му обноски или за леките бръчици около очите му, когато се усмихва. — Естествено, ще ви предоставя всички доклади и отчети, когато се върнем в офиса. Но засега може би едно кратко резюме?

— Би било добре.

Той нахвърля положението с едри щрихи. „Дом Масо“ просперираше. Цената на акциите бе нараснала с девет процента, откакто Пиер бе изчезнал. Бизнесът с бижутата бе в отлично състояние, можеха да се похвалят с някои от най-красивите

произведения на ювелирното изкуство в света и репутацията им бе безукорна. Модната къща и аксесоарите също бяха стабилни, макар че последната колекция бе посрещната с известна сдържаност и сега специалистите от отдел „Връзки с обществеността“ работеха усилено, за да я преодолеят.

— Джуди Дийн — обади се Софи, спомнила си за деловата млада жена в малиненочервен костюм.

— Тя е много способна.

— И аз имам същото чувство.

Грегоар Лазар замълча за миг.

— Може би ще искате да се опознаете по-добре; както сама казахте, тя е най-високопоставената жена в „Масо“. Освен вас, разбира се.

— Едва ли може да се каже, че аз съм в „Масо“ — наклони глава Софи.

Той ѝ се усмихна в отговор.

— Ние всички работим за вас, трябва да свикнете с това.

На Софи много ѝ допаднаше отношението му. Проявяваше голямо уважение, но без снизходителност.

— Бих искала да я опозная, макар че едва ли ще остана дълго в офиса.

Грегоар простена.

— Нали няма да се скриете отново в замъка и да ме оставите съвсем сам, затънал в скучни дела по цял ден?

Тя се разсмя.

— Толкова ли е зле?

— Нямате представа каква досада е.

— Е, добре — подхвана Софи, но замълча, докато сервитьорът остави ястията пред тях и се оттегли. — Явно държите всичко под контрол, Грегоар, затова едва ли ще прекарам повече от седмица-две в офиса, след като прегледам всички документи.

— Документи?

— Да, докладите и отчетите, които ми казахте, че ще ми представите.

— О, документите — той повдигна вежди. — Разбира се, че бихте искали да ги видите. Надявах се да ви спестя това главоболие.

— Предполагам, че е добре да прегледам всичко сама — извинително каза тя.

— Разбира се — ухили се той. — Защо само аз да се мъча с тях?

Тя опита салатата си. Беше изключителна; шушулките зелен боб бяха свежи и хрупкави, в дресинга бе използван лимонов сок, а не оцет, бяха прибавили и свежи зелени подправки, което придаваше на ястието чудесен летен привкус. Забеляза, че пресните картофчета са изпъстрени с малки точки от трюфели и въздъхна блажено.

Грегоар се зае с пържолата си, която изглеждаше превъзходно, много сочна и съвсем не препечена. Той кимна към салатата ѝ.

— Забелязал съм, че добрите майстори-готвачи наистина се познават по простичките ястия, а не по сложните рецепти.

— И аз съм на същото мнение.

Той ѝ се усмихна.

— Мадам... Софи, надявам се, че няма да ме сметнете за неуместно пряк, ако изразя искреното си удоволствие от присъствието ви тук. И наистина се надявам, че след като се приберете у дома, ако твърдо сте решили да го сторите, няма напълно да ни забравите — той помълча. — Е, ако трябва да бъда напълно откровен, надявам се да не забравите мен.

Софи се засмя.

— Бих могла да се заблудя, че флиртувате с мен, Грегоар.

— О! Не, мадам — напълно сериозно възкликна той. — Не е така... не е флирт.

Тя се изчерви и потърси прикритие в нова хапка от салатата.

— Извинете ме — скръбно продължи той. — Отвикнал съм... не ме бива в това. Толкова отдавна е било. Простете ми.

— О! — възкликна Софи. — Справяте се много добре. Имам предвид, че не почувствах засегната.

— Но аз много избързвам. Впрочем вие сама знаете колко сте красива и нямате нужда да ви го казва стар глупак като мен. Просто се надявам да можем да станем приятели.

Софи усети устата си пресъхнала. Толкова години бяха минали, откакто някой ѝ бе говорил по този начин. Всъщност не беше сигурна дали някога изобщо са ѝ говорили така. Лазар бе силен, висок, хубав и очевидно много преуспял бизнесмен, а все пак, изглежда, бе искрено

привлечен от нея. Седеше насреща ѝ явно притеснен — заради нея. Представи си!

Усети приятно отпускане, сякаш полека разтваряше душата си под необичайната за нея топлина на мъжкото внимание. И интересно — нямаше никакво усещане за вина. Беше вдовица, свободна жена. Не че би стигнала чак дотам, че да...

„Макар че защо пък не? Защо да не стигнеш до края?“, обади се тъничко гласче вътре в нея.

— Мисля, че вече сме приятели... Грегوار — каза тя и се усмихна свенливо.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джуди се гордееше със себе си. Всички я наблюдаваха крадешком, в това поне бе сигурна. Просто клюката бе прекалено пикантна, за да бъде подмината. Вдовицата и любовницата; добре де, една от любовниците. Но пък единствената, която работеше в компанията. Централата на „Дом Масо“ представляваше малка и сплотена общност. Назначаваха се малко хора и още по-малко биваха уволнявани; повечето секретарки работеха тук още от времето на Пиер и се бяха вълнували както от дръзкото му ухажване, така и от свежите цветя — орхидеи и всякакви екзотични и скъпи букети, — които се появяваха на бюрата им всяка сутрин.

Напоследък подобни развлечения в „Масо“ обаче нямаше.

Не се бе случвало нищо любопитно, откакто Хю Монфърт и „Мейбъри“ ги бяха наобиколили като глутница вълци, пък и последния път, когато той бе опитал да направи нещо, бе преди няколко години. Да върви по дяволите този Монфърт! Джуди беше безсилна да отклони вниманието от продуктите им, тъй като в момента проклетите му витрини бяха навсякъде. За модерно се смяташе всичко ръбато, обемисто и шантаво, а не уравновесените класически модели на „Масо“.

Погледна секретарката си, която направо пърхаше от вълнение, откакто мадам Масо бе благоволила да се появи. Джуди не бе глупачка. Много добре знаеше, че веднага щом излезе на обяд — малко пилешка салата с изцеден лимонов сок, — зад гърба ѝ ще се разнесе развълнувана глъчка.

Сви рамене. Бе уверена, че се е справила перфектно. Нека клюкарстват.

— Мари, донеси ми отзивите от Ню Йорк за последната ни колекция.

— Веднага, мадам — отвърна секретарката.

Джуди седеше с гордо изпънат гръб зад бюрото си, когато Мари ѝ донесе купчината изрезки и ги остави пред нея. Нямаше намерение

да се занимава с тях, но искаше да наложи авторитета си.

— Благодаря ти. И чаша кафе, ако обичаш.

— Да, мадам — покорно отвърна Мари.

Имаше виновното изражение на човек, когото са хванали в провинение. Джуди не я съдеше строго. Трудно би било да се въздържа от клюките, след като вдовицата се бе оказала истинска изненада.

И съвсем не бе такава, каквато бе очаквала. Категорично. Джуди си бе представяла, че Софи е надебеляла с възрастта, отпусната и със занемарен външен вид след изчезването на Пиер. Разбира се, тя можеше да си позволи най-добрите шивачи, които можеха да прикрият поне пет килограма от теглото на една жена.

Но съвсем не бе очаквала Софи Масо да е толкова елегантна. Сигурно тежеше около петдесет и четири килограма, а може би и по-малко. Бе дребничка, около метър и шейсет и три според Джуди, ако не се броят токчетата. И с прекрасна кожа, лъскава кестенява коса и искрящи очи. При това — с изключителен стил. Изглеждаше невероятно в черно и с акцента в бяло на шията — онези огромни, блестящи перли. Определено струваха колкото няколко годишни заплати на Джуди.

Тя мислено благодари на боговете на модата, задето бе решила да се появи без никакво украшение за тази първа среща. Вярно, притежаваше няколко отлични бижута, но правилно бе преценила, че нищо от онова, което има, не би могло да се сравнява с личната колекция на Софи Масо.

Сведе поглед към малиновия си костюм. Ярък и дързък цвят. Отново се поздрави мислено, задето бе положила допълнително старание за грима и прическата си тази сутрин. Вярно, че мадам Масо се бе оказала по-привлекателна, отколкото бе очаквала. Но Джуди ожесточено си каза наум, че тя все така не може да се състезава с нея. Нито преди, нито сега.

Нека се кичи със своите страхотни перли; Джуди щеше да я засенчи с красотата си и тя щеше да е единственото украшение, което ѝ е нужно. Знаеше, че всички францужойки в офиса ще ги сравняват и беше сигурна, че сравнението ще е в нейна полза!

Отново се замисли: каква глупост е да се твърди, че жените се обличат добре заради мъжете. Та какво разбират те от стил? Нищо.

Истината е друга — тя търсеше уважението на равните си. А за една американка във Франция това бе истинско постижение. Гордееше се, че е успяла. Ежедневно се сравняваше с вродената елегантност на жените около себе си, които сякаш не полагаха никакви усилия за вида си; нейният стил изискваше доста труд, но пък бе сигурна, че не им отстъпва в нищо.

Прегледа набързо изрезките от списанията. Най-доброто, което можеше да се каже за отзивите, бе, че са посредствени, но Джуди все пак бе доволна. При последната им колекция целта ѝ бе да ограничи нанесените щети. Моделите направо бяха освиркани на подиума; наложи ѝ се да се постараете доста, за да не изтече историята в централните издания.

Донякъде бе задължена на Хю Монфърт и талантливото му протеже — спечелилата „Оскар“ актриса; статиите за този успех бяха заели толкова много място, че провалът на тяхната модна марка бе минал на заден план.

Въздъхна. Работата в „Масо“ в последно време много напомняше „Изкуплението Шоушенк“ — сякаш се мъчеше да изкопае тунел с лъжичка, за да се измъкне от затвора.

Телефонът ѝ звънна.

— Да, Мари?

— Мосю Лазар пита дали можете да му отделите пет минути за среща в кабинета му, мадам.

— Предай му, че се качвам веднага.

Тържествуващо затвори телефона. Прекрасно. Мосю Лазар — не, Грегоар, поправи се тя — бе обработил Софи Масо, бе я накарал да си тръгне, да се прибере обратно в Шато дез Етоал и да се заеме с обичайните занимания за хората от породата „много богати“. И тъй като тя бе успяла да се държи пред нея достатъчно достойно, навярно търпението ѝ щеше да бъде възнаградено.

Старши вицепрезидент.

Джуди приглади полата си, огледа се в голямото огледало, което бе поискала да сложат в кабинета ѝ, за да може винаги да е сигурна, че подгъвът ѝ не е провиснал или някое копче не се е разкопчало.

Умът ѝ се проясни напълно. Софи Масо бе изтласкана на заден план в съзнанието ѝ, където ѝ бе мястото. Сега именно Лазар и отношенията ѝ с него трябваше да са на първо място в мислите ѝ.

Джуди моментално отметна в списъка си като вече получен поста старши вицепрезидент — дали вече да не се прицели в следващото ниво?... Трябваше да накара да уволнят Жил Керуал — абсолютно безполезен тип — и да назначат нея за директор на отдела.

Качи се с асансьора до кабинета на изпълнителния директор в отлично настроение.

Когато застана пред вратата на Лазар, почука тихичко.

— Грегоар?

— Влез, Джуди — покани я той.

Тя влезе.

— Толкова се радвам... О, извинете ме.

Софи Масо не си бе тръгнала. Стоеше до Грегоар и се усмихваше много глуповато, реши Джуди. Потисна раздражението си и на свой ред отвърна със сияйна усмивка.

— Надявам се, че обядът ви е харесал, мадам — обърна се тя към Софи през стиснати зъби.

— Много ми хареса — отвърна Софи с леко изчервяване.

— Джуди, мадам Масо ще се настани в свой кабинет тук, докато преглежда нашите доклади и финансови отчети.

— Много добре.

Не можа да измисли как да реагира по друг начин. Вдовицата направо сияеше насреща ѝ. Положи огромни усилия да сдържи яда си. Да преглежда финансовите отчети ли? Колко благородно, скромната домакиня сега се е заинтересувала от бизнеса. Джуди би трябвало да се почувства поласкана.

— Да, за нас е истинска радост да я приветствам тук.

Джуди погледна съчувствено Грегоар. Той несъмнено искаше помощта ѝ да се отърве от тази добре облечена кукла. Каза си, че все ще измисли нещо.

— Мислех си, че двете може да работим заедно — обади се Софи.

— Моля? — рязко реагира Джуди. После се изчерви. Забележката я бе сварила абсолютно неподготвена. Побърза да се поправи. — Искях да кажа... О, Господи. Не го очаквах, все пак вие сте собственик на фирмата... и всичко останало — изтърси объркано тя.

— Няма защо да се страхуваш от мен — отвърна с усмивка Софи.

Снизхождението ѝ направо я прониза.

— Радвам се да го чуя, мадам Масо — спокойно отвърна Джуди. Вече се бе съвзела и сега бе нащрек. Усети дланите си овлажнели от прилива на адреналин.

— Но трябва да ме наричаш Софи, моля те. А аз ще те наричам Джуди, ако нямаш нищо против.

— Абсолютно нищо.

— Ще бъде чудесно да работя с друга жена.

— Разбира се — сърдечно отвърна Джуди.

Дали знаеше? Сигурно. Не можеше да не знае! Защо ли постъпваше така? Косъмчетата на тила и по ръцете ѝ настръхнаха. Запита се дали Софи не търси някакво извинение, за да я уволни; нямаше обаче никакво намерение да се предава.

— Ти май си и единственият служител в компанията, чийто майчин език е английският.

— Вярно е, макар че всички говорят свободно английски. В „Дом Масо“ много държим на езиковите умения — не може да устои на изкушението да покаже професионална гладкост Джуди.

— Виждам, че е така — кимна Софи. Тази млада жена ѝ се стори някак настръхнала и напрегната. Нима вътрешно бе решила да ѝ се опълчи? И защо? Не, навярно просто бе нервна. — Е, сигурна съм, че ще се разбираме чудесно.

— Несъмнено. Нямам търпение, Софи.

— Отлично — намеси се Грегوار Лазар. Доволно местеше поглед от едната жена към другата. — Наредих за Софи да подготвят кабинета срещу моя, Джуди, а в съседство има още един свободен офис.

Джуди го знаеше. Стаичка без прозорци, два пъти по-малка от сегашния ѝ кабинет.

— Идеално — каза тя, докато вътрешно кипеше.

— Ако помолиш хората от помощния персонал да започнат с пренасянето на папките и документите ти още днес, утре можеш да започнеш работа направо там.

— Разбира се. И тъй като ще се наложи да преместят всичко, вероятно е по-добре днес следобед да работя у дома.

Грегоар леко склони глава.

— Къде живееш, Джуди? — попита Софи Масо.

— На улица „Клоше“ — отговори Джуди. Би дала шестмесечната си заплата, стига да можеше да добави: „В апартамента, който Пиер ми купи и в който се любехме всеки ден“. Вместо това се задоволи само с: — Вече седма година живея там.

Прехапа устни. Неканен в ума ѝ проблесна ярък спомен: след бурен секс точно в този кабинет Пиер ѝ бе наредил да се качи в колата му; прекосиха града...

Тя попита къде отиват. Той мълчеше. Но когато спря пред сградата от осемнадесети век, с красива фасада от бледосив камък, осветена от залязващото слънце, той просто посочи нагоре.

— Виждаш ли това?

Тя кимна.

— Мансардният апартамент — а после извади ключа от джоба си. — Целият е твой, скъпа.

Това бе най-големият подарък, който ѝ бе правил някога. Истинско нейно жилище! В този един-единствен миг, в този златен приказен момент Джуди бе почувствала, че Пиер наистина я обича.

В очите на Грегоар Лазар проблесна весело пламъче; той дискретно сведе поглед към бюрото си.

— Улица „Клоше“? О, чудесно! — сърдечно възкликна Софи. — Струва ми се, че това е доста престижен квартал, който се развива много бързо.

Джуди окончателно реши, че мрази тази жена.

— Ами, добре, значи до утре — усмихна се тя бодро. — Извинете ме.

* * *

Когато се върна в кабинета си, Джуди уведоми Мари, с възможно най-равен и спокоен тон, че ще се местят на десетия етаж.

— Но защо, мадам? — слисано попита секретарката ѝ на френски.

Джуди се досети, че и тя никак не иска да се мести. Всичките ѝ приятелки бяха тук долу, а дори и тя имаше прозорец.

— Мадам Масо е решила, че иска да работи заедно с мен — поясни Джуди.

Сякаш искаше да предизвика секретарката си да направи коментар.

Мари преглътна.

— Разбирам — мина отново на английски тя.

— Това е прекрасна възможност да работим близо до председателя на борда на директорите — жизнерадостно продължи Джуди. — Трябва да се постараям и да бъдем в най-добрата си форма, Мари.

Усети как я задушават вълна от умора. Работата във „Връзки с обществеността“ научава човека да си дава вид на щастлив и доволен дори когато е точно обратното, но това... това щеше да е източително. Да се усмихва и кланя по цял ден. Силно се надяваше на Софи скоро да ѝ омръзне целият този маскарад. Тази жена да бъде неин шеф? Все едно Мария Антоанета да се прави на овчарка.

— Мари, обади се на хората от поддръжката да се погрижат за преместването. Внимавай какво правят с апаратурата. След това можеш да си вземеш половин почивен ден. Аз си тръгвам още сега.

— Ако някой ви потърси, мадам, как може да се свърже с вас?

— Никак — категорично отсече Джуди. — Ще бъда на разположение утре.

— Да, мадам.

Тя грабна дамската си чанта, семпъл модел на „Прада“ в черно, с тънка презрамка, слезе надолу и излезе от сградата възможно най-бързо. Нуждаеше се от чист въздух, за да се разведри и да събере мислите си. Забърза към центъра на града. Щеше да наруши собственото си желязно правило да не похапва между храненията и да си намери местенце, където да хапне нещо сладко. Една-две петифури или плодово парфе. И чаша кафе, макар че бе толкова напрегната, че вероятно бе по-добре да вземе безкофеиново.

Денят бе започнал толкова добре, толкова обещаващо. А сега... какво странно развитие...

Е, какво пък, връщаше се към основното си правило: да не мисли за недостижими цели, както и за неща, които не може да промени. Тя бе Джуди Дийн, жената, която умее да търси — и да намира — предимствата и изгодата във всяка ситуация.

Докато вървеше по улиците и усещаше как сърцето ѝ забавя ускорения си ритъм, тя си припомни известния на всеки бизнесмен израз, че на китайски йероглифът за „криза“ всъщност е съставен от два йероглифа: единият означава „опасност“, а другият — „възможност“.

Трябваше да се опита да види възможността в това положение. Вярно, че щеше да е много болезнено жената, която Пиер бе предпочел, да бъде близо до нея и да ѝ демонстрира житейския си успех, но Пиер отдавна го нямаше. Сега Джуди трябваше да се съсредоточи върху кариерата си. Софи Масо в настоящия момент бе пречка. Джуди обаче споделяше принципа „опознай врага си“.

Винаги бе знаела — бе таила в сърцето си тази мисъл — че е по-умна, по-страстна, по-жизнерадостна от съпругата на Пиер. И разбира се, за разлика от тази нещастна жена Джуди го бе обичала с цялото си сърце и душа. А може би това бе нейната възможност да си отмъсти. Да покаже на света и на самата себе си какво бе изпуснал Пиер.

Щеше да намери начин да се възползва от намесата в бизнеса на окичената с бижута вдовица. И още... вече нямаше да си позволява никакви прикрити изрази на враждебност. Не, първото, което щеше да направи, бе да се сприятели с нея.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Надявам се, че всичко е по вкуса ви, мосю — каза пиколото. Затвори вратата на гардероба, където много бързо и спретнато бе подредил дрехите на Хю. — Мога ли да направя още нещо за вас?

— Не. — Монфърт му подаде банкнота от десет евро. — Благодаря.

— Аз ви благодаря, сър — отвърна той и излезе.

Хю огледа доволно стаята си. Беше по обяд и завесите бяха дръпнати, така че се откриваше гледка към улица „Сент Емилиен“, оживена от минувачите и движещите се автомобили, макар че, разбира се, в стаята не проникваше никакъв шум от трафика; прозорците изолираха всеки външен звук. Наслади се на плътните кретонови дамаски и пищното обзавеждане; „Джордж Пети“ бе един от последните големи и стари хотели в света и правеше бизнес пътуванията по-малко неприятни.

Не че днес можеше да се оплаче.

В три часа имаше среща с Луи Метре, но беше гладен и искаше да се изкъпе и преоблече. След всеки полет, независимо колко бе кратък, Монфърт имаше навик да си сложи чиста риза. Така мислеше по-добре.

Набра номера на румсървиса и си поръча обяд, без да поглежда менюто. Салата, агнешки котлети с пресни картопки и сироп от касис; спомни си, че тук го правеха превъзходно. И половин бутилка шампанско „Круг“, тъй като бе настроен разточително. За завършек — минерална вода и кафе.

Взе си душ набързо, подсуши се и извади чиста риза и костюм. Почти веднага след това му донесоха и храната и той похапна вкусно, макар че изпи само една чаша от виното. Всичко бе приготвено превъзходно и Хю си помисли, че трябва да идва във Франция по-често, макар и само за да хапне. От хотела бяха му предложили мерцедес и колата вече го чакаше, когато излезе през масивните позлатени врати на хотела в три без четвърт; точно в три часа прекрачи

прага на представителния магазин на „Мейбъри“ на „Рю де Пренс“ и повишено настроение от очакваната сделка.

Макар че бе делничен ден, сряда следобед, Монфърт с удоволствие забеляза, че магазинът е пълен с хора. Тълпи от туристи надничаха в светещите витрини; японците и американците разпозна веднага, но му се стори, че вижда и поне десетина францужойки. Освен това мислено отбеляза, че въпреки множеството клиенти внимателно планираното разположение в магазина даваше добър резултат: нямаше никаква суетня и неразбория.

Дискретният бледосив цвят в избран лично от него оттенък налагаше основния тон в уравновесената цветова палитра на интериора — от мекия мокет, заглушаващ потракването на дамските токчета, до сребристата подплата на кутиите за бижута, а стените изглеждаха като огрени от лунна светлина. Отделните витрини бяха малки и на достатъчно разстояние една от друга. Хю се бе разпоредил бижутата на „Мейбъри“ да не се излагат плътно едно до друго в обща голяма витрина. Всяка дизайнерска линия трябваше да е представена отделно и по възможно най-добрия начин.

Остана няколко минути да погледа как жените се възхищават на моделите. Ярκο осветените витрини отлично подхождаха на неговата млада и модна марка; за разлика от всички останали бижутерийни магазини тук не се налагаше да се чудиш какви са цените. Те не бяха скрити, нито изписани върху дребни хартиени етикетчета. Бяха показани на електронни екрани до всеки модел заедно с информация за вида на камъните и каратите им. Най-голямото струпване на хора бе — естествено! — около колекцията „Разтопено слънце“, неговият триумф на наградите „Оскар“, но забеляза, че и другите колекции се радваха на успех. „Кървава страст“, моделите от тъмночервени и бледочервени рубини привличаха вниманието на францужойките, докато японките бяха запленили от линията „Лунен оникс“, в която впрочем нямаше никакъв оникс — беше селекция от колиета и брошки от черен кехлибар, опали и черни диаманти.

Идеално. Бе въпрос на мода и запалените ѝ почитатели бяха тук, в търсене не само на известната линия, а и на следващия голям хит. Докато наблюдаваше, влязоха още няколко жени, но капацитетът на магазина за внимателно обслужване на клиентите очевидно бе вече надхвърлен — те само измърмориха тихичко и си излязоха.

Раздразнение се примеси с началното му задоволство. Естествено, че клиентите напускаха, след като нямаше място, за да разгледат стоката. Подобни сцени вероятно се разиграваха в магазините на „Мейбъри“ по целия свят. Имаше нужда от по-обширно пространство и по-голяма видимост. Наистина се нуждаеше от магазините на онзи динозавър „Дом Масо“...

— Мосю.

Обърна се. Нисичкият и набит Луи Метре стоеше насреща му, усмихваше се и потриваше ръце.

— Добре дошли — поздрави той. — Виждате, че се справяме чудесно, мосю Монфърт.

— Така е. — Хю кимна към офиса във вътрешността на магазина. — Ще влезем ли? Малко е претъпкано тук.

— Разбира се. Последвайте ме.

Метре разполагаше с чист и спретнат офис, което Хю горещо одобряваше. Настани се на един от столовете, които май не бяха от най-удобните.

— Не провеждам много срещи тук — извини се Метре.

— Всичко е наред. — Хю махна с ръка. — Е, какво става в „Масо“, ако изобщо има някакви новини?

Метре въздъхна тежко с присвити устни.

— Нищо, мосю. Нищичко. Тя ходи в офиса всеки работен ден. Информираха ме, че са й дали отделен кабинет. Но иначе не се случва нищо, никой не е освободен от работа, няма промени. Все едно изобщо не присъства там.

Хю кимна. Това бе леко разочароващо; в идеалния случай съпругата вече би трябвало да е внедрила някоя и друга глупава идея.

— Но много често я виждат в компанията на главния изпълнителен директор.

— Грегоар Лазар?

— Същият. Наредил съм на хората си да наблюдават сградата — без всякакво притеснение заяви Метре. — Той често води дамата на обяд, а миналия вторник дори я е извел на разходка извън града с колата си. И се говори, че тя щяла да го покани на вечеря в имението.

Монфърт се замисли. Това определено бе нещо ново. Веднага реши, че новините никак не му допадат.

— Това би могло да означава едно от следните три неща — започна да мисли на глас той. — Първо, че тя наистина живо се интересува от компанията и задава много въпроси.

— Съмнявам се, мосю. Едва ли би започнала да се интересува чак сега.

— Второ, че Лазар е намислил да се ожени за нея и да контролира богатството ѝ, както и делът ѝ от акции в компанията.

— Или трето, че са влюбени може би? — подсказа Метре.

Хю леко сви устни.

— Мосю Метре, любовта никога не идва по поръчка. Не мислите ли, че е крайно невероятно мосю Лазар изведнъж да се влюби до полуда в една домакиня?

— Но, мосю! — Метре бе от онези мъже, истински клюкари, които нямат търпение да споделят цялата информация, която са събрали. — Мадам Софи не е просто домакиня, а много привлекателна жена.

— Сигурен съм, че е била такава, когато Масо се е оженил за нея.

— Не, и сега е много красива. Един момент, вижте това...

Той измъкна плик със снимки от едно чекмедже на бюрото си. Монфърт бе шокиран.

— Какво е това?

— Казахте да разбере всичко, което мога, мосю — извинително обясни Метре.

— Да, но не и да следите дамата — отвърна Хю. Това леко го притесни. Подобни действия бяха под нивото му, много под принципите му. — Грешката е моя, че не съм бил по-ясен. Но в бъдеще, мосю Метре, никой не бива да следи мадам Масо, нито да я снима тайно.

— Напълно ви разбрах, мосю. — Метре изглеждаше леко засегнат. — Предполагам, че няма да искате да погледнете тези.

Хю се засмя.

— След като и бездруго ги имате, наистина по-добре да ги видя.

Взе снимките и ги разгледа мълчаливо. Метре не бе сбъркал в оценката си. Софи Масо бе изключително привлекателна жена. Дори и под ярката дневна светлина на тези папарашки снимки тя изглеждаше елегантна и красива на всеки кадър. Красотата ѝ не бе натрапчива; носът ѝ бе с класическа форма, а не мъничък и чип, фигурата ѝ бе

стройна, без обичайните едри гърди и извивки като на модните филмови гърли. Явно бе прехвърлила средата на трийсетте; около очите и устата ѝ имаше едва забележими бръчици. Учтивият израз за подобни бръчици бе „линии на смеха“, лицето ѝ обаче бе сериозно, очевидно не бе лице на човек, който много се е смял, реши Хю.

Той хареса меката ѝ, лъскава коса, големите очи и изключителния вкус, с който бе облечена. Черно, явно заради наложения траур, въпреки че само по себе си в днешно време черното бе проява на висок стил. Но тоалетите ѝ в черно бяха толкова разнообразни и елегантни, че със същия успех би могла да се облича и в цветовете на дъгата. Върху мадам Масо всеки тоалет изглеждаше неповторимо. На едната снимка бе облечена в строг костюм на „Диор“, с кройка, напомняща четиридесетте години, с дължина точно до коляното; на следващата беше с рокля и късо сако, под което се виждаше разкроена пола; на третата бе в тоалет на „Шанел“. И никакви панталони, на нито една от снимките.

Ясно се виждаше, че обича бижутата. Много жени ги харесваха, но нямаха представа как да ги носят. Софи Масо очевидно притежаваше онзи инстинкт, който липсва на много от богатите жени. Не бе като херцогинята на Уиндзор, чиито колекция за него бе пример за триумфа на богатството над вкуса. Бижутата на Софи Масо с изключителен усет допълваха тоалета ѝ, макар никога да не се натрапваха на погледа; големите бели перли подчертаваха белите копчета; на кадрите, на които бе с напълно черен тоалет, бе сложила само рубинени обеци, които подсилваха ефекта на тъмния цвят; на друга от снимките се виждаше един-единствен голям диамант, личеше, че е много чист и стар — викторианска шлифовка.

Монфърт трябваше веднага да коригира мнението си за дамата. Каквото и да си мислеше за нея, бе повече от ясно, че тя притежава невероятен стил, при което създаваше впечатление, че го постига с лекота. Той оценяваше високо различните части на облеклото ѝ: дрехите, аксесоарите, скъпоценните камъни, всичко се сливаше в хармоничен образ.

— Трябва да се срещна с нея възможно най-скоро — каза той. — Има ли начин това да се осъществи, без Лазар да е наоколо?

— Не и ако поискате официална среща. Мисля, че той никога няма да го позволи.

— Тогава на някое светско събитие — каза Монфърт. Нямахте да му е нужно много време, за да я очарова; винаги бе така. Около петнайсет минути. — Можете ли да разберете какъв е графикът ѝ? И да уредите да присъствам на прием, на който ще бъде и тя — присви очи. — Но не искам да го правите, ако това включва ровене в кофите ѝ за боклук.

— Извинете, мосю?

Монфърт въздъхна и махна с ръка.

— Няма значение, просто действайте.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Господи — тихо възкликна Грегоар Лазар.

Софи го погледна. Колата тъкмо бе завила покрай овощната градина със стари крушови дървета зад каменните стени; оттук се откриваше гледка към къщата. Тя бе свикнала с нея, но Грегоар, естествено, бе удивен. Той се приведе напред откъм задната седалка, за да види по-добре; чистите сиви стени, добили цвета на мед под блясъка на слънцето, кръглата кула със заострен купол, прозорците, искрящи като водите на езерото — самото езеро бе вляво. Беше топъл, почти горещ слънчев ден, с едва доловим намек за бриз; моравите на замъка изглеждаха превъзходно; зелената трева бе гладка като бiliarдна маса, а декоративните зелени плетове бяха чинно подрязани във формата на топки и остри кулички; покрай застланите с чакъл пътеки бяха разцъфнали туфи лавандула.

— Харесва ли ти? — погледна го тя, като се постара вълнението ѝ да не личи.

През цялото време, което прекарваше с Грегоар, той бе толкова сдържан. Софи рядко успяваше да разбере мислите му — дали харесва, или иска нещо. Освен когато той молеше за компанията ѝ. Бе решила, че е много сдържан и горд човек, по принцип това бе хубаво качество. Имаше отлични обноски.

Но тя искаше да го зарадва, поне веднъж да го развълнува с нещо.

— Дали ми харесва? Думата е много слаба — поклати глава той. — Великолепна е. Колко старо е имението?

— Построено е в края на седемнадесети век. Било е дом на барон Росини, но родът е бил изтребен по време на революцията. Пиер го е купил три години преди да се оженим.

Идваше ѝ да се оципе. Защо бе споменала Пиер, защо? Дали заради уважението си към него Грегоар се въздържаше да ѝ се обясни в любов?

— О, да — каза той. — Спомням си.

— Сигурно си идвал тук и преди.

Той поклати глава.

— Разбираш ли, ние бяхме приятели, но по-скоро приятели и партньори в бизнеса. Светският му живот бе друго нещо.

Колата се плъзна плавно към гаражите — преустроена стара конюшня близо до главния вход.

— А това какво е?

Сочеше към златистите каменни стени на къщата на възрастната вдовица, която изглеждаше малка в далечината, в долния край на езерото до терасираните морави.

— Това е домът на свекърва ми.

— О! Мадам Катрин.

Софи го погледна изненадано.

— Познаваш ли я?

— Срещал съм я рядко, на фирмени събирания. — След миг пауза добави почтително: — Мадам Катрин се движи в много различни кръгове.

Софи усети неудобство. Грегоар имаше предвид, че Катрин, естествено, го е пренебрегвала. Той може и да бе преуспял бизнесмен, може да бе дори дясната ръка на Пиер, но тъй като нямаше имение, човек като него не бе нищо повече от наемен работник за Катрин. Всъщност той й сподели, че двамата с Пиер не са общували извън офиса.

Тя притеснено се замисли дали и Пиер не се бе отнасял по същия начин с него. В такъв случай вниманието на съпруга ѝ към нея би било още по-необяснимо.

Грегоар ѝ бе споменал, че е емигрант от Полша. Тя искрено се надяваше скромният му произход да няма нищо общо с това отношение.

Но най-вероятно бе точно така. Та нали Катрин никога не бе преглътнала произхода на снаха си от средната класа.

— Много е красиво — отбеляза Грегoар, — но вероятно е по-добре да отидем някъде другаде. Съвсем близо сме до Сент Од и знам, че там имат много хубав рибен ресторант.

Софи го погледна смаяно.

— Не искаш ли да видиш дома ми?

Той въздъхна.

— Не разбираш ли? Именно защото това е твоят дом.

Тя се напрегна. Седмици наред бе прекарвала почти цялото си време в неговата компания, но въпреки това Грегоар, който я караше да се чувства толкова женствена, толкова жизнена, се въздържаше да ѝ даде знак за малко по-голяма близост от официалната. Постоянно ѝ правеше комплименти; изпращаше ѝ цветя; прекъсваше работата ѝ, докато тя се опитваше да се съсредоточи в документите на „Масо“, често се шегуваше с нея и от време на време я молеше да пият чай заедно.

Но бе свенлив и досега не ѝ бе намекнал за каквито и да било други чувства, нито бе изразил друго желание, освен да ѝ бъде приятел. А Софи явно не успяваше да го предизвика да бъде открит.

Дали пък най-сетне нямаше да сподели нещо?

— Какво имаш предвид? — попита го предпазливо.

Той се засмя кратко и някак тъжно.

— Софи, ти си виждала моя дом.

— Четири пъти — бе я канил три пъти на вечеря и веднъж на късна закуска, когато бе заявил, че не може да понесе и миг повече да я гледа как се мъчи със скучните доклади. — Имаш чудесна къща — добави тя насърчително.

Грегоар живееше в съвсем нова къща в града, на булевард „Ларен“ — елегантна тухлена сграда с високи капандури, малка градина, японски уреди в кухнята и собствен киносалон. Струваше поне милион евро, а и имаше колекция от скулптури и картини от средата на двадесети век, която по нейни предположения струваше поне още толкова, макар самата тя да не харесваше модерното изкуство.

— За мен е напълно достатъчна. Но изобщо не прилича на това. Когато видя нещо толкова красиво... — той замълча многозначително, така че тя не бе сигурна дали има предвид нея или къщата: — това ме кара да се чувствам недостоен.

— О, не ставай смешен — развесели се Софи. Помъчи се да го предразположи: — Чувал ли си историята за моя произход?

— Не — учтиво отвърна той, но тонът му издаваше, че е чувал.

— Ами — започна тя в отговор на недоизказаното от него, — баща ми беше собственик на местния вестник в Тънбридж Уелс, а майка ми — детска учителка.

Лазар ѝ се усмихна.

— Много си мила.

— Това е самата истина — настоя Софи. Достави ѝ удоволствие да сподели открито подобно нещо. Пиер, и особено Катрин, винаги ѝ бяха намеждали, впрочем понякога доста директно, че нетърпимо буржоазният ѝ произход не бива никога да бъде споменаван публично.

— Моля те, Грегоар, отпусни се.

Той ѝ отвърна с топла усмивка.

— Ще се постарая.

* * *

Софи нареди да поднесат обяда в зимната градина; това бе любимото ѝ място в къщата и най-малко страховитото. Трябваше да минат по просторния коридор с каменни плочи, с портрети и гоблени по стените, както и да прекосят Жълтия салон, с копринените тапети и красивите дивани, за да стигнат дотам; но щом минаха през портата от ковано желязо, ги обгърна ухание на живи растения, а около тях прелитаха сънливи пеперуди. Имаше старинни ратанови мебели от времето на британското колониално господство и огромни възглавници от Пакистан във всички цветове на дъгата, които бяха скупчени около маса със стъклен плот. Въпреки стъклените стени и задушното време навън тук бе прохладно; Софи бе накарала да монтират съвременна климатична инсталация, тъй като в противен случай градината щеше да е неизползваема от късна пролет, та чак до есента.

— Истинска прелест! — възкликна Грегоар.

— Много се радвам, че ти харесва.

Бернард, една от камериерките, се появи, облечена в униформа.

— Би ли помолила готвача да ни приготви... примерно студено плато — поръча Софи, като се мъчеше да измисли нещо простичко. — Само шунка, сирене, хляб и маслинов пастет. И плодова салата. Ти какво би искал?

— А какво има в менюто за деня?

Тя се засмя.

— Всичко, което пожелаеш. Е, стига да не ти се хапва печен фазан или нещо подобно.

— Суфле със сирене ще ви затрудни ли много?

Тя поклати глава, определено доволна. Може би все пак той щеше да се отпусне поне малко. За приготвяне на суфлето бе нужно известно време.

— Лайънъл приготвя фантастични суфлета.

— А за десерт, мосю?

— Печена круша — твърдо обяви той. — И вино. Бяло.

— И вода. Аз ще пия чай накрая.

— Добре, мадам — каза Бернард.

Усмихна се лъчезарно на Грегоар и на господарката си. Софи осъзна, че в къщата много отдавна не бе идвал мъж — или поне мъж, който да не е придружен от съпругата си. Тя винаги спазваше определена дистанция с прислугата у дома, подчинявайки се на изискванията на Пиер, но беше мила и дружелюбна с тях и им плащаше много добре. Всички я обичаха и открито изразяваха симпатията си към нея.

— Радвам се, че си решил да се насладиш на обяда.

Грегоар прокара ръце през лицето си, сякаш искаше да събере мислите си.

— Когато съм с теб, не мога да не съм щастлив — каза той.

Софи леко се изчерви.

Помисли си, че изминалите няколко седмици може би са най-щастливите в живота ѝ.

Тази мисъл я стресна. Но беше вярно. Естествено, изключваше времето, което бе прекарала с Томас, когато беше много малък. Но като жена, ако не се брой майчинството... да. Не си спомняше да е била по-щастлива.

Онова, от което се боеше, се бе оказало истинска радост. Компанията... всички бяха много мили. Особено Джуди Дийн; беше чудесно, че има приятелка, на която може да разчита. Софи не успяваше да вникне напълно в деловия жаргон на докладите и документите, които Грегоар ѝ даваше, а и той доста я разсейваше... но пък от самото начало я бе предупредил, че бизнесът е скучно занимание. Беше напълно открит с нея, заливаше я с информация и документи, докато всъщност, признаваше си тя виновно, просто ѝ се искаше да прекарва повече време с него.

Грегоар бе много различен от нейните познати, които идваха на партита в дома ѝ два пъти в месеца; вечеряха и се веселяха, без да пропускат нито месец, точно както бяха наредили Пиер и Катрин. Двадесет отбрани семейства от светското общество, чиито лица ѝ бяха до болка познати и които ни най-малко не я интересуваха. Софи бе много по-близка с прислугата си.

Вярно, бе заобиколена от много хора, но едва сега започваше да осъзнава колко самотен е животът ѝ.

Докато Грегоар се интересуваше от нея. Джуди бе забавно момиче. Софи наистина си нямаше никого.

Освен отец Сабен, стария свещеник в селото. Той ѝ бе добър приятел. Но, естествено, бе свещеник. Седемдесетгодишен. Не като...

Грегоар ѝ се усмихваше. Софи отново се загледа в светлите му очи, русата коса, изпънатите рамене.

— Сигурно ти си проектирала това място.

— Така е. Как позна?

— Останалата част от къщата прилича на музей.

— Благодаря ти. Но поне можеш да докосваш всичко тук.

— Радвам се за това — тихо и многозначително каза той. — Че мога да докосвам разни неща.

Софи се изчерви още по-силно и усети слаба, почти незабележима вълна в корема и гърдите си. Извърна поглед смутена.

— Градината е пълна с живот — спокойно продължи Грегоар, сменяйки темата. — И светлина. Няма как да не е твое дело. Предполагам, че е много приятно през зимата. Мразя зимната мрачевина.

— О, аз също — възкликна Софи. — Точно затова исках да направим зимната градина, за да мога да бъда едновременно и навън, и все пак на закрито. Когато е много студено, идвам тук и се наслаждавам на цялата тази светлина. Това ми помага да не изпадам... — прехапа устни. Не искаше да изрече „в депресия“.

— И аз се чувствам точно по същия начин през цялата зима. Как казвате на английски... „великите умове мислят еднакво“.

— Така е — съгласи се Софи и двамата се разсмяха.

— О, мадам — каза той и стисна ръката ѝ. — Толкова ми е приятно с теб. За мен това е безценен дар.

— Обядът е сервиран — обяви Бернард, която в този момент се появи с табла божествено ухаещо блюдо.

Софи се дръпна рязко от Грегора, сякаш я бе ударил ток. Камериерката обаче се усмихна разбиращо и Софи се зае да възхвалява храната, за да отклони вниманието от реакцията си. Грегора сякаш нямаше нищо против; изгледа я продължително, а тя все още усещаше дланта си влажна, там, където я бе докоснал — хладната ѝ кожа сякаш изгаряше.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джуди излезе от асансьора и изпъна решително рамене. Поредната сутрин в онази кутийка без прозорец, поредният ден на работа, редом с онази нещастна глупачка Софи Масо. Но сега силно се надяваше, че краят приближава. Софи прекарваше все по-малко време в така наречения ѝ „офис“ и все повече в компанията на Грегوار. Преструвката, че е делова жена, приближаваше края си, надяваше се Джуди; което означава, че отново ще оцелее — точно както винаги го бе правила.

Тръгна бодро и усмихната към малкото си ъгълче на най-горния етаж. Мари вече бе там и я очакваше.

— Добро утро, мадам.

— Добро утро, Мари. Кафе, ако обичаш, и днешните отзиви в пресата. Както и списъкът с телефонните обаждания.

— Веднага, мадам.

Джуди със задоволство забеляза как зоркият поглед на Мари оценява тоалета ѝ. За едно можеше да бъде наистина благодарна на Софи — бе се амбицирала да идва в офиса още по-стилно облечена, още по-елегантна, откакто тя бе тук. Налагаше се да вдигне гарда. Мадам Масо винаги бе в перфектен вид, винаги облечена в черно, нямаше и един косъм, който да не е на място; а и винаги имаше някакъв малък акцент, който я издигаше на нови висоти на елегантност, защото бе очевидно, че изобщо не са предназначени. Като например предния ден — разкрито сако на „Диор“, мастиленочерно, но с блестяща бледорозова подплата. Джуди направо щеше да получи удар, когато го бе видяла. Когато забогатееше, закани се тя, щеше да има дрехи, които да са също толкова изискани и чиито модели да са изработени с прецизността, с която се шлифова диамант.

Засега обаче се налагаше усилено да мисли. Миналата седмица дори бе понечила да си състави план-схема на всичко в много внимателно подбрани, но сравнително ограничен гардероб, с който

разполагаше, за да определи кое с кое си подхожда. После отхвърли идеята. Това означаваше да допусне Софи да ѝ влияе прекалено силно.

Днес бе избрала да се облече семпло — лятна рокля от бледосиня коприна, един сапфир с шлифовка на смарагд на верижка от бяло злато, сандали с тънки каишки, а върху раменете си бе наметнала кашмирена жилетка в цвят слонова кост. Гримът ѝ бе неутрален както винаги; само малко коректор под очите, руж на скулите и гланц на устните, за да изглеждат по-плътни и влажни.

Нито веднъж не сложи дреха в черно. Дори бе прибрала дълбоко в гардероба и черните си чанти. Засега щеше да се облича като пеперуда. Джуди искаше всички в офиса да видят, че изобщо не изпитва боязън от Софи. Щеше да продължи да се облича красиво и в ярки тонове и да се стреми към възможно най-силен контраст...

— Джуди!

Лепна си най-дружелюбна усмивка.

— Софи, здравей. Радвам се да те видя!

— Прекрасна утрин, нали?

Софи разтвори вратите на офиса си, предоставен ѝ от Грегоар; беше три пъти по-голям от стария офис на Джуди, с огромни прозорци, които гледаха към улица „Трико“ и към Сена. Върху старинното ѝ орехово бюро имаше малка сребърна ваза и жълти рози с къси дръжки; Грегоар бе наредил всеки ден да слагат свежи цветя.

Джуди погледна розите завистливо, после се стегна. Нямахше да се занимава с непродуктивни мисли. Харесваше ѝ този офис? Добре, тогава да си състави план: това би могъл да е нейният кабинет, когато вдовицата си замине и тя получи поста старши вицепрезидент.

— Виж само каква гледка!

— Да, прекрасна е — отвърна Джуди и през отворената врата хвърли поглед към обикновените бели стени на собствения си кабинет.

— Отново ще е топъл де, но в прогнозата май споменаха за кратко преваляване по обяд. Което би било идеално, нали? Може дори да видим дъга.

— Ммм — любезно поклати глава Джуди.

— Не мога да работя в такова време.

— Опасявам се, че аз трябва да работя — каза Джуди. — Но имаш право — добави тя, давайки свой принос към лайтмотива на Грегоар, — работата е скучно нещо.

Софи отиде до бюрото си, седна и прелисти разсеяно купчина документи.

— Още доклади за продажбите.

— Разбрах, че искаш да видиш всичко.

— Така е — Софи въздъхна. — Но има толкова много неща.

— Така или иначе, виждаш, че всичко е наред, и според мен това е важното — обади се Джуди.

Не бе съвсем вярно, но нямаше нужда Софи Масо да го знае.

— Ще ми се да го виждах наистина. Имам чувството, че само си губя времето.

— Разбирам те, Софи. Трябва лично да провериш всичко, не може просто да се довериш на Грегора, нали така?

Софи вдигна лице с извити вежди. Вгледа се втренчено в Джуди.

— Разбира се, че вярвам на Грегора!

— Да, естествено — спокойно продължи Джуди. — До известна степен.

Софи остана на мястото си, объркана и стресната.

— Смяташ, че му нямам доверие ли?

— Кафето ви, мадам — обяви Мари, която се появи на вратата с поднос.

Джуди пое тънката порцеланова чашка.

— Благодаря. Би ли оставила документите на бюрото ми? — погледна Софи; бе забелязала възможността и имаше намерение да действа. — Имаш ли време да прием заедно кафе тази сутрин? Или... Впрочем предполагам, че си прекалено заета — почтително завърши тя.

Софи, изглежда, се зарадва.

— Не, с удоволствие ще пия кафе с теб.

— Още една чаша за мадам Масо — нареди Джуди на секретарката си. — Черно, с една бучка захар. Нали така?

— Идеално.

Джуди изчака, докато секретарката ѝ донесе кафето.

— Поеми обажданията ми — нареди тя, после затвори вратата и подаде чашата на Софи.

— Питам се, мадам, дали мога да говоря открито.

Софи въздъхна.

— Много ми се иска да е така. Ще ми се всички да го правят. И още нещо, Джуди, колко пъти трябва да ти напомням, наричай ме само Софи.

— Ами... да... просто въпросът е леко деликатен — тя се усмихна смутено. — Разбираш ли, мосю Грегوار ръководи „Дом Масо“, откакто... знаеш...

— Да — сухо се съгласи Софи.

Знаеше.

— Той работи много усърдно — лоялно продължи Джуди. — Непрекъснато е в офиса. Вярвам, че прави най-доброто за компанията, всеотдаен е...

Събеседницата ѝ се усмихна, зарадвана да чуе подобно описание на Грегوار.

— Значи е добър шеф?

— Най-добрият — поклати глава Джуди. Смяташе, че много скоро ще успее да превърне тези думи в истина. — А после, естествено, се появи ти.

Мадам Масо се настрои отбранително.

— Нали не мислиш, че Грегوار има нещо против?

— Той много се зарадва, когато ти дойде — обясни Джуди. — Ако искаш да чуеш мнението ми, бих казала, че е доволен, задето има възможността да ти покаже, че е оправдал доверието на семейството ти, като е работил по този начин.

Вдовицата кимна.

— Но — продължи Джуди — ти остана... Софи. Ти остана и продължи да преглеждаш детайлно всеки един доклад, макар че той ти бе резюмирал всичко... а и още си тук. Мисля, че единственият начин да се изтълкува този факт, е, че не вярваш в думите му за състоянието на компанията. Нямах му доверие по отношение на това как я ръководи.

Жената срещу нея изглеждаше шокирана.

— Естествено, това е твое право, имаш пълно основание да не се доверяваш никому — продължи Джуди. — Ти си председател на борда на директорите.

Софи остави чашата с кафе, изправи се и започна да крачи напред-назад край прозорците. Ами ако американката беше права? Ако

Грегоар гледаше на положението си точно по този начин? Нищо чудно, че не бе дал израз на чувствата си... не бе казал нищо на глас.

— Така ли смята той? — попита тя.

Джуди сви рамене; беше като видение в това кремаво и бледосиньо.

— Ако ти беше на негово място, какво щеше да си помислиш? — попита тя. — Естествено, аз го познавам само професионално, като колега — това не беше вярно, изобщо не можеше да се каже, че познава Лазар; съвсем доскоро се бе старала да го избягва напълно. — Но той е много горд с работата си — заключи тя.

Софи погледна отчаяно камарата документи, струпани върху бюрото ѝ. Не можеше да им хване края.

— Добре ли вървят нещата с „Дом Масо“?

— Абсолютно, както е било и през последните няколко години — моментално и с желязна убеденост отговори Джуди. Забавното бе, че беше вярно. — Нищо не се е случвало тук: Правим нови колекции... продаваме ги... отново правим нови колекции — подобно изреждане звучеше леко скучновато и потискащо, което бе горе-долу точната картина, и докато си мислеше за това, Джуди необмислено добави: — Всъщност не се е случвало нищо извънредно след последния случай с Хю Монфърт.

— Какъв случай? — попита Софи.

На Джуди ѝ се прииска да си прехапе езика.

— О, нищо интересно — каза тя. — Има един човек, Хю Монфърт, който работи за една американска компания, „Мейбъри“.

— Никога не съм ги чувала.

След като познаваше класическия стил на Софи, Джуди изобщо не се изненада. Толкова по-добре, тъй като нямаше да бъде запленена само от името, както се случваше с мнозина.

— Правят евтини бижута. Нямаат нищо общо с „Дом Масо“. — Най-добрата лъжа бе да пусне в ход част от истината. — Хю Монфърт си мислеше, че би могъл да разшири компанията си и да вземе нашата, да я погълне.

Софи попита:

— И какво стана?

— Съпругът ти не можеше да понася този човек. Прати го по дяволите, и него, и офертата му.

— Значи се е случило преди доста време.

— Ами, да. След това, обаче, Монфърт на няколко пъти отново се опита да се добере до нас.

Софи се замисли.

— Явно е упорит.

— Няма за какво да се тревожиш, Софи. Грегoar го постави на място. Няма как да ни навреди, докато Грегoar се грижи за интересите на семейството ти — сърдечно заяви Джуди.

— Значи, с изключение на този Монфърт, нищо страшно не се е случвало? Моля те, Джуди, трябва да знам ясно как стоят нещата.

— Абсолютно нищо. Положението ни е такова, каквото е било винаги.

Доколкото ѝ бе известно, беше самата истина. Всъщност точно в това се състоеше и проблемът, но нямаше намерение да го обяснява и да влиза в подробности.

— Тогава може би... Може би наистина няма нужда да стоя тук — промълви Софи и Джуди положи сериозни усилия да не затвори очи и да въздъхне с облекчение.

Май беше успяла!

— Никой не може да ти каже такова нещо — отвърна тя, като се постара да не звучи много натрапчиво. — Никой не би могъл да ти каже, че си длъжна да се довериш на ръководството на компанията... че трябва да вярваш на Грегoar. Доверието е лично нещо, нали така?

* * *

Софи си тръгна от офиса около единадесет — за деня, както подчерта пред Джуди. А тя едва се сдържаше да не заподскача от радост по коридора, покрай малките кутийки на секретарките и чак до машината за вода. Търпение, все още не бе приключило.

Накара Мари да се обади на секретарката на Лазар за среща и той, естествено, веднага намери време да я приеме. Грегoar Лазар вече бе поразредил обичайните си делови срещи и обеда. Всичко бе оставено на заден план, за да може изцяло да бъде на разположение на вдовицата. Джуди пръсна от парфюма „Хермес 24 Рю Фобур“ във въздуха пред себе си и пристъпи в уханното облаче, както правеха

всички францужойки. Така парфюмът обгръщаше деликатно цялата фигура, без да е натрапчив. Нямахше желание да мирише силно, подобно на някоя кабаретна актриса.

Приблужи се до кабинета на Лазар и почука леко.

— Джуди, влез.

— Благодаря, Грегоар — каза тя, като се възползва от наскоро отправеното предложение да се обръща към него на малко име. — Мога ли да седна?

Покани я с жест да се настани на един шезлонг, който, както забеляза доволно, идеално подходеше на нежносинята ѝ рокля. Седна с грацията на котка, усмихната и уверена в перфектния си външен вид.

— Искях да те осведомя за разговора, който преди малко проведох с мадам Масо — подхвана тя с равен глас.

Леко покровителствената усмивка на лицето на Лазар се стопи и той седна зад бюрото си. Целият се напрегна в слух.

— Да не би да са прехвърчали искри в офиса?

— Искри? Защо, за бога, да има искри? — попита Джуди, усмихната самоуверено.

Лазар наклони глава; явно играта му бе забавна.

— Два толкова силни характера — измърмори той.

„Силен характер“ не бе точно определението, което Джуди би използвала за вдовицата Масо. По-скоро „крехка като тръстика“.

— Двете с мадам Масо се разбираме чудесно.

— О! — възкликна той и за миг ѝ се стори, че забелязва сянка на разочарование по лицето му. — А каква бе темата на разговора ви?

— Мадам Софи смята обемната информация, която си ѝ предоставил, за доста сложна материя за разбиране.

— Съжалявам да го чуя.

— И ме попита какво е състоянието на компанията. Уверих я, че тук нищо не се е променило. И... подхвърлих, че вероятно проявява по-голяма предпазливост, защото може би не се доверява на ръководството на фирмата...

Лазар се усмихна одобрително.

— Имаш предвид мен.

Джуди наклони глава.

— И какво каза тя?

Забеляза, че Грегоар се е привел силно напред; буквално седеше на ръба на стола.

— Тя бе силно разтревожена от подобен намек и ме увери, че ти има пълно доверие. После се поинтересува от моята преценка за делата на „Дом Масо“ и когато я успокоих, реши да си вземе почивка за остатъка от деня.

— Ясно.

Грегоар Лазар допря върховете на пръстите си и погледна Джуди право в очите; неговите бледосини, леко скосени очи бяха непроницаеми и за миг тя се притесни. Дали не бе преминала границата? Дали не бе преценила погрешно ситуацията?

— Макар да не смятам, че е редно да предлагам някого за повишение точно сега — започна той, — напоследък останах силно впечатлен от работата, която свърши покрай ревютата в Лондон.

Това бе преди повече от месец.

— Благодаря — отвърна Джуди.

— И реших да увелича заплатата ти.

Усмихна се хладно; бе рискувала и бе спечелила.

— Благодаря — каза тя отново.

— Ще получаваш сто седемдесет и пет хиляди евро.

Джуди настръхна. Сто седемдесет и пет хиляди? Сегашната ѝ заплата бе сто и петдесет. Тя се надяваше поне на четвърт милион. Поколеба се дали да не рискува с ново предизвикателство.

— Вярвам, че скоро ще обмислиш да я увеличиш отново, Грегоар — усмихна се тя.

Сините му очи издържаха на погледа ѝ без мигване.

— Джуди, ясно ти е, че заплатата расте, когато и постиженията в работата са големи. Ако продължиш да работиш на същото високо ниво...

Идеално поддържаната му ръка се изви в жест, който показваше, че възможностите са безкрайни.

Тя кимна. Разбираше го идеално. Вече не бе момичето от отдел „Връзки с обществеността“, сега бе довереният човек на Грегоар Лазар — неговите очи и уши в „Дом Масо“, а може би и извън фирмата.

— Питам се — деликатно подхвана тя, — ако мадам Масо реши, че ще прекарва все по-малко време в офиса... мисля, че трябва да получава информация за това какво става тук, а аз, разбира се, съм

доста близка с нея. Макар да е леко необичайно, вероятно би могъл да ми разрешиш да отделям част от работното си време в офиса, за да я посещавам и да продължим... приятелството си.

Лазар внимателно я изглежда.

— Като се замисля, може би бях леко сдържан. Нека кажем, че заплатата ти е двеста хиляди.

Погледна я право в очите. Джуди му подаде ръка над бюрото.

— Удоволствие е да се работи с вас, мосю — каза тя.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всичко бе започнало толкова тривиално. По време на ваканция.

— Татко. — Софи най-сетне бе събрала смелост.

— Да?

Майк Робъртс не вдигна очи от вестника си. Не бе и очаквала да го направи. Баща ѝ не я харесваше особено. Осемнадесет години се сърдеше, задето не е момче. А майка ѝ се стремеше единствено да му угоди.

— Искам да отида в Кан с Джоана Уилсън.

— Джо Уилсън? Това момиче е една малка развратница. — Робъртс изсумтя. — И къде се намира Кан?

— Във Франция. Само за уикенда. — Софи се опита да го предразположи. — За обогатяване на общата култура и нали миналата година си извадих паспорт.

— Няма да ти дам и пени. И бездруго издръжката ти ми излиза солено.

— Спестила съм малко пари — примоли се Софи. — От работата. Може ли да замина?

Мъжът се извърна и погледна дъщеря си — силно притеснена, кльощава и плаха. Напомняше му за жена му в най-дразнеците ѝ моменти. Защо не им се бе родило момче!

— Прави каквото искаш — вдигна рамене той. — И бездруго скоро заминаваш в колеж.

Софи грейна от радост.

— Благодаря, татко.

Обърна се към майка си, но Ан бе заета с приготвяне на агнешкото бутче за обяд; както обикновено, тя не показва никакъв интерес към плановете на дъщеря си.

Софи се покатери в малката си стаичка на горния етаж и се зае да приготвя куфара си. Беше благодарна, че баща ѝ проявява такова безразличие и не я бе спрял. Щеше да се махне отгук. И то във Франция!

Франция бе чужбина. Кан — легендарният град, където се провеждаше прочутият филмов фестивал. Джоана ѝ разправяше как ще срещнат куп звезди и знаменитости. Принцове на Монако, богати мъже, все от този род. Джо бе обявила, че заминава, за да си търси късмета, и бе предложила на Софи да тръгне с нея.

Беше съвсем естествено: Джо беше русокоса и светла, а златистите си кичури задължително оформяше в салона „Видал Сасун“. Малкото провинциално градче Тънбридж Уелс бе напълно подходящо за Софи, но не би могло да задържи пъстроцветна пеперуда като Джо — тя бе призвана за по-друга съдба, мислеше си Софи.

Ако Джо бе пеперуда, то тя бе молец; обикновено забила нос в книгите, потънала в някой любовен роман или съсредоточена в уроците си. Винаги бе с училищната си униформа, затова не се открояваше по никакъв начин. Дори и през уикендите предпочиташе обикновени и съвсем семпли дрехи. Момчетата никога не ѝ обръщаха внимание, макар че, както снизходително подхвърляше Джо, Софи можеше да бъде и хубава.

— Трябва да го направиш — предлагаше приятелката ѝ. — Да се понагласиш малко.

— Какво имаш предвид?

— Да изрусиш косата си. Бих могла да ти помогна. Да носиш къси поли, високи токчета. Купи си сутиен с подпльнки! — Джо отметна русата си грива. — Малко сини сенки на очите! Сега никой не може да види как изглеждаш под този бретон.

— А, не, благодаря — възрази Софи. — Баща ми ще ме убие.

Някои от момичетата в училище се чудеха защо Джо се мотае със Софи Робъртс. Господин Робъртс беше толкова скупчен, просто някакъв вестникар с не особено голяма къща. Тя дори нямаше и хубави братя.

Софи обаче знаеше защо: Джо не обичаше да има конкуренция, а тя не бе никаква заплаха за нея. Самочувствието ѝ бе толкова осакатено от липсата на любов от страна на егоистичните ѝ родители, че бе безкрайно доволна, задето просто има приятелка. Мотивите на тази „приятелка“ нямаха значение — никакво.

А тази вечер бе още по-щастлива. Щеше да бъде компаньонка на Джо във Франция! На истински чуждестранен плаж, където щеше да види истински филмови звезди! Един кратък поглед, хвърлен към „истинския“ живот извън рамките на нещастното ѝ детство в малкото

градче. Можеше дори да се окаже слънчево, кой знае. По телевизията винаги даваха слънчево време в чужбина. Софи погледна таванския прозорец, върху който барабанеше дъждът, и се озърна в тясната и сива стаичка, като отправи гореща молба към небесата да не би да се обърка нещо; дано баща ѝ да не измисли някакво извинение, за да я спре. Тогава я очакваше все същото ежедневие: да стои със сведена глава и да не му се мярка пред очите.

* * *

— Скучно ми е — заяви Джоана.

Облегна се върху фините завивки на хотелското легло.

— Скучно ли? — шокира се Софи.

Как Джо бе могла да каже подобно нещо? Послушно я бе следвала навсякъде. Бяха видели толкова много филмови звезди и красавици, а Джони Холидей, известният френски певец, дори бе намигнал на Джо! Софи го забеляза. Бяха пили вино — Джо май тотално прекали — и бяха хапвали кроасани, къпаха се в морето. Всъщност Джо прекара доста време на пясъка, за да показва невероятните си червени бикини. Софи имаше цял бански, но бе прекалено свенлива, за да го носи, и затова остана с късите си панталони и чехлите.

— Не сме излезли с никого.

— Нали пихме кафе с онези францужойки — възрази ѝ Софи.

— Пфу! Момичета — презрително отрони Джо. — Не съм дошла заради момичетата. Искам да си намеря гадже. Или да срещна някой филмов режисьор — прокара пръсти с яркочервени нокти през косата си, като се оглеждаше в огледалото на вратата на гардероба. — Дойдох, за да бъда открита.

— Повечето мъже са много по-възрастни от нас...

— И какво от това, скъпа? Зрелите, преуспели мъже харесват млади момичета. Може би някой ще ни покани на яхтата си — развълнувано размаха ръце Джо.

Софи се изчерви. Момичетата по яхтите често седяха на палубите без горнище на банските си и показваха гърдите си на целия свят!

— Не мисля, че баща ми ще одобри такова нещо.

— Баща ти не харесва нищо от онова, което правиш — изтъкна Джо с жестока прямота. — Поживей си, Соф! Или поне гледай как го правя аз — засмя се звънливо тя. Преметна дългите си крака над леглото и отвори рязко вратата на гардероба, която заяждаше. — Евтин мотел — изсумтя тя. — Трябва да живеем в лукс!

Софи се разсмя.

— Едва ли ще ни се случи. Нали не си въобразяваш, че ще срещнеш принца от приказките?

— Ако някой може да го срещне, със сигурност ще съм аз — убедено заяви Джо. — Гледай! Пазя я специално. Какво ще кажеш?

Извади прозрачна бяла рокля и я вдигна пред себе си. Дрехата прилепваше върху извивките на слабото ѝ тяло, беше с опасно дълбоко деколте и бе толкова къса, че едва покриваше ханша ѝ.

Софи се засмя.

— Сериозно говоря! — настоя Джо. — Ще бъда много секси!

— Мисля, че е малко прекалено.

Приятелката ѝ се нацупи.

— Ти изобщо не искаш да се забавлявам. Не си ли забелязала как се обличат другите момичета?

— На мен ми остана само розовата рокля.

Тя ѝ беше любима. Моделът беше копиран от едно списание, носеше го Джаки Кенеди; стигаше до коленете и беше с елегантно лодка деколте, при това Софи смяташе, че с нея изглежда по-голяма.

— Скууучнооо — отсече Джо. — Ти си носи своята, а аз ще облека бялата. Ще идем на „Кроазет“. Вчера чух да говорят, че Пиер Масо щял да бъде там.

— Поредната филмова звезда — въздъхна Софи.

Звездите никога не се оказваха там, където Джо бе планирала, и двете само обикаляха и ги търсеха, докато им излязат мазоли заради високите платформи на сандалите.

— Не! Той е французин, бижутер. Притежава онази известна верига магазини, като „Жарар“ или нещо подобно.

— О, да — сети се Софи.

Обичаше бижутата, макар че нямаше нито едно. Но ѝ харесваше да ги гледа в списанията на Джо и да се възхищава на онези, които ги носеха — манекенките и принцесите.

— Все едно, той е прекрасен и безумно богат. И се говори, че обича красивите момичета — Джо вече сваляше джинсите си и посегна към парчето бял плат. — Само гледай, Соф. Това е моята вечер. Усещам го!

* * *

Плажът „Кроазет“ бе претъпкан. Нощта бе топла и лекият бриз откъм морето бе приятен; както и ароматите, които се носеха от ресторантите наоколо, всички пълни до пръсване. Кан съществуваше заради филмовия фестивал и го правеше по наистина великолепен начин. Но Софи, макар да не го признаваше гласно, нямаше търпение да се прибере у дома. Не ѝ беше мястото тук; този град бе за пеперуди, а не за сиви молци.

— Виж! — Джо се вкопчи в ръката ѝ, тъй като залитна на високите си платформи. — Мисля, че това е той, Соф! Познах го, виждала съм го в списанията.

Софи погледна. Не видя нищо особено — тълпа блондинки, повечето само по бански, се смееха звънко безспир, скупчени около един мъж. Той сочеше голяма и прекрасно екипирана яхта и няколко от момичетата хукнаха натам.

— Това е „Наташа“. Неговата яхта! Сигурно е над двайсет метра.

— Хубава е.

— Хубава! — изсумтя Джо. — Знаеш ли колко пари са нужни за поддръжката на такова нещо? Има прислуга. И огромен замък близо до Париж. С фазани в парка. Много е известен.

— Идва насам — плахо промълви Софи. Испита внезапно желание да се обърне и да побегне. В сравнение с миниатюрните парченца плат, които другите момичета носеха около телата си, дори и бялата мини рокличка на Джоана изглеждаше старомодна. — Хайде да слезем на пясъка и да пошляпаме във водата...

— Никъде няма да шляпаме.

— Джо... ще изглеждаме много глупаво, не мислиш ли? — опита се да я вразуми Софи.

Но приятелката ѝ не ѝ обърна никакво внимание.

— О, не е ли истински красавец!

Софи се вгледа по-внимателно. Наистина ли? Бе вярно донякъде. Май бе прекалено слаб за нейния вкус. Но кой ли е тръгнал да му търси недостатъци? Този мъж бе толкова самоуверен, движеше се като кралска особа, като млад султан от Ориента, заобиколен от харем засмени момичета. Фотографите го бяха заобиколили и непрекъснато го снимаха — изглеждаше така, сякаш светът му принадлежи.

— О! Соф, идва насам! — изхлипа Джоана.

Вярно бе — вървеше право към тях. Софи, в скромната си розова рокля, с неизрусена кестенява коса, падаща свободно върху раменете ѝ, направо искаше да побегне. Разбира се, това би било още по-глупаво и от преднамерено предизвикателното поведение на Джоана. Тя прехапа устни и се помоли: дано да ги подмине.

Но не стана така. Пиер бе погледнал над морето от ухилени до уши блондинки по бански костюми край себе си, показващи прелестите си, и бе видял нея. И я бе повикал.

— Виж! Забеляза ме. Вика ме да ида при него — превъзбудено възкликна Джоана. Стисна силно ръката на Софи и нареди: — Не мърдай! Дръж се естествено! Идва насам. Кажу нещо. Заприказвай ме!

— Студено ми е — измънка Софи, понеже не можа да измисли друго.

— Извинете ме, дами — обърна се към тях на френски Пиер Масо и леко им се поклони.

Едно от момичетата, увиснало на ръката му, се засмя звънко.

— Ние сме англичанки — изтърси сковано Софи.

— Естествено — с възхищение отвърна той, — с тази кожа. — Обърна се и заговори нещо на френски на блондинките; тонът му бе любезен, но твърд; те се нацупиха и се разпръснаха.

Джоана му се усмихна тържествуващо.

— Мадмоазел — обърна се Пиер към Софи, — ще ми окажете ли честта да вечеряте с мен?

— Ами аз? — извика Джоана.

Пиер погледна момичето — платиненорусо и с много дълги стройни крака.

— Ако искате и вие да дойдете, мадмоазел, няма проблем — каза той.

Софи се изчерви. Правилно ли бе чула?

Джоана се намръщи.

— Заети сме. Хайде, Софи — едно каза тя и я задърпа настрани.

Но Софи за първи път се възпротиви. Не знаеше какво я накара — у този мъж имаше нещо... в погледа му... нещо, което я завладя. Нещо в дълбините на съзнанието ѝ ѝ нареди да се възползва от шанса си. Сега. Веднъж.

— Ще се видим по-късно, Джо — каза тя и се обърна към Пиер: — Мисля, че може, само една вечеря.

— Ти си глупава гъска, Софи Робъртс! — просъска Джо. — Да не си посмяла да се върнеш в мотела.

Софи потрепери, но Пиер Масо, този непознат мъж с отлично скроен костюм, се обърна спокойно към приятелката ѝ:

— Мадмоазел Софи Робъртс изобщо няма да се връща в мотела ви, госпожице. Аз ще се погрижа за нея — подаде ръка на Софи и тя свенливо и предпазливо я пое. — Тръгваме ли? — предложи той.

И я поведе.

* * *

Не запомни името на ресторанта; помнеше само, че бе много далеч от шумните тълпи на Кан, в Кап Д'Антиб. Пиер я заведе там с личния си хеликоптер; пилотът я поздрави с докосване на фуражката, когато слизаха от машината. Тя бе толкова впечатлена, че не можеше да продума.

— Какво ще поръчаш? — попита Пиер и ѝ подаде листа с менюто.

Софи сведе поглед към кристалната си чаша шампанско.

— Каквото вие изберете. Не се храня често в скъпи ресторанти — добави искрено тя.

— Много си красива — каза той.

— Благодаря.

Тя се изчерви.

Тъмните пресметливи очи на Масо я оглеждаха от глава до пети. Вниманието му бе съсредоточено право върху нея, като фокусиран лазерен лъч, а Софи не бе свикнала с подобно отношение.

Харесваше ѝ.

Той я разпитваше внимателно, деликатно. Тя му отговаряше съвсем честно; беше на осемнадесет; надяваше се да учи в колеж; не беше близка с родителите си; водеше затворен живот.

— Религиозна ли си?

— Да, ние сме католици — почувства се длъжна да добави: — Смятаме за грях секса преди брака.

Той се усмихна.

— Колко необичайно. Имала ли си много приятели момчета?

— Нито едно — открито заяви Софи. — Не се интересуват от мен, защото... Ами... не съм много хубава.

Тя притеснено отметна кичур кестенява коса зад ухото си.

— Глупости. Прелестна си — каза го толкова категорично, че тя грейна от удоволствие. — И макар да не разполагаш с големи възможности, притежаваш естествен стил — отпи от чашата си. — Никакви момчета... Значи си чиста като сълза. Каж ми, харесваш ли живота си?

— Не особено — погледна го втренчено. — Има ли човек, който да харесва живота си?

— О, да — засмя се. — Аз.

— Значи сте голям късметлия.

— Сам определям съдбата си — уверено ѝ кимна той.

Софи го погледна с възхищение. Естествено, след като му бе казала, че няма да правят секс, никога вече нямаше да иска да я види. Но пък колко имаше да разказва на момичетата в родния си град! Струваше си да ядоса Джоана дори и само заради това.

— Бих искал да ти покажа дома си.

— Наблизо ли живеете?

— Съвсем не. В покрайнините на Париж. Но ще отидем с хеликоптера — загледа се в притесненото ѝ лице. — Можеш да останеш да пренощуваш — ще бъдеш сама в стая, разбира се. На другата сутрин ще те изпратят обратно в Англия, ако желаеш, с първокласен билет.

— Дрехите ми са в мотела.

— Ще ти купя други.

Софи не се поколеба. Странно, но ѝ се стори по-безопасно да се съгласи, отколкото да откаже. Той просто не бе човек, на когото можеш да откажеш.

— Много благодаря — каза тя.
Пиер Масо се усмихна.
— Ти ме заинтригува — отвърна той.

* * *

— Но къде сме? — попита Софи. Тя побърза да се махне от хеликоптера и бързо въртящите се перки, които повдигаха роклята над коленете ѝ. — Не разбирам. Къде е къщата?

Стояха на площадка за кацане близо до огромен и величествен замък насред прекрасен парк. Покритата с чакъл алея бе осветена от факли, които огряваха и красивия замък.

— Тук.

Той се усмихна.

— Това? Това... не е ли някакъв културен паметник? Или музей?

— Замък. Шато дез Етоал, тоест замъкът на звездите. Моят дом — кратка усмивка. — Може би, някой ден, и твой.

Софи се засмя нервно.

— Шегуваш се.

— Никога не се шегувам — отново ѝ подаде ръка. — Обадох се да предупредя. Прислугата е приготвила дрехи в твой стил, а тоалетни принадлежности за пренощуване ще намериш в апартамента за гости, Орлеанския апартамент. Ще разполагаш и с нови дрехи за сутринта, когато можеш да се обадиш на родителите си.

— Баща ми ще ме убие — прошепна тя.

Масо поклати глава.

— Не мисля.

Погледна го свенливо. Може и да бе сбъркала. Вероятно все пак имаше принцове от приказките...

Пиер наистина я спаси. Само след два месеца се бе изнесла от къщата на родителите си, пренесе се във Франция и се омъжи в църква като истинска Пепеляшка, в разкошна бална рокля, ушита специално за нея от „Живанши от кутюр“, тиара с крушовидни диаманти и старинни сатенени пантофки, а после бе отведена с каляска, теглена от коне, в собствения си замък, където в замяна на цялата приказка и на

мъжа, който казваше, че я обича, тя можеше да предложи единствено девствеността си.

Пиер бе идеалният съпруг. Даваше ѝ всичко и не предявяваше големи очаквания. Софи също. И макар да се страхуваше и да се чувстваше скована от свекърва си, бе идеалната съпруга: покорна, изпълнена с желание да му угоди, готова да учи нови неща — бе му позволила да извае личността ѝ. Разбираха се прекрасно. Първата година бе изминала много приятно. Но непрекъснато имаше усещането, че е избягала отнякъде.

След това... ами, вълнението сякаш бе помръкнало, поне донякъде; е, не много. Тя не можеше да си представи, че ще прояви нелоялност; колкото хладно донякъде да се държеше Пиер, колкото и усилено да работеше, той все пак бе добър съпруг, беше ѝ дал всичко, беше ѝ дал Том, а Том бе наистина всичко за нея — нейното бебче, любовта на живота ѝ.

Софи вярваше, че е изпълнила своята част от сделката. Бе посветила близо двадесет години от живота си на това да се превърне в идеалната съпруга; последните седем от тях — в самота. Бе изпълнила всичко, което Пиер би искал. Ето такъв бе бракът ѝ.

Сега тя се замисли за Грегоар. Беше ли готова наистина за нов брак?

* * *

По-късно мислено се питаше защо е решила да си тръгне от офиса; защо не бе отишла право при Грегоар и не го бе попитала за онова, което ѝ бе казала Джуди. Може би някакво съвсем леко подозрение, интуитивно усещане... Но тя не бе пожелала да чуе този вътрешен намек. Не и тогава.

Обади се на шофьора си от офиса и му нареди да я чака, после взе няколко от по-важните доклади — поне тя така прецени — и тръгна към тесния и задушен асансьор. Вратата към кабинета на Лазар бе затворена, а Джуди говореше по телефона. Повечето служители в тесните стъклени кабинки не извърнаха глави към нея. Тя слезе от десетия етаж с известно притеснение: бягаше ли от нещо?

Денят бе приятен, малко мрачен. Изчака шофьорът да ѝ отвори вратата и се настани на задната седалка.

— Добро утро, мадам — никога не би я попитал защо си тръгва толкова рано. — Накъде?

— Към дома.

— Чудесно, мадам.

Той ловко се включи в движението по улицата.

Тя си каза, че просто ще се върне в замъка и ще обмисли трезво нещата. Ще...

Не. Изведнъж мисълта за замъка я отблъсна. Беше огромен и празен. Можеше да седне в малката библиотека, която гледаше на запад и която бе избрала сред многото стаи за свой работен кабинет, но все пак...

— Всъщност ще идем в Сент Од.

— При отец Сабен ли отивате, мадам?

— Да — отвърна тя и се облегна на меката кожа на задната седалка.

* * *

— Скъпа моя, каква чудесна изненада.

— Надявам се, че не те притеснявам, отче.

— Никак даже. Нямам никакви ангажименти. Влез, влез.

Софи се усмихна благодарно на възрастния човек, който я канеше да влезе в къщата на енорийския свещеник. Отвори малката портичка от ковано желязо, влезе в двора и мина по каменните плочи на алеята, която прекосяваше малката градинка на свещеника. Отец Сабен бе голям почитател на английските градини и с голяма грижа бе отгледал теменужки, ружи и лупини, както и глицинии и диви шипки; през лятото тясното му дворче искреше от цветове и ухаеше божествено.

— Не съм те виждал отдавна — отбеляза той меко. — Чай?

— Да, благодаря.

Софи приседна както винаги на ръба на един от старите му фотьойли, разръфани от ноктите на отдавна починалия му любим котарак Лутер. Софи непрекъснато се опитваше да купи нови мебели

на отец Сабен и той винаги приемаше с благодарност даренията ѝ, които обаче веднага похарчваше за бедните в енорията.

Свещеникът се засуети в кухнята; чуваше как шумоли расото му, докато се навежда да вземе мляко от хладилника. Той бе старомоден човек и все още се обличаше с черно расо и носеше малка квадратна шапчица. Младата жена направо потръпна, като си представи какъв ли хаос е сътворил в малката кухничка, докато се суети с електрическият чайник, но се въздържа да му предложи помощта си. Отец Сабен се гордееше със своята самостоятелност; не ѝ позволяваше да разчиства из дома му, нито да плати за камериерка, нито дори да му помогне да приготви чая.

— Съжالياвам — каза тя. — Бях заета, в Париж.

— Само момент.

Софи се загледа през прозореца в едно от разцъфналите напръстничета и в тромавия стършел, който се бе заровил в една от камбанките. Усети как я обзема спокойствие.

— Ето, готово — обади се отец Сабен, който се появи тържествуващо с очукана порцеланова чаша, от чийто ръб висеше конецът на торбичката с черен чай.

— Чудесно — прие Софи с престорена бодрост, като измъкна торбичката и тайничко я хвърли в кошчето.

Свещеникът се гордееше с уменията си да приготвя хубав чай и даже бе поръчал на своя позната монахиня да му изпраца чай от Кардиф.

— Била си в „Дом Масо“ — каза отецът. Това не беше въпрос.

— Да, исках да проверя дали всичко е наред. Става дума за наследството на Том, нали разбираш — с лека нотка на оправдание изрече Софи. Но пък защо? За какво имаше да се оправдава пред най-стария си и доверен приятел? — Смятам, че Пиер би искал от мен да се постарая всичко да бъде в ред.

— Не, не смяташ.

Софи се сепна.

— Моля?

— Не мислиш така — търпеливо поясни отец Сабен. Очите му бяха замъглени и изгубили остротата си от възрастта, но умът му бе пъргав като на младини. — Твоят съпруг никога не би пожелал ти да се занимаваш с бизнеса му, Софи. Никога.

Шокирана, тя остави чашата си на масата. Думите му отекваха в съзвучие с тези на Катрин и Том. И вероятно тъкмо поради факта, че ги чува от него, тя осъзна, че може би са верни; и двамата знаеха, че това е истината.

— Пиер имаше много ясен план за своята съпруга. Да се включиш в управлението на бизнеса би било последното, което би пожелал.

— Значи мислиш, че бъркам, отче — окаяно пророни тя.

— Разбира се, че не. Ти не си глупава, каквото и да ти е казвала напоследък мадам Катрин.

— Но ти каза, че Пиер...

— Твоят съпруг беше глупак. Дано почива в мир — прекръсти се свещеникът. — Глупак и... — той спря рязко. — „За мъртвите или добро, или нищо“. Онова, което би искал той, няма значение. Мъртъв е и сега ти носиш отговорността. Само казвам, скъпа моя, че не бива да се заблуждаваш. Вършиш това, защото така трябва; заради Том. Но го правиш и защото ти самата го искаш.

— Защото аз... — Софи не довърши изречението. Наистина ли го искаше? Дълг, чест, оцеляване, майчина любов... всичко това можеше да приеме като мотивация. Но не и...

Толкова бе свикнала да прави онова, което искат от нея — да бъде покорна, вярна на Пиер, и то по единствения познат ѝ начин, а това означаваше да следва безпрекословно волята му.

Освен в този случай, както изтъкна нейният изповедник и приятел. Да поеме контрола над компания „Масо“ — Пиер категорично не би го позволил.

— Смяташ, че действам егоистично ли?

— Мисля, че би го направила заради интересите на сина си, но освен това вярвам, че и ти го искаш, Софи. Заради самата себе си. — Възрастният човек махна с ръка към бързо изстиващия ѝ чай в очуканата чаша. — Пий чая си, скъпа.

Тя послушно отпи глътка.

— Това е хубаво нещо, дете мое. Нормално е да имаш свои желания. И да вършиш каквото решиш.

Софи се замисли за Грегоар.

— Може би няма да се налага да прекарвам много време там. Имам доверие на ръководството на компанията...

— Май не ми казваш всичко — погледна я той проникателно. — Да не би да има някой мъж?

Софи се изчерви силно.

— Отче!

— Аха! — той се засмя. — Така си и знаех.

— Това не е грях — притеснено отрони тя.

— Защо да е грях? Ти си вдовица; имаш смъртен акт за съпруга си. Аз, естествено, смятам такъв съпруг за голяма грешка.

Софи отпи голяма глътка от чая за подкрепа. Това не бе в стила на отец Сабен, абсолютно не беше. Обикновено обсъждаха само разни скучни неща като случките в селото.

— Явно си срещнала този мъж в офиса.

— Откъде знаеш? — възкликна Софи.

— Мило мое момиче, та ти не си излизала никъде другаде!

— О!

— А и си много богата, скъпа, освен това си по-високопоставена от него! Как се казва на английски... ти си негов шеф.

— Той има собствени пари. Богат човек е... — Тя се опитваше да се съпротивлява като животинче, което мъкнат към клетката.

— Богатите никога не отказват още пари — изтъкна отец Сабен. — Разбира се, решението си е твое, скъпа моя. Но... някои хора са свикнали да смятат, че не можеш да се справиш сама.

Софи се сети за Катрин... за Пиер... за миг дори и за Том.

— Внимавай да не се окажат прави.

* * *

Прибра се в замъка и поръча да ѝ донесат чай; този път не от торбичка с конец, а истински черен чай и кифлички с ягодов конфитюр. Лайънъл приготвяше този конфитюр всяка година от дребните диви ягоди, които растяха в покрайнините на дъбовата горичка — беше направо божествен. Софи тъкмо си хапваше с истинско удоволствие, когато я потърсиха по телефона. Мадам Делон, секретарката ѝ, ѝ поднесе телефонната слушалка.

— Извинете, мадам, мосю Лазар иска да говори с вас.

— Благодаря ти, Селин.

— Софи — гласът на Грегора бе сърдечен и спокоен.

Почувства как я обзема копнеж, желание да усети нечия прегръдка, да бъде ухажвана, обичана... може би трябваше да пристъпва по-бавно, както я бе посъветвал отец Сабен... да бъде по-предпазлива...

— Надявам се, че се чувстваш добре. Джуди ми каза, че си си тръгнала рано от офиса.

— Добре съм, Грегора.

— Виж — започна той и думите се изсипаха една след друга като поток. — Джуди беше разстроена. Дойде да ме види. Мисли, че е прекалила в разговора си с теб.

— Джуди няма за какво да се тревожи.

— Искам да знаеш, че онова, което ти е наговорила, е нелепо — продължи Грегора. — Не мисля, че ми нямаш доверие... не позволявай каквото и да било да те държи настрана от нас. Искам да си спокойна и уверена, Софи... искам да останеш в „Масо“, докато сама се увериш в правилността на политиката ми в компанията. Пък и след това! Остани за постоянно, ако искаш моето мнение.

Софи се облегна на златистия брокат на дивана, почувствала се направо замаяна от облекчение. Ето! Сърцето ѝ ликуваше. Той я молеше да остане... нямаше никакво емоционално изнудване... отец Сабен наистина грешеше по отношение на него...

— Не, Грегора — каза тя. — Няма нужда повече да оставам там. Сигурна съм, че си вършиш работата идеално. Джуди ме увери в това, а тя е умно момиче. Проверих цената на акциите — видях, че се е покачила, както ти ми каза. С девет процента — погледна към докладите, които бе донесла със себе си и които стояха на спретнатата купчинка върху бюрото ѝ. — Имам ти доверие — каза тя и почувства как от раменете ѝ пада тежък товар.

— Имаш доверие в мен — повтори Грегора. Звучеше развълнуван, гласът му бе леко задавен. — Ти имаш доверие в мен. Софи... това означава толкова много за мен.

— Радвам се.

Бе доволна от реакцията му, може би само леко изненадана.

— Питам се дали би било уместно да те посетя. Не във връзка с работата. Просто искам да те видя — той се опитваше да звучи спокойно.

Софи грейна. Оказа се права! Грегоар може би наистина сдържаше чувствата си единствено заради това, че работят заедно. Сега щеше да дойде и да ѝ каже истината — че я обича.

— Моля, заповядай — покани го тя с топъл, но равен глас.

— Тръгвам веднага. Нямам търпение да те видя — каза Лазар.

Софи затвори и ѝ се прииска да затанцува наоколо. „Аз също — мислеше си тя. — Аз също!“

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Палас депе“, сграда в италиански стил от шестнадесети век, бе сгушена уютно и ненатрапчиво на улица „Републик“. Днес обаче грееше цялата. Портите, които отделяха красивия старинен двор от уличната шумотевица, сега бяха широко разтворени; огромни факли горяха в редица покрай моравата и осветяваха униформените лакеи, които насочваха лимузините към павирания паркинг отзад. Може да се каже, че по принцип този дворец бе леко скучноват музей на римското владичество в Галия и на епохата на Меровингите във Франция, но тази вечер си бе върнал част от блясъка от предреволюционната епоха, отбеляза мислено Хю. Неговата лимузина бе една от многото, които се редяха в дълга колона, за да се доберат до входа, където човек от охраната, с безукорни маниери и вероятно добре въоръжен, проверяваше всеки гост. Навсякъде имаше полицаи и агенти на тайните служби; набитото му око на бивш военен ги разпознаваше без усилие.

Това съвсем не го учудваше. Цял Париж щеше да дойде тази вечер. Той лично знаеше за присъствието на трима посланици, включително и американския. Събитието бе благотворителна вечер за събиране на средства за повишаване на грамотността, чийто домакин бе съпругата на френския президент; присъствието на всички тези високопоставени персони на практика бе задължително. Луи Метре трябваше да мобилизира най-добрите си връзки, за да му уреди покана почти в последния момент, но бе успял.

Хю си помисли, че човекът заслужава премия. Беше като истинско ловно куче, преследваше целите на Хю като териер. О, най-сетне бе дошъл и неговият ред.

— Име?

— Хю Монфърт.

Мъжът прегледа списъка си.

— Почитаемият Хю Монфърт?

— Да — потвърди Хю.

— Шофьорът ви може да продължи, мосю. Настанен сте на двадесет и трета маса.

— А дали е пристигнала моята приятелка Софи Масо? — любезно се осведоми Хю. — Забравих на коя маса е.

— О, да, мосю; мадам Масо бе сред първите гости — отвърна човекът с много по-приятлив тон. — Тя е сред големите ни спонсори. Настанена е на... момент... пета маса, мосю.

— Благодаря — каза Хю. — Да продължаваме.

Усмихна се. Предвкушаваше сравнително лесния успех.

* * *

Балната зала бе преобразена, след като бяха махнали витрините с експонати. Организаторите на партито бяха надминали себе си с тази поръчка; вместо да се мъчат да свържат по някакъв начин декора с грамотността, бяха предпочели класическата елегантност; имаше струнен квартет в смокинги, стените бяха покрити с платна от ефирен бял шифон, наоколо в кристални свещници грееха хиляди свещи, цялата зала излъчваше някакво омекотено и чисто сияние, истински извънземен оазис. Приблужи се сервитьорка, която му предложи чаша шампанско; той благодари с усмивка и прие. „Перие Жуе“, отбеляза мимоходом; не беше отлежало, но беше добро.

Ловко се промъкна между масите и потърси номер пет, зърна я на няколко метра по-напред. Огледа внимателно тълпата от гости, зоркият му поглед обходи стотиците богати и красиво облечени дами. Къде можеше да бъде тя... къде...

О, ето я. Бе застанала до една колона и разговаряше с по-възрастна жена, облечена в семпла червена рокля. Веднага прецени, че Софи Масо е безукорно облечена: в дълга до земята черна рокля, коприна върху сатен, и шал от черна дантела — очевидно старинна изработка. Със сигурност бе и с обувки на висок ток, които не се виждаха, но Хю безпогрешно знаеше това — от начина, по който бе изправено тялото ѝ. А какви обеци — зашеметяващи! — крушовидни диаманти, които искряха като дъждовни капчици и разпръскваха светлина наоколо, като потрепваха при всяко помръдване на главата ѝ. Те допълваха красотата на източената ѝ шия и нежните извивки на

лицето ѝ, като омекотяваха строгата линия на прическата — кестенявите кичури бяха прибрани в строго официален кок.

Монфърт горещо одобри тоалета ѝ; изглеждаше съвършено изискан. Но стилът, разсъждаваше мислено той, бе едно, а бизнес уменията — нещо съвсем друго. Тази жена бе позволила на съпруга си да развратничи из цяла Франция, съвсем открито, години наред. Припомни си всичко това и леко упрекна собствената си лекомисленост, която го бе накарала, макар и мъничко да залитне в оценката си за тази жена само заради външния ѝ вид.

Замислено отпи от шампанското си и се огледа да зърне Грегоар Лазар. Не се виждаше наоколо. Хю изчакваше — човекът би могло да е до тоалетната или да вземе питие за Софи, а можеше да разговаря наблизко и с някоя от групичките гости. Поигра си с чашата и изчака цели десет минути; но мадам Масо явно беше без придружител. Найсетне дамата в червено се отдалечи и Софи се запъти към масата си. По лицето ѝ за миг се изписа лека сянка на досада, но той забеляза, че тя бързо я прикри.

Да, не биваше да се изненадва, че дамата има светски обноски. Какво друго обаче бе научила през всички тези години?

Това бе моментът. Хю, който никога не чакаше шансът да почука два пъти на вратата му, тръгна смело към нея.

— Извинете, мадам Масо.

Тя се обърна и мигновено вдигна глава при звука на английския акцент. Диамантите на ушите ѝ затанцуваха и заискриха под светлината на свещите. Забеляза, че очите ѝ са сиви; необичаен цвят — много красиви.

— Да? — отзова се тя.

Хю се поклони леко.

— Мисля, че не се познаваме лично — каза той. — Питам се дали бих могъл да отнема няколко минутки от времето ви, мадам. Казвам се Хю Монфърт.

Тя леко трепна, но веднага се овладя. Хю си каза, че би било прекалено да очаква, че изобщо няма да е чувала за него.

— Разбира се, господин Монфърт — отвърна му хладно. — С какво мога да ви бъда полезна?

Той отбеляза колко приятен глас има — акцентът ѝ бе от Южна Англия, приятно модулиран от дългите години, прекарани отсам

Ламанша.

— Имам предложение за вас, мадам Масо, и предпочитам да поговорим, когато не сте заобиколена от съветници — започна Хю. Озари я с онази пряма и топла усмивка, която караше жените на три континента да подгъват колене. — Вие сте начело и искам да говоря направо с вас.

— Господин Монфърт — сега гласът ѝ режеше като лед, — това е светско събитие, сър. Надявам се, че не се каните да повдигнете делови въпрос.

Хю замръзна. Колкото и да се смяташе за освободен от предразсъдъци, той притежаваше вродено чувство за мястото си в този свят. Софи стоеше много по-ниско от него в класовата йерархия, независимо от цялата си елегантност и стил, а току-що му бе направила категорична забележка за етикета.

И беше права. Това го жегна.

За пръв път усети, че остава без думи. Просто не можеше да намери подходяща реплика; та тя направо го бе обвинила, че не се държи като джентълмен.

— Имате пълно право, мадам — кимна той и с ужас установи, че май се изчервява. Не можеше да си спомни случай, в който да е бил позасрамен. Това бе последното, което бе очаквал да чуе от нея. — Моментът наистина не е подходящ. Моля да ме извините. — Отново се поклони и понечи да се отдалечи.

— Минутка, моля — леко извиси глас Софи и го накара да се закове на място. — Позволете ми да ви спестя усилия, господин Монфърт. Отговорът е „не“ и ще остане такъв.

— Не сте видели числата, мадам Масо.

— Изпълнителен директор на компанията е мосю Грегоар Лазар — натърти тя. — Надявам се, че го познавате.

— Той не прави най-доброто за интереса на акционерите ви, мадам — твърдо заяви Хю.

Тя не се разколеба.

— Ако имате предложение, което да отправите към него, моля, обадете му се в работно време. Сигурна съм, че ще ви приеме. — Сивите ѝ очи с тъмни мигли (не вярваше да използва спирала, бяха толкова естествено тъмни) го изгледаха враждебно. — Номерът ни — продължи тя — е в телефонния указател. Приятна вечер, сър.

Отдалечи се от него, прошумолявайки нежно с копринените си поли, а Хю остана на мястото си — вбесен, объркан и — въпреки волята си — изпълнен с възхищение. Трябваше да признае, че обидата бе поднесена с много стил. „Номерът ни е в указателя“. Превъзходно. Явно това далеч не бе безмозъчна кукла.

Потърси своята маса, където, разбира се, се оказа сред куп непознати. Всички останали се познаваха отлично помежду си и след формалното представяне просто го оставиха изолиран, насаме с мислите му.

Монфърт мислено се смъмри строго да не оценява ситуацията като пълен аматьор и да не се подвежда по едно красиво лице и интелigentен разговор. Ако Софи Масо не бе толкова глупава, колкото бе смятал, значи обратното — тя е изключително пресметлива и навярно твърде егоистична жена. Бе допуснала бракът ѝ да се превърне в маскарад, а сега бе готова да лиши своите акционери, както и сина си от дивиденти за акциите им, и то заради какво? За да угоди на любовника си? Жалка история. Зарадва се, когато усети как решимостта му се завръща с нова сила.

— И какво ви води в Париж, мосю Монфърт? — любезно се обърна към него една от дамите на масата.

Съпругът ѝ бе инвестиционен банкер и той забеляза, че тя носи обеци на „Мейбъри“ — капчици лапис, изпъстрени с кристали и сапфири, както и проблясващи циркони — модел от миналогодишната колекция „Ледени висулки“.

Хю отвърна на усмивката ѝ и се постара да ѝ отговори достатъчно високо, за да чуе добре и съпругът ѝ.

— В Париж съм, за да купя „Дом Масо“ — каза той.

* * *

Когато се върна в хотела, най-напред се обади в Лос Анджелис. Хю много често бе благодарен за часовата разлика; когато му хрумнеше нещо посред нощ, нямаше проблем да звънне веднага — можеше да завари Пийт Стоктън в работно време.

— Играе голф, сър — каза Мейзи, секретарката му. Говореше с онзи момичешки задъхан тон, който силно го дразнеше, но се

опитваше да не ѝ обръща внимание.

— Свържи ме, моля — уморено нареди той.

Пийт по-скоро би отишъл някъде без портфейла си, отколкото без мобилния си телефон. Долови как Мейзи въздиша неодобрително, но все едно. Беше понеделник следобед; малко повече работа и по-малко забавления щяха да се отразят добре на председателя на борда.

— Хю, стари друже — малко недоволно се обади Пийт. — Важно ли е?

Стоктън искрено вярваше, че много умело използва британския жаргон, и Хю не намираше сили да го разубеди в това.

— Съжалявам, че прекъсвам играта ти — поде Монфърт. — В Париж съм; каня се да се заема с изкупуването на „Масо“.

— Нещо е станало значи? Извини ме, Питър — обърна се той встрани от слушалката към партньора си.

Недоволството му се бе стопило, както и бе очаквал Хю. Ставаше дума за пари, а това бе най-любимият спорт на Пийт; голфът изобщо не можеше да се мери с него.

Хю накратко го осведоми за развитието на нещата.

— Затънали са дълбоко — заключи той. — Акционерите никак няма да харесат идеята за връзката на вдовицата и главния изпълнителен директор. А дори и без акциите на семейството има достатъчно свободни дялове на пазара, нали?

— Ще бъде сложно — призна Хю. Знаеше, че майката също има собствени акции. — Но нямат петдесет и един процента, дори да гласуват като един. Трябва да стигнем до акционерите.

— Убеден си. — Беше по-скоро констатация, отколкото въпрос.

— Те няма да проявят сантименталност по отношение на името; интересуват ги дивидентите. Да, напълно съм убеден. Искам пълномощия, за да подготвя офертата; да намеря финансиране, да потърся правна форма, всичко.

— Преносимият ми компютър е с мен. — Монфърт изобщо не се изненада. — Ще ти изпратя всичко необходимо до петнайсет минути.

Хю си помисли, че единственото хубаво, което можеше да се каже за Пийт, бе, че когато става въпрос за собствените му пари, действа наистина светкавично. Монфърт бе убедил борда на директорите, че изкупуването на „Дом Масо“ ще ги издигне до нивото

на „Тифани“. Сега Пийт Стоктън неистово желаше тази сделка почти колкото самия Хю.

— Благодаря — рече кратко. — Задължен съм ти.

Хю затвори и с уморено удоволствие хлътна в мраморния лукс на разкошно обзаведената баня, за да се измие преди лягане. Когато привърши, видя, че под вратата му дискретно е пъхнат плик. В него имаше подписано пълномощно от Пийт Стоктън.

Монфърт се усмихна и го остави на шкафчето до леглото. Спа спокойно, както винаги преди битка.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Софи не можеше да се съсредоточи. За пръв път бе благодарна на Катрин. Суровата школа на свекърва ѝ по отношение на светските обноски сега ѝ беше от полза, тъй като се налагаше да танцува и да се усмихва, да се старее да не засегне никого с недостатъчно внимание, макар мислите ѝ да бяха на съвсем друго място.

Как смееше този човек? Направо не можеше да повярва. Как смее! Отколешният враг на съпруга ѝ да се появи на благотворителен бал и да се опита да се възползва от нея? Само защото на Грегора му се налагаше да работи тази вечер. Хю Монфърт сигурно го бе планирал предварително; знаел е, че ще бъде сама. Без съмнение той я мисли за невероятно глупава. Да не би да си въобразява, че не е чувала името му?

Че просто ей така ще прехвърли трийсетте процента акции на Том на някакъв амбициозен бизнесмен с отколешни апетити да изкупи компанията?

Хрумна ѝ, че изобщо нямаше да знае кой е Хю Монфърт, ако за него не бе ѝ казала Джуди Дийн, и изпита силна благодарност към нея.

Грегора дори не ѝ бе споменал за този случай. Вероятно не бе искал да я тревожи.

Постара се да се овладее.

— Софи, защо изобщо не хапваш?

Ришар дьо Белфон, барон Дьо Фосен, съседът ѝ на масата, се наведе загрижено към нея. Тя погледна чинията си — патица с горчив ябълков сос.

— Да, много е вкусно — съгласи се тихо и насила преглътна една хапка.

— Софи никога не хапва, Ришар — с престорена усмивка се обади Марго, съпругата му. — Как иначе ще има такава перфектна фигура.

— Много си мила, Марго — механично отвърна Софи.

Обходи масата с поглед; шестима от любимите гости на Пиер — всички или със стари благороднически титли, или много богати; от дясната ѝ страна седеше един политик, заместник-министър на културата, „резервният“ гост на масата. Той цяла вечер я обсипваше с внимание, но тя едва отвърщаше на настойчивите му комплименти и любезни забележки за обстановката наоколо.

С досада си помисли, че би било добре Грегора да е тук.

Разбира се, не можеше да е до нея денонощно. Идваше в дома ѝ в замъка или я канеше на обяд; виждаха се всеки ден, откакто бе напуснала компанията; от онзи момент, когато бе решила повече да не ходи в офиса, а той бе дошъл при нея, бе целунал ръката ѝ и бе заявил любовта си.

Софи побутна храната с вилицата си и повъртя в ръка чашата с шампанско. Да, по-добре да си мисли за Грегора. Той я бе взел в прегръдките си и я бе целунал много умело. И макар тя да бе доста скована и неотзивчива, той нямаше нищо против. Каза ѝ, че знае, че е католичка, и ще изчака.

Тя самата бе очаквала да се разтопи в ръцете му. Е, какво пък, вероятно просто ѝ липсваше практика. В крайна сметка бяха минали няколко години.

Тази насока на мислите не я удовлетворяваше особено, но тя се постара да се фокусира върху спомена за любезността на Грегора, загрижеността му за чувството ѝ на неудобство, склонността му да приеме нейното темпо. Обаждаше ѝ се всеки ден, изпращаше ѝ цветя и идваше да я види възможно най-често; естествено, имаше и вечери, когато се налагаше да работи.

Всъщност, допреди тази вечер, гузно си призна тя, бе очаквала всички тези общи моменти с нетърпение. Преди да ѝ разкрие чувствата си, тя бе копняла той да заяви нещо гласно, а сега, когато направо я обсипваше с внимание, сякаш ѝ се искаше да я остави на мира за малко; не можеше да проумее подобно малко противоречие в себе си.

Но това чувство се бе променило тази вечер, когато се появи Хю Монфърт. Сега определено искаше Грегора да е до нея. Той щеше да го сложи на мястото му.

Когато прецени, че е безопасно, тя погледна дискретно към масата на Монфърт. Можеше да зърне само гърба му, по явно не бе особено притеснен от упрека ѝ. Беше ангажиран в задълбочен разговор

с другите гости на масата. Да не би да е очаквала, че ще хукне презглава навън от срам?

Веднага щом прецени за разумно, Софи се извини на сътрапезниците си и се запъти към гардеробната. Асистентът там ѝ подаде палтото с възхитена усмивка — беше стар модел от прекрасен копринен брокат от Китай, предимно в сребристосиво, украсен с перли. Но Софи дори не забеляза ласкателството. Махна на шофьора си и нетърпеливо го зачака да се приближи.

От време на време хвърляше притеснен поглед към залата. Дали Монфърт бе забелязал тръгването ѝ? Сигурно. Но не я бе последвал. Мислено си приготви няколко хапливи забележки, за всеки случай.

Този мъж изобщо не бе такъв, какъвто си го бе представяла. Без да се взима под внимание класата, от която произхождаше, дори само името му говореше много неща. Но тя бе очаквала да срещне един разглезен, безволев възпитаник на частно училище, който само търси да заграби успеха на Пиер и Грегоар и се сърди, когато му откажат нещо.

Монфърт съвсем не бе такъв. Беше на нейната възраст, може би с година-две по-голям; добре облечен, без видим белег да полага специални грижи за себе си, което тя по принцип никак не харесваше у мъжете. Висок колкото Грегоар, но очевидно фигурата му излъчваше по-голяма сила. Дори мисълта за това я накара да потръпне, макар че вечерта бе топла. Беше подчертано мускулист, а движенията му издаваха пълен контрол над тялото; у него имаше нещо хищническо, и то не само в смисъл на бизнес апетитите му. Софи закопня за утехата на Грегоар.

Веднага щом се настани удобно на задната седалка в лимузината си, тя посегна към телефона и набра прекия номер в кабинета му. Никой не отговори. Даде на шофьора домашния му адрес.

Колата прекоси плавно чакълестата алея и след миг се включи в неоновия поток на уличното движение в нощния Париж. Софи бе сред първите, които си тръгват, но не я интересуваше. Беше се появила на събитието и това стигаше, за да представи фирмата. Сега имаше по-приятно занимание.

Е, поне известна доза забавление, призна си тя. Естествено, бе лудо влюбена в Грегоар и ѝ бе приятно да я ухажда, но все пак...

Истината бе, че времето извън офиса ѝ се бе сторило съвсем, ама съвсем леко скучновато. Като се замислеше, дори и преглеждането на докладите сякаш бе по-интересно. А и можеше да си приказва с Джуди Дийн. По някое време тя бе дошла да я посети в замъка, но не беше същото. На Софи ѝ бе харесало да работи. Не бе истинска работа, разбира се, не като тази на Джуди — знаеше го, — но все пак бе забавно поне да се опита да осмисли нещо по-важно от засаждането на градината с цветя или грижите за имението.

А сега имаше важни новини — сега тя можеше да помогне на Грегоар! Врагът им отново дебнеше наоколо. Грегоар, естествено, щеше да знае как да го елиминира. Запита се, леко притеснено, дали той ще се засегне, ако го помоли да я осведоми как вървят нещата.

Стигнаха до булевард „Ла Рен“ с неговите нови градски къщи в редици от двете страни. Грегоар живееше в третата и тя забеляза, че още свети. Отвън бе паркирана кола, малко „Рено“, затова нареди на шофьора да изчака наблизко и изскочи от колата, като внимателно повдигна полите на палтото и роклята си, за да не ги опръска в калта. В химическото чистене бяха много добри, но човек не можеше да очаква чудеса.

Софи натисна звънеца на вратата. Чу леки стъпки по стълбището и вратата се отвори.

— Да? — посрещна я младо момиче.

Софи примигна. Девојката не бе на повече от деветнадесет, с изрусена коса, подстригана на черта до брадичката. Беше симпатична, с кафяви очи и беше облечена с джинси и риза, която приличаше на мъжка — с тънки червени райета върху бял фон.

— Извинете, вероятно съм объркала къщата — сконфузено каза Софи.

Кварталът бе скъп, но къщите бяха абсолютно еднакви отвън.

После долови по-тежки стъпки, които разпозна; беше той. Грегоар изтича по стълбите усмихнат. Беше с бяла риза, вратовръзка и панталони и ухаеше на скъп одеколон. Целуна галантно ръката ѝ.

— Скъпа моя! — възкликна той. — Заповядай, толкова се радвам да те видя.

Софи се загледа объркано в младата жена.

— Извини ме — продължи Грегоар. — Това е Лиз, новата ми секретарка. Лиз, това е дамата, за която ти говорех, мадам Масо,

собственичката на компанията.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, мадам — обади се Лиз. — И голяма чест.

Софи стисна ръката ѝ, като се почувства безкрайно глупаво.

— Решихме да дойдем да поработим тук, тъй като има толкова много за вършене; късно е и си казах, че е добре поне да взема пица за Лиз — поясни Грегоар.

Софи погледна към всекидневната — там наистина имаше отворена кутия с пица върху скъпата ниска масичка с плот от дебело зелено стъкло. Усмихна се.

— Не предполагам, че обичаш да хапваш пица.

— От време на време — отвърна той. — Заповядай, влез.

Момичето леко се дръпна назад и Софи пристъпи в коридора.

— О, каква рокля само — възкликна то.

— Благодаря. — Софи прие комплимента ѝ леко смутено.

Погледна Грегоар, който мигновено ѝ се притече на помощ.

— Лиз, след като мадам Масо е тук, ще приключим за тази вечер. Можеш да довършиш печатането на записките си у дома.

— О, да, мосю — отвърна момичето.

— Само гледай да дойдеш рано сутринта, в седем и половина — спокойно нареди Грегоар.

— Да, мосю. Довиждане, мадам. Беше ми приятно да се запознаем.

— И на мен — отвърна Софи, която се успокои след затварянето на вратата. — Съжалявам, мили; не предполагам, че ще работиш по това време.

— Почти приключвахме. — Грегоар стисна дланта ѝ. — Така се радвам, че си тук; ти си много по-забавна от досадното проучване на доставчиците на диаманти. Позволи ми — посегна да вземе сребристото ѝ палто. — Зашеметяваща рокля, скъпа. Как изкара вечерта без мен?

— Хубаво е, че питаш — започна Софи и се отпусна на едно от кожените му кресла. Вече се чувстваше в по-познати води; да ревнува от секретарката му, какво би могло да е по-глупаво от това? — Имах неочаквана среща.

— С кого? — Лазар отиде в кухнята. — Чай? Кафе? Аперитив?

— Нещо съвсем меко и без кофеин, ако имаш. Чай от лайка би било чудесно. Та... срещнах Хю Монфърт.

Софи наблюдаваше Грегоар, докато се суетеше в модерната си кухня, оборудвана в матиран хром; гърбът му се скова.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Напълно, той сам ми се представи.

— И сигурно ти е направил оферта за компанията — пошегува се Грегоар.

— Точно така.

Той се завъртя кръгом и зяпна.

— Моля?

— Каза, че има предложение за мен. Отговорих му, че отказвам — увери го Софи. — Посъветвах го да се обърне към теб.

Лазар наля кипналата вода в глинена каничка.

— И как реагира той?

— Осведоми ме, че ти „не правиш най-доброто за интересите на акционерите“ — цитира думите му Софи и добави: — Самонадеян глупак!

Забеляза, че Грегоар прие информацията много сериозно. Ръцете му трепереха, докато оставяше на масата чашите и чинийките.

— Нагъл тип — изплю ядно той. — Нахален простак.

— Не се тревожи — успокои го Софи. — Не взех насериозно този господин дори и за миг.

Грегоар си пое дълбоко дъх, после отново, приближи се до нея и остави чашата на масата.

— Захар? — предложи ѝ.

Тя поклати глава, а той улови ръката ѝ и отново я целуна, този път с повече страст. Това предизвика лека тръпка у Софи.

— Грегоар... — каза плахо. — Съжалявам, аз просто... Нуждая се от повече време, за да свикна... Толкова години минаха.

Прозвуча като оправдание. Дори и за нея. За миг, тя си спомни Пиер и неприязънта си винаги, когато той дойдеше в спалнята ѝ, отметнеше завивките и легнеше до нея, а тя оставаше неподвижна и изтръпнала от страх, стискаше зъби и се молеше всичко да свърши по-бързо.

Грегоар се усмихна с разбиране, после вдигна ръка и погали с пръст врата ѝ.

— Не се тревожи, скъпа, знам, че си религиозна. — Стана, за облекчение на Софи. — Намирам го за очарователно — каза той. — Красивите жени невинаги са толкова добродетелни.

Тя сведе очи. Съвсем не бе светица, ако това имаше предвид.

— Остани за миг така, скъпа моя — помоли той и се скри в спалнята.

Софи отпи от чая и се постара да преодолее нервността си. Трябваше просто да свикне с идеята за мъжко докосване. Нямахте защо да се страхува. Едва ли щеше да ѝ се нахвърли на момента.

Грегоар се появи отново и прекоси стаята. После взе дланта ѝ и коленичи на пода. Софи зяпна, когато измъкна малка червена кутийка.

— Не е модел на „Масо“ — измърмори той. — Надявам се, че нямаш нищо против... искам двамата да имаме свои лични спомени, само наши. Взех го от „Картие“.

Вдигна капачето. Вътре имаше огромен, много чист диамант, шлифован овално и обкован в платина; скъп, макар и доста обикновен. Всъщност класически модел, поправи се мислено Софи.

— Красив е — възкликна механично тя.

— Надявам се скоро да мога да сменя и името ти, както и бижутата — каза Грегоар. — Имах намерение да изчакам, но защо да чакаме? Софи... знаеш, че те обичам; ще се омъжиш ли за мен?

* * *

Тя каза „да“, разбира се: не може да измисли друг разумен отговор. Грегоар я обичаше, тя него също... сигурно го обичаше. Той бе склонен да я чака; имаше собствено богатство. А и тя бе толкова изморена от самотата си.

Той тържествуващо сложи пръстена на лявата ѝ ръка, до другия ѝ годежен пръстен и брачната халка. Не ѝ беше по мярка, но Грегоар я увери, че ще го коригира незабавно.

— Трябва да се оженим възможно най-скоро. Съобщи на Том. Вероятно можем да организираме сватбеното тържество в замъка още следващата седмица.

Софи се засмя.

— Следващата седмица? Не се шегувай.

— Забравяш, че трябва да чакам да се любя с теб след сватбата ни. Не бива да ме кориш, че съм нетърпелив. — Грегoar се приближи и седна до нея на дивана. — Наистина, скъпа моя; обичаме се, глупаво е да отлагаме.

— Сватбата е щастливо събитие, няма нужда да прибързваме. — Щеше да ѝ бъде приятно възможно по-дълго и обстойно да се занимава с планирането на тържеството. — Освен това трябва да съобщя много внимателно новината на Том. Напоследък му се насъбра много.

— Ще се оправи — нетърпеливо продължи Лазар. — Трябва да приеме, че имаш право да продължиш живота си.

Софи го зяпна.

— Не можем да се оженим другата седмица, Грегoar! Бъди разумен. Не съм прекарала в траур и шест месеца. А и църквата ще те накара да изчакаш поне шест месеца, да посещаваш предсватбени курсове... макар че отец Сабен би направил изключение за мен... за нас...

— Шест месеца! — избухна той. — Но той е мъртъв от седем години! Не мога да чакам шест месеца...

После се сепна и се овладя.

— Виж ме само, държа се глупаво. Истината е, че отдавна го планирам, а и времето без теб ми се струва безкрайно.

Думите му бяха меки, но Софи вътрешно някак се отдръпна; блясъкът в очите му я бе стреснал; никога не го бе виждала толкова разгневен.

Той забеляза реакцията ѝ.

— О, скъпа моя, стреснах те, и то в такъв специален миг.

— Няма нищо. Просто си много развълнуван.

— Точно така — каза той. — Нали знаеш, когато много очакваш нещо да стане... и когато най-сетне се решиш да действаш, тогава ти се ще да се случи на момента.

— Разбирам — каза Софи. Тя се изправи. — Добре, утре ще говоря с отец Сабен.

— Да — нетърпеливо закима Грегoar. — Може би ще успее да ни уреди нещо, с малък компромис с правилата. Да ускори нещата. В замяна на дарение, може би.

Забеляза изражението ѝ и вдигна примирително ръце.

— Добре, добре, ще чакам колкото се налага, само се надявам да не е прекалено дълго.

Софи му подаде пръстена, който ѝ бе прекалено малък, и изчака, докато той ѝ донесе палтото и ѝ помогне да го облече. Мислено си повтаряше, че всичко е наред и дори трябва да е поласкана от факта, че Грегоар толкова бърза да се ожени за нея.

Обходи с поглед дома му: определено бе обзаведен скъпо, макар да не бе по вкуса ѝ. Грегоар бе горд мъж, извинително си каза тя; загледа се в снимките, на които той бе на откриване на нов магазин на „Масо“, сред група бизнесмени, а на един кадър се здрависваше с бивш премиер на Франция.

Неясен хлад обви сърцето ѝ и погледна снимката по-отблизо. Грегоар стискаше ръката на мосю Жоспен и се усмихваше. Беше облечен в сиво-черен костюм, тъмносиня вратовръзка и...

... бяла риза с тънки червени райета.

Беше я виждала — къде, кога? Съвсем пресен спомен...

Същата риза, с която бе облечена Лиз.

— Добре ли си, любов моя? — нежно попита Грегоар, докато загръщаше палтото около раменете ѝ.

Софи откъсна поглед от стената и за втори път тази вечер използва техниката, на която я бе научила Катрин Масо за запазване на самообладание — специалния светски тон, равния учтив глас.

— Добре съм. Цялото това вълнение, нали разбираш, скъпи — отвърна тя. — До утре.

Целуна го по бузата. Той отвори вратата и Софи, с разтуптяно сърце, се зарадва, като видя шофьора да я чака търпеливо, със светнати фарове.

Излезе да ѝ помогне да се настани, тя бързо се качи и нервно-облекчено потъна в лукса на тапицерията.

— У дома — нареди припряно.

— Разбира се, мадам. Надявам се, че вечерта е била приятна.

Софи не отговори. Гледаше Грегоар Лазар, който още стоеше на стъпалата пред къщата. Изглежда бе усетил, че нещо не е наред. Беше се вторачил в затъмнените стъкла на колата ѝ, сякаш се мъчеше да проникне през тях и да разгадае какво става. Софи беше изтръпнала — и макар с плаха надежда да си каза, че сигурно си въобразява какво ли не, усети да я залива внезапна силна вълна на омраза.

Колата потегли, той се обърна и влезе в къщата.
Софи въздъхна с облекчение.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Вероятно разбирате, господин Масо, че положението ви е деликатно — каза Ленърд Елджин.

Том се намръщи, не бе изминал целия път до Лондон, за да слуша врели-некипели.

— Разбира се, че е деликатно, нали това се опитвам да ви обясня — нетърпеливо се обади той.

Посрещнаха го подобаващо. Старинните офиси на „Линкълнс Ин“ бяха съдържано и почтително оживени от новината за новия им клиент. Том бе въведен в най-голямата заседателна зала и настанен в едно от кожените кресла с висока облегалка, поставен под великолепен портрет на съдия от епохата на крал Едуард. Присъстваха и двамата старши партньори, господата Ленърд Елджин и Криспин Хартфорд. Том отбеляза, че определено се стараят да съдържат вълнението си.

— Въпросът със сигурност изисква възможно най-дискретни действия — съгласи се и Хартфорд.

Също като съдружника си и той бе около петдесетте, с благопристоен вид, който много допадаше на Том, точно от това имаше нужда.

— И с какви възможности разполагам? — попита младежът.

— Според условията на завещанието, мадам Масо е в неуязвима позиция. Тя наследява пет милиона евро и носи отговорност за вашия дял до навършване на пълнолетие от ваша страна. Делът ви включва замъка и друго недвижимо имущество, както и тридесет процента от акциите на „Дом Масо“.

— Значи ще оспорим завещанието.

— Можем да го направим, естествено. Боя се обаче, че няма да има ефект — каза господин Елджин. — Вероятно си давате сметка за това, нали, сър?

— Тогава какъв смисъл би имало? — ядоса се Том.

— Можем да получим съдебно разпореждане, което да възпре мадам Масо от действия, докато случаят не бъде разгледан в съда.

Можем да заведем поредица от искове — насърчително поясни господин Хартфорд. — И ако имаме късмет, ще успеем да я забавим. Все пак вие само след три години ще получите пълния контрол над наследството си.

— О! — Том ги погледна с нараснало уважение. — Да я затрупаме с бумащина; да, това ми харесва.

— А можем да оспорим и смъртния акт. В случай че имате някакви доказателства, че баща ви е жив.

Той извърна поглед.

— Ще ми се да имах.

— Естествено, вие, господин Масо, знаете, че имате и лични акции. Пет процента, подарък за раждането ви.

Том кимна.

— Не мога да постигна много само с тях, господа.

— А баба ви — продължи деликатно господин Елджин. — В завещанието е упоменато, че тя притежава десет процента.

— Петнадесет процента от акциите са значителна част — отбеляза тихо господин Хартфорд. — Ако получите достатъчно подкрепа от акционерите, господин Масо...

Том се приведе напред. Гениално! Защо не се бе сетил за това? Баба! Тя имаше достойнство, пазеше паметта на баща му... тя нямаше да е съгласна с действията на майка му, дори щеше да е по-категорична и от него.

— Да? И какво още предлагате? — настоя той.

— Можете да поискате място в борда на директорите. И естествено, другите членове напълно съзнават факта, че само след няколко години вие ще контролирате всичко.

— Четиридесет и пет процента, заедно с акциите на по-възрастната мадам Масо.

— Едва ли би могло да се предположи, че ще срещнете твърда опозиция на желанията си.

— Мадам Масо може да се окаже с вързани ръце.

Том се изправи. Двамата мъже го погледнаха смаяно.

— Надявам се, че не сме били прекалено резки, сър? — деликатно вметна Ленърд Елджин. — Има и други начини, някои по-дискретни методи...

— Къде е споразумението за хонорара ви? — попита Том.

Подадоха му го; той извади от джоба на самото си платинената писалка „Монблан“, направена по специална поръчка за него, подарък от майка му за миналата Коледа — и подписа със замах.

Адвокатите се спогледаха, по лицата им бе изписано почтително тържество.

— От банката ще ви преведат двеста хиляди лири в корпоративната ви сметка още тази сутрин — заяви Том.

Бе взел решение: това бе подходящата кантора, сега просто искаше да се махне оттук. „Аз съм човек на действието“, каза си той. Майка му трябваше да помисли добре, преди да влиза в спор с него.

— Благодарим ви, господин Масо. — Господин Елджин стисна здраво ръката му. — За нас беше удоволствие.

— Голяма чест е да работим с вас, сър — добави господин Хартфорд.

Том сдържано се здрависа и с двамата; подобно уважение му се полагаше по право.

— Естествено — каза той. — Приятен ден, господа.

* * *

За Оксфорд взе влака, първа класа. Бе установил, че английските таксиметрови шофьори просто не млъкват през цялото време, особено когато човек има нужда да събере мисиите си. Явно трябваше да се откаже от тях; това бе първата му постъпка през последните няколко седмици, която би зарадвала майка му.

Край него се нижеше пейзажът на английската провинция. Трябваше да признае, че е красиво, ако човек харесва подобни неща — хълмисти равнини, отделни туфи малки горички, едри бели овце, унесени и доволни от топлото лято. Но всичко това съвсем не можеше да се мери с френската провинция, с гордост отбеляза той мислено; нямаше я елегантността на сивите каменни стени, изисканата симетрия на сградите, педантично поддържаните морави и подредени алеи в парка на баща му; нямаше ги селата, където къщите са свободно и красиво разположени в градините си, а не скупчени една до друга. Лондон бе претъпкан, а Париж — изискан; искаше му се да се върне у дома.

Най-простият начин би бил просто да замине. Оксфорд не е никакъв затвор. Можеше да наеме носачи, да освободи квартирата си и да си намери жилище, имаше страхотни апартаменти под наем на левия бряг на Сена. Но макар да не му се искаше да постъпва според очакванията на Софи, някак не бе готов съвсем да захвърли следването. „Оксфорд“ бе сред най-престижните университети в света и макар да не си го признаваше открито, Том много се гордееше, че е приет в него. Опита се да измисли по-безопасен начин да напусне. Можеше например да се срещне със старшия надзорник и да помоли за прекъсване. За една година. Щеше да му е достатъчна, за да се възпротиви на майка си и да ѝ попречи да пропилее наследството му. След това можеше да се върне при момичетата и безкрайните купони...

Поли щеше да е тук и след година. При мисълта за нея Том потръпна. Вярно, че бе ангажиран с други проблеми — беше направо съкрушен от тях, — но въпреки това все още мислеше за нея. Дали би могло всичко в отношенията им да се оправи? Ако се върнеше като победител, като пълноправен собственик на огромното богатство на баща си, като признат светски лъв, а не просто като пасивен наследник... Подозираше обаче, че за момиче като Поли „наследник“ не означава нищо. Как им казваха англичаните? Лентяи с попечителски фонд. За да се отърве от подобен етикет, човек трябваше да се докаже, да докаже качествата си в действие и Томас Масо бе готов да го стори. Никой не се оплакваше от момчетата на Ротшилд или Рокфелер. Пък и без това бе проява на остарели предразсъдъци едва двадесет и първата годишнина да се смята за навършване на пълнолетие. От правна гледна точка пълнолетието настъпва на осемнадесет.

Влакът спря на гарата в Оксфорд. Том бе ентузиазизиран. Планът му бе готов и нямаше търпение да го приведе в действие.

В края на горчивите битки нещата щяха да се подредят според неговите намерения. Сега перспективите му изглеждаха по-светли. Налагаше се да спаси майка си от самата нея, да действа като син на баща си. И... да спечели отново Поли. Тя бе различна от останалите момичета — интелигентна, красива, дръзка. Естествено, имаше и по-добре облечени и по-деликатни девойки, но той вече се бе наситил на славата си на плейбой. След като я бе изгубил, Том започваше да си мисли, че за него съществува само едно момиче.

* * *

— Но не разбирам защо трябва да заминеш — оплака се Флора.

Пухкавата ѝ долна устна трепереше, а очите ѝ се насълзиха и всеки момент щяха да прокапят.

Том я погледна притеснено. Цялата тази нейна показност бе толкова дразнеща. Какво ли бе харесал у нея? Красотата ѝ?

— Казах ти, скъпа, семейни дела — неубедително отвърна той. — Имаш ли нещо против да запалия цигара?

— Предпочитам да не пушиш... — гласът ѝ заглъхна. Том вече посягаше към кутията. — Разбира се, ако наистина искаш...

На нейно място Поли направо щеше да го плесне през ръката и да му вземе цигарите, но Флора само хленчеше. Въздъхна, мисълта за Поли бе развалила удоволствието му. Остави кутията. И бездруго цигарата само щеше да забави тръгването му, а то бе по-належащият проблем.

— Всичко е наред — с досада каза той.

Погледна момичето — леко закръглено, доста сексапилно, с набъбнали устни и също такива гърди, тъмна коса, куп лунички по лицето и невероятен акцент. Той владееше отлично английски, но шотландският и уелският изговор направо го смайваха; както и акцентът от Йоркшир и Бирмингам; как бе възможно британците да имат толкова много различни диалекти на един малък остров?

— Ще ми липсваш ужасно — плахо се обади тя.

Том се запита дали е вярно. Макар да имаше страхотна и чувствена физика, Флора Макалистър бе доста скучновато момиче, с кротък нрав и изцяло отдадено на уроците си. Вълнуваше се истински само когато говореше за лекциите, а кой, по дяволите, се интересува от математика?

— Оставаме си приятели и съм сигурен, че пак ще се срещнем — предпазливо изрече Том.

Опитваше се деликатно да сложи край на връзката с нея. След грандиозния скандал с Джема, която също се бе разплакала, нямаше никакво желание да повтаря сцената. Сексът с Флора бе по-скоро механичен, облекчаваше физическите му потребности и задоволяваше желанията му за минутки любов; бе истинско наказание обаче да

остава след това при нея, когато тялото ѝ вече му изглеждаше не закръглено, а разплуто, и да я прегръща, докато тя спи с отворена уста и леко похърква. Да, хубаво щеше да е да приключи с всичко това.

— Мислиш ли, че можем да продължим да се срещаме? Бих могла да идвам до Франция веднъж месечно с ферибота. Ще ме вземаш от Кале — с надежда предложи Флора.

— Скъпа! — Том галантно притисна устни до пухкавата ѝ ръка. — Ако бъдем реалисти, би било невъзможно, ти си ангажирана с уроците си и не бива да ги прекъсваш.

Флора се замисли; той знаеше, че тя се стреми към отличие, а защо не и към нещо повече. Бе споменавала за пълна стипендия.

— А и аз ще съм много зает. Само изключителната загриженост за делата на семейството ми може да ме откъсне от теб — внимаваше фалшивата нотка да не проличи в гласа му. — Може би, когато и двамата постигнем целите си, ще се срещнем отново и ако сърцата и на двама ни са свободни...

Остави фразата недовършена и за негово облекчение Флора кимна.

— Е, предполагам, че така е най-добре — с натежал глас отвърна тя. Акцентът ѝ винаги се изостряше, когато бе силно развълнувана, което за щастие се случваше рядко. — Но ще ми липсваш, Том. Ти си по-различен — каза тя.

Той я погледна изненадано и с искрена топлина, докато посягаше за ризата си. По-различен! Естествено, че беше различен. След тези думи сякаш скучноватата Флора взе да му става по-интересна.

— Ще се видим на вечеря, скъпа — каза той и я целуна по бузата, като побърза да излезе.

Докато крачеше към стаята си, с небрежно разкопчано горно копче на ризата, за да стане ясно на всички с какво се е занимавал току-що, Том мислено се поздрави. Флора бе добро момиче, каза си самодоволно. Щеше да се обади в представителния магазин на „Масо“ на улица „Бонд“, за да заръча подарък за нея. Нещо семпло, но скъпо, може би брошка. Сети се как миналата година майка му му бе обърнала внимание на един елегантен златен накит със старинни седефени акценти и розови сапфири. Щеше да ѝ изпрати тази брошка заедно с елегантна малка бележка: „Знак за уважението ми. До нови срещи, Томас“.

Да, щеше да се получи добре. Усмихна се доволно. Беше стилно, а за него бе абсолютно наложително да култивира стила си до нивото, подходящо на човек със завидно богатство и собствен бизнес. Раздялата с Флора се бе оказала лесна. Надяваше се и управата на колежа да прояви същото разбиране.

* * *

— При мен са писмата от вашите преподаватели.

Господин Батърс бе старши наставник в колежа „Крайст чърч“. Том се съмняваше дали някога е мразел друг човек по-силно от него. Ученият крачеше напред-назад като същински генерал пред непокорен подчинен. Какви ли, за бога, бяха заплатите на преподавателите в Англия? Този човек една ли изкарваше и осемдесет хиляди евро годишно. И се опитваше да му нарежда какво да прави. На него, на Томас Масо, наследник на милиони и бъдещ пълновластен собственик на едно от най-големите богатства в Европа!

Мълчеше.

— В тях се твърди, че работата ви е незадоволителна.

— Последното ми есе получи добра оценка — отвърна Том с нотка на леко предизвикателство, която не успя да прикрие въпреки цялото си старание.

— Наистина, но господин Хилърд сподели с мен, че остър ум като вашия не бива да се задоволява само с оценка „добър“.

Том се слиса. Така ли е казал Хилърд?

— Много мило от негова страна.

— Напротив, млади момко! — Господин Батърс го прониза с острите си лешникови очи. — Той е направо възмутен от вас. Невежеството е простимо, мързелът — не. Нямате никакъв шанс, абсолютно никакъв шанс да завършите магистърска степен, ако продължавате по този начин. Осъзнавате ли го?

Том се загледа в протърканата жилетка и старите панталони на Батърс, в червената следа, която очилата бяха оставили на носа му. Този разпит съвсем не му допадаше и си каза, че е както неприятен, така и излишен.

Преподавателите тук явно забравяха, че не са учители в гимназия. Нима в този разговор не участваха двама възрастни? Не бе дошъл да му четат конско.

Батърс очевидно чакаше отговора му.

— Напоследък бях под голямо напрежение, мосю.

— Аз не съм французин — сухо подчерта Батърс. — И тъй като учите в английски университет, смятам, че е редно да се придържаме към този език.

„Мразя го“, помисли си Том, но на глас каза:

— Разбира се, сър.

— Под какво напрежение по-точно сте били? — попита Батърс и скръсти ръце.

— Моят баща... баща ми наскоро бе обявен за мъртъв — обясни Том с наведена глава, надявайки се на съчувствие.

— Да, чух. Но това е станало само преди няколко седмици, а вашите отсъствия от лекции, както и немарливото изпълнение на задачите е започнало още в средата на първия семестър.

Том се скова. Смяташе, че споменаването на смъртта на баща му ще сложи край на разпита. Преподавателите от факултета в „Крайст чърч“ бяха истински тирани, но все пак се славеха с готовността си да проявят разбиране и съчувствие винаги когато някой студент има истински проблеми, независимо дали семейни, или от друго естество.

Напъна ума си.

— Мосю... господин Батърс, знам, че не се представях толкова добре, колкото би трябвало. Удоволствията на самостоятелния живот доста ме разсейваха — отбеляза, че тази малка доза откровеност бе добре приета. — Затова реших, както казвате тук, да се взема в ръце...

За свой ужас Том забеляза как старшият наставник прикри усмивката си, когато чу разговорния израз, изречен с онзи постоянен френски акцент, който той нито можеше, нито желаше да заличи в говора си.

— Но новината за смъртта на баща ми, издаването на смъртния му акт... ме разтърси. Разбрах, че не мога да се съсредоточа, не мога да мисля за нищо друго. — Том се ужаси, когато усети как емоциите му в тази ситуация се отключват и наистина вземат връх. Гласът му потрепери; той положи искрено усилие да се овладее. — Със сигурност при това положение няма да успея да защита дипломата си

или може би вие ще ме изгоните, ако трябва да продължа образованието си в настоящия момент. Но ако бих могъл да си взема почивка, ако ми разрешите да прекъсна за една година...

Батърс бе забелязал, че очите на момчето се зачервиха. Том ядно ги избърса с ръкав, а после неуспешно се опита да прикрие сълзите си с покашляне.

Старши наставникът се размекна.

— Ако ви пуснем в почивка за една година, господин Масо, мога ли да разчитам на думата ви, че когато се върнете, ще положите максимални усилия да оправдаете доверието, възложено ви от комисията по приемането на нови студенти?

Въпросът бе неочакван. Том не искаше да дава дума. Дадената дума бе сериозно нещо. Но нямаше как да не се съгласи.

— Добре — продължи старшият наставник. — Всяка година в колежа ни кандидатстват много повече младежи, отколкото можем да приемем. Избираме най-добрите и попарваме надеждите на останалите, понякога завинаги. За вашето място, господин Масо, имаше поне петнадесет отлични кандидати.

Том се намуси; какво бе виновен той, ако останалите са били прекалено глупави, за да влязат.

— Ще се видим с вас отново в началото на семестъра след една учебна година — заключи делово господин Батърс. Стисна здраво ръката на Том. — Всичко добро.

* * *

След това му бяха нужни само няколко часа. Обади се на една компания в Лондон и в склад на Бенбъри Роуд и се погрижи да пренесат вещите му. Нямаше нищо, което да не може да остави тук; нямаше кой знае колко лични вещи. Позвъни в магазина на „Масо“ на улица „Бонд“ и се поинтересува за брошката; била продадена, но служителят, приятен и почтителен господин, препоръча друга, цвете с листа от злато, венчелистчета от седеф и красив гранат в центъра. Том се съгласи и направи поръчката. Щяха да я изпратят веднага на Флора Макалистър. Почувства се добре; това бе любезен начин да се раздели с нея.

Флора не бе коварна като Джема, нито взискателна като Поли; заслужаваше го. И все пак Том не съжеляваше, че ще се отърве от всички тях.

Остави кратки бележки за няколко от момчетата, с които излизаше да пийне по бира; никой не можеше да се нарече негов приятел; освен може би Саймън Ланкастър — гениален, но много съдържан студент по история и, също като него, наследник на голямо богатство. Двамата бяха доста близки, след като бяха открили общия си произход; макар че Саймън явно смяташе наследството си за непоносим товар. Беше коренно различен по характер от Том, но въпреки това бяха близки другари. Саймън се възхищаваше на безгрижния ергенски живот на Том и успеха му сред момичетата, както и на пълното му пренебрежение към следването; Том говореше и вършеше неща, каквито Саймън не би и помислил да направи. А Том, на свой ред, макар да не го признаваше гласно, харесваше целеустремеността на Саймън и методичните му усилия да завърши успешно образованието си.

Запъти се към бара, за да го потърси. Беше шест часът, а Саймън неизменно посещаваше бара по това време, изпиваше две чаши джин с тоник, сетне се връщаше в стаята си да учи. Том щеше да се сбогува временно с него; беше решил да го покани на гости в Париж; да му покаже как е в „истинския живот“. Би било забавно да поразтърси малко този съдържан млад англичанин.

Прекося забързано площада, после тръгна направо към бара. Беше пълен както винаги; евгиният алкохол, едно от големите предимства на Оксфорд, бе много популярен сред студентите.

Том огледа помещението. Неколцина познати му махнаха да се присъедини към тях, като се провикнаха силно, но той само се ухили и поклати глава. Допреди няколко седмици щеше да е сред първите в бара и вече щеше да е подпийнал, както всички; днес това му се струваше неуместно. „Явно пораствам“, с приятно чувство си помисли той. Саймън го нямаше, щеше да се наложи да го потърси в стаята му, иначе трябваше да му звъни по телефона. Нямаше намерение да се бави; искаше да се махне от английската провинция възможно най-скоро и да се качи на влака през Ламанша още преди полунощ.

Тогава я видя. Поли. Стоеше там — отметнала червената си коса и се смееше, разкрила прекрасните си бели зъби. Беше с обичайната си

размъкната тениска на „Металика“ и джинси с много ниска талия, боти „Док Мартен“, а на китките ѝ подрънкваха евтини индийски гривни в пъстри цветове. В този миг осъзна, че е истински красива. И изглеждаше толкова щастлива. Том се загледа в нея заплепен, а тя извърна глава. Забеляза, че до нея стои Марк Олстън; тя се протегна към него и го целуна по бузата.

Обзе го гняв. Толкова силна ярост, че направо усети как го стиска за гърлото. Не можеше да проговори.

— Охо — възкликна един от другарчетата му по чашка, като смушка в ребрата съседа си по стол.

„Забавно им е — помисли си Том, — всички смятат, че това е смешно.“ В главата му нахлуха най-гадни сцени и му се зави свят. Сега мускулестите ръце на Олстън прегръщаха Поли през талията; представи си как я притиска в леглото, както бе правил самият той; видя мислено пръстите му върху меката ѝ топла кожа; представи си как я целува... Целува я Марк...

Том си проби път през тълпата, разсипа нечие питие, подмина протестиращите подвиквания. Крачеше право към Марк Олстън.

— Махни си ръцете от нея! — викна му гневно. — Това е моето момиче!

Олстън го погледна отвисоко и се засмя.

— Вижте го, принца Жабок — каза той и всички наоколо избухнаха в смях.

На Том не му пукаше — нито за тях, нито за мнението им; презираше ги до един: селяци.

Поли изглеждаше ядосана.

— Марк...

Марк Олстън сведе поглед надолу към Том. Беше висок над метър и осемдесет и доста едър, с рамене на колос.

— Или какво? Нещо ме заплашваш ли?

— Точно така.

Том се вторачи в ръката му, която собственически държеше Поли за кръста.

— Сам ли? Или с още някое приятелче — пренебрежително подметна Олстън.

Обърна се към бара.

Том се пресегна и силно го дръпна за рамото, за да го обърне към себе си; англичанинът го изгледа за момент, после просто поклати глава.

— Я се разкарай, приятел — каза той. — Бия се само с мъже от моята категория.

Масо почервения от гняв. Беше висок метър и седемдесет и пет, но Олстън бе поне с двайсет килограма по-масивен от него.

— Време е за нови правила, глупако — каза той и се приготви да замахне с юмрук, но Поли се намеси и го хвана.

— Престани, Том — прошепна тя.

— Стой настрана — отвърна ѝ той.

— Няма да стоя. Мога да излизам с когото си искам. А ти само се излагаш.

Той се обърна и я погледна.

— И какво правиш? Висиш тук и се прегръщаш с този... смешник?

Олстън се обади:

— Това беше прекалено.

Започна да навива ръкавите си.

— Недей — сгълча го Поли. — Виж какво, Том, ти беше този, който ми изневери, нали!

Сърцето го заболя.

— Ти си моя — каза той.

Не можеше да повярва колко силно го заболя.

— Не съм твоя. Нито негова. Сама вземам решенията си — заяви Поли и се разплака.

Олстън я зяпна изненадано.

— С мен ли си, Пол? — попита той.

Тя се окопоти, тръсна глава и го хвана под ръка.

— Да. С теб съм.

— А сега се разкарай оттук, Масо, иначе ще те изхвърля на улицата — нареди Олстън с клокочеща в гласа заплаха. — И стой далеч от нея.

Том не му обърна внимание. Погледна Поли; тя извърна глава и той видя как пръстите ѝ леко галят ръката на Олстън, утешително. Бе правила същото и с него и това му харесваше.

— Поли...

— Просто си върви, Том — каза тя.

Така и направи; излезе от бара през тълпата подхилкващи се студенти, някои от тях другари по чашка, всички му се присмиваха. Сълзите го заслепяваха; примигна гневно, за да ги преглътне, и разбира се, вече се отказа да търси Саймън. Събра набързо нещата си, после изхвърча през портала под старинната часовникова кула, без да обърне внимание на непочтителния портиер, който никога не го поздравяваше с докосване на фуражката, и тръгна с решителни крачки по „Корнмаркет“ към стоянката на такситата.

— Към гарата — нареди той.

Не спираше да си повтаря наум, че трябва да се успокои. Подобна слабост бе неуместна. Бе сбъркал в преценката си за Поли, явно не бе неговата „единствена жена“. Не беше нищо повече от момиче за една нощ; щеше да я забрави. С усилие на волята насочи мислите си в друга посока. Имаше влак в седем без четвърт; ако нямаше закъснения по овехтелите железопътни линии на Англия, вероятно най-ужасните в цяла Европа, можеше да стигне до Лондон и оттам да хване последния влак и да замине за дома си през тунела под Ламанша още тази вечер.

Оставаше само един въпрос, прецени Том, когато се успокои малко. Дали да се настани в хотел? Или да отиде направо при баба си?

Не, хотелът бе по-разумният избор. Щеше да е доста трудно да скриеш присъствието си през деня, а нощем шумът от кола, която минава по чакълестата алея пред замъка не би могъл да остане незабелязан. Нямаше намерение да се разкрива пред майка си — още не. Когато настъпеше моментът на конфронтация, трябваше той да диктува условията.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Софи се събуди от слънцето, обилно струящо през прозорците на спалнята ѝ. На семейната спалня; двамата с Пиер я деляха години наред и той я бе смятал за най-хубавата стая в целия замък. Отначало ѝ се бе сторила прекалено пищна заради зелените копринени тапети, безценните старинни мебели от времето на Луи Четиринадесети и дори от преди това; в тази стая имаше мебели от началото на шестнадесети век, а великолепното легло с балдахин от плътна златиста коприна и гравирано с дъбови листа и лозови вейки бе, както я бе уверил Пиер, от епохата на Франсоа Първи.

Постепенно се бе привързала към тази стая; бе невероятно разкошна, но освен това и красива. Обикновено, когато се събудеше в леглото, цялото само за нея, се чувстваше прекрасно. Софи обичаше да лежи неподвижна няколко минути, окъпана от светлината, която проникваше от източните прозорци, и да планира деня — грижи за бебето Том, а по-късно и за градината.

Днес обаче се събуди с неясна тревога. Замисли се за причината и когато се пробуди напълно, всичко изплува в съзнанието ѝ.

Грегоар. Миналата вечер. Момичето, ризата. Несдържания му гняв.

От лявата ѝ страна имаше старинен звънец, който още работеше. Дръпна износения червен шнур и само след минутка Бернард се появи.

— Добро утро, мадам. Обичайната ви закуска ли, мадам?

Доста учудващо предвид тревогата ѝ, но Софи усети глад.

Поръча си хрупкав бекон, бъркани яйца, ароматен китайски чай и купичка ягоди; с изключение на ягодите, това си беше типична английска закуска, каквато не бе хапвала от години.

— Чудесно, мадам. — Бернард се усмихна одобрително; хората от персонала все се опитваха да се грижат за нея. — Мосю Лазар звъня четири пъти от сутринта, мадам, но му казах, че още не сте се събудили.

— Да, благодаря, Бернард. Ако се обади пак, приеми съобщението му. — Софи кимна замислено. — И помоли Ричард да пригответи колата за след час. Ще ми трябва почти през целия ден.

— Да, мадам — отвърна Бернард.

В очите ѝ се четеше загриженост, но Софи не бе в настроение да споделя тревогите си и той се оттегли.

* * *

Хапна с апетит, тъй като вече знаеше защо е гладна; имаше да върши сериозна работа и я очакваха толкова много задачи. Вероятно не можеше да ползва ризата като неопровержимо доказателство — винаги биха могли да се намерят оправдания, най-различни оправдания. Например, че Лиз има подобна риза или че е разляла нещо върху дрехата, с която е дошла, и се е наложило да облече нещо друго... Но Софи не бе наивница. Бе видяла всичко със собствените си очи; бе преценила ситуацията. Да си наеме нова секретарка бе много удобно извинение. Не. Дватама бяха любовници и тя се почувства омърсена, макар че никога не бе спала с Грегوار.

В добавка към това се сети и за припряността му — безумното му бързане да ѝ предложи брак. Никак не ѝ бе харесало. Бе се почувствала неловко дори и преди да го заподозре.

Приключи със закуската и позвъни на прислугата да отнесат таблата, сетне влезе в банята. Подмина старинната вана, облицована с мрамор, и се запъти към модерния американски душ, който бе накарала да монтират предната година, въпреки протестите на Том. Силната струя масажираше и тонизираше кожата ѝ и тя се почувства ободрена и пълна с нови сили.

В гардеробната ѝ, огромно помещение, което по-рано бе служило за малък кабинет, бяха пригответени няколко тоалета, от които тя да избере подходящия. Софи ги погледна, но не одобри нито един. Днес искаше нещо съвсем различно; нещо по-делово.

Имаше един черен костюм на „Ричард Тайлър“, силно втален, с копчета от черен кехлибар и пола точно до коляното. Избра него и добави бледозелена риза и чорапи на „Уелфорд“; спря се на тях заради парижката жега, бяха толкова фини, че едва се забелязваха; завърши

тоалета си с чифт семпли затворени обувки с нисък ток на „Стефан Келиън“. Гримира се бързо — само малко фон дьо тен и лек руж; отдавна се бе научила да не прикрива красотата на кожата си. Последва леко пръсване с парфюма, който се правеше по нейна специална поръчка. Сетне бижутата. Избра много бързо, както винаги — късо колие от осемнадесеткаратово злато, обсипано с обли зелени турмалини, за да подчертаят деликатния цвят на ризата ѝ.

Огледа се. Много добре. Неочаквано изпита прилив на радост и вълнение. Каква би могла да е причината? Би трябвало, логично погледнато, да е нещастна.

Отговорът на този въпрос витаеше на границата на осъзнаването. Отначало не бе готова да го приеме. Облекчение?... Естествено, че изпитваше облекчение. Внезапно съзнанието ѝ се проясни и я озари прозрение, ярко като слънчевите лъчи, проникващи през стъклата на прозорците — не беше влюбена в Грегоар. Тя бе самотна и се чувстваше поласкана, пък и се бе наслаждавала на компанията му — на любезното му държане, на изисканите обноски, почтителността и добре премерените му комплименти за ума ѝ, за фигурата ѝ. Но любов нямаше. Именно затова се бе сковавала от докосването му. Тази сутрин всичко в главата ѝ се подреди с пределна яснота, сякаш някой бе приседнал кротко до нея и търпеливо ѝ бе обяснил всичко с прости думи.

Но вълнението, което я бе обзело, не бе съвсем сигурна...

Отърси се от тези мисли, като си каза, че по-късно ще разбере. Извърна се от огледалото, доволна от вида си, избра подходящата чанта — модел на „Кейт Спейд“ от крокодилска кожа с бамбукова дръжка, пхна вътре портмонето си, пудра и блясък за устни и слезе по величествените мраморни стъпала, по които токчетата ѝ потракваха отчетливо, докато бързаше към колата си.

— Към офиса ли отиваме, мадам? — попита шофьорът.

Софи поклати глава.

— Улица „Фобур“, Ричард. Закарай ме до представителния магазин на „Масо“.

* * *

Вероятно, каза си тя по-късно, нямаше нищо нередно в него. Килимите и завесите бяха чисти, дългите витрини не бяха прашни, имаше достатъчно персонал — повече от достатъчно всъщност за четиримата клиенти, които разглеждаха изложените бижута с отегчен вид и на висок глас се опитваха да отгатнат цените, като явно нямаша намерение да купуват. Очевидно и продавачите — четири жени и двама мъже, бяха стигнали до същия извод, тъй като никой от тях не предлагаше помощ на посетителите и по лицата им бе изписана огромна досада.

Софи си помисли, че това място ѝ напомня на обществена библиотека. Запазеният знак на марката „Масо“ — златен орел, стиснал диамант в ноктите си, изрисуван на бежов фон на стените — се повтаряше като елемент в подобния по цвят килим. Образът не бе особено завладяващ. Денят бе четвъртък и Софи бе очаквала повече клиенти.

Хрумна ѝ, че ако първото впечатление, което магазинът оставя, е „няма нищо нередно“, значи всичко е сбъркано.

Влезе през централния вход и се запъти към една от витрините. Те заемаха цялата дължина на магазина — по една дълга стъклена витрина на всяка стена — и моделите в тях бяха групирани по вид. Първата беше за пръстени. Звучеше логично; пръстените се продаваха най-много, след това — обеците.

— Мога ли да ви помогна, мадам?

Софи вдигна поглед. Една млада жена се бе приближила и ѝ се усмихваше със служебна усмивка. „Поне ми предложи помощ“, мислено отбеляза Софи. Не че това предполагаше специална похвала; Софи Масо отлично знаеше, че облеклото ѝ говори за сериозно богатство. В който и магазин да влезеше, персоналят се втурваше да я обслужва.

— Само гледам, засега — каза тя.

— Много добре, мадам — разсеяно отвърна момичето.

Докато се отдалечаваше, Софи я огледа. Беше с обикновена бяла блуза и тъмносиня пола, чорапи и затворени обувки с нисък ток; но горното копче на блузата ѝ бе захабено, и на колана на полата имаше прашно петно. Витрината скриваше краката ѝ, иначе Софи би я огледала и за бримки по чорапите.

Ядосано погледна изложената стока и гневът ѝ се поуталожил малко. Да, моделите бяха много хубави. В тази част на витрината явно бяха по-евтините пръстени; по-малки камъни, по-малко декоративни елементи. Въпреки това всеки един бе красив. В „Масо“ използваха само първокласни камъни — нищо по-долу от съвсем леки инклузии в диамантите, а всеки цветен скъпоценен камък трябваше да бъде с отлична прозрачност. Софи се възхити на стоката. Техните майстори шлифовчици все още използваха по-скъпите методи на обработка; имаше диаманти с ромбоидна и розовидна шлифовка; а отстрани бяха добавени изключително фини фигури на змии или листа.

Не че можеше да се забележат добре. Бежовото кадифе като фон съвсем не успяваше да подчертае красотата на камъните; нямаше насочена светлина, която да ги кара да искрят; освен това прекалено много модели бяха наблъскани един до друг. Софи съзнаваше, че за човек, по-малко изкушен от бижутата от нея, всичко би се сляло в едно; красива и бляскава редица, но нищо открояващо се; нито едно отделно бижу нямаше да се запечати в съзнанието на клиента.

Разходи се из залата, като внимателно оглеждаше всяка витрина. Гривни; обеци; брошки; колиета; дори и няколко тиари. „Дом Масо“ не предлагаше нищо друго. Никакви гривни за глезена, нито халки за пръстите на краката, нищо смуцаващо. Но пък изложените стоки бяха прелестни, бижута, които самата тя би носила с удоволствие — но те бяха изложени някак неподобаващо за красотата си.

Софи вдигна поглед от последната витрина, в която имаше няколко прекрасни колиета от огнени опали и оранжев цирконий — дръзки и впечатляващи модели, но наблъскани един до друг и бледнеещи върху бежовия фон. Тя би подбрала тъмнозелена дамаска, която да открие толкова много пламък. Озърна се наоколо. Четиримата зяпачи си бяха тръгнали и сега магазинът бе съвсем празен.

Софи огледа строго малката групичка служители. Бъбреха си и не ѝ обръщаха никакво внимание. Забеляза следи от немарливо отношение към облеклото у всеки един: мъжете бяха с разхлабени вратовръзки, една от жените бе прекалила с грима, а друга бе с доста negliжирана коса.

Вратата откъм улица „Фобур“ се отвори и влезе млада жена. Беше с палто на „Бърбъри“ и Софи отбеляза лекия проблясък на тънките ѝ чорапи, идеално опънати, както и елегантните ѝ обувки на

висок ток от синя кожа. Тя уверено се запъти направо към дъното на магазина и се появи след секунди. Софи я видя да приближава до останалите служители, рязко, но тихо да им казва нещо, като кимна към нея. Първото момиче ѝ отвърна, явно доста грубо, съдейки по маниерите ѝ. Младата жена приглади роклята си и побърза да се приближи до Софи.

Беше брюнетка и по-млада от останалите; Софи прецени, че е около двадесет и три годишна. Носеше не особено скъпа, но прилична синя рокля, скромна права кройка, семпла жилетка и съвсем лек грим; долови уханието на „Шанел 5“.

— Простете, мадам — усмихна се ведро жената, — нуждаете ли се от асистент?

Софи поклати глава.

— Не идвате ли малко късно на работа?

Забеляза, че въпросът я подразни, но само след секунда служителката се окопоти и отвърна с любезен тон:

— Да, мадам, искрено се извинявам. Имаше инцидент в метрото и влакът закъсна. Имате пълно право, естествено, служителите трябва да са тук абсолютно навреме, преди да влязат клиентите...

Софи се усмихна сърдечно. Обноските на девойката, както и външният ѝ вид бяха на светлинни години от тези на колегите ѝ.

— Търся обеци — каза тя. — Какво ще ми препоръчате?

Момичето леко отстъпи и се загледа сериозно в нея, изучавайки за минутка лицето ѝ.

— Имате овално лице и бледа кожа, мадам. Повечето скъпоценни камъни ще подходат на тена ви; определено можете да носите по-дълги обеци и бих ви препоръчала именно такива за вечерен тоалет. Имаме няколко прекрасни модела, които смятам, че ще ви подходат; но не всичко, което предлагаме, би ви стояло толкова добре; някои от по-дръзките модели, които смесват основните цветове, няма да са в стила ви според мен.

— Бихте ли ми ги показали — с равен глас помоли Софи.

Момичето я заведе до витрината с обеците, отвори я и извади пет-шест бижута, които и самата Софи би предпочела: бледосини сапфири; капчици от чисто злато, дълги висулки от овални изумруди и перидот, ъгловати форми от седеф. Изложи ги пред нея с истинска почителност, описвайки камъните и майсторската изработка.

— Много са хубави, но не смятам, че са за мен — каза Софи.

— Ако проблемът е в бюджета, мадам, мога да ви предложа други модели; изработени с различни камъни, но пак ще ви стоят прекрасно.

— Днес не съм в настроение за пазаруване — каза скромно Софи.

Любезността на момичето не помръкна и за миг.

— Много добре, мадам; надявам се, че ще се върнете скоро и ще ми позволите да ви покажа още от нашите модели. За мен беше удоволствие да ви обслужа.

Софи погледна колегите ѝ. Бяха се облегли на стената и я наблюдаваха развеселени и с леко отегчено изражение.

— Благодаря ви, госпожице; бяхте изключително мила — обърна се тя към нея. — Кажете ми, отдавна ли работите за „Дом Масо“?

— Не, мадам, само от шест месеца.

— Явно високо цените бижутата. Как се казвате?

— Клодет, мадам. Да, обичам бижута — разпалено отвърна младата жена. — Това е изключително красиво изкуство, което е застрашено от забравя сред бляскавите модерни неща.

Софи въздъхна от удоволствие. Поне щеше да има откъде да започне.

— Клодет — каза тя, — повишавам те в управител на този магазин. Аз съм Софи Масо, председател на борда на директорите на „Дом Масо“.

Очите на Клодет се разшириха от изумление, но бе прекалено шокирана, за да каже нещо.

— Каква е заплатата ти в момента?

— Осемнадесет хиляди евро, мадам — прошепна Клодет.

— Само толкова? — „Нищо чудно, че не могат да привлекат добър персонал“, помисли си Софи. — Е, отсега нататък ще бъде четиридесет хиляди евро.

Момичето преглътна с мъка.

— Първата ти задача като управител ще бъде да освободиш останалите от работа.

— Всички ли?

— Всички — неумолимо отсече Софи. — Не виждаш ли как са облечени? „Масо“ продава на много богати клиенти. Те са свикнали да

ги обслужват хора, които се гордеят както с работата си, така и с външния си вид. Когато става дума за продажба на скъпоценности, двете неща вървят заедно, нали така?

Клодет кимна.

— Но, мадам, кой ще работи тук?

— Ти си шефът — погледна я Софи. — Нямах ли някакви идеи?

— Всъщност имам. В другите магазини има служители, които мислят като вас, мадам. Може би персоналът е прекалено голям. Бихте могли да задържите само най-добрите и да освободите другите и пак ще има достатъчно хора в залите според мен. Колкото за настоящия брой клиенти... — добави несигурно тя.

Магазинът наистина бе празен, никой не бе влязъл вече четвърт час.

— Изразяваш се деликатно — усмихна се тя. — Ще има промени, Клодет, големи.

Момичето погледна останалите, които ги зяпаха втренчено и не криеха враждебността си.

— А каква причина да изтъкна за освобождаването им?

— Винаги можеш да се позовеш на истината — отвърна Софи.

— Неподходящо облекло, пренебрежение към клиентите, клюкарстване в работно време. Би могла да се справиш, нали?

Клодет отново изгледа групичката и след няколко секунди кимна леко, но решително.

— О, да, мадам — заяви тя. — Разбира се.

* * *

Ричард остави Софи на улица „Трико“ час по-късно. Бе изпреварила Клодет и сама бе посетила всички магазини на „Масо“. Освен това, макар да вярваше на момичето, не желаше да се предоверява никому.

Не се изненада, че навсякъде завари същото положение. Изключителни бижута бяха изложени в невероятни условия и с пълна липса на вкус, на заинтересованост. Кое то направо я смая. Магазините или бяха напълно празни, или в тях се мотаеха един-двама клиенти. Софи се запита как ли изобщо печелят нещо. Вероятно цените бяха

толкова високи, че дори и малкото продажби бяха в състояние да издържат магазина.

Но девет процента покачване на акциите...

Връхлитаха я толкова различни идеи, че се почувства направо замаяна. Гърлото ѝ се сви от притеснение и срам. Горчиво се срамуваше от себе си. Толкова много въпроси, елементарни въпроси, а не ѝ бе хрумвало да ги зададе досега. Бе заслепена от усмивката и красивите очи на Грегоар. Когато стигна до офисите, взе решение моментално да сложи край на всичко това. Но имаше и известен страх — от него, от реакцията му и от това какво би могла да открие, щом започне да се рови.

Огромната част от богатството на семейството, парите на Том, се състоеше в акции на компанията. Това бе неговото наследство. И нещо повече от пари. Беше заложено фамилното име. Знаеше какво би означавало за сина ѝ да види „Дом Масо“ съсипана. Хю Монфърт, външната заплаха, все още бе на хоризонта, но преди да помисли за защита от него, трябваше да се справи с опасността отвътре.

Сега Софи си даде сметка, че когато бе дошла тук предния път, всичко е било един маскарад. Скъпоструващ, срамен маскарад. Обзе я ужасно спокойствие. Нямахше кого да вини за това; нито Грегоар, нито мързеливите служители в магазините; беше виновна единствено тя.

Е, беше обещала на Клодет, че нещата ще се променят! Нямахше по-подходящ момент от настоящия. Заръча на Ричард да паркира колата и влезе в офисите на съпруга си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Нищо, освен диамант не може да одраска или среже друг диамант — повтаряха хорово децата. — Защото диамантът е най-твърдото нещо на света.

Владек мълчеше; седеше облечен в тънките си, прилични на дрипи дрехи, и се взираше в учебника.

— Владек, не те чувам. — Учителят, господин Ковек, бе ядосан. — Не внимаваш в урока. Разбираш ли ме?

— Разбирам ви отлично, господине.

— Значи проявяваш неуважение.

Ковек изпитваше неприязън към Владек. По-слабичък от всички останали зверчета, момчето имаше тъмни замислени очи, които го притесняваха. Повечето сираци бяха лесни за контролиране — или трепереха от страх, или се подмазваха с надеждата да получат допълнително храна или някаква дреха. Никога никому не възразяваха и знаеха мястото си. След време, когато пораснеха, щяха да получат работа, осигурена от държавата — поне момчетата; момичетата отчаяно щяха да се стремят да се омъжат или да се захванат с просия или проституиране. А сиропиталището бе толкова лошо отоплявано, че няколко от децата не успяваха да преживеят зимата.

Ковек, поляк, който преподаваше в това място вече четиринадесет години, отначало бе изпитвал вина. А после, за да се отърве от това чувство, се бе обърнал към гнева — него понасяше много по-лесно. И водката. Сега във всичко, което правеше, личеше необмислената жестокост на побойника. Някога бе многообещаващ младеж с бъдеще във Варшава, но бе пресякъл пътя на един партиен функционер и в резултат го бяха заточили в тази адска дупка. Неспособен да излее яда си другиму, той се стараше децата да страдат заедно с него.

Най-вече Владек. Първо, някой бе посмял да даде на това малко руско копеле чудесно полско име. И второ, Владек бе странна птица. Не можеше да бъде сплашен. Сякаш живееше в някакъв собствен свят.

Като че ли се беше загърнал в невидима твърда обвивка, която никакво физическо насилие не можеше да пробие.

Но Ковек обичаше да опитва.

— Ела тук — изръмжа той. — Протегни ръка.

Няколко деца зажумяха. Едно малко момиченце изхлипа. Ковек го изгледа сурово и то замлъкна. Няколко от по-едрите момчета се ухилиха. Както във всеки друг затвор, и тук имаше строга йерархия и правилата се налагаха безпрекословно. А Владек отказваше да ги спазва. Не общуваше с никого и грубияните от групата, объркани от огромните му очи и вторачен поглед, го оставяха на мира.

Ковек се пресегна зад гърба си и измъкна по-голямата от двете показалки. Заплашително удари с нея по бюрото.

Владек се измъкна от чина си и излезе пред класа. Не каза нито дума; просто протегна ръка.

Ковек за миг изпита угризение. Но веднага го потисна. Удари силно протегнатата длан на момчето. За секунда се появи бяла резка, която мигновено се поду в яркочервена следа. Ковек злобно го удари още два пъти.

Тъкмо щеше да нареди на момчето да протегне и другата си ръка, когато срещна погледа му.

Владек го гледаше право в очите. Омразата бе напълно очаквана. Но в очите на момчето имаше и друго. Нещо толкова смразяващо и ужасно, че Ковек видимо потръпна. „Лоши очи“ — на изток още вярваха в подобни суеверия, особено привечер, когато слънцето отстъпваше на нощта.

— Можеш да се върнеш на мястото си — заекна Ковек, за да прикрие объркването си. — Надявам се, че си взе поука, Владек.

Момчето седна на чина си, без да каже нищо.

— Разкажи ми за диамантите — нареди учителят.

— Нищо, освен диамант не може да одраска или среже друг диамант, защото диамантът е най-твърдото нещо на света.

— Да. И какво още знаеш?

Майка Русия не бе особено добра в осигуряването на топлина или храна и лекарства. Но знанията — това тя предлагаше наистина щедро на децата си. А Ковек подозираше, че това момче е много интелигентно.

— Направени са от въглерод, въглища под голямо налягане. Шлифват се от суров материал. Много са красиви. — Седемгодишното момче говореше тържествено. Ковек погледна дланта му — беше подпухнала от ударите, но детето се държеше, сякаш нищо не е станало. Неукрепналото му гласче не потрепваше. — Купуват ги богатите хора.

— Да.

— И когато порасна, ще имам много диаманти — каза Владек.

Класът избухна в подигравателен смях.

— Едно трябва да запомниш добре, момче. Ти си беден сирак, копеле. Родителите ти не са те искали. Както и другите деца тук. Трябва да слезеш от облаците и да стъпиш здраво на земята. Ще станеш прост работник, ако имаш късмет. — Ковек се извърна и се изплю в пластмасовата кофа за боклук. — По-вероятно е да свършиш като пияница или просяк. С такова отношение като твоето.

Хлапето му се усмихна презрително. Ковек се престори, че не забелязва. Друг път щеше да пребие Владек. Засега просто искаше да продължи нататък.

Момчето беше някаква нищожна и нелепа прашинка в целия този свят.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Грегоар — повика го Джуди.

Той не вдигна поглед от бюрото си. Джуди се ядоса — смяташе, че е била много любезна. Леко се покашля.

— Грегоар... извинявай.

— Да? Какво има? — очевидно раздражено попита той.

Тя настръхна. Как смееше да показва раздражение — нали именно той бе объркал нещата. Прехапа устни, за да не му повиши тон. Една от силните страни на Джуди бе способността ѝ успешно да общува с противни типове. Заповяда си да не му позволи да я извади от равновесие.

Приглади с ръце полата на новия си костюм — „Шанел“, истински „Шанел“, от жълт туид, с пола малко над коленете, която прилепваше по стройното ѝ тяло като втора кожа.

Струваше ѝ повече, отколкото смееше да си помисли, но така бе отпразнувала новата си заплата.

Знаеше, че може да си го позволи, и си го бе купила. Чувстваше се прекрасно, облечена в толкова изискан тоалет, какъвто и кротката вдовица на Пиер би окачила в скъпия си гардероб.

— Много съжалявам, че трябва да те притесня — подчертано любезно подхвана тя, — но изглежда, има малък проблем. — Отправи му най-обезоръжаващата си усмивка. — Увеличението на заплата ми — онези двеста хиляди, които ми обеща — не са получени.

— Какво? — не разбра Лазар.

Гледаше в празното пространство и почукваше с молива си по ръба на бюрото. Звукът бе особено дразнещ.

— Парите ми ги няма — повтори съвсем ясно Джуди. — Последният чек със заплата ми. Никаква разлика с предишния.

— По принцип тези неща изискват време — разсеяно отвърна Лазар.

Джуди се усмихна бодро; нямаше намерение да се предава.

— Не и ако разпореждането е на самия изпълнителен директор — изтъкна тя. — Трябва само да кажеш една дума.

Той с неохота извърна очи към нея; красивият костюм и удачният избор на емайлираните обеци с формата на маргаритки явно не му направиха никакво впечатление.

— По-късно — каза той.

— Разбирам, че графикът ти е натоварен — упорито продължи Джуди. — Затова си позволих да подготвя това вместо теб. — Представи му изрядно напечатана фирмена заповед, с която се утвърждаваше увеличението на заплатата ѝ — двеста хиляди евро за вицепрезидента Джуди Дийн, влизаща в сила незабавно. Беше добавила дори и пунктирана линия за подпис. — Само се подпиши тук — добави усмихнато тя. При което му предложи собствената си писалка със свалено капаче и готова за подпис.

— *Слюха!* — избухна Лазар.

Джуди се дръпна. Френският ѝ бе много добър, но това не бе на френски. По тона усети, че не бе и нещо хубаво.

— Мислите си, че можете да ме притискате! Всички жени!

Светлите му вежди се склочиха над бледосините му очи. В тях се четеше необичайна острота и Джуди побърза да направи крачка назад. Имаше бързи рефлексии и грабна заповедта, преди той да успее да я скъса.

— Съжалявам — побърза да каже тя. — Няма значение, ще дойда друг път.

Незабавно се оттегли, с присвист стомах от мисли за опразнените си кредитни карти. Погасителните вноски щяха да я разорят; а ако той не изпълнеше обещанието си, щеше да се наложи да се обажда в банката.

Но той щеше да удържи на думата си. Джуди си каза, че трябва да се успокои. Тя му бе нужна, за да се сближи със Софи... трябваше му...

Последните няколко дни ѝ бяха много натоварени. Жил Керуал, с неговите изискани и леко пренебрежителни маниери се бе върнал от Ню Йорк — но без каквито и да било добри новини за колекциите — и бе настоял за подробни отчети за работата ѝ. А и бе настъпил моментът, слава богу, да се премести от тъмната стаичка на най-горния етаж обратно в собствения си кабинет.

Не бе имала време да се обади на Софи. Лазар вече не бе в близко съседство. Може би именно в това бе проблемът; далеч от очите, далеч от ума...

Джуди се върна на бюрото си. Дори и възхитените погледи на секретарките, все приятелки на Мари, при вида на елегантния ѝ тоалет в жълто и бяло не я успокоиха. Яростта на Грегоар бе крайно неочаквана и я бе разтърсила. Бе се ядосала, но също така се бе и уплашила донякъде. Връзката ѝ с него бе единствената ѝ надежда да се измъкне от този коловоз. Не можеше да си позволи да го ядоса.

Хрумна ѝ ужасна мисъл. Ами ако Софи Масо си тръгне, Грегоар изгуби връзка с нея, тя самата се върне на старото си място и всичко продължи така, сякаш последният месец изобщо не е съществувал? Пак щеше да се захване с изявленията за пресата, да ходи със скромно сведена глава... но този път с много по-големи дългове и без каквато и да било надежда за повишение.

Не беше само костюмът. Джуди бе издигнала стила си на живот до нивото на важна дама, каквато бе смятала, че вече е. Имаше прекрасна малка кола — „Порше Бокстър“, в тропическо зелено. Беше инвестирала и в бижута — висулка във формата на пауново перо, двадесет и два карата злато, сапфири, рубини, изумруди и лапис. Бе го видяла в магазина на улица „Фобур“ преди пет години и винаги бе мечтала да го има; но го бе подминавала, защото не можеше да си го позволи.

Сега все още стоеше в подплатената ѝ с кожа кутия за бижута; явно все още не можеше да си го позволи.

Джуди се замисли как вноските щяха да се отразят на сегашната ѝ заплата и преbledня. Вероятно би могла да върне бижутото. Да каже, че е променила мнението си.

Сълзи напиреха в очите ѝ и тя се изчерви от срам. Да го върне? Всички щяха да разберат истинската причина, всички онези злобни снобарки в магазина. Не, не би понесла срама. Трябваше да намери някакъв изход.

Подмазването на Грегоар, осъзна с натезало сърце тя, си оставаше единствената ѝ надежда засега.

Но вече не бе уверена, че двамата са съюзници. Изглеждаше ѝ прекалено угрижен.

Джуди Дийн отново бе сама в света на акулите.

* * *

Едва преди обяд успя да вдигне поглед от документите на бюрото си; наоколо ѝ бяха разпилени последните изрезки от различни модни списания — и почти никакви добри отзиви.

Мари стоеше в коридора и нещо се смееха с Франсоаз Делмен, секретарката на Керуал. Снизиха глас, двете непрекъснато поглеждаха към кабинета на Джуди и си шепнеха много оживено.

Джуди сведе глава, бузите ѝ пареха, и сериозно заобмисля ходовете си. Проклета да е Мари. Джуди бе затворила внимателно вратата на кабинета на Лазар, но ако тя е подслушвала? Или ако разговорът е бил на прекалено висок тон и секретарката ѝ просто е чула всичко?

Да се изправи срещу тях в открита конфронтация? Не, това само щеше да влоши положението. Представи си как я посрещат с приглушен шепот и смях навсякъде, където се появи. У нея се надигна стаеният гняв срещу Лазар. Бе я унизил, изложил я бе на тези подигравки...

Джуди стана. Напомни си, че Мари носи обикновени кафяви рокли и евтини чанти. Нека се смеят, тя бе най-старшата по длъжност жена в компанията. Мари нямаше и грам амбиция у себе си. Никога нямаше да постигне нещо в живота си, а тя щеше да успее.

Усмихна се сияйно и бодро и излезе в коридора.

— Чудесен ден, нали, дами? — обърна се мило тя към Мари и Франсоаз. Отново се бяха върнали към френския в офисите и докато нейното произношение бе безукорно, техният английски бе ужасен. Позволи си да се наслади на тази малка демонстрация на достойнствата си, особено в момент, когато ѝ се присмиваха. — Мари, би ли поела обажданията ми? Мисля да изляза за обяд. Хапва ми се сандвич по френски.

Шегуваше се, разбира се, и те го знаеха; никоя жена не би могла да има фигурата на Джуди, ако се тъпче с шунка и топено сирене.

— Разбира се, мадам — покорно отвърна Мари.

Но нито за миг не успя да заблуди Джуди: тя веднага разбра, че скандалът от горния етаж е станал достояние на всички. По бузите ѝ

отново избиха червени петна, но тя се усмихна, сякаш нищо не е станало.

— Извинете ме, мадам — намеси се дръзко Франсоаз, — но не мислите ли, че е по-добре да изчакате, като се имат предвид обстоятелствата?

Джуди изпъна рамене и почувства гальовната ласка на копринената подплата на костюма върху кожата си.

— И какви по-точно са обстоятелствата, Франсоаз? — остро и някак заплашително попита тя.

— Ами как какви, мадам. — Франсоаз ококори силно гримираните си очи с престорена невинност. — Не сте ли чули? Мадам Софи се е върнала в офиса.

* * *

Естествено, беше невъзможно да се съсредоточи върху работата си. Джуди помоли за кафе, което и двете секретарки безпогрешно изтълкуваха като опит да овладее ситуацията, и се оттегли в кабинета си. Чувстваше се объркана, замаяна; сякаш ѝ бе трудно да си поеме дъх. Не беше в безопасност. Нищо не бе свършило. Съпругата на Пиер бе променила решението си. Щеше да остане тук за дълго и да ѝ се пречка.

„Никога няма да получа парите си, поне не в случай, че тя остане“, горчиво си помисли Джуди. Увеличението бе значително. Мадам Масо щеше да се поинтересува за причината.

Замисли се за Пиер и я връхлетя пристъп на гняв. Как може той да изчезне? И да я остави? В компанията на вдовицата си? А след това, само няколко секунди по-късно старата и почти забравена болка, пронизваща дълбините на сърцето ѝ: защо нея? Защо бе предпочел другата, а не нея? Тя го бе обичала, обичала го бе силно...

На вратата се почука.

— Кафето ви, мадам.

Джуди се усмихна пряко сили; гримасата ѝ вероятно приличаше повече на скованата усмивка на мъртвец.

— Благодаря, Мари — каза тя, връщайки се отново към английския език. — Ухае божествено.

— Да подготвя ли отново нещата ви за преместване?

— Мадам Масо наредила ли е да се местим? — спокойно попита Джуди и след като Мари поклати глава, добави: — Значи ще изчакаме.

— Да, мадам — съгласи се Мари, която цялата бе настръхнала от предчувствието за нови неприятности.

— Би ли проверила дали мадам Масо е свободна? — ведро нареди Джуди. Щеше да предприеме единствения възможен ход — да посрещне събитията очи в очи. — Искам да я запозная с мосю Керуал, след като вече се завърна от Ню Йорк. Тя би искала да познава всички в отдела.

— Да, мадам — кимна почтително Мари. Но изгледа Джуди леко озадачена, което тя прие за малка победа. Наистина — по-скоро саморъчно би изтръгнала идеално поддържаните си нокти, отколкото да прояви слабост пред някоя от секретарките.

Само след секунда Мари позвъни по вътрешната линия.

— Мадам Масо не е свободна в момента, мадам. Тя е с мосю Лазар.

Джуди долови вълнението в гласа на секретарката си.

— Влез за малко, Мари.

Когато се появи, бе очевидно, че направо не можеше да стои на едно място; сякаш вътрешно кипеше от несподелени тайни. Джуди имаше абсолютен усет за момента. Усмихна ѝ се заговорнически.

— Нещо става там, нали?

— О... Хелън Фактор ми сподели, мадам, че се чували викове.

— Викове?

— В кабинета на мосю Лазар — снижи гласа си до шепот Мари.

Джуди не бе очаквала такова развитие. Самата тя потръпна от вълнение. И от страх. Нещо ставаше — но каквото и да беше, природният ѝ компютър веднага пресметна, че това може да означава нов шанс за нея.

— Кой е викал? — попита тя също шепнешком.

— И двамата — отвърна Мари. — Много високо — добави тя.

Джуди се облегна на стола.

— Наистина интересно... Но те моля да запазиш информацията за себе си, Мари. Не бива да се коментира.

— Разбира се, че не, мадам — лицемерно се съгласи Мари.

Тя се оттегли и Джуди обърна стола си към прозореца.

Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. Какво можеше да значи това?

И по-важно — какво би могло да означава за самата нея?

Е, съдбата помага на смелите. Баща ѝ все това повтаряше, някога, в детските ѝ години в Оклахома, и Джуди му бе повярвала. Достатъчно бе да замине за Ню Йорк, а после да приеме работата в Париж — именно вярата в тези крилати думи бе причината сега да носи „Шанел“, вместо износени дрехи в някоя прашна ферма.

Изправи се решително. Ще се качи горе.

* * *

Няколко минути по-късно вратата на асансьора се отвори и Джуди лъчезарно излезе от него. Служителите в залата бяха привели глави в малките си работни кабинки и тракаха по клавиатурите си или прелистваха вестници, като се стараеха да останат незабелязани. Но те бяха пчели-работнички. А Джуди бе нещо различно.

Чу високите нервни гласове още преди да наближи кабинета на Лазар. Софи, въпреки информацията на Мари, не викаше. Джуди чуваше думите ѝ съвсем ясно и отчетливо. Крещеше Грегоар — и наистина бе много шумен.

Джуди реши да почука на вратата и да се престори, че идва да умири духовете. И двамата щяха да са ѝ благодарни...

Но когато стигна на няколко стъпки от вратата на Грегоар, тя се отвори с трясък. Джуди се закова на място и леко отстъпи. Софи стоеше до прозореца, с изправен гръб и пребледняла; Джуди забеляза побелелите кокалчета на пръстите и върху облегалката на стола на Грегоар. Самият Лазар изскочи бесен навън, светлата му кожа бе почервеняла от гняв, очите му горяха.

На прага той се извърна към Софи и заговори бързо-бързо на френски:

— Много скоро ще ти се обадят адвокатите ми.

Софи Масо само леко наклони глава и после спря погледа си върху Джуди, която се бе отдръпнала пред гнева на шефа си.

— Джуди, радвам се да те видя — хладнокръвно я поздрави Софи. — Заповядай, влез.

Лазар погледна Джуди, сякаш едва сега я забелязваше, после отново се обърна към Софи и се засмя.

— *Слюха* — процеди през зъби той. — Много добре, чудесни приятелки.

— Готова съм да повикам охраната — спокойно обясни Софи. — Можете да си тръгнете, мосю; повече не се нуждаем от услугите ви.

— Ще видим тази работа — отвърна Лазар.

Завъртя се на пети и сковано тръгна към стълбите. Служителите на етажа го наблюдаваха в пълно мълчание.

— Заповядай в... моя кабинет, ако обичаш, Джуди, и затвори вратата — покани я с равен глас Софи.

Джуди потръпна; какво беше разбрала Софи? Но нямаше какво да се направи, освен да приеме поканата. Вдигна смело брадичка и влезе уверено в стаята, след което плътно затвори вратата след себе си.

Веднага щом останаха сами, Софи проговори с пресеклив глас:

— Скъпа Джуди, толкова се радвам, че си тук.

И избухна в сълзи.

Джуди се втурна към нея. Обзеха я смесени чувства — и не всички бяха приятни. Значи Софи бе уволнила Грегоар — добре. И показваше доверие в нея — още по-добре. Все пак колкото и да я ненавиждаше, не би могла да не изпита съчувствие към плачещата жена.

— Софи, не плачи. Ето, вземи кърпичка. — Отвори чантата си и ѝ подаде една от малките квадратни бели носни кърпи от чист ирландски памук.

— Благодаря — изхлипа Софи.

„Престани с проклетите сълзи — ядосано си мислеше Джуди. — Не искам да изпитвам никакви чувства към теб“. Напомни си, че това е просто механична реакция. Джуди постара да потуши всякакво съжаление в сърцето си. Вярваше, че именно заради тази жена Пиер не се бе оженил нея, налагаше се всяка вечер да я оставя сама; тя бе причината Джуди да получава дребни подаръци за празниците, вместо да ги прекарва в прегръдките на Пиер; причината да е съвсем сама навръх коледните празници...

— Каква глупачка съм била — изхлипа Софи, докато се мъчеше да успокои дишането си.

Джуди запази мълчание.

— Седни — предложи тя и любезно ѝ издърпа напред стола на Грегоар.

— Благодаря ти. — Софи попи сълзите си и успя да възвърне донякъде самообладанието си. — С жест покани Джуди да се настани в креслото пред бюрото. — Седни и ти.

Джуди се подчини.

— Искаш ли да поговорим за безпокойствата ти?

Софи я погледна; очите ѝ бяха зачервени, но в погледа ѝ имаше прямота, която притесни по-младата жена.

— Смяташ ли, че сбърках с Грегоар? Ти явно ценеше високо работата му.

Джуди помълча. Бейзболният запаляйко у нея веднага определи това като „бърза топка“, но тя бе готова за всичко.

— Вярвах, че работи много усърдно... казах ти, че непрекъснато е в офиса — съдържано обясни тя. — И това е самата истина, разбира се, но не съм в състояние да кажа какво точно е правел. Аз се занимавам само с „Връзки с обществеността“. — Сви рамене многозначително. — От моята позиция изглеждаше напълно отдаден на работата си. Дали съм сбъркала ли? Вярвах му.

Софи кимна.

— Аз също. Била съм глупачка.

Джуди реши отново да рискува. Сведе късо подстриганата си глава в престошена скромност и се постара да заговори със задавен глас.

— Работя тук от години. Би трябвало да го забележа — каза тя. — Сигурно ще поискаш оставката ми. Веднага ще ти я донеса.

— Оставка ли? О, не, няма нужда от подобно нещо, съвсем нямах това предвид — побърза да отвърне Софи. — Ти беше лоялна, а аз ценя подобно качество.

— Да не би да е присвоявал пари на компанията? — попита Джуди. Наистина бе заинтригувана.

Софи въздъхна.

— Не е чак толкова драматично. Обадох се на няколко места, докато пътувах насам с колата тази сутрин. Трябваше да го направя още преди месеци. — Джуди забеляза, че тя се изчерви. — Най-напред поговорих с брокера си. Тоест... брокера на Пиер — добави с леко

смущение. — Аз самата никога не съм се занимавала с търгуване на акции.

Джуди установи с истинско облекчение как черната вълна на омразата отново се надига у нея, докато Софи говореше. Споменаването на различни дребни неща, които бяха вършили заедно, като съпруг и съпруга, я нараняваше също толкова силно, колкото и платинената халка на лявата ръка на Софи. Имаха общ борсов посредник, общ семеен лекар, дори и общ факс апарат. Моментално се сети за онзи случай, когато бе видяла факса, който тя лично бе изпратила на Пиер в замъка, разпечатан и оставен в кутията за входящи писма на Софи; компютърът бе изписал най-отгоре „Мосю и мадам Масо“. Тогава болката я бе пробола като нож. Сега бе станала тъпа и приглушена. Наистина мразеше Софи; без Пиер сърцето ѝ се бе свило.

— Вярно е, че акциите на компанията са се покачили с девет процента. Онова, което не знаех, е, че акциите в целия сектор са нараснали с двадесет и пет процента. Нямаме печалба; числата говорят за значителна загуба. Наследството на сина ми е застрашено.

Джуди се опита да изпише съчувствие на лицето си. „Горкият момък, наследник на «Масо» — сега богатството му е едва трийсет милиона, а би могло да е петдесет. На човек направо да му се скъса сърцето“, помисли си тя.

Софи много я улесняваше.

— Второто ми обаждане бе до отдел „Човешки ресурси“. Имаш ли представа какви заплати са си определили Грегоар и останалите директори?

Джуди поклати глава, отново силно заинтригувана.

— Той е получавал един милион евро годишно — продължи Софи. — Както и всички останали, които са седели на местата си и са наблюдавали западането на „Дом Масо“. А после попитах и за бонусите им.

Стомахът я сви жестоко. Един милион евро. Всяка година.

— Какви бонуси? — прошепна тя.

— Коли и лични шофьори на денонощно разположение през цялата година; полети с частни самолети; покупки на художествени произведения за сметка на компанията; прислуга — камериерки и готвач за всеки; ваканции за „проучвания“.

Софи се усмихна горчиво.

— Чувала ли си да има голям пазар за бижута на остров Мавриций, Джуди?

Тя поклати глава, защото не можеше да продума.

— Нито пък аз. Дори само ползваните от тях екстри са много по-големи като разход от годишната ти заплата. Всъщност почти двойно по-големи.

Джуди си пое въздух с мъка.

— Добре ли си? — загрижено я попита Софи.

— Добре съм — успя да отвърне тя, макар сърцето ѝ да биеше като лудо. — Добре...

Чувстваше се направо замаяна от неудържим гняв. Значи Лазар и онези безполезни хрантутници от борда, които никога не се мяркаха тук, никога не посещаваха нито едно ревю... те бяха получавали милиони и екстри на стойност два пъти повече от годишната ѝ заплата.

Джуди бе работила усърдно години наред; цели петнадесет години бе слугувала на тази компания и всичко, с което можеше да се похвали, бе апартамент, скромна сметка в банката и няколко хубави бижута — и това бе всичко. Явно толкова струваше животът ѝ — едно нищо. Доста средства се искаха, за да се поддържа в добър вид. Заплатата ѝ отиваше за членските карти в най-добрите фитнес зали, елегантни тоалети, скъпи чанти, задължителния стилин грим; все неща, които се сменяха всеки сезон, струваха безумни суми и накрая ставаха само за дарение на някоя благотворителна организация.

Стильт струваше скъпо.

Замисли се за стремежа си да стане старши вицепрезидент и да получи увеличение на заплатата до двеста или може би двеста и петдесет хиляди...

Колко ли се е забавлявал Грегоар Лазар? Дребни стотинки за дребен служител. На всичкото отгоре не бе и подписал заповедта. Не си бе направил труда.

— Не се тревожи, Джуди — сериозно се обърна към нея Софи. — Ще започнем на чисто. Ще променим нещата тук. Мисля, че те познавам, имам ти доверие. Вече прегледах досието ти в „Личен състав“.

Джуди изпита нова вълна на омраза. Представи си как Софи Масо рови в досието ѝ, проверява дали е била „добро момиче“.

Наистина непоносимо. Утешаваше се с факта, че в „Личен състав“ не биха посмели да включат в досието ѝ най-важния факт — „любовница на Пиер Масо“.

Любовта им бе истинска, дръзко си каза тя; дори и ако се налагаше да го дели с друга, да дели секса с него. Но любовта им бе силна, съвсем различен вид любов. Страст. Нещо, от което мадам Масо, както веднага си бе проличало, нямаше ни най-малка представа.

Грегоар, директорите, Софи — мразеше всички. Толкова години се бе старала за нищо, докато те се бяха разхождали по света и бяха вкушали от най-добрите плодове на лукса. Наистина бе време за промяна. Бе време и Джуди Дийн да получи нещо — истински дял от големите пари. Нямаше да се старае заради Софи, нито заради Грегоар или когото и да било друг; вече не.

Джуди щеше да се погрижи сама за себе си.

Усмихна се ведро.

— Радвам се — каза тя. — Мисля, че има с какво да помогна.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Приятно ми е да се запознаем.

Едгар Лоуъл стисна здраво ръката на Хю. Той само кимна учтиво.

— А това са партньорите ми, Карл Епстайн и Уилоуби Стрейчън.

— Здравейте — поздравя ги Хю.

Намираше се в заседателната зала на „Лоуел Епстайн“, една от най-младите инвестиционни банки в Америка. Въпреки този факт и независимо от това, че централата им бе в Бостън, а не във всепризнатия център на света — Ню Йорк, в залата цареше атмосфера на самоувереност. Беше им струвало доста скъпо, за да сложат старинна дъбова облицовка на стените на шейсет и втория етаж в свръхмодерния небостъргач; върху мокета бе застлан красив ръчно тъкан килим в коридора пред залата бе поставена картина на Търнър, всички секретарки бяха в тоалети на „Дона Карън“; накъдето и да се обърне, виждаше ненатрапчивото присъствие на много пари.

— Бих искал да се срещна с шефа на отдел „Сливания и нови придобивки“ — поде Монфърт, след като го поканиха да седне.

„Сливания и нови придобивки“ бяха живителната сила на големите фирми на Уолстрийт. „Дом Масо“ можеше да се превърне и в двете.

— Джейк Фейнголд.

— Страхотен човек.

— Ще дойде всеки момент.

— Искане да отделим няколко минути, за да ви опознаем лично — заключи Лоуъл.

Монфърт се усмихна сковано; не бе дошъл за светски разговори.

— Невероятно е човек да се срещне с Момчето чудо — обади се Карл Епстайн. — Нали така ви наричат.

— В пресата се пишат какви ли не глупости — кимна снизходително Монфърт с равен тон.

Мразеше този етикет. Но пък бе за предпочитане пред предишния — Терминатора. Журналистите от клюкарските рубрики в бизнес изданията му бяха дали този прякор, когато веднага след появата си в „Мейбъри“ бе уволнил трийсет процента от служителите. По онова време компанията страдаше от абсурден излишък на персонал и той взе решението си без всякакво колебание. Също без да му трепне окото, бе затворил десет губеци магазина.

След време, естествено, когато постигнаха значителни успехи, компанията се разрасна. Бе създал три пъти повече работни места от първоначално съкратените. Това бе естествената логика на пазарната икономика.

Но този успех съвсем не му спести публичната омраза.

Въпреки всичките му делови заслуги и безспорни удари в бизнеса, въпреки новите работни места и добрата реклама на британските дизайнери, малцина извън собствената му компания го харесваха. Той го знаеше и не се притесняваше. Прякорът Момчето чудо отразяваше точно обществената нагласа — строго премерена смесица от възхищение и дистанция.

— Искам да знаете, че като оставим настрана финансовия аспект, смятаме тази сделка за перфектна — каза Едгар Лоуъл. Вероятно бе около петдесетте; потомък на „доброто общество“ на Бостън, с бледа кожа и слабо изразена брадичка, без никаква следа от местния акцент. — С „Масо“ е свършено, но може би ще успеете да го превърнете в нещо добро. Някога купувах от техните бижута за съпругата си.

— И модели на „Мейбъри“ за любовницата си — засмя се Стрейчън.

Той беше едър и отпуснат и Монфърт бе чувал да се говори, че прекалява с всичко; явно бе по-бледо копие на Пийт.

— Интересува ме само разширяването на нашата марка. В тази сделка сме заради доставките и търговските контакти; „Масо“ ги има, а на нас са ни нужни — хладно поясни Монфърт.

— Уверен съм, че можем да съставим конкретно предложение, което да заинтригува акционерите — обади се Карл Епстайн.

Изглеждаше като човек на фактите и Хю предпочиташе да преговаря с него.

— Трябва да бъде повече от интересно; трябва да звучи неустойимо. На пазара има налични само петдесет и пет процента от

акциите. Нуждая се от всички. От всяка организация, фондов посредник, отделен собственик. Трябват ми всички. — Хю Монфърт задържа погледите и на тримата партньори. — Няма място за грешки — каза той. — Ако банката ви се заеме с тази сделка, ще бъде обект на всеобщо внимание; пресата ще ви следи отблизо. Последниците от провала ще бъдат толкова ужасни за вас, колкото и за нас.

Уилоуби Стрейчън усети как започва да се поти. Наглия англичанин ги заплашваше. При това заплахата му бе съвсем реална. Като нова банка, която се опитва да се добере до големите играчи в сектор „Сливания и нови придобивки“, те просто не можеха да си позволят да се провалят публично. Но пък наградата от посредничеството при една толкова сериозна сделка по изкупуване на акциите на голяма компания...

Замисли се за личните си авоари.

Стрейчън, може да се каже, се ръководеше от двете божества на пазара — страха и алчността. Англичанинът със силна челюст и безкомпромисни маниери на поведение явно го знаеше.

Налагаше им собствените си условия и все пак той не можеше — всички те не можеха — да откажат.

— Няма да има никакви грешки, господин Монфърт — каза с неудоволствие. — Нека повикам нашия екип по сливанията.

Хю Монфърт се облегна на тапицирания в бургундско червено стол.

— Много добре — кимна той.

* * *

Срещата се проточи през целия ден и когато приключи, той се върна в хотела. „Бостън“ бе най-хубавият хотел в града и предлагаше, освен всевъзможни удобства в прекрасните си стаи, много подробен туристически справочник; в него бяха изброени различни видове забавления. В Бостън, един от най-старите градове на Америка, би могъл да отиде на театър, на концерт, да посети Музея на войната за независимост, ако е решил да се просвети исторически. Или ако предпочиташе спорта, градът поддържаше чудесни отбори по баскетбол и бейзбол. По радиото в таксито бе чул за предстоящото

гостуване на „Янките“ от Ню Йорк на стадиона в Бостън и възбудените викове на слушателите — това бе най-старото съперничество в американския спортен живот.

При други обстоятелства би могъл да се изкуши. Хю често пътуваше до Съединените щати по работа и по време на дългите си престои в разни хотели бе започнал да следи бейзболните мачове; предпочиташе ги пред новините, които бяха потискащи, а и най-вече безинтересни за него. Изненада се, че играта му допада. Беше много по-бърза от крикета и включваше голяма доза стратегическа подготовка; питчърът и посрещаният удара бяха в постоянен дуел и ако играта бе оспорвана, много му напомняше на шаха.

Хю бе започнал да следи бейзболните мачове от разстояние. Бостън можеше да се похвали с най-страстните запаянковци в страната; макар и да губеха често, те продължаваха да обичат още по-силно отбора си. „Янките“ пък непрекъснато печелеха и двата отбора си съперничеха страшно. Тазгодишният отбор на „Ред Сокс“ бе необичайно силен. Играта сигурно щеше да е завладяваща, а управителят на хотела щеше да успее да му намери място в ложите, стига да получи достатъчно пари.

Но той отлично знаеше, че тази вечер няма да наблюдава играта на обляния в светлина стадион.

Тази нощ щеше да бъде с жена.

Хю осмисли трезво чувствата си, както правеше винаги. Възбуда; физическа нужда; отвращение. Съвестта му отново надигна немощно глас. „Не бива да го правиш... не си по-добър от Пийт... това е долна история, която не ти е в стила... утре ще се ненавиждаш...“

Тялото му откликваше на всяко подобно възражение: „Да, и какво от това?“.

Стисна зъби и се запъти към банята. След като вземе душ и се преоблече, желанието му можеше и да отслабне.

Не и тази вечер. Наслади се на душа, но изкушението бе прекалено голямо. Срамуваше се от себе си, но си намираще оправдания; толкова дълго се бе сдържал... седмици наред... никой не може да се пребори... няма светци на този свят.

Загърна се в пухкавия бял халат на хотела и извади бележника си с телефони. Номерът за Бостън бе отбелязан, както и останалите, само с малко име — Карън.

Припомни си чертите на жената — брюнетка, бивша мис Уисконсин. Метър и седемдесет висока, шестдесет и едни килограма, с естествени гърди, макар че според него се бе подлагала на процедура за повдигането им. Беше на тридесет и четири — никога не излизаше с жена под трийсет — и живееше в луксозен апартамент на Кълъмбъс Авеню; жилищната сграда бе от комплексите, които предлагат пълно обслужване — от собствен портиер до басейн и спа център. Карън му бе споменала, че е собственичка на апартамента, което показваше, че е заможна и че е възможно скоро да зареже този начин на живот.

Всичко това му помагаше да изпитва по-малко чувство на вина. Жените, които избираше, никога не бяха прекалено млади, нито прекалено бедни; Монфърт не понасяше мисълта, че са уязвими.

Но разбира се, всичко това бе заблуда. Правеха го, защото се нуждаеха от парите. Вероятно имаха дългове; залагаха на хазарт или вземаха наркотици. Избираше такива жени, които поне нямаха вид на силно наранени, но това бе все едно да добавиш диетичен тоник към джина. Намеренията му бяха добри, но в крайна сметка само прикриваха истината.

Пулсът му се ускори, когато набра телефона. Може би отсреща нямаше да вдигнат и желанието му този път щеше да остане неудовлетворено.

— Ало?

Беше си у дома. Хю въздъхна мислено.

— Карън? Обажда се Хю Монфърт.

— Скъпи — долови усмивката в гласа ѝ, което не го учуди.

Никога не питаше колко вземат момичетата; просто оставяше плик с хиляда долара на нощното шкафче, щом приключеше.

— Свободна ли си тази вечер?

Сега спомените изплуваха в съзнанието му — трапчинката на дългата ѝ шия, уханието на скъпия ѝ шампоан; белите ѝ равни зъби, блесналите очи; старателно поддържаното и с приятен загар тяло.

— Нямам ангажимент, от който да не мога да се измъкна — отговори тя.

— Бих искал да се отбия сега.

— За мен е идеално, скъпи — измърка в слушалката Карън; напомняше му на котка, гъвкава и мека. — Звучиш ми напрегнато. Може би ще започнем с масаж. Имам най-различни маски...

Монфърт стана.

— Ще бъда при теб след десет минути.

* * *

— Няма ли да останеш?

Хю погледна през рамо жената, която лежеше гола и без никакво притеснение върху сатенените чаршафи, докато очите ѝ — опушено зелени — пробягваха с възхита по стегнатите мускули на тялото му и се спряха на белега на гърба му. Тя никога не питаше за белега, тъй като бе усетила какво очаква Хю от нея, а точно това отличаваше в най-голяма степен добрата проститутка. Но той знаеше, че я възбужда; когато се извива страстно под него, пръстите ѝ винаги се озоваваха върху белега и леко следваха линията му.

— Съжалявам, но не мога.

Продължи да закопчава ризата си.

— Жалко. — Тя се протегна доволно, извивайки гръб; показваше му тялото си в най-добрата му форма. — Бих могла да ти отделя още един или два часа. Без да плащаш допълнително.

Той поклати глава.

— Съжалявам.

— Не бъди толкова мрачен, скъпи. — Гласът ѝ криеше лека досада. — Никой не е умрял.

Монфърт се запита дали наистина е така. След това винаги имаше усещането за някаква загуба. На гордост може би... или на надежда. Всеки път по малко, сякаш нещо бавно умираше вътре в него.

Апартаментът на Карън бе с огромни прозорци — от пода до тавана — с прекрасна гледка към центъра на Бостън: небостъргачите пронизваха небето, очертани с неонов светлини на тъмния му фон, много от прозорците още светеха. Този град, както и много други градове в Америка, не спеше.

Облече се бързо, но безукорно. Бе запазил навика от военните си години. Леглото му винаги бе идеално опънато, а обувките му неизменно блестяха от чистота.

— Не ме забравяй и следващия път — обади се жената. — Винаги минава много време между посещенията ти.

Начинът, по който го каза, му подсказа, че използва заучена, често употребявана фраза — обичайните й думи на раздяла. Бръкна в джоба на сакото си и извади плика, за да го остави внимателно на леглото до нея.

Тя го прие с благодарно кимване.

— Благодаря ти, скъпи.

— Аз благодаря — учтиво каза той. — Приятна вечер, Карън. Ще се видим пак.

— Хей, за мен беше удоволствие. — Както се бе излегла върху чаршафите, тя го погледна и в очите й се появи дяволито пламъче. — Срещата съм мнозина, а ти си от най-добрите.

— Благодаря — измърмори той.

— Можем да опитаме нещо по-различно другия път. Някакви костюми или маски. Или играчки... някога използвал ли си секс играчки? Имам и приятели. Момичета, момчета... — Сви рамене. — Предполагам, че за теб ще са само момичета.

Хю безмълвно поклати глава. Сега тялото му изгаряше от срам също толкова силно, колкото и от нуждата му от нея преди час.

— Ти си страхотен, скъпи. Представям си какво ще е, ако се отпуснеш малко — въздъхна. — Толкова си праволинеен.

— Трябва да тръгвам — каза кратко той и излезе възможно най-бързо.

Докато чакаше пред асансьора, му се стори, че чува смеха й вътре в апартамента; да, определено се смееше. Но не звучеше весело, а по-скоро горчиво. Понякога с всички ставаше така, особено ако сексът е бил по-атлетичен или страстен. Защото независимо какво ставаше в леглото, той винаги ставаше и се обличаше само секунда след като свършеше. Това обиждаше някои от момичетата; вероятно им се струваше прекалено брутално откровен за сделката им.

Но Карън му бе отмъстила подобаващо, ако наистина такова бе намерението й. Да говори за секс играчки и други момичета — дори *момчета* — за маски...

Защото в крайна сметка това бе само секс, нали? Просто физическо действие и каквито и да бяха средствата за възбуждане, за нея бе все едно; едва ли би имало значение и за него. Той смяташе всякакво подобно предложение за отвратително и се чувстваше безкрайно унижен и омърсен. И сега извършваше същите движения,

усещаше същата физическа възбуда, както някога с Джорджи, но онези мигове бяха толкова скъпоценни за него. Нямахте нищо общо със сегашното правене на любов, освен облекчението.

Асансьорът дойде и той влезе, като натисна копчето за фойето. Много му се искаше да не мисли за Джорджи в подобни моменти. Но винаги ставаше така. Сега бе по-тежко от обичайното.

Никога повече нямаше да посети тази жена, каза си той. Оставаше горчилката от това, че я бе предал по някакъв начин; въпреки че никога не й бе „изневерил“, никога не бе пожелал и за миг дори друга жена.

„Съжалявам — каза й сега в мислите си. — Прости ми“.

Тя, разбира се, би му простила. Но не бе сигурен, че сам би си простил.

Нощта бе мека и приятна и реши да повърви до хотела си, вместо да вземе такси; имаше нужда да подиша чист въздух и да помисли, за да преодолее надигащото се неприятно чувство. Изкушаваше се тържествено да се зарече, че никога повече няма да го прави; но подобна закана бе толкова лишена от смисъл, че този път дори не си направи труд да я изрече.

Това му се стори най-депресиращата мисъл за вечерта.

Светлините на светофара го подканваха да продължи. „Премини, спри“... всичко бе изписано ясно. Щеше му се и в живота да има такива лесни за разчитане надписи. Е, поне ако сегашният му начин на живот останеше същият, нямаше да се нуждае от жена поне още два месеца. Карън и прекараната нощ бяха изключение посвоему — бе се поддал на нуждата твърде скоро след последното момиче. Зачуди се какво ли я е предизвикало — сделката, стресът? Монфърт се съмняваше в подобно обяснение. Та той живееше за работата си.

Настрои подсъзнанието си да му подсказва отговора и на ъгъла на улиците „Мейн“ и „Елм“ то го стори. Бе неспокоен и зареден с адреналин от нощта на благотворителната гала вечер: от срещата си със Софи Масо.

* * *

Отново взе душ, веднага щом се върна в хотела; отми от себе си нейната миризма, потта и тежкия парфюм, който използваше — „Пойзън“ на „Диор“, името му идеално подходеше на случая. Успя дори леко да се усмихне при тази мисъл. Нямаше полза да съжالياва за нещо, което вече бе сторил и което може би отново щеше да направи.

Хю с облекчение установи, че е гладен като вълк. Карън бе много гъвкава и енергична, а за него физическото натоварване при сексуалния акт бе колкото при тренировка във фитнеса. Позвъни на румсървиса и си поръча пържолата и пържени картофи с минерална вода и безкофеиново еспресо; мини барът бе отлично зареден и избра оттам уиски с много лед — нещо, което никога не би докоснал у дома, но тук бе Америка.

Храната пристигна веднага. Беше много вкусна — пържолата бе препечена отвън и невероятно крехка отвътре; картофките бяха нарязани много тънко, топли, ароматни и страхотни. Опразни чинията си и тъкмо се наслаждаваше на кафето, когато телефонът звънна. Въздъхна отегчено, беше късно и му се искаше да поспи. Това можеше да е само Пийт.

— Да?

Не беше Пийт, а Луи Метре, който звучеше направо нечленоразделно от вълнение.

— Мосю! Радвам се, че най-сетне ви открих. Мосю, има новини.

Монфърт забрави всичко друго.

— Да? Казвай.

— Вдовицата Масо е полудяла — каза Метре.

— Успокой се малко, Метре — прикани го Хю, — и ми разкажи какво точно е станало.

* * *

Полетът до Лондон сякаш продължи цяла вечност. Монфърт не можа да заспи, а развлеченията от сорта на филми, безвкусна пакетирана храна и евтино шампанско не го привличаха изобщо. Извади от куфара си бележник и се зае да записва идеите си.

Софи Масо се била „развилняла“, бе казал Метре — тази представа го караше да се усмихва въпреки мрачното си настроение.

Жената с черна като гарваново крило рокля и овални, шлифовани диаманти... не можеше да си я представи да „вилнее“ по никакъв повод.

И все пак фактите бяха налице. Няколко телефонни разговора ги бяха потвърдили. Магазините на „Дом Масо“ в Лондон, Париж, Ню Йорк и Токио бяха затворени — тоест вратите им бяха затворени за посетители. Не се продаваше нищо с марката „Масо“, освен безличните им модни дрешки и аксесоари. Навсякъде по света бяха уволнени служители на компанията — не просто съкратени, а *уволнени* по конкретна причина. Както можеше да се очаква, вече бяха заведени и много съдебни дела; в отговор компанията бе наела лондонската адвокатска кантора „Брокет и Стърнс“, която да се погрижи за тези случаи.

Монфърт познаваше адвокатите; истински акули в бизнеса, каквито и той самият би наел при подобни обстоятелства.

Главният изпълнителен директор, бездейният Грегоар Лазар, бил ескортиран от офиса в Париж от служители на охраната. Той също бе завел дело за милиони евро. Междувременно, по настояване на Софи Масо, „Брокет и Стърнс“ явно преговаряха с останалите директори от борда за евентуални компенсации и обезщетения срещу напускането им.

Мрежата от информатори на Метре докладваше, че bankerите на „Дом Масо“ са изнервени. Акциите им бяха спаднали с цели три процента и продължаваха да вървят надолу. В същото време и акционерите, и анализаторите на пазара настояваха за информация, а отделът „Връзки с обществеността“ на компанията не бе направил каквото и да било изявление.

— Тя е откачила напълно — тържествуваше Метре. — Задачата ви сега ще е лека, мосю.

Монфърт го бе попитал за кога е насрочено следващото общо събрание на акционерите.

— След шест месеца, мосю. Дотогава разрухата ще е пълна.

Хю обаче не бе сигурен. Имаше отличен инстинкт за опасността от всякакъв вид и сега бе нащрек. Не му харесваше чутото. Никак.

Погледна през прозореца; плътната пелена от облаци под тях му подсказваше, че отвъд Атлантика ще е мрачно, но тук, високо в простора, бе ясно и слънчево както винаги. Обикновено умът му бе

най-бистър в самолета — нямаше телефони, нито други разсейващи фактори.

Но днес бе изнервен. Колкото и да обмисляше събитията, не успяваше да подреди пъзела, просто не можеше да разбере смисъла им.

Край него мина стюардеса.

— Извинете.

— Да, сър? — Тя се усмихна очарователно на красивия англичанин.

— След колко време кацаме?

— Ако вземем под внимание попътния вятър, след около четири часа и половина, сър.

— Благодаря — отвърна Хю.

Пръстите му нетърпеливо барабаняха по облегалката.

— Да ви донеса ли нещо? Питие... шампанско... кафе?

— Няма нужда. — Усмихна ѝ се учтиво. — Благодаря.

— Бих могла да ви донеса портативно видео устройство, ако никой от филмите ни не ви допада — продължи настоятелно тя; явно не желаше да се отдалечи веднага от него.

Много момичета се омъжваха за човек, когото са срещнали по време на полет. Ето, Лиза Халъби например бе срещнала краля на Йордания и бе станала кралица. Този мъж бе толкова сексапилен с тази сурова линия на челюстта и силно тяло. „Бих могла да го накарам да се отпусне малко“, помисли си палаво момичето.

— Имате ли новия брой на „Файненшъл таймс“?

— Да, сър. Веднага ще ви го донеса.

„Само бизнес — въздъхна наум стюардесата. — Колко жалко“.

Колкото и да не му се искаше, Монфърт се почувства уморен, когато кацнаха. Изкушаваше се да отиде направо в офиса, може би да се отбие покрай магазина на „Масо“ на улица „Бонд“, но не искаше да предприема нищо, бе изтощен. Нареди на шофьора да го закара у дома, взе си вана и се пъкна в леглото.

Когато се събуди, отново премисли всичко. Беше два часът следобед и затова си приготви омлет със сирене и голяма кана кафе, прегледа вестниците и се запъти към офиса. Но най-напред се отби лично да види магазина на „Масо“. Вярваше, че е добре по възможност

винаги да огледа на място, защото можеше да забележи детайл, който не би могъл да види на хартия.

Изглеждаше ужасно; магазинът „Масо“ бе насред пищното богатство и показност на главната търговска улица в Лондон, но разкошната стара фасада бе покрита с шперплат, всички прозорци бяха закрити плътно.

На входната врата обаче бе залепена обикновена малка бележка. Приведе се напред.

„Затворено за ремонт. Откриване на 14 юли.“

Четиринадесети юли, националният празник на Франция — падането на Бастилията.

Монфърт почувства как го обзема тревога, а след това го парализира и усещането за неотложна задача. Ако подозренията му се окажеха верни, трябваше да се обади на инвестиционните банкери и на борда. Щеше да има нужда и от фирма за връзки с обществеността в сферата на финансите. Нямахше време за губене, нито миг.

И трябваше да замине за Париж. Незабавно.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Мосю Томас Масо — обяви икономът.

— Томас! — Баба му, облечена в мека копринена рокля, стана и протегна тънките си ръце към него. — Толкова се радвам да те видя.

— Аз също, бабо — сърдечно отвърна той.

Пое си дълбоко въздух и се отпусна. Заля го вълна на облекчение — отново говореше на френски, бяха го представили подобаващо, като човек с тежест в обществото; всичко в къщата на възрастната вдовица бе както бе очаквал; а баба му бе елегантна както винаги, абсолютно възплъщение на изискана дама.

Сякаш последните няколко месеца изобщо не се бяха случвали. Къщата бе истинско топло убежище за него.

— Сядай — подкани го Катрин Масо. — Ще пийнем нещо освежително. Може би чай?

Той поклати глава.

— Твърде английски навик.

Тя се усмихна.

— Разбира се, скъпи. Тогава кафе и петифури.

Откакто бе пораснал, Том бе изгубил влечението си към сладките неща, но и за миг не би му минало през ум да противоречи на старата дама. Баба му спазваше официалния етикет и въпреки думите ѝ, в отношението ѝ към него личеше известна резервираност, определена дистанция в начина, по който му говореше; но днес бе склонен да смята това за достойнство. Възрастната жена не се бе променила ни най-малко. Баща му винаги бе ценял високо достолепната си майка, винаги се бе гордял с нея. Само ако можеше и майка му да ѝ подражава — тогава нямаше да има нужда да прави онова, което се канеше да направи.

— Чудесно звучи. Благодаря — каза той.

— Ела по-близо до мен.

Баба му потупа със слабата си ръка шезлонга до себе си и Том покорно се приближи и седна до нея.

Беше с лека рокля от шоколадовокафява коприна, украсена на деколтето с кремава дантела, носеше гривна на „Масо“ — големи лунни камъни, обковани в двадесет и четири каратово злато; а на ушите ѝ проблясваха перлени обеци, естествено, клипс; поколението на баба му не харесваше пиърсинга. Ухаеше на „Виолет дьо Парм“ както винаги. Катрин използваше неизменно този парфюм още от времето, когато беше малък. Приготвяха го специално за нея на улица „Фобур сен Жермен“ и сега уханието предизвика мили спомени у него. Том стисна ръката ѝ.

— Скъпа бабо — каза ѝ развълнувано, — нали няма да ми се караш, задето напуснах „Оксфорд“?

Възрастната жена наклони леко глава.

— „Оксфорд“ е грижа на майка ти, скъпи — отвърна хладно.

Том усети неодобрението ѝ. Почувства се някак подкрепен в намеренията си.

— Твоята съдба е обвързана с имението на баща ти тук. Не в някакъв си английски град сред прашни книги — заяви Катрин.

— И с компанията на татко — внимателно добави Том.

Катрин въздъхна.

— Не знам дали ще остане нещо от компанията, Томас. Ще трябва да се задоволиш със замъка. Разбира се, тук има достатъчно занимания за един млад човек, имението трябва да се управлява, паркът да се поддържа, а и езерото изисква грижи, трябва да се зарибява всяка година. Освен това да се наглежда прислугата... — леко поклати глава. — Надявах се, естествено, да те видя как работиш заедно с баща си в „Дом Масо“, когато се завърне; или да продължиш делото му, ако не се върне. — Сви рамене безпомощно. — Но както вървят нещата...

Появи се една от камериерките с кафето и петифурите и ги сервира на масата. Том си взе една от миниатюрните пастички. Макар че апетитът му се бе изпарил напълно, все пак се притесняваше да не разтревожи баба си.

— Какво имаш предвид? — попита той, когато момичето излезе. — Мама едва ли е нанесла много вреда. Минали са само няколко месеца.

— Значи не си чул?

Избледнелите очи на Катрин се възряха през високите прозорци към парка, отвъд който се виждаше замъкът.

— Вероятно не бива да казвам нищо — измърмори тя, без да го погледне. — Положението е деликатно, между майка и син...

Том преглътна; устата му бе пресъхнала.

— Бабо, ако има нещо нередно, умолявам те да ми кажеш. Компанията е моя в крайна сметка. — Гневът обагри страните му. — Или поне трябва да бъде.

— Е, това е вярно. — Баба му го погледа няколко секунди, после сведе поглед към скута си. — Изглежда, че майка ти е уволнила хората, които баща ти е назначил. Въвлякла е компанията в съдебни дела. Затворила е бижутерийните магазини не само във Франция, но и по целия свят.

Том пребледня.

— Шегуваш се...

— Ще ми се да беше шега, скъпи.

Той пусна ръката на баба си, скочи и започна да крачи из стаята. Катрин го наблюдаваше напрегнато.

— И... с какво основание? Какво обяснение е дала за подобни действия?

— Никакво — отчетливо произнесе Катрин. — Не казва нищо на пресата. „Дом Масо“ е заобиколена от слухове и спекулации. Цял Париж говори за това.

Том усети как му прилява. Бе по-зле и от очакванията му. Зарадва се, че е действал така бързо, макар и вероятно не достатъчно бързо.

— Бабо, трябва да те помоля за услуга — сериозно каза той.

— Има и друго, скъпи мой.

Том направо зяпна. Как би могло да има и още?

— Опасявам се, че тези прибързани действия от страна на майка ти може да са провокирани от нещо... ами... доста неприятно.

Том познаваше достатъчно добре баба си, за да разбере, че има предвид нещо наистина драстично. В устата на Катрин това наистина бяха силни думи.

— Продължавай — каза той със спокойствие, каквото един успяваше да си наложи.

— Имаше слухове... всъщност нещо повече от слухове, опасявам се, че... как да се изразя... че е имала връзка.

Той я погледна слисано.

— Какво?

— Връзка с главния изпълнителен директор на компанията. Мъж, когото баща ти сам е избрал и назначил на поста.

— Но... но... — Том усети, че заеква, но не можеше да го преодолее. — Това е отвратително. Не може да е истина. Тя никога не би...

— Майка ти е убедена, че баща ти е мъртъв — меко каза Катрин. — Трябва да го имаш предвид. Сигурна съм, че е убедила в това и директора. Нали разполага с онзи лист хартия...

Том бе окаменял от шока. Направи немощен опит да се съвземе.

— Опасявам се, че е самата истина — неумолимо продължи Катрин. — Прислугата обича да клюкарства, както знаеш. Много пъти го е канила на гости в замъка... ходила е също и в неговия дом... били са доста близки, доколкото разбирам.

— Довела е любовника си в дома на баща ми? — повтори Том. Болката от предателството бе непоносима.

— Докато още е носела траурните дрехи! — възкликна Катрин. После си наложи самоконтрол. — О, скъпи мой, прости ми, не бива да критикувам майка ти пред теб.

— Мисля, че вече сме подминали този етап, бабо — с равен глас произнесе Том. — И сега, какво става? Възникнал е скандал между любовниците ли...

— Човек може само да предполага.

— И тя го е уволнила.

Замисли се над това за известно време. Беше готов да мрази този човек, но колко по-виновна бе майка му. Мъжът е видял само смъртния акт на баща му. Докато майка му бе извършила двойно предателство; беше си хванала любовник, и после го бе уволнила от поста му — човека, когото баща му бе избрал да управлява „Масо“, докато Том навърши пълнолетие.

— Сякаш се стреми да заличи напълно всяка следа от баща ми — каза той на глас.

— Трябва да се опиташ да й простиш — каза Катрин без особена убедителност в гласа. — Но моят Пиер... о, колко ме наранява това,

Томас. И не можем да сторим нищо.

Той се завъртя на пети върху старинния китайски килим от династията Манчу и я погледна.

— О, не, именно тук грешиш — каза Том. — Ако ми помогнеш и ти, бабо, мисля, че ще мога да направя много.

Покани я да се разходят в парка на къщата ѝ; имаше прекрасна, оградена с каменен зид градина, предимно зелени морави и посипани с чакъл алеи с розови храсти край тях, лавандулови туфи и други паркови цветя. Денят бе доста топъл за май, Том ѝ предложи ръката си и обеща да вървят много бавно. Не искаше слугите да подслушват, докато се обсъждат семейните дела.

— О, да... моите акции. — Катрин бе настояла да вземе ветрилото си, старинна вещ от слонова кост, много фино изработена и изящно гравирана; сега го размаха бързо, за да се разхлади в жегата. — От години не съм се сецала за тях. Финансите са невероятно скучна за мен област.

Побелелите ѝ мигли потрепнаха, сякаш флиртуваше с него.

— Моят Пиер се грижеше за тези неща.

— Но ти имаш доста акции. Самият аз имам едва половината от твоя дял. Ако ти, бабо, ми повериш и твоите акции...

Бе притеснен; целият му план зависеше от това; в кантората на „Линкълнс Ин“ всичко бе изглеждало съвсем естествено и логично; сега, когато бе станало дума за това, му се струваше, че иска много.

— Искаш да ти дам акциите си? Разбира се, щом се нуждаеш от пари. Всичко, което имам, е и твое.

Той я погледна сепнато.

— Не... не да ми ги дадеш. Да ми прехвърлиш своите гласове, да ме определиш за свой пълномощник. С петнадесет процента от гласовете автоматично получавам място в борда на директорите. Дори и майка ми не може да ме махне оттам.

Катрин извърна побелялата си глава. Замъглените ѝ от възрастта очи го огледаха умно и преценяващо.

— Да, добре — каза меко. — Вероятно все пак има нещо от баща ти и у теб.

Том изпъна рамене.

— Има доста неща, бабо — заяви гордо.

— Ще повикам мосю Фош и още днес ще съставим документите.

— Постарай се да го убедиш да пази тайна; не бива да споделя всичко това с майка ми — горчиво каза Том. — Именно Фош ѝ е дал онзи документ и е позволил тя да обяви баща ми за мъртъв.

— Майка ти беше твърдо решена да го направи; Фош нямаше избор. Глупаво е да го виниш; той е само изпълнител — презрително изрече Катрин. — А какво ще правиш с мястото си в борда?

— Имах намерение да заведа съдебен иск. Но вече има дела, които ще са достатъчни да забавят плановете ѝ.

— Съдебен иск е добро начало.

— И макар да не мога да получа контрол над акциите си до навършването на двадесет и една години, когато вляза в борда, ще мога да принудя майка ми да си подаде оставката.

Катрин се усмихна.

— И как, моля, ще го постигнеш?

— Ще ѝ покажа колко пагубни са действията ѝ и ако не си подаде оставката, ще се обърна към акционерите и ще поискам да ѝ гласуват вот на недоверие. Тогава няма да може да остане. Акциите ще се сринат.

Старата дама стисна по-силно ръката му.

— Да, това може да свърши работа — тихо каза тя. — Ти, разбира се, си още много млад.

— Млад не е равнозначно на глупав — възрази той.

— Знам, скъпи. Трудно ще бъде да убедиш останалите. Но, естествено, не е невъзможно. — Ветрилото ѝ спря неподвижно, тя се съсредоточи. Том се изуми от това колко е развълнувана, колко далеч бе от обичайното си униние. — Знам, че Пиер би желал това — заяви тя с абсолютна увереност. — И аз ще се погрижа волята му да не бъде пренебрегната. Ти си негов син.

— Негов наследник — твърдо заяви Том. — Аз, а не майка ми.

— Предпочитам да казваме, че си негов заместник. — Катрин погледна строго внука си. — Или и ти си изоставил всяка надежда?

— Никога — отсече Том. Гласът му леко потрепери. — Никога. Докато не видя тялото му.

Катрин кимна доволна и продължи полека нататък. Беше обути в направени по поръчка заострени обувки с големи катарамии, много старомодни, които скърцаха върху чакъла. Баба му бе толкова крехка и

той се опасяваше, че и най-лекият бриз би могъл да я събори. Но когато заговореше, гласът ѝ бе като стомана.

— Задачата ни е да те представим като човек, заслужаващ уважение — каза тя. — Отсега нататък трябва да се държиш като мъж, Томас; нищо казано, нищо сторено от теб не бива да накърнява достойнството ти.

Подминаха един разкошно разцъфнал храст повет и завиха обратно към къщата.

— В хотел ли си отседнал?

— Да — отговори той, изненадан от въпроса.

— Вземи си апартамент; скъпо и престижно жилище — каза тя. — Аз ще поема разходите. Ти не си гост в Париж, не си турист. Обади ми се следобед, когато си намериш нещо, ще говоря с Фош. — Усмихна му се сияйно. — А след това — продължи мило — двамата с теб ще излезем на вечеря.

— Някъде, където ще ни видят много хора.

— Точно така — кимна Катрин. — Бързо се учиш, скъпи мой.

* * *

— Вярвам, че отговаря на търсенето ви, мосю, нали така? — Брокерът на недвижими имоти кимна и нетърпеливо потри длани. — Едно от най-изисканите ни жилища... истинско бижу. Вие, естествено, разбирате от подобни неща. — Човекът се засмя на собствената си шега, но момчето, наследникът Масо, мълчеше безизразно. — Бихме могли да ви представим и други оферти, ако тази не отговаря на вкуса ви — побърза да добави той. — Няколко други... може би искате нещо по-съвременно?

Том се обърна и погледна дребния мъж.

— И това ще свърши работа, мосю. Разбрах, че баба ми вече ви е предплатила, нали?

Искаше да приключват. Постоянното раболепно хихикане и шеги на брокера му се струваха неуместни.

— О, да, това е уредено.

— Имате ли някакви документи, които трябва да подпиша?

Човекът направо щеше да се спъне в желанието си да му угоди.

— Не, не, мосю. Във вашия случай това не е необходимо. Много добре познаваме „Дом Масо“. Жилището е ваше.

— Отлично.

— Може би ще го отпразнуваме с питие. — Извади бутилка шампанско. Том хвърли бърз поглед на етикета — „Мойе“, не беше от добра реколта и не бе никак стилно. — С комплиментите на агенцията, мосю, да го отворя ли?

Том отказа:

— Не, благодаря — отвърна той разсеяно и хладно.

Лицето на мъжа помръкна; най-сетне схвана намека.

— Много добре, мосю; оставям ви визитката си. Ако има още нещо, което бих могъл да направя за вас, каквото и да било...

— Благодаря. Приятен ден — бързо му пожела Том.

Засрамен, агентът остави шампанското, което висеше доста унило в ръката му, на малка масичка, измъкна визитна картичка и я сложи до бутилката. После се усмихна мазно-услужливо за последен път и излезе от апартамента.

Том огледа мястото с примирение. Както вече бе казал на човека, щеше да му свърши работа. Луксозен апартамент от деветнадесети век, с четири спални и два салона, в бароков стил; напълно обзаведен с истински — макар и не особено ценни — старинни мебели; беше на престижен адрес на левия бряг на Сена и имаше прекрасна гледка към реката. Наемът бе двадесет хиляди евро месечно и беше напълно приемливо временно жилище.

Но безличието на апартамента го потискаше. Това не бе собственост на „Масо“; никак не приличаше на Шато дез Етоал. Той беше тук, защото майка му го бе принудила; беше го прокудила от дома му, от наследството му.

Баба му... е, да, наистина. Тя го бе изненадала. Усещаше се стаена стомана в старото ѝ тяло и той почти изпита съжаление към майка си. Макар че тя сама си бе навлякла всичко на главата, Том си даде тържествено обещание, че ще ѝ даде възможност да излезе с достойнство от положението.

Опита се да повдигне поне малко настроението си. Отново беше във Франция, поне това бе хубавото в случая. И може би в края на краищата всичко щеше да се нареди. Щеше да потуши скандалите

около майка си и да поеме мястото си начело на „Дом Масо“. Може би нямаше да срещне никаква съпротива, щом се появи на сцената.

Приближи се до прозорците и се загледа към уличното движение и реката, която проблясваше в златно и червено под лъчите на залеза. Може би всичко щеше да се нареди както трябва...

Но нещо в него се съмняваше в това.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Отначало Софи се шокира от онова, което откри. Беше много, много по-сериозно от просто дребни корпоративни измами; бе по-сериозно от това да хване Грегоар Лазар и директорите от борда с ръце в кацата с мед. Ставаше дума за загуби, за бездействие и некадърност в почти всички отдели на фирмата. Едни и същи служители, които не се страхуваха от уволнение, стояха на местата си години наред и след като Пиер го нямаше, а Лазар не се интересуваше, упадъкът на компанията бе постоянен и неспирен.

Всяка година след смъртта на Пиер приходите бяха спадали, пазарният дял бе намалявал, а цената на акциите не се бе променяла. Колкото повече научаваше, толкова повече разбираше, че акциите им не са напълно обезценени само защото анализаторите не им бяха обърнали специално внимание.

Непрекъснато се бяха обръщали към банките за още и още кредити и сега ги притискаха да започнат с редовното им изплащане. Дълговете им бяха реструктурирани вече неведнъж. Софи нямаше склонност към технически разсъждения, но се учеше бързо. Умът ѝ бе остър, макар характерът ѝ да бе благ, и колкото повече се стареше да разбере положението, толкова повече доказателства за некомпетентност откриваше. Писма, доклади, отчети за продажбите, банкови извлечения, сухите и точни цифри, лишени от емоции върху хартията, разказваха една потресаваща история; голямата компания „Дом Масо“ се сригваше в праха.

Ако трябваше да признае истината, вече бе на ръба на провала.

Първото, което предприе, бе да си намери компетентни съветници. Джуди Дийн ѝ бе голяма подкрепа. Тя даде на Софи списък с ръководители, които според нея бе добре да се сменят. Имената бяха доста; Софи уволни всички до един. Мосю Жил Керуал, шефът на Джуди в отдел „Връзки с обществеността“ бе сред първите.

Нае независими адвокати и счетоводители и започна светкавична ревизия. Всяка среща потвърждаваше извода: „Дом Масо“ бе на ръба

на банкрута.

Софи си казваше, че ако се замисли прекалено много над това, вероятно ще се ужаси. А нямаше време за страхове. Трябваше да спаси компанията — заради себе си и заради сина си.

Все още имаха активи, „Дом Масо“ имаше какво да предложи. Гениални и ниско платени дизайнери на бижута; магазини на най-добрите места; връзки с доставчиците на „Де Биърс“; договори с независими доставчици на най-добрите скъпоценни камъни в света. И разбира се, шепа хора, на които можеше да се довери.

С изключение на последното, именно към тези активи се стремеше Хю Монфърт. Те превръщаха „Дом Масо“ в апетитна хапка за поглъщане. Само след три месеца щеше да се състои общото събрание на акционерите и Софи знаеше точно какво ще се случи; щеше да изтече информация за разрухата зад привидно стабилната фасада на сградата им. Цената на акциите щеше да падне драстично. Хю Монфърт щеше да направи примамлива оферта на минимална цена, да погълне „Масо“ за джобни пари, да се превърне в истински герой, мислеше си тя горчиво; а наследството на сина ѝ щеше да бъде осакатено, докато делото на живота на съпруга ѝ щеше да бъде заличено завинаги.

Нямаше да го допусне. Бе твърдо решена. Щеше да спаси компанията, да се пребори с Монфърт; да върне на „Дом Масо“ предишната слава и да остави на Том онова, което Пиер бе искал.

Онова, с което трябваше да започне, както във всяка подобна ситуация, бе да намери доверени хора.

Последният отчет ѝ бе представен в понеделник сутрин. Когато затвори тънката синя папка, Софи вече бе решила какво ще прави.

Вдигна телефона и се обади на рецепцията.

— Добро утро, мадам.

— Селин — каза Софи, след като погледна в списъка на служителите на бюрото си, — би ли дошла за момент в кабинета ми, моля.

Долови бързото поемане на въздух от другата страна — момичето бе уплашено. Но каза с покорен тон:

— Разбира се, мадам.

Обноските на рецепционистката определено се бяха подобрили значително след онзи първи ден и Софи бе мила с нея, винаги ѝ се

усмихваше и я поздравяваше с „Добро утро“. Още преди да уволни Грегоар, бе забелязала благодарност и искрена радост в очите на момичето.

На вратата се почука учтиво след по-малко от минутка.

— Влез — обади се Софи.

Селин Бусе, рецепционистката, влезе в кабинета плахо и застана пред нея със сведени очи. Беше с елегантна семпла рокля в цвят пепел от рози и същата жилетка, нежни перлени обеци и обувки на равна подметка. Софи забеляза, че косата ѝ е прибрана строго във френска плитка, маникюрът ѝ бе в бледорозово, веждите — идеално оформени. Веднъж бе споменала пред Селин, че облеклото е също толкова важно, колкото и обноските за човека, който стои на рецепцията, и оттогава момичето се стараяше да се облича добре в рамките на ограничения си бюджет.

Софи оценяваше усилията ѝ. Селин очевидно се опитваше да даде своя принос. Което съвсем не можеше да се каже за поне половината вицепрезиденти в тази компания.

— Моля, седни — покани я тя.

Момичето седна, отвори уста да каже нещо, после размисли.

— Не се тревожи. — Софи ѝ се усмихна. — Не те викам, за да те уволня.

Тя издиша с облекчение. На Софи ѝ се стори, че дори забелязва сълзи, напирани в очите ѝ. Спомни си паниката на Селин в онзи първи ден, когато си бе помислила, че ще бъде уволнена; как я бе умолявала, че се нуждае от парите.

— Имам да свърша много работа тук, Селин. — Погледна през прозореца на кабинета си, бившия кабинет на Грегоар, към разкошната улица „Трико“, огряна от лятното слънце. — И нямам много време.

— Ние... всички ли ще изгубим работата си, мадам? — заекна момичето.

— Защо мислиш така?

— Някои от момичетата разправят, че компанията ще бъде ликвидирана — нервно отвърна Селин — и всички ще бъдем освободени.

Софи се скова.

— Момичетата грешат. Всеки, който иска да работи усърдно, ще има място тук. Но не искам ти вече да си на рецепцията.

— Надявам се, че не съм ви засегнала отново, мадам.

— Не. Имам нужда от асистентка. Някой, на когото мога да се доверя. И който не е свързан с предишното ръководство.

— Аз ли?

— Отговаряш на това описание, нали?

Пъстрите очи на Селин се отвориха широко.

— Определено, мадам, не съм свързана с ръководството. Не съм свързана с никого — откровено продължи тя. — Аз просто отговарям на телефона.

Софи се усмихна.

— Добре. Значи си назначена. Заплатата ти ще бъде двадесет и две хиляди евро.

Лицето на момичето светна от изумление.

— О, мадам! Благодаря ви. Аз мога да работя на компютър...

— Ще трябва да идваш много рано. Започваме работа точно в осем. И няма да си тръгваш преди шест часа.

— Няма проблем, мадам. О, благодаря ви, мадам.

— Първата ти задача е да намериш ново момиче за рецепцията.

— Познавам подходящ човек — уверено заяви Селин след секунда размисъл.

— Тогава веднага щом тя се настани на рецепцията, ти ще се качиш при мен.

На вратата отново се почука и Джуди Дийн надникна вътре.

— Софи, здравей — каза тя. — Уредих среща с дизайнерите, както искаше. Ще дойдат днес в единадесет часа. Както и всички служители на „Връзки с обществеността“.

— Отлично.

Софи се усмихна на приятелката си. После забеляза, че младата Селин Бусе също гледа втренчено Джуди, с изражение, което не ѝ се понарави; беше студено и леко презрително. Испита моментно неудобство. Надяваше се Селин да не се окаже от онези момичета, които не обичат да работят за други жени.

— Джуди Дийн е новият старши вицепрезидент, отговарящ за рекламата и връзките с обществеността, Селин — хладно я представи Софи. — Сега тя ръководи един от най-важните отдели в компанията.

— Да, мадам — отвърна Селин и незабавно извърна поглед към Софи.

— Ако мадмоазел Дийн иска да се свърже с мен или да се срещне с мен, нейните обаждания са с приоритет пред останалите. И очаквам да й оказваш пълно съдействие. Ясно ли е?

Джуди се усмихна сковано.

— Съвсем ясно, мадам — покорно се обади Селин. — Винаги ще бъда на разположение да ви услужа, мадмоазел Дийн — обърна се тя към Джуди.

Американката кимна; Софи бе доволна.

— Значи ще те видя много скоро, Селин. Сега можеш да вървиш — каза тя.

Момичето стана и бързо излезе от кабинета.

— Имаш ли свободна минутка? — попита Джуди.

Софи й се усмихна.

— Чу какво наредих на новата си асистентка.

— Благодаря. — Джуди се приближи и седна пред нея. — Имаш ли нещо против да ти задам няколко въпроса?

Софи се облегна в креслото си.

— Давай.

Джуди се усмихна. Но Софи забеляза, че изглежда напрегната. Въпреки повишението и съответното увеличение на заплатата у Джуди имаше някаква крехкост; около очите й личеше умора, която и най-добрият грим не можеше да прикрие, а в поведението й личаха напрежение и скованост, които я караха да изглежда сякаш не на мястото си.

Облеклото й бе просто перфектно подбрано, но Софи смяташе, че и то допринася за общото впечатление, което американката оставя. Джуди Дийн винаги изглеждаше така, сякаш е слязла от корицата на списание „Ел“, но именно в това бе проблемът: сякаш се стараеше прекалено.

Всичко у нея бе по последна мода. Носеше най-новата чанта, най-актуалните обувки за месеца и в резултат изглеждаше така, сякаш е облечена от моден стилист. Според Софи личеше, че влага прекалено много усилия.

Днес бе облякла рокля от последната колекция на „Макс Азрия“ от копринен жоржет в морав цвят, с кокетни много къси ръкави, подплатата бе лилава, а край деколтето и подгъва имаше розов кант. Много игрива лятна дреха, но Джуди много грижливо я бе

комбинираща с лилави затворени обувки на нисък ток и малка изискана чантичка, модел от това лято на „Коуч“ в бледосиньо, и носеше голям аметист във формата на сърце, който се спускаше дълбоко в деколтето ѝ. Обещите ѝ бяха висулки със син топаз — камък, който бе достатъчно евтин, за да може Джуди да си позволи приличен размер; беше с розов руж на скулите и бял молив, за да освежи очите си; всичко у нея бе внимателно подредено. Сякаш се обличаше по каталог, всичко бе комбинирано прекалено добре. Когато я погледна, се запита дали тази жена някога се отпуска.

„Обзалагам се, че и белъто ѝ е в подходящия оттенък — или бледолилаво, или пепел от рози“, помисли си тя.

— Питам се какво става тук — бодро подхвана Джуди.

Софи леко повдигна вежди.

— Какво имаш предвид?

— Ами, ти ме помоли да извикам хер и фрау Брант.

Дизайнерите им. Софи кимна.

— И не сме давали никакви изявления пред пресата цял месец, а сега си свикала целия отдел. — Джуди се опита да се усмихне, но очите ѝ останаха сериозни. — Бих искала да имам представа за онова, което се каниш да обявиш пред всички.

— Съжалявам, предполагам, че върша всичко презглава — каза Софи, като пробва този разговорен американски израз пред Джуди.

— Определено е така — съгласи се тя. — Имаш ли нещо против малко градивна критика?

— Именно затова ти плащам — спокойно отвърна Софи. — Никой не бива да се страхува да каже какво мисли пред мен.

Джуди се опита безуспешно да се отпусне.

— Тогава бих искала да ти кажа, че трябва да бъдеш напълно откровена. Уволнихме толкова много хора, което беше добре, но ти си непрекъснато затворена с адвокатите, магазините са със спуснати кепенци, дизайнерите не получават поръчки... но аз не мога вечно да отбивам атаките на пресата. А и останалите служители трябва да знаят какво става. В момента няма никакъв колективен дух.

Софи се обади меко:

— Но ти лично разговаряш с тях, Джуди. Нали ги окуражаваш?

Тя леко се сепна.

— Аз ли? О, разбира се. Естествено.

— Значи трябва само да изчакате до единадесет часа. — Софи въздъхна. — Ще ми отнеме ужасно много време да повтарям всичко; просто ще изслушам кратки доклади от служителите и после ще им представя плановете си. След това твоят екип може да започне да говори с пресата. Би могла да напишеш изявлението за пресата веднага след срещата.

Джуди кимна. Отново се почувства унижена, но нямаше да го показва. Не и пред Софи Масо. Щом тя не искаше да споделя, Джуди щеше да почака. Изобщо не я засягаше.

Джуди много добре знаеше, че няма начин да се спаси компанията. Положението бе по-лошо, отколкото си бе представяла някога.

— Нямам търпение — усмихна се тя.

И наистина бе така. Искаше да види как Софи ще се провали с гръм и трясък. Какъв трик си въобразяваше, че ще измисли? Тази трофейна съпруга, която нямаше никакво бизнес образование.

— Значи ще се видим в единадесет.

Софи се усмихна дружелюбно, но Джуди изтълкува съвсем правилно репликата ѝ като знак, че са приключили разговора. Стана бавно от стола си.

— Ще се видим тогава — каза тя.

Затвори вратата зад гърба си. Чудесно, нека Софи пази глупавата си тайна. Наистина щеше да ѝ хареса срещата в единайсет часа. Софи най-сетне щеше да разкрие плановете си за компанията, ако изобщо можеше да се нарекат такива. Засега бяха направо гениални — беше затворила бижутерийните магазини, единственото звено в „Масо“, което печелеше; бе сринала цената на акциите. Джуди се радваше, че още преди години бе продала своите, иначе и собствените ѝ лични спестявания щяха да пострадат.

Приглади небрежно роклята си и се запъти към кабинети си.

— Добър ден, мадам — почтително я посрещна Мари.

Джуди кимна в отговор.

— Добър ден.

Откакто Грегоар бе уволнен, всичко бе различно. Нямаше вече многозначителни погледи и шепот. Джуди бе сигурна, че слуховете продължават да се носят, но поне не стигаха до ушите ѝ. Всички знаеха, че е близка с мадам Софи, и когато започна да се лее кръв,

Джуди бе до нея, за да я насочва. Франсоаз, личната асистентка на мосю Керуал, бе преместена в голямата стая на машинописките!

Никой не искаше да му се случи и на него. Сега към Джуди се отнасяха с почит и уважение. И със страх. Мари, след като я бе притиснала, ѝ бе признала много неохотно, че новият ѝ прякор е Мадам Гилотина. Вместо да побеснее, Джуди се бе разсмяла.

Едва ли би могла да се сдържи. Напрежението трябваше да избие нанякъде. Емоциите ѝ се лутаха в абсолютно противоположни посоки; ден след ден нямаше никаква представа как ще успее да запази самообладание. Беше една непрестанна вътрешна битка и тя благодареше на Бога, че работи в сферата на връзки с обществеността и умее да лъже, за да изкарва прехраната си.

Естествено, трябваше да се среща със Софи. Да вижда ежедневно венчалната ѝ халка. Да гледа как Софи заема мястото на собственик, мястото на Пиер. Пиер, любовта на живота ѝ, мъжът, който пет пари не даваше за плахата си съпруга. Това бе горчивата истина, която далеч не ставаше по-приятна с времето. Всеки ден, в който Софи Масо се появяваше тук, безукорно облечена, неназрачно елегантна, отстояваща правата си, бе просто поредният ден, в който нещо вътре в Джуди умираше.

От друга страна, тя знаеше, че никога не бе имала подобен шанс. Глупавата разглежена богаташка всъщност я харесваше. От всички хора, присъстващи в живота ѝ, именно Софи ѝ даваше възможност да си отмъсти на онези, които я бяха пренебрегвали, обиждали, шушукали зад гърба ѝ, подценявали професионално. Тъкмо с помощта на Софи най-сетне се бе отървала от Жил и най-накрая самата тя ръководеше отдела. Софи ѝ бе осигурила заплатата, която Грегоар само ѝ бе обещал и после не ѝ бе дал. Беше прекрасно и че вече не се налагаше да търпи подигравателните погледи на останалите служители. Сега от нея се бояха. И Джуди тържествуваше с новата си власт.

Но дори и тържеството ѝ бе примесено с горчивина. Толкова дълго се бе стремил да оглави отдела, а сега, когато това бе факт, изобщо не я вълнуваше. Как да се радва, че е директор на отдел „Връзки с обществеността“, след като Софи разполагаше с цялата компания? Какво удоволствие би могъл да ѝ носи постът старши вицепрезидент, след като съпругата на Пиер бе председател на борда?

Мразеше Софи. Мразеше я включително за това, че ѝ бе помогнала да постигне мечтите си точно в момента, в който те се бяха превърнали в пепел.

Все още не беше наясно какво точно да направи. Но знаеше какво иска. Пари — много пари, дял от богатството, което всички останали явно получаваха. А също и власт; не просто да е директор на някакъв отдел и да докладва пред Софи. Нямахше да има мира, докато Софи Масо не започнеше да я уважава като равна. Не, поправи се Джуди, трябваше да я превъзхожда. Нямахше да се задоволи с нивото на някаква си глупачка, която се бе омъжила за пари; жена, която бе имала Пиер до себе си толкова много години и нито веднъж не го бе допуснала в сърцето си.

И накрая, естествено, искаше отмъщение. Прекалено дълго бе преглъщала унижения, за да обърне и другата буза. Стига толкова; никой повече нямаше да изпитва съжаление към Джуди Дийн.

Сега Софи се канеше да разкрие плановете си. И тогава Джуди щеше да реши какво да прави с тях.

Но имаше чувството, че нещо на хоризонта се очертава — имаше един човек, който определено би се заинтересувал от каквато и да било вътрешна информация за компанията.

Хю Монфърт.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Хайнрих Брант седеше до съпругата си Гертруд и се опитваше да прикрие нервността си.

Залата бе застлана с дебел ръчно тъкан килим в тъмносиньо, а стените бяха боядисани в нежно порцеланово синьо. Върху дългата маса бяха подредени вази с кремави и розови рози, които придаваха на помещението много свежест с цветовете си и ухаеха силно. Пред възрастната двойка, както и пред всеки от ръководителите, насядали около масата, имаше чаши с прясно изцеден лимонов сок с лед. Всички детайли бяха грижливо подготвени, така че обстановката да е приятна. Но това не му помагаше особено.

Хер Брант не искаше да е тук. Двамата с Гертруд живееха скромно в едно малко селце близо до Венген в Швейцария; наблизко нямаше много ски писти. Така избягваха тълпите туристи през зимата, а през лятото бе истинско вълшебство. Луксозната им къща бе избрана с много любов и купена с хонорарите от двадесет години дизайнерска работа, отдадена на бижутата на „Дом Масо“; не желаше да я напуска. Единственият компромис от страна на двамата Брант към модерния живот бе тяхното студио, в което скицираха новите модели — работилницата бе долепена до къщата и в нея имаше факс. Когато се налагаше да се свърже с Париж, предпочиташе да използва този начин.

Но слабата и строга на вид американка, облечена в скъпи дрехи, им се бе обадила и бе настояла да дойдат. А Гертруд посъветва да не отказва. Двамата трябваше да са спестили повече пари, но пък най-голямата им дъщеря се бе омъжила и искаше апартамент в Женева, а Ханс, синът им, си беше наумил, че трябва да защити магистърска степен по бизнес администрация в „Харвард“.

Това струваше пари. Много пари.

Хайнрих знаеше само, че „Дом Масо“ е загазила здраво и има вероятност чековете му да престанат да идват. Това го притесняваше. Вече бе на шейсет и пет. Коя друга фирма би наела дизайнер на

компания, която е на път да фалира? „Харвард“ отпаднаше, а апартаментът в Женева трябваше да се ипотекира повторно. Благодареше на Бога, че поне къщата в планината бе изплатена изцяло и нямаше дългове.

Новините явно бяха лоши. Хайнрих погледна жена си със зачервените си очи. Острият ѝ поглед обхождаше залата, преценяваше ситуацията, както бе направил и той. Въпреки всички предложени удобства — имаше и допълнителна маса с кафе, топли кроасани, плодове и сладкиши — никой не изглеждаше спокоен. Мъжете и американката седяха на местата си напрегнати също толкова, колкото и самият той. Вероятно и те се притесняваха за пари. Но пък кой ли не се притесняваше?

Бе разбрал, че са настъпили промени, след като ръководството на компанията бе поела вдовицата на основателя на фирмата. Хайнрих мразеше промените, особено когато го засягаха лично. Стисна с набръчканите си ръце чашата с лимонов сок и отпи притеснено. Напитката бе вкусна, но би предпочел глътка шнапс.

Вратата се отвори и влезе млада жена. Всички станаха и той предположи, че това е мадам Масо. Красива жена, тъмнокоса и елегантна; Гертруд и преди двадесет години не бе изглеждала толкова хубава. Беше с втален черен костюм, който подчертаваше слабото ѝ, но с приятни извивки тяло; риза от сатен в цвят слонова кост и два реда едри перли — той веднага оцени, че всяка е с големина най-малко четиринадесет милиметра — блестящи и великолепни.

Мрачният му поглед леко се поотпусна. На дясната ѝ ръка имаше един-единствен скъпоценен камък, пръстен с рубин, шлифован като изумруд от четири карата, прозрачен и невероятно чист. Беше модел на съпругата му; бяха го изработили преди около дванайсет години. Много добре помнеше камъка. И двамата бяха съгласни, че би било престъпление да съсипят такъв ценен екземпляр, като го допълнят с други акценти. Дори и най-чистите диаманти не биха могли да подсилят красотата на подобен рубин.

Каза си, че ако предстои да бъде разорен, поне ще го чуе от жена с вкус.

— Моля ви, не ставайте — каза тя и всички се отпуснаха обратно на столовете си. — Няма да продължи дълго. Ще ви изложи накратко плановете ни за „Дом Масо“, а после мадмоазел Дийн ще се заеме с

оформянето на своята стратегия за това как най-добре да ги представим пред медиите.

Обърна се и погледна право към Хайнрих.

— Хер и фрау Брант, голяма чест е да ви посрещна тук.

— Не ни оставихте възможност за избор, госпожице — отвърна Гертруд, но Хайнрих я побутна здраво в ребрата.

— Благодаря ви за обръщението „госпожица“, но не го заслужавам вече близо две десетилетия — поправи я вдовицата с очарователна усмивка. — И съжалявам за причиненото ви неудобство. Но вие двамата сте сърцето на „Дом Масо“ и всичко онова, което планираме да възродим.

Последва смаяна тишина.

— Значи не сте ни повикали, за да ни уволните? — дрезгаво попита Гертруд.

— Да ви уволня? — Тя поклати тъмнокосата си глава. — Уважаема госпожо, защо, за бога, бих направила такова нещо? Вие сте най-ценният актив, който тази компания притежава.

Гертруд се поколеба; Хайнрих изпод очи забеляза как тя се мъчи, но не успява да потисне навика си да говори прямо.

— Четох, че компанията е пред провал. Решихме, че сигурно ще искате да ни замените с по-млади, модерни дизайнери. От онези, които нанизват цитрин и жълти диаманти върху телена мрежа. И други подобни щуротии — презрително обясни тя.

Софи Масо се усмихна.

— Не, в никакъв случай. „Дом Масо“ не продава боклуци.

Джуди Дийн се обади:

— Именно боклуците се продават добре.

— Това важи за клиентите на „Мейбъри“ — отвърна Софи. — Не и за нашите.

Джуди се усмихна насила.

— Ако ми позволиш да изтъкна, Софи, много трудно бе да накарам „Ел“ и „Инстайл“ да отразят нашите колекции. Дори и бижутата ни.

Софи Масо само наклони глава.

— Разбира се, та ние не продаваме на читателите на „Ел“. Нито е редно да се опитваме.

Тя се приведе напред, опря длани върху масата и прикова погледите на всички в залата.

— Докато съпругът ми беше в неизвестност — Джуди замря, но Софи не го забеляза, — „Дом Масо“ е изгубила душата си. Развили сме някои допълнителни дейности, но без успех. Модният отдел е истински срам за нас.

Някои се опитаха тихо да възразят.

— Нашите бижута са отстъпили част от пазарния си дял на „Тифани“, „Картие“ и най-вече на „Мейбъри“. Но ние сме различни от всички тях. Залагаме на индивидуалните модели много повече, отколкото го правят в „Тифани“ или „Картие“. Моделите ни са по дизайн на Хайнрих и Гертруд и се изработват от опитни майстори. Те са уникати — запазена марка. Цените ни го доказват. — Погледна Джуди. — Опасявам се, че сме насочвали рекламата си не там, където са нашите клиенти. Ние сме висша мода в бижутата и независимо какво ще правим в бъдеще, в настоящия момент е важно да си върнем клиентите. — Замълча за миг. — Те обаче няма да се върнат към „Дом Масо“ в сегашното ни положение — занемарени магазини с нископлатени служители, които нито обичат бижутата, нито се гордеят с работата или с вида си. Моделите са струпани един до друг, красотата им не се подчертава и следователно не би могла да се оцени. А запазената ни марка е обезценена от някакво подобие на модна линия, която никой не купува и носи.

— Но промяната ще отнеме години — настръхна един от ръководителите на отдели.

Софи поклати глава.

— Нямаме на разположение години, мосю.

— За да се реформира модният отдел? Да се намерят нови дизайнери... да се похарчат средства за реклама...

— Закривам модния отдел, още сега — с равен глас заяви Софи.

Човекът примигна.

— Не можете.

— Мога. От девет часа тази сутрин решението ми е в сила.

Джуди се задави с лимоновия си сок.

— Но... но това са активи. Цялата стока. Колекциите. Трябва да ги продадем, да намерим купувач...

— И да се появят на пазара с името „Масо“? Това ще обезцени бижутата ни.

— Това е нелепо! — викна Джуди, изгубила контрол над себе си.

Замисли се за всичките си непосилни старания, за мъките и труда, които бе хвърлила за тази глупава марка. За безкрайните обаждания до Ню Йорк, за подкупите за модните журналисти на дефилетата в Милано и Париж, дори и в Лондон — никое дефиле не бе прекалено маловажно за нея, когато се опитваше да спечели известност за марката.

И за какво? Софи Масо съсипваше всичко.

— Джуди — обади се Софи, — нека те попитам. Ти би ли носила тези дрехи?

По-младата жена преглътна тежко. Беше принудена да отговори отрицателно.

— Нито пък аз. Вчера отидох в „Мезон дьо Лиз“, за да си направя прическа. — „Мезон дьо Лиз“ бе един от най-скъпите и престижни модни салони в Париж; Джуди спестяваше средства, за да отиде там веднъж в годината и да оформи прическата си, която после поддържаше в по-евтини салони. Сега само кимна. — Беше пълно с хора — безмилостно продължи Софи. — Видях тоалети на „Прада“, „Версаче“, „Ричард Тейлър“, „Клоуи“... и нито една дреха на „Масо“. Нито дори чанта.

— Банките няма да ви позволят да ликвидирате тези активи — обади се един от мъжете.

— Няма т избор. Дали са пари назаем на компанията, а не на конкретно звено в нея. А и заемите не са дължими поне още три месеца.

— Вече получавам обаждания от банкерите ни — настоя той притеснено.

— Тогава можете да ги уверите, че ще се издължим навреме — спокойно каза Софи.

— И как планираш да си върнем основните клиенти? Или поне това, което смяташ за наши основни клиенти? — попита Джуди.

Софи ги подкани:

— Бихте ли погледнали екрана, дами и господа.

Затъмни осветлението в залата и взе дистанционното на апарата. Джуди чу тихо щракване и екранът се изпълни с един-единствен образ.

Вторачи се в него. Долови приглушените въздишки на всички присъстващи.

— С това се занимавах през изминалите няколко седмици — каза Софи. — Дизайнерите на магазините работеха заедно с мен тайно; ще ме извините, но не исках плановете ни да излязат наяве преждевременно.

— Много е красиво, мадам — обади се един от мъжете и в мрака се разнесоха тихи аплодисменти.

Ревност завладя Джуди, ужасна ревност и гняв. Почувства се замаяна. Беше благодарна за мрака в стаята; стисна здраво ръце в скута си и кокалчетата ѝ побеляха.

Погледът ѝ бе прикован от огромния фотос на представителен магазин на „Дом Масо“. Би трябвало да е някой от тях... Но интериорът бе неузнаваем. Нямаше ги големите стъклени витрини, бежовия мокет, слабото осветление. Вместо това стените бяха в много деликатен копринен оттенък на розовото; касите на витрините бяха в тревистозелено, а настилната на пода бе от полиран дъб. От тавана струеше мека, сякаш естествена светлина от вграденото осветление; витрините вече не бяха покрай стените, а групирани по пет или шест на няколко места в залата. Безличната им бежова подплата бе сменена с мастиленосиньо кадифе, върху което всяко отделно бижу блестеше; дори и от разстоянието, от което бе направена снимката, можеше да се различи всяко колие, всеки пръстен. Навсякъде имаше мраморни колони, от които се спускаха водопади от свежи рози, бледозелени увивни растения, нежни розови и сини цветове. Ефектът бе изключително женствен, флорален, скъп.

Джуди бе запленена. Моментално ѝ се прииска да иде да си купи нещо.

Софи отново натисна копчето. В кадър се появиха мъж и жена, безукорно облечени. Жената бе в класически костюм на „Шанел“ от туид, в розово; мъжът носеше строг тъмен костюм, който според Джуди бе шит по поръчка.

— Това ли са нашите клиенти? — попита тя.

Софи се засмя.

— Всъщност това са нашите служители в магазините. Младата дама е госпожица Клодет Широн, новият управител на представителния ни магазин на улица „Фобур“. Господинът до нея е

Едуар Пегуи, до неотдавна студент по история на изкуствата в Сорбоната. Сега той ръководи магазина ни на „Рю де Пренс“.

— Изглеждат ми прекалено богати, за да работят като служители в магазин — отбеляза някой от мъжете.

— Такава е целта; това са новите им униформи. Мъжките костюми се шият на „Савил роу“ в Англия; а дамските са от „Шанел“.

Джуди повдигна вежди изумена.

— Обличаме *продавачките* си в „Шанел“?

— Клиентите на „Масо“ получават само най-доброто: обслужване, обстановка. — Софи включи отново осветлението и кимна на двамата Брант. — И разбира се, скъпоценности.

„На мен ми бяха нужни години спестяване на пари, за си купя единствения ми костюм на «Шанел» — помисли си Джуди. — А тя облича така *продавачките* в магазина“.

Никога повече не би могла да облече жълтия си „Шанел“. Не и в този офис. Впери поглед в Софи, а сърцето ѝ пулсираше от гняв и омраза, толкова всепоглъщаща, че отсреща сигурно можеше да се почувства.

Но Софи не ѝ обръщаше внимание. Усмивваше се с онази нейна непоносимо мила усмивка и кимаше на Брант.

— Уважаема госпожо, скъпи господине — учтиво започна тя. — Сега именно вашите гениални модели ще бъдат в центъра на вниманието. Те винаги са били нашата силна страна, въпреки че напоследък не я показвахме достатъчно. Предлагам да удвоим заплатите ви и да ви дам акции от компанията, а в замяна ще поискам от вас да изберете поне още десет млади дизайнери, които да назначим на заплата и които вие ще обучите да следват вашите високи стандарти.

Възрастният мъж се изправи и Джуди забеляза зачервените му очи. Тя простена вътрешно. Дано не се разплаче наистина.

— Няма нужда да ни давате повече пари, мадам Масо — с достойнство каза той. — Вие сте човек, който цени делото на живота ни. Достатъчно е, че ще покажете на света творбите ни.

— Вие сте истински човек на изкуството, хер Брант. Определено ще се опитам. Но дори и творците заслужават да получават заплащане за труда си. Наистина настоявам да приемете офертата ми — меко се

усмихна Софи, — защото ви обещавам, че възнамерявам да спечеля много пари от великолепните ви модели.

Спонтанни и продължителни аплодисменти избухнаха край масата, докато старият човек бавно сядаше отново на мястото си. Джуди отново простена мислено. Ръкопляскаха на Хайнрих Брант, но също и на Софи Масо. Наистина трябваше да признае: плановете на тази жена бяха изобретателни и дръзки.

Тя самата би била горда от себе си, ако беше техен автор. Но ето че не тя, а Софи, домакинята, господарката, стоеше отпред и приемаше аплодисментите на колегите ѝ.

Чу собствения си горчив глас да задава въпрос:

— Софи, колко ще струва всичко това? — Аплодисментите заглъхнаха. Джуди продължи упорито: — Дори и с отстъпката и при намаления персонал твоите „униформи“ ще струват стотици хиляди. Ликвидацията на модната ни линия... плюс новия интериорен дизайн... всичко това едва ли ще ни излезе евтино.

Беше напипала болно място. Лицата на хората край масата добиха загрижен вид.

— Да, струва много пари. Заедно с ликвидацията на модната линия и допълнителното възнаграждение на хората, които подготвиха магазините, цялата сума е около девет милиона евро. — Последва приглушено мърморене, което премина в недоволство. Това силно зарадва Джуди. Софи обаче сякаш не трепна, но вероятно прикриваше добре чувствата си! — А ще има и още разходи — продължи тя хладнокръвно. — Новата ни политика ще трябва да стане публично известна. Но не с традиционни средства. Можеш да осведомиш контактите си в пресата, Джуди, и непременно ми донеси изявленията, искам лично да одобря всяко от тях. Но това съвсем няма да бъде основното средство да обявим прераждането си.

— А как тогава? — попита един от мъжете.

Софи се усмихна.

— Ще организираме бал — каза тя. Обърна се с усмивка към възрастната двойка. — Хер Брант, фрау Брант, ще имам нужда от вашата помощ.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джуди заключи входната врата на апартамента си и излезе на улица „Клош“. Денят отново бе прекрасен; само две малки бели облачета подсилваха синевата на небето. В момента бе приятно хладно, но само защото бе едва седем сутринта. По-късно щеше да стане горещо, вероятно прекалено горещо.

Тя винаги се обличаше грижливо, но днес положи допълнителни усилия. Не бе достатъчно да изглежда стилно и делово. Днес искаше да бъде и красива.

Имаше намерение да се срещне с Хю Монфърт.

Докато крачеше внимателно по тротоара, тя се усмихна на младежа с колелото, който подсвирна подире ѝ, както и на хлебаря, който тъкмо отваряше фурната си и ѝ се ухили похотливо, и през цялото време си мислеше колко странно се получава в живота. Щом веднъж бе решила да се бори, всъщност се бе успокоила. Напрежението и стресът на последните няколко месеца, близостта до вдовицата на Пиер, всичко това сякаш изгуби значение. Тази сутрин бе осъзнала ужасната цена на това да изгубиш контрол. Бе се почувствала в капан, като птичка, която е влетяла в някоя сграда и не може да излезе навън.

Вероятно не бе само заради появата на Софи. Пристигането ѝ просто бе ускорило нещата. Но докато размишляваше върху положението си, потраквайки с токетата на обувките си „ЛК Бенет“ по тротоара, Джуди си даде сметка, че много отдавна се чувства като затворено в клетка животно.

Всъщност... откакто любовникът ѝ бе изчезнал.

Бе останала в „Масо“, където ѝ плащаха заплата и бе понасяла втренчените погледи и шушуканията толкова дълго, че те се бяха превърнали в обичаен работен фон, нещо като част от обстановката. Всичко това обаче означаваше, че е живяла в постоянно напрежение.

На лешоядите край нея не им стигаше, че сърцето ѝ е разбито.

Най-напред бе изгубила Пиер — по най-неочакван и ужасен начин. Но тъкмо когато острата болка бе заглъхнала и се бе превърнала в тежка мъка, тогава бяха започнали слуховете; клюкарстваха пред самата нея, преструвайки се, че не знаят за връзката им. Говореха за другите жени, с които Пиер е спял. Разправяха как, докато е излизал с нея, имал поне осем други; както и проститутки, жени за една нощ. Той, разправяха, бил истински женкар. Бил готов да легне с всяка, която би му позволила, бе ѝ подхвърлила в лицето Франсоаз с едва сдържано злорадство.

Това я бе съсипало. Месеци наред се бе чувствала смазана.

Много бавно и с големи усилия бе успяла да изпълзи от дупката. Може би никога нямаше да разбере пълната истина. Но така или иначе Пиер бе внимателен, нежен и мил; бе помогнал за кариерата ѝ; бе ѝ купил апартамент, подарил ѝ го бе, без никакви ипотекы и дългове.

Любовта им означаваше много; Джуди се бе вкопчила в тази мисъл и тя я бе крепила години наред. Докато Софи Масо не се появи и не разрови старите рани; сърцето ѝ закърви наново.

Отначало Джуди не бе могла да погледне трезво на положението, но сега Софи Масо ѝ бе дала възможност и тя нямаше намерение да я пропусне.

Забеляза малкото кафене на ъгъла на улица „Табак“. Жак, собственикът, бе навън и сервираше на една от масичките; забеляза я и ѝ махна бодро.

Тя се усмихна и му махна в отговор. Хрумна ѝ потискащата мисъл, че тези отношения със сервитьори, продавачи, въобще хора, които я обслужваха всеки ден, най-много напомняха на приятелски връзки; може би за нея бяха и единствените по-топли връзки на този свят.

Джуди Дийн не се бе доверявала на никого от години.

Загърна нежнолилавата копринена жилетка върху раменете си. Нямаше да мисли за нищо тъжно днес. Щеше да промени живота си и да сложи край на кошмара „Масо“.

Бе готова да продължи нататък.

— Бонжур, мадмоазел — ласкаво я поздрави Жак. — Прекрасен ден.

Той целуна върховете на пръстите си в екстравагантен жест.

— Мерси.

Джуди се настани на открито на маса за двама. Нямахте защо да се срамува, че седи сама, каза си; една красива жена можеше да си го позволи.

Днес бе уверена в красотата си. Бе избрала строга рокля на „Емпорио Армани“ в цвят пепел от рози, много сладки лилави обувки на висок ток, малка чантичка през рамо на „Дууни и Бърк“ от лилава кожа с морав кант и в добавка към всичко това — копринената жилетка на „Дона Карън“. Единственото френско нещо върху нея бяха малките обеци на „Масо“; дребни, но с отлично качество жълти диаманти; едно от най-красивите бижута, които притежаваше — бяха искрящи и лятно безгрижни, подарък от първите ѝ години с Пиер.

Беше доволна, че днес носи нещо от него.

Гримът ѝ бе лек. Бе използвала само фон дьо тен, прозрачен руж на „Шанел“, леко оцветен блясък за устни, едва загатната спирала на миглите. Бе спала добре предната нощ и кожата ѝ още блестеше от освежаващия сутрешен крос, както и почистващия крем на „Ив Лом“. Бе избрала парфюм на „Ралф Лорън“ — „Романс“, защото бе с основа на рози и подхождаше на слънчевото ѝ настроение.

Жак ѝ поднесе обичайната закуска — сладко кафе с мляко — обожаваше го — и топъл кроасан, ухаещ на масло, пухкав и страхотно вкусен. Джуди отказа да хапне сирене и месо. Не и тази сутрин; едва успя да преглътне кроасана. Беше малко нервна, но и приятно напрегната. Това може би беше последният ден, в който се налага да угодничи пред Софи.

А след това, най-сетне, щеше да поеме контрола над живота си. Щеше да съсипе „Дом Масо“, заедно с всичките си мъчители.

* * *

— Добро утро, Джуди.

Софи Масо я поздрави с делова усмивка, която страшно дразнеше Джуди. Само след една среща със служителите и домакинята вече си въобразяваше, че е завършила магистратура по бизнес администрация в „Харвард“.

— Здравей — отвърна кратко.

— Изглеждаш прекрасно тази сутрин — отбеляза Софи.

— Ти също — излъга Джуди. Според нея Софи изглеждаше уморена; черната рокля и сако, които бе избрала, само подчертаваха бледостта на лицето ѝ, а нямаше и перли, които да смекчат ефекта. — Знаеш ли, смятам, че няма защо да даваме изявление пред пресата.

— О?

Софи се облегна на стола си и въпросително повдигна едната си великолепно оформена вежда.

— Да — уверено заяви Джуди. — Твоята стратегия се основава на лука, на висшата мода. Мисля, че едно изявление в пресата ще я принизи.

— Може би имаш известно право.

— Бих могла да информирам печатните издания след събитието.

— Звучи ми добре.

Естествено. Едно изявление за пресата трябваше да бъде одобрено от Софи; трябваше да звучи позитивно. За разлика от отровата, която Джуди изсипваше в жадните за информация уши на своите връзки в списанията и вестниците: неофициални слухове за разходи и пилеене на средства, за налудничавите прищевки на една разглезена жена, която бе уволнила около триста души — хора, които изхранваха семействата си с тази работа...

— Каж ми какво мислиш за това — подхвърли Софи.

Подаде ѝ тежък плик през бюрото. Въпреки волята си, Джуди бе любопитна.

— Какво е то?

— Мостра на покана. В момента ги доставят лично на всеки от получателите в цял Париж — четиристотин от най-аристократичните дами в града. Страшно богати и само от най-добрите семейства.

Джуди кипна вътрешно. Да не би собственият ѝ отдел да действаше зад гърба ѝ?

— Кой ти даде списъка с имената? — попита небрежно.

Софи сви рамене.

— О, всички са в бележника ми, нали разбираш.

— Естествено — съгласи се Джуди, мразейки я от все сърце.

— Познати на Пиер — продължи Софи.

Това съвсем влоши нещата.

Джуди отвори плика, запечатан с червен восък, върху който бе запазеният знак на „Масо“ с орела и диаманта. Вътре имаше картичка

от твърд кремав картон, върху която с релефен черен шрифт бе отправена любезна покана към барон и баронеса Дьо Шантий да ги удостоят с присъствието си. Имаше и малка кутийка, опакована в бледозелена мека хартия, изпъстрена с дребни фигурки на орли в златно. Върху малка картичка, надписана ръчно с красив калиграфски почерк, бе изписано името на мадам баронесата.

— Това е новата ни опаковъчна хартия — обясни Софи. Звучеше по детски развълнувана според Джуди. — Харесва ли ти?

— Много е хубава.

— Отвори я.

Джуди покорно махна картичката и разгърна хартията. Отвътре изпадна нещо бляскаво; беше брошка — красиво бижу, оформено като листо в наситения, почти оранжев цвят на двадесет и четири каратова злато; небрежно-елегантно и семпло. Джуди се възхити на изработката; не би могло иначе. На гърба на брошката имаше деликатно скрита малка халка, така че да може да се превърне във висулка на колие.

Дизайнерската идея предвиждаше стотици начини да се носи този модел. По традиционния начин — на ревера, или върху шапка; да придържа шал на „Хермес“ или пък по-екстравагантно — върху самата периферия на шапката или на колана. Беше прелестно и много практично бижу.

— И... си изпратила на всяка от тези дами двадесет и четири каратова златна брошка? — невярващо възкликна Джуди.

Софи кимна гордо.

— Естествено, не всички получиха златен лист. Семейство Брант направиха двадесет различни модела; всяко бижу бе изработено в лимитирана серия от двадесет екземпляра. Всеки модел е свързан с природата. Имаме пчели, лилии, рози, луни, слънца, рибки...

Джуди се насили да изрече:

— Всичко е класика.

— Абсолютно. Мисля, че лебедът е моят фаворит.

— Страхотни покани — едва отрони Джуди. Устата ѝ бе пресъхнала. — Колко струват?

Софи потръпна.

— Направо не е за казване.

„О, как бих искала да го чуя“, мислено възкликна Джуди.

— Предполагам, че всеки има своите малки тайни — небрежно подхвърли тя. — Но Софи... всичко това сигурно струва страшно много.

— Човек трябва да похарчи, преди да спечели много. — Погледът на Софи Масо бе решителен. — Компанията бе на ръба на провала.

„И според мен ти току-що я побутна напред“, заключи вътрешно Джуди.

— Питах се, Софи... имам страхотно силна мигрена днес.

— О, много съжалявам.

— Би ли имала нещо против, ако се прибера за няколко часа?

— Тръгвай — кимна Софи. — Когато си отпочинеш, имаме нужда от теб.

— Благодаря. — Ръката на Джуди се поколеба над брошката. — Мога ли да задържа това за известно време? Би могло да ни е полезно за рекламата.

— Задръж я — позволи Софи. — Това е само мостра. На баронеса дъо Шантий изпратихме жребец. Тя има прекрасни коне.

— Чудесно — не можа да се сдържи Джуди. — Наистина много мило.

Обърна се и излезе от кабинета на Софи.

А тя се замисли за миг, че нещо не е съвсем наред е това момиче. Може би работеше прекалено много. Но нямаше как иначе, поне засега. Бъдещето на „Дом Масо“ бе заложено на карта.

След бала... тогава щеше да даде на Джуди заслужена почивка.

* * *

Стиснала здраво брошката в ръка, Джуди изскочи от офис сградата. Погледна бегло момичето на рецепцията — невзрачна брюнетка — и му нареди да прехвърля всички обаждания за нея директно на Мари. След което се измъкна на улицата под ярките слънчеви лъчи. Тук бе свободна.

Извади слънчевите очила от чантата си и спокойно завъртя колана на жилетката си. Забеляза отражението си във витрината на отсрещната аптека — красив и строен силует и това ѝ подежда

окуражително; одобрителните погледи на жените по улицата я сгрываха също като топлите слънчеви лъчи.

Тръгна към левия бряг на реката и повика такси.

— Хотел „Крийон“ — каза тя. — Бързо!

Беше едва осем и трийсет. Софи бе дошла рано. С малко повече късмет плячката ѝ щеше все още да е там.

* * *

Хю Монфърт погледна графика си за деня. Госпожа Пърси му го бе изпратила по факса точно в седем. Бе му предложила и тя да дойде в Париж, но той не смяташе, че е нужно, поне засега. Трябваше да остане някой и в офиса в Лондон. А и бездруго, ако наистина се наложеше, можеше да я повика и тя да пристигне само след няколко часа.

Първата му среща за деня бе след двадесет минути. Екипът на отдел „Сливания и нови придобивки“, пристигнал направо от Бостън, нанасяше последни корекции в офертата му. Монфърт щеше да прегледа за последен път маркетинговата стратегия и след това „Дом Масо“ щеше да се превърне в тяхна играчка.

Всичко вървеше добре. Радваше се на чудесен апетит и бе поръчал богата френска закуска — кифлички, кафе, прекрасна пушена шунка, малки сиренца; струваше му се доста разточително да погълне толкова храна на закуска, но се наслади на всяка хапка. Хотелът разполагаше с отлична фитнес зала и басейн; още на зазоряване бе направил няколко дължини, след което бе потренирал на машината за гребане и бе завършил с няколко серии на тежести. Сега мускулите му бяха приятно загрети, а ендорфините от тренировката се смесваха с удоволствието от кафето и храната; както вероятно и от очакваната битка.

Все още имаше някои неизвестни променливи в уравнението, като например пълната липса на информация какво точно планира Софи Масо. Луи Метре бе ударил на стена; все трябваше да се случи някой ден. Но като се замислеше, май се притесняваше излишно. Акциите на „Дом Масо“ падаха катастрофално и по груби сметки на

мадам вдовицата ѝ оставаха по-малко от три месеца. Какво ли изобщо би могла да постигне за този срок?

Сега главната му грижа бе бързината. Трябваше да направи офертата си, преди ниските цени на акциите да привлекат вниманието на по-големи и по-алчни купувачи от „Мейбъри“ — „Фортунов“, „Тифани“ или може би някоя от големите американски вериги.

Отмести таблата със закуската и погледна през прозореца. Прекрасен ден; ясно небе, чист въздух. Хю пое дълбоко въздух. Усещаше миризмата на пляквата и гонитбата бе към края си.

Съзнателно си наложи да се зарадва. Предпочиташе да не мисли за празнотата, която почти сигурно го очакваше от другата страна на победата.

Телефонът звънна.

— Хю Монфърт.

— Добро утро, сър — обади се рецепционистката на безукорен английски. — Една млада дама е дошла да ви види. Казва се госпожица Джуди Дийн.

Джуди Дийн? Не си спомняше да има жени в екипа на Лоуъл Епстайн.

— Попитайте я от коя компания е — предпазливо се обади той.

— Разбира се, сър. — Последва кратка пауза. — Казва, че работи в „Дом Масо“.

„Виж ти, виж ти“, каза си Монфърт.

— Помолете я да се качи, моля — каза той. — И предайте на господата във втора заседателна зала, че съм бил задържан. Могат да започват и без мен.

— Разбира се, сър.

Почака минута-две, чу почукването на вратата и с искрено любопитство покани посетителката:

— Влезте.

Джуди си наложи да се успокои. Бе свалила слънчевите си очила в асансьора и отново бе проверила отражението си в огледалото. Нямаше защо да е нервна; сега играеше сериозна игра.

Монфърт щеше да ѝ е безкрайно благодарен. Трябваше да се постарее тази благодарност да се изрази и в долари.

Апартаментът му бе толкова разкошен, колкото бе очаквала. Отново се зарече, че ще бъде богата — с цената на всичко. И тя

трябваше да е в състояние да си позволява подобни луксозни хотели, да пътува в първа класа и да носи истински ценни бижута. Хората непрекъснато успяваха. Този мъж също бе постигнал успеха. Защо не и тя?

Бе застанал в другия край на стаята, фигурата му бе очертана на фона на светлия прозорец. При влизането на Джуди той направи крачка напред и протегна ръка.

— Здравейте. Аз съм Хю Монфърт.

— Джуди Дийн — представи се тя и гласът ѝ потрепери съвсем леко.

Мислено изруга. Този мъж бе толкова привлекателен. Огледа го от глава до пети и само за секунда оцени всичко у него — увереното му изражение на светски човек, тъмните очи и коса, невероятно мускулестото му тяло; Джуди, която бе запалена по фитнеса, съвсем ясно си представяйте как изглежда. Каза си, че е от онази рядка порода мъже, които са силни, но същевременно и много бързи. Предварително бе проучила Монфърт. Служил е в британските военни части и е награден с орден за храброст след кризата за Фолкландските острови. Добре скроеният костюм и ризата с вратовръзка не можеха да скрият нито за миг онова, което беше под тях — един неукротим мъжкар; истински хищник.

Усети, че ѝ е трудно да се овладее. Завладяха я чувства, които смяташе за угаснали след изчезването на Пиер. Изчерви се от смущение, когато усети как топлите мамещи пипала на желанието се промъкват дълбоко в нея, напират към гърдите и слабините ѝ. Сведе поглед и едва тогава стисна ръката му.

Ръкостискането му бе силно и стегнато; но тя все пак усещаше, че ръката му е отпусната, че ако поиска, може като нищо да смачка нейната.

Устата ѝ пресъхна. За пръв път през този ден изпита вина. Хю Монфърт бе толкова по-привлекателен дори и от Пиер. Пиер бе властен... безскрупулен, да; изключителна фигура в бизнеса. Но Монфърт — Монфърт сега, сравнен с Пиер някога, — би го затъмнил без каквото и да било усилие.

Сепна се и рязко си напомни, че трябва да се овладее.

— Заповядайте, седнете, госпожице Дийн.

Покани я в дневната на апартамента и Джуди внимателно се настани в едно от креслата. Пръстите ѝ се свиха около щатното листо и го стиснаха здраво.

— Официално ли сте тук?

Джуди поклати глава безмълвно. С истинско удоволствие отбеляза, че Хю Монфърт също харесва жената насреща си. Очите му обхождаха тялото ѝ, бавно, наслаждаваха се на дългите крака, на стегнатите ѝ, добре оформени прасци; погледът му се задържа за миг върху гърдите ѝ — не толкова дълго, че да е неприлично, но достатъчно тя да го забележи — после продължи към линията на раменете и шията ѝ, преди да се прикове в очите ѝ.

Тя се почувства замаяна от страст. Прекара език по устните си.

— Неофициално — едва успя да отвърне. — Съвсем неофициално.

Той разтвори ръце и се облегна в креслото си.

— Цял съм в слух.

Жената бе възбудена. Това бе очевидно. Хю бе свикнал жените да флиртуват с него и да въздишат подире му, но тази насреща му бе толкова възбудена, че направо можеше да го усети с носа си. Беше се изчервила, зениците ѝ леко се бяха разширили. Бе малко прекалено мускулеста за неговия вкус, но несъмнено красива и Монфърт я намираше за очарователно податлива на чара му.

Желанието ѝ бе съвсем явно. Той не харесваше къса коса и дълги нокти, но спонтанното ѝ страстно желание, което тя се мъчеше да приглуши, бе доста въздействащо; развълнува тялото му и трябваше да си напомни, че има строги правила. Никакви жени, освен проститутки. Дори и това бе достатъчно унижително и пагубно за душата му. Никога не би могъл да обича отново, а не желаше да понася напрежението на една привидна връзка.

Би му харесало да хвърли това момиче в леглото си и да му даде онова, което явно толкова силно желаше. Но после...

Не.

— Имам информация за „Дом Масо“ — смело започна Джуди. — Можете да я използвате за офертата си за превземане на компанията. Разходи... натрупани огромни загуби. Акционерите направо ще побеснеят. Щом чуят всичко това, със сигурност ще ви подкрепят.

— А в замяна на това, госпожице Дийн, вие искате...

В тона му имаше известна хладина, която не ѝ допаднаше, и Джуди дръзко вирна брадичка.

— Един милион евро.

— Един милион евро — повтори бавно Монфърт. — Ами ако реша, че онова, което ще ми кажете, не струва толкова?

— Няма да решите — уверено заяви тя.

— И какво ще правите с тези пари?

Джуди категорично желяеше Монфърт. Нямаше нужда да мисли много по въпроса. Искаше го, копнееше за него. Бяха в хотелска стая. Начинът, по който я бе погледнал...

Вдигна ръка и грациозно я отпусна върху шията си, след което демонстративно разкопча горното копче на роклята си.

— Мисля, че това е лично моя работа, господин Монфърт — отвърна тя и протегна крак, така че да му покаже по-добре бедрото си и да му позволи да зърне крайчеца на жантиера.

Очите му проблеснаха.

— Разбирам, че не сте съвсем щастлива в „Дом Масо“.

— Тази компания е пълно недоразумение — кимна Джуди. — Бих се радвала да работя за вас.

Представи си тази великолепна възможност; един друг Пиер — по-хубав, по-мъжествен и неженен. В мислите ѝ нахлуха всевъзможни горещи сексуални сцени. Щеше да бъде както когато Пиер я бе повикал за първи път. Секс в кабинета му. Секс в нейния кабинет. В асансьора. По цял ден бе усещала силата на бедрата си, на женствеността си. Не беше като сега, когато бе толкова студена и пресъхнала. Хю Монфърт можеше да я събуди отново.

— А не за Софи Масо? — попита той.

С внезапно избликнала страст Джуди изрече:

— Мразя тази проклета кучка.

Монфърт погледна тънката кафява папка в ръцете ѝ и изящното златно листо, което стискаше здраво. Знаеше, че има нещо; последното парче от пъзела. Много искаше да го получи. Също както искаше да повдигне изкусителната ѝ рокля високо над бедрата ѝ и да я обладае. Веднага. И може би не само веднъж...

Изправи се.

— Благодаря ви за вниманието, госпожице Дийн — с хладна учтивост произнесе той. — Но не ме интересува.

Джуди остана на мястото си.

— Моля?

Бедрото ѝ бе разголено. Тя се изчерви, но този път от гняв и бързо го покри.

— Това бе намек да си тръгнете — каза Монфърт.

Тя се изправи с пламнали страни.

— Но вие се нуждаете от това, за да победите.

— Не — отвърна Хю. — Не се нуждая. Аз уважавам мадам Масо. И възнамерявам да я победя по напълно достоен начин.

— Все пак — рязко отвърна Джуди — вие приехте да се срещнете с мен, господин Монфърт. Значи не сте чак толкова чист и почтен.

Той се усмихна и леко наклони глава.

— Приемам заслужения упрек.

Джуди тръгна към вратата и се приближи до него. Тялото ѝ бе все така възбудено и бе сигурна, че и с него е така.

Застана нарочно толкова близо, че да му позволи да види извивките на гърдите ѝ под разкопчаното копче на деколтето.

— Сигурен ли сте, че няма да промените мнението си? — измърка тя.

Той се усмихна.

— Напълно сигурен. Позволете ми.

Монфърт се пресегна и закопча копчето на роклята ѝ. После отвори вратата на апартамента си.

— Тръгвайте си, госпожице Дийн — каза меко. — Не ме карайте да викам охраната.

Джуди се сепна. После у нея се надигна гняв и такова чувство на унижение, които я накараха да се изпоти и я замаяха напълно. Гърлото ѝ бе прекалено свито, за да проговори, та дори и само за да го наругае. Стисна папката си и излезе на бегот от апартамента.

Монфърт затвори тежката врата зад нея и докато крачеше гневно към асансьора, тя го чу. Смееше се.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Хю погледна журналистката с погнуса. Седяха в конферентната зала на „Крийон“ и тя бе шестият репортер, на когото даваше интервю днес. Необходимо зло; офертата им „Мейбъри“ бе огласена и от финансовия маркетинг настояваха лично той да се обърне към акционерите.

— Вие сте истинска звезда — уверяваше го Миси Кауфман, кльощава американка. — Бизнес страниците са толкова скучни. Редакторите направо биха убили човек, стига да могат да украсят колонките си с някого като вас. Английски благородник, вдовец, герой от войната...

Хю вдигна ръка.

— Нито дума за жена ми. Нито за миналото ми.

— Но това е толкова романтично, Хю...

Той я изгледа студено.

— Казах — нищо! — Тонът му бе категоричен. — Това е условието, при което бих се съгласил на интервю. Ако биографията ми в бизнес средите може да привлече вниманието на пресата, тогава можете да се позовете на нея.

Миси въздъхна.

— Мога ли поне да пиша за наградите „Оскар“?

— Разбира се — отвърна той, благодарен, че опасността е отминала.

Денят наистина бе доста изморителен. Репортер след репортер му бяха задавали едни и същи въпроси.

Това момиче, слава богу, бе последно. Аманда Файф от „Файненшъл таймс“. Пухкава на вид, но строга и настойчива.

— Що се отнася до нас, става дума единствено за цената на акциите.

— Да, но не бихте ли се съгласили, че определени семейства не бива да се отнасят към компаниите, в които имат дял, сякаш са лични игри за забавление?

— Естествено.

— Съпругът ѝ може и да е основател на фирмата, но Софи Масо няма никакъв опит в бизнеса — присви устни Аманда. — Била е просто домакиня, която се грижи за дома и прислугата и посреща гости.

— Ще трябва да се обърнете към нея по този въпрос.

— Откакто тя е начело на компанията, акциите са изгубили една трета от стойността си. И продължават да падат.

— Затова се надяваме, че акционерите ще гласуват в подкрепа на офертата на „Мейбъри“.

— Смятате ли, че само защото контролира голяма част от акциите, тя има право да прави каквото си поиска с компанията?

— Разбира се, че не.

— Уволнила е стотици служители по целия свят. Ликвидирала е цял отдел, без дори да потърси купувач. Какво мислите за това?

Истината е, че той го смяташе за отлична идея; направо гениална.

— Мисля, че акционерите ще имат възможността много скоро да изразят недоволството си, като гласуват в подкрепа на „Мейбъри“.

— На вас, разбира се, подобни действия не са ви чужди. Когато стартирахте в „Мейбъри“, без никакви колебания, нито пък терзания също уволнихте стотици хора.

— Естествено, че имах терзания, но промените бяха неотложни. — Хю не можеше да издържи и минута повече. — Опасявам се, че времето ни изтече, госпожице Файф.

Стана и ѝ протегна ръка.

— Госпожа Файф — заядливо се обади тя.

— Госпожо Файф — съгласи се той.

Тя му се усмихна.

— Не се притеснявайте. Налага се да бъдем твърди по време на интервю. Но като цяло статията ще бъде позитивна.

— Радвам се да го чуя.

— Акционерите нямат търпение да се отърват от Софи Масо... според всичко онова, което чувам. Разглезена глупачка — изрече с презрение тя. — Хората са вложили спестяванията си в тази компания. Но тя е прекалено богата, за да се интересува от подобно нещо.

— Не знаем дали е така.

— Естествено, че знаем. Когато някой си седи мирно и кротко цели десет години, а после се появява и разрушава изграденото с труд, няма какво повече да знаем. Е, със сигурност ще си отиде след три месеца. — Журналистката му кимна. — Беше ми приятно да се запознаем — каза на раздяла и за щастие излезе от залата.

Той изчака пет минути, за да е сигурен, че няма да се натъкне на нея във фойето, и после също излезе от хотела. Денят бе необичайно хладен, мъглив и с определена острота във въздуха, аномалия за горещото парижко лято; Хю нямаше нищо против студения вятър. Искаше да се поразходи и да прочисти мислите си.

Наистина ли Софи Масо бе разглезена глупачка?

Съдейки по документите, май всичко го потвърждаваше. Но въпреки всичко той не го вярваше. Заради онази единствена изненадваща среща на благотворителната гала вечер.

Всъщност често си бе спомнял за случая. Ненадминатата елегантност на гарвановочерната ѝ бална рокля и бляскавите диаманти във формата на сълза край ушите ѝ. Беше зашеметяваща. И привлекателна по най-опасния начин — не само с външността си. Лицето ѝ бе доста красиво по обичайните критерии, но съвсем не изключително. Очарованието на Софи Масо се криеше в нейната елегантност, стил и още повече в личното ѝ достойнство.

Жените предизвикваха у Хю Монфърт притеснение, задоволство, възбуда и все неща от този род; не му се случваше често да го накарат да се почувства унижен. Но Софи му бе направила рязка забележка за арогантността му. Не можеше да не ѝ се възхити заради това.

Вървеше под лекия дъждец; сивите облаци почти се сливаха с облицованите със сив камък фасади на града.

Беше само една кратка среща с тази жена, нищо повече. И все пак се интересувахе от нея. Софи Масо бе загадка. Поведението ѝ онази вечер, излъчването ѝ... някак не пасваха на фактите.

Бе стигнал до левия бряг на Сена и осъзна, че върви към улица „Фобур“ и представителния магазин на „Масо“. Бяха го осведомили накратко: магазините били подложени на тотална промяна в интериора и клиентите леко се увеличили; въпреки че не било нещо, което да ги разтревожи сериозно.

Но все пак искаше да види сам.

* * *

Отвън имаше портиер с тъмносиня униформа и старомодна фуражка, който любезно му отвори вратата.

— Добро утро, сър.

— Добро утро.

Хю кимна. Това бе първата промяна, която одобряваше. Отбелязваше всичко: безукорно чистата и изгладена униформа на човека, учтивите му обноски; блестящия месингов обков на новите стъклени врати и значителната им тежест, докато гледаше как се отварят — явно имаше шумоизолация. Оказа се прав, защото, когато вратата се затвори зад гърба му, изведнъж целият шум от улицата — минувачи и коли, сякаш по магия изчезна.

Озърна се наоколо и моментално се впечатли.

Монфърт бе посетил няколко магазина на „Масо“ преди година. Този нямаше нищо общо с тях. Целият бе пълен с цветя — ароматни каскади в пастелни тонове; всъщност не изобщо цветя, а само рози. Възхити се на полирания дървен под, на новите витрини, на тъмносиньото кадифе и осветлението, на служителите; всичко излъчваше богатство и женствено очарование.

— Добро утро, сър.

Млада жена в розов костюм на „Шанел“ тъкмо се бе появила безшумно до него. Не беше голяма красавица, но както Хю забеляза, бе с изключително добре поддържана външност. Имаше малка златна брошка — чисто злато — табелка с името ѝ, изписано с релефни букви „Клодет Широн“. Монфърт искрено се възхити. Служителите бяха облечени в „Шанел“, а служебните табелки с имената им бяха истински бижута — двадесет и четири каратови.

— Мога ли да ви помогна с нещо тази сутрин?

— Мисля само да разгледам — отвърна Монфърт.

В магазина вече имаше още десетина клиенти; четирима само разглеждаха, а другите тъкмо приключваха с покупките си. Забеляза също опаковъчната хартия и панделките. Достолепна възрастна дама, която току-що бе платила за избора си, се приближи и той забеляза, че торбичката с покупката е от бледорозов сатен, щампиран със златното лого на „Масо“.

— Чудесно, сър. Моля, повикайте ме, ако имате някакви въпроси. Госпожица Широн му се усмихна и се отдалечи безшумно.

Въпроси? Имаше стотици. Кой бе свързан със създаването на този великолепен имидж? Би искал веднага да наеме фирмата. А за офертата му бе по-важно да разбере и колко е струвало всичко това.

Доближи една от стъклените витрини, в която бяха изложени няколко огърлици. За разлика от продуктите на неговата марка, тук нямаше серийни бижута; всяко бижу бе уникална изработка. Нямаше и етикети с цени.

Дали това не бе лудост? Безметежно харчене на пари по прищявка на „една разглежена глупачка“, както се бе изразила журналистката? Може би Софи Масо просто задоволяваше страстта си към интериорния дизайн с чужди пари?

Наведе се да разгледа отблизо бижутата.

Бяха групирани по стил. Най-близката до него витрина предлагаше дръзки цветове и стилове, докато съседната, която бе на няколко стъпки от него, проблясваше в по-дискретните тонове на сребро и лунен камък; опали, платина, перли и циркони.

Тези модели бяха по-съвременни. Хю ги разгледа с възхищението на ценител и познавач. Леко му напомняха за произведенията на Джийн Шлумбергер, големия майстор на двадесети век; яркозелени цаворити, комбинирани с виолетов танзанит; жълти сапфири и изумрудите; коралови нишки, свързани с диаманти и риолит в огърлица, която напомняше за океанското дъно. Имаше много блясък и лукс, но ненатрапчив лукс; цветовете контрастираха, но не си противоречаха взаимно. Пожела да има всяко от тези бижута. Жалко, че нямаше до себе си жена, на която да ги подари. Веднага прецени, че жълтите сапфири и изумрудите биха подхождали прекрасно на Джорджи; носеха толкова пролетно настроение, също като нарцисите, показно красиви, но с известно пренебрежение към догмите, което бе знак за добър вкус.

Отиде към другия край на залата. Брошки. Те бяха като Пепеляшка за съвременното бижутерско изкуство; много малко модни къщи вече правеха хубави брошки. Младите клиентки просто не ги носеха.

Но „Масо“ явно не се интересуваше от по-младите.

Един бърз поглед го увери, че тук има повече брошки, отколкото каквито и да било други бижута. И то какви брошки: животни, цветя, плочки, геометрични форми; по нещо за всеки вкус, макар и не за всеки джоб, както забеляза. Монфърт се възхити на изобретателния вкус на дизайнера — аквамарин, перидот и диаманти в стил ар деко; сюрреалистична комбинация между слонова кост и жълт берил; розов топаз, малки перлички и гранат върху една роза; лунни камъни с акценти от аметист; звездата на Давид, изработена с котешко око и рубини, много необичайна комбинация; зелен турмалин, шлифован като брилянт, обкръжен от хризопраз и тюркоаз, обкован в черно злато.

Почувства се привилегирован, даже окрилен, че може да види подобни произведения да се продават. Такива съкровища определено принадлежаха на някой музей.

Имаше една класическа брошка във формата на пауново перо в средата на витрината. Монфърт кимна доволен: тази далеч не бе направена от някой проходящ в бижутерийното изкуство майстор. Знаеше, че би трябвало да запази посещението си в тайна, да не се набива на очи. Но не можа да се сдържи. Вдигна очи и потърси с поглед момичето, което го бе посрещнало.

То стоеше до един щанд и мигновено улови жеста му. Бързо се приближи с леко потракване на токчетата си по дървения под.

— Какво можете да ми кажете за тази брошка? — попита Монфърт и я посочи.

— Имате отлично око, мосю. Това е изработено от един от дизайнерите ни в чест на брошката перо на „Тифани“, в която е вграден диамантът „Брънсуик“ и която е била представена на изложението през хиляда осемстотин седемдесет и шеста година в Америка.

— Голямото изложение във Филадельфия.

Тя се усмихна.

— Познавате добре историята, мосю.

— Но това не е жълт диамант — отбеляза Монфърт и кимна към прелестния искрящ скъпоценен камък в центъра на перото.

— Не, мосю. — Момичето замълча, тъй като бе ясно, че господинът би искал сам да отгатне.

— Няма дълбочината на жълт сапфир. Но не е и берил. Мисля, че е много чист цитрин с необичаен лимонов оттенък.

Клодет наклони леко глава.

— Господинът е напълно прав. Затова пък по-малките камъни, които очертават диамантите наоколо, са жълти сапфири.

Хю въздъхна от удоволствие.

— Великолепна е.

— Интересува ли ви закупуването на бижутото?

— Определено — каза той.

Нямаше представа защо, освен че бе изключително красиво и искаше да го има.

— Цената му е деветдесет и пет хиляди евро.

— Скъпо — отбеляза той.

— Да, мосю. Но уникално. — Клодет се усмихна. — Използвани са над шестстотин камъка — точно както при оригинала. За разлика от оригиналното бижу обаче, тук дизайнерът е използвал и други цветове, освен жълто; сапфири, изумруди, рубини, императорски топаз и перидот, както и бели диаманти, които оформят голяма част от бижутото. Това според мен изтъква качеството му на изделие, което отдава почит на оригинала, а не е обикновено копие.

Хю кимна.

— Ако стилът ви допада, мосю, мога да ви покажа други, по-малки модели, които да отговарят на вкуса ви и които са под петнадесет хиляди.

— Не, точно тази ми харесва. Опаковайте ми я, ако обичате.

— Разбира се, мосю.

На лицето ѝ не се изписа удивление, че господинът прави толкова скъпа покупка. Внимателно извади брошката от витрината и я занесе до щанда, където друг също толкова добре облечен служител — този път мъж — ловко я опакова в мека като коприна хартия и синя панделка, след което я постави в розова кутийка за бижута. Брошката проблясваше върху сатена и Хю доволен си каза, че вероятно е най-красивото нещо, което притежава.

Написа чек, който госпожица Широн прие, без да погледне.

— Много благодаря, мосю Монфърт — каза тя.

Той сепнато вдигна глава. Дори не бе погледнала написаното от него, което означаваше, че го познава. Внезапно осъзна, че романтичният му импулс бе доста глупава постъпка. Пресата много

щеше да хареса историята. Човекът, който се опитва да изкупи акциите на „Масо“...

— Госпожице... — подхвана той.

— Всичко е наред, мосю — тихо го увери тя. — В „Дом Масо“ съблюдаваме абсолютна поверителност относно клиентите си. Всички клиенти. Без изключение.

— Благодаря ви, госпожице Широн. — Хю се поколеба. — Ако мнението ми има някакво значение за вас, трябва да ви кажа, че днес останах силно впечатлен.

Тя леко кимна с глава.

— Господинът е много любезен, но вероятно е добре да отправите комплиментите към отговорното лице.

— И кое е то?

— Мадам Масо, разбира се — каза тя.

* * *

Отби се за обяд в малко кафене, закътано в странична уличка. Не беше от заведенията с лъскава фасада и менюто на витрината бе само на френски. Хю правилно предположи, че ще получи превъзходна храна. Поръча вино, половин кана наливно червено вино от домашната изба — със земен аромат и много приятно — а после патица с портокалов сос и пържени тиквички, а за десерт — ябълков сладкиш. Всичко бе изключително вкусно; месото бе крехко и сочно, но същевременно хрупкаво препечено откъм коричката, зеленчуците бяха съвсем пресни, а сладкишът — лек, ухаещ на масло, без да е прекалено сладък. Мястото бе пълно с хора, но Хю нямаше нищо против. Храната го очарова, а и бездруго искаше да е сам.

Госпожица Широн се бе погрижила за доставката на брошката в хотела му с инструкции да бъде прибрана в сейфа. Монфърт не се притесняваше, че някой може да го ограби на улицата; бяха се опитвали на два пъти досега — веднъж в Ийст Енд в Лондон и веднъж в един опасен квартал на Лос Анджелис — и двамата му нападатели си бяха тръгнали със счупени кости и разбити носове. Но знаеше, че днес е разсеян, и не искаше да се притеснява, че може да я забрави някъде.

Повтори си наум, че всичко върви по вода. Отзивите в пресата, реакцията на акционерите. Сякаш всичко идваше на мястото си. Каквато и информация да му предлагаше сексапилната американка, не мислеше, че ще му е нужна.

Трябваше само да изчака акционерното събрание и „Масо“ щеше да бъде в ръцете му.

А след това... какво след това?

Предпочете да не се замисля над отговора на този въпрос. Отпи последна глътка от чудесното домашно вино, после повика сервитьора и помоли за чаша кафе и сметката. Мъжът веднага му донесе черно кафе, също много хубаво — прясно сварено и ароматно, а не престоляло в кана, както напоследък предлагаша кафето в много от големите ресторанти. Сметката бе смешно малка; Хю остави бакшиш, равен на половината сметка.

Излезе на улицата, като едва се измъкна от разточителните благодарности на сервитьора. Тъкмо минаваше такси, което намали ход заради тясната улица, и Хю го спря.

— Добър ден — поздрави той. — Улица „Трико“, ако обичате.

Вярваше на инстинктите си, а в момента те му подсказваха да се срещне със Софи Масо.

Софи вдигна телефона. Новата ѝ секретарка я търсеше. Селин се бе оказала безкрайно благодарна и усърдна служителка, която не проявява капризи. Софи бе доволна от нея; не бе имало повторен инцидент след непочтителния ѝ жест спрямо Джуди Дийн.

— Да, Селин?

— Мадам... — Гласът на секретарката бе притеснен. — Мадам, дошъл е да ви види един човек. Но не знам дали вие бихте искали да се срещнете с него.

— Има ли уговорена среща?

Да не би да бе забравила за някоя среща с хер Брант? Или някого от експертите по скъпоценни камъни?

— Не, мадам. Тук е... господин Хю Монфърт.

Софи подскочи на стола си.

— Задръж малко, Селин.

Монфърт? Какво да прави сега? Беше проява на арогантност, невероятна наглост от негова страна да се появи в офиса ѝ и да очаква

да го приеме веднага. Може би трябваше да нареди на Селин да извика охраната и да го изхвърли на улицата.

Не, естествено, че не можеше така. Трябваше да го приеме. Иначе би могъл да проглуши пресата. Щяха да последват нови злостни писания, от онези, които Джуди явно не можеше да спре.

На бюрото ѝ имаше табличка с писма. Отговори на поканите за бала. Засега имаха само един отказ, от херцогиня дьо Невер, която бе попитала не е ли възможно вместо нея да дойде дъщеря ѝ. Софи се замисли дали да не ги скрие някъде. Балът в крайна сметка бе нейното тайно оръжие.

Но отново се отказа. Това не бе в стила на „Масо“, стил, който се мъчеше да наложи.

— Покани го да влезе — каза тя в телефонната слушалка.

Докато чакаше, отиде до огледалото; старинна вещ, в което можеше да се огледа в цял ръст, чудесно запазено, от деветнадесети век, донесе го от замъка. За нея винаги бе много важно да оставя добро впечатление, защото Пиер го бе искал. А сега то бе много важно и за бизнеса.

Каза си, че все още изглежда добре. Днес бе с костюм на „Роберто Кавали“ — вталено сако и леко разкроена пола с плохи, допълнен с копринена риза на „Прада“ в метално сиво; носеше и колие с висулка на „Масо“ в стила на австро-унгарската империя — сини като метличина сапфири и розови асиметрични перли, обковани с филигранно злато. Беше пищно бижу с определени елементи на ислямско влияние, затова го бе допълнила с обеци от семпли златни топчета и не носеше никакви други бижута, освен венчалната си халка.

За пръв път бе дошла на работа със свободно пусната коса. Изглеждаше някак секси и това ѝ допаднаше. С времето бе започнала да се чувства малко по-дръзка; бе изоставила затворените обувки на нисък ток и сега експериментираше с високи и тънки токчета, които променяха походката ѝ и караха да се чувства по-млада и по-самоуверена. Налагаше се сама да се справя. Нямахше го Грегоар Лазар, към кого да се обърне за помощ.

— Влез — извика тя, когато на вратата се почука.

Монфърт влезе и леко се поклони.

— Би трябвало първо да се обадя — започна той. — Много мило от ваша страна, че ме приехте без предизвестие.

— Заповядайте, седнете — покани го Софи и сама зае мястото си, решена да не губи време в празни любезности.

Огледа го преценяващо. Хю Монфърт бе точно такъв, какъвто го помнеше: самоуверен, красив — всъщност невероятно красив. Но не в традиционния захаросан вид. Лицето му бе мъжествено загрубяло и изглеждаше уморено; беше със стегнато мускулесто тяло, движенията му бяха прецизни и контролирани, което мнозина смятаха за изнервящо. Включително и тя.

Въпреки това признаваше, че изглежда много привлекателен. Ако човек си пада по по-грубия тип мъже. Софи никога досега не бе харесвала такива. Широката силна челюст и мускулестите ръце ѝ напомняха за баща ѝ, който бе грубиян; вярно, никога не я бе удрял, но това не бе единственият начин да държиш някого в подчинение.

Пиер Масо и Грегوار Лазар бяха съвсем различни. Високи, слаби, много взискателни към облеклото си, с класически черти — някак успокояващи на вид.

Хю Монфърт не ѝ действаше успокояващо. Изглеждаше по-скоро опасен. Софи усети далечната тръпка на мъжкото привличане, но се опита да не обръща внимание.

Бе излизала само с един мъж след Пиер и преживяването бе истинска катастрофа. Спасяването на „Масо“ бе неин дълг. Нещо повече от това — бе се превърнало в целта на живота ѝ.

Едно физическо привличане — макар и много силно — към мъжа, който искаше да съсипе компанията... не, повтори си мислено тя, беше напълно недопустимо.

— Госпожо Масо...

— Мадам. Съпругът ми беше французин и аз почитам паметта му — твърдо заяви Софи. Постара се да звучи убедително.

— Мадам Масо. — Той леко наклони глава. — Днес посетих представителния ви магазин на улица „Фобур“.

Тя не каза нищо. Нека той води разговора.

— Позволете ми да отбележа, че промяната на интериора е забележителна. Дизайнът е отличен, осветлението, витрините — всичко е превъзходно.

— Радвам се, че ви е харесало — отвърна хладно.

— Всъщност бях там като клиент на „Дом Масо“.

В очите ѝ проблесна интерес.

— И какво си купихте?

— Брошка с формата на пауново перо, изработена в чест на оригинала на „Тифани“.

Тя кимна.

— Знам тази брошка. Много красиво бижу; имате добър вкус. Но пък и всичките ни модели са много красиви — добави убедено тя.

— Така е. Но, мадам Масо, бижутата са уникати, а цените им са астрономически. Не може да се печелят много пари от сектора на висшата мода. Мога ли да споделя мнението си?

— Явно никога не се колебаете да го сторите.

Той се усмихна широко.

— Вероятно е така. Позволете ми да отбележа, че модните къщи, в това число и бижутерийните, реализират по-голямата част от печалбата си, почти цялата, като всъщност продават по-евтини неща на масовия клиент. Моделите уникати винаги са носели загуби. „Шанел“ печели пари от парфюмите си...

— „Дом Масо“ не продава на масовия клиент, господин Монфърт. Нито възнамеряваме да го правим в бъдеще. Нашите бижута ще останат уникати. И ще бъдем печеливши. Въпреки че нищо не ни ограничава да навлезем в сектора с парфюмите например, в бъдеще. Засега възнамерявам да реструктурирам компанията и да се фокусираме върху основните си клиенти. Това ще донесе по-голяма стойност на акциите на акционерите ни от вашата евтина оферта.

Хю се облегна на стола изненадан. Не беше права естествено, но кратката ѝ реч показваше поне основно разбиране за бизнеса.

Замисли се, докато я гледаше как седи с идеално изпънат гръб, облечена в черно и перленосиво, със зашеметяващата и екстравагантна висулка на колието си — излъчваща лично достойнство, макар да бе настръхнала от враждебност. Прецени, че тя вероятно е най-привлекателната жена, която някога е виждал.

Обзе го чувство на гняв и вина от собственото му предателство. Джорджи. Джорджи бе най-красивата жена. Щеше да я обича до смъртта си. Нямахше място за никоя друга.

— Нямате време за това. Разполагате само с няколко месеца. — Говореше отсечено. — Времето не е достатъчно да убедите акционерите си. След толкова години на лошо управление.

— Ще видим — тайнствено отвърна тя.

Това го ядоса. Продължи настъпателно:

— Разбирам, че искате да запазите империята на съпруга си. И намирам смяната на облика на „Масо“ за много находчива идея. Затова съм тук и искам да ви направя предложение.

— Слушам — каза Софи.

— Ако подкрепите офертата на „Мейбъри“ за акциите, ние ще се откажем от плановете си да закрием „Масо“. Възнамерявахме просто да поемем магазините ви и да използваме доставчиците ви на суровини и материали. Но след онова, което видях, аз съм готов да гарантирам оцеляването на името „Масо“ поне за пет години напред като подразделение на бижутата на „Мейбъри“. Може би като нашата марка за висша мода. „Масо“ ще има отделен кът във всеки магазин на „Мейбъри“, където ще се продават само избрани модели. Ще продължим да работим с вашите талантиви дизайнери. И бих могъл да намеря място за вас, лично за вас, в областта на дизайна и интериора на световната ни верига магазини. Така семейството ви ще продължи да е обвързано с марката „Масо“.

Монфърт се облегна назад.

— Добре — отвърна Софи. — Нека ви направя контрапредложение, господин Монфърт.

Той разпери ръце.

— Не мисля, че мога да ви предложа по-добри условия, мадам Масо...

— Аз ще купя „Мейбъри“ — започна Софи. — Сигурна съм, че ще мога да осигуря финансиране за подобна оферта след успешното ни ново начало. Ще превърна „Мейбъри“ в нашата нова марка за млади клиенти, защото смятам, че компанията ви е високо надценявана. Тя следва последната мода, а тенденциите се менят бързо. Но „Мейбъри“ може да ни осигури разработена мрежа за бъдещото ни навлизане в сектора на по-евтините бижута от ниския клас или някои масово произвеждани серии бижута, които може да решим да произвеждаме под име, различно от „Масо“. — Усмихна се бодро. — Би било добре да приемете предложението ми още сега. След като се провалите с офертата си пред акционерното ни събрание, вашата репутация и цената на акциите ви ще пострадат. Такава е психологията на пазара, нали разбирате.

Хю се засмя.

— Много сте смела, мадам. Възхищавам се на духа ви.

— Благодаря.

Той се изправи.

— Благодаря ви за отделеното време.

Софи кимна; великолепната висулка на шията ѝ проблесна върху топлатата ѝ кожа. Той забеляза деликатните бръчици около очите ѝ и това много му хареса. Не бе някое зелено и неопитно девойче без грам собствено мнение и без опит в живота. За него тя бе истинско възплъщение на елегантността и дързостта.

Поспря на вратата.

— Искам да ми повярвате, че дойдох днес тук, защото бях силно впечатлен. И защото се възхищавам на онова, което се опитвате да постигнете. Истината е, че след като превземем тази компания, аз мога да правя каквото си поискам с нея, включително и да запазя марката „Масо“, както ви казах преди малко. Но исках да предложа нещо и на вас, лично.

— И аз ви благодаря за любезността — отвърна Софи и най-сетне го дари с лека усмивка. — Но мисля, ще се убедите, че и сами можем да се погрижим за себе си.

Отвори чекмеджето на бюрото си и извади оттам плик; покана за бала с празно място за името. Имаше тридесет такива, за всеки случай, за допълнителни гости или служители, които биха искали да присъстват.

Софи отвори писалката си „Монблан“ и внимателно написа името на Монфърт. Той забеляза, че го попълни съвсем правилно: „почитаемият Хю Монфърт“ бе написано с красив почерк.

— Какво е това? — попита.

— Ако сте свободен, в петък организираме скромно парти. В представителния магазин на улица „Фобур“. — Софи се усмихна. — Мисля, че може да ви изненадаме.

Той взе плика.

— Непременно ще дойда — каза Хю. — И благодаря, че ме приехте.

Софи му подаде ръка за довиждане.

— Ще помоля Селин да ви изпрати.

Вътрешно си каза, че бе сторила повече от достатъчно. И тя можеше да прави великодушни жестове, въпреки че Хю Монфърт бе

неин враг, отколешен враг на съпруга ѝ и на сина ѝ. Софи нямаше намерение да позволи на някакво мимолетно увлечение да заличи този факт.

Грегоар Лазар бе последната ѝ подобна грешка.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Том кимна едва-едва.

— А това са Селест дьо Фортюни и сестра й Марго.

Още две румени девойки с тънки устни. Въздъхна вътрешно.

— Както знаеш, скъпи, те са дъщери на маркиз Дьо Фортюни — настояваше баба му.

— Познавам маркиза — призна Том.

Бяха се срещали няколко пъти по време на постоянните вечерни партита, които майка му организираше в замъка. Дьо Фортюни бе глупак с червендалесто лице — в резултат на прекалено усърдното опитване на продукцията от собствените му лозя, а и дъщерите му не изглеждаха по-интересни.

— А това е Луиз Татен.

— Очарован съм — каза Том и целуна ръката й.

Луиз бе малко по-хубава. Имаше червена коса и донякъде му напомни за Флора.

— И нейният кавалер Жорж, по-малкия син на мосю Грек, министърът на финансите.

— Добре дошли — успя да поздрави Том.

Обаче малко по-хубавките вече бяха заети, което не бе никаква изненада. Господи! Колко запознанства от този род го мякаха още? Партитата и приемите на баба му, непрекъснато представяне на все нови и нови хора започваше да му дотяга. Тази вечер бе най-зле; петдесет от най-близките й приятели и техните деца бяха поканени в наетия апартамент, бяха ангажирани най-добрите кетърингови фирми, не бе спестено никакво усилие. Голяма част от по-възрастните си бяха тръгнали след обилната вечеря. Дори и на Том му бе харесала; беше истинска тръпка най-накрая да седне начело на собствената си маса — дълга маса с гости — докато баба му седеше на почетното място на втората маса. Доставчиците се бяха погрижили да я донесат, застлаха я с най-фин лен, сложиха кристални чаши и сребърни прибори, украсила я с вази, пълни с лилии и орхидеи, допълниха ефекта с восъчни свещи

и след това сервираха ястия, които бяха направо великолепни. Ако трябваше да бъде честен пред себе си, на Том му бе харесало да приеме като свои гости всички тези херцози и барони; бе се насладил на изобилието на скъпото шампанско от добра реколта, на хайвера и останалите предястия, на пюрето от коприва и нормандските сирена, на маслото с трюфели и на крехката и сочна печена гъска. Всичко бе много френско и много изискано; знак за уважение към баща му. Баба му бе в разкошна сатенена рокля на „Живанши“ в сиво-зелено и окичена с изумруди и диаманти на „Масо“.

Единственият английски детайл във вечерята бе добавен по негово настояване — шоколадови бонбони от „Карбонел и Уокър“. Похубави просто не можеха да се намерят нито в Париж, нито в Брюксел, а Том, противно на пуризма на баба си, държеше да има най-доброто. Френското, естествено, обикновено бе най-доброто. Но понякога и англичаните правеха хубави неща. Като например шоколадови бонбони. И жени.

И сега, след като по-възрастните си бяха тръгнали, баба му се бе заела да го запознава с цяла редица безлични девойки от доброто общество. Не му помагаше дори и ако си ги представеше без дрехи.

— Прекрасно парти — каза Луиз Татен.

Том отново се поклонил леко.

— Надявам се, че сте се забавлявали. Много се радвам, че се запознахме, Жорж. Бихте ли ме извинили за миг?

Престори се, че не забелязва хапливия поглед на Катрин и избяга в другия край на стаята. Какъв смисъл имаше всичко това? Имената влизаха през едното му ухо и излизаха през другото. Вече се бе появил в обществото — бе постигнал целта си; новият Масо беше тук, истинският наследник на Масо, за да поеме контрола. Баба му бе поканила отбрани журналисти от клюкарските колонки на вестниците; още на сутринта новината щеше да се появи навсякъде в пресата. После трябваше да намери някои от директорите, да очарова bankerите; битката щеше да е между него и „Мейбъри“ и Том искаше да се залавя за работа.

Точно в момента обаче му се щеше да се задоволи просто с едно питие.

Пухкава сервитьорка се въртеше около някакъв разглезен наследник на предприемач в сферата на недвижимите имоти. Том ѝ

кимна рязко и тя се запъти към него, понесла леденостудено отлежало „Пол Роже“. Взе си висока чаша и едва устоя на изкушението да я глътне на един дъх и да грабне втора. Тук бе невъзможно — твърде много свидетели бяха наострили уши и очи.

— О, мосю Масо.

Някакво момиче се присламчи към него. Беше „моделски“ тип, от онези, които „Вог“ наемаше, защото имат „интересно“ лице: дребни черти, заучено изражение на светско отегчение от живота и прекалено слаба фигура. Том си спомни с копнеж за Поли — за смеха и за пищните ѝ гърди. Но това само помрачи още повече настроението му, затова се утеши с глътка шампанско и се опита да си спомни името на девойката.

— Наричай ме Том, моля... — и пробва с надежда: — ... Хариет.

— Минет — поправи го тя и лицето ѝ помръкна.

— Точно така, Минет — усмихна се той.

— Да... с нетърпение очаквам партито на майка ти — каза Минет. — Ще бъдеш ли там?

Том отчаяно се мъчеше да си спомни поне нещо от многобройните представяния, които му се бяха струпали напоследък. Минет... да, тя беше — Минет Рукс, дъщеря на банкиер и съпругата му — италианска принцеса.

— Какво парти?

— О, нали се сецаш, в петък. В представителния магазин на „Дом Масо“. За отпразнуване на новото му откриване.

Момичето се усмихна; зъбите ѝ бяха в лошо състояние, вероятно от киселините, които се отделяха при непрестанното повръщане, с което поддържаше тялото си слабо. Поли винаги се наслаждаваше на храната си. Поли.

— Не съм се срещал с майка ми, откакто се върнах в Париж миналата седмица. Но възнамерявам да го сторя. Съмнявам се, че ще ида на това парти.

Смяташе, че се е измъкнал много дипломатично. Налагаше се да отстрани майка си, но все пак бе добър син, помисли си самодоволно. Не би позволил цял Париж да ги смята за смъртни врагове. След като майка му заемеше полагащото ѝ се място у дома, щяха отново да се върнат към нормални взаимоотношения. Или поне горе-долу

нормални; никога нямаше да ѝ прости това, че бе обявила баща му за мъртъв.

— Но това е големият триумф на „Дом Масо“. Така поне се говори.

— Само приказки. „Масо“ отново ще тържествува, естествено, след като аз поема компанията.

Чипото носле на девойката се набърчи смутено.

— Значи не ти организираш партито, така ли?

— Двамата с майка ми имаме дребни разногласия — сдържано заяви Том. — И пак бих помолил да ме наричаш Том. — Искаше да смени темата. — Харесва ми брошката ти — отбеляза той.

Върху роклята от кадифе в цвят охра, която стоеше прекалено свободно върху кльощавото ѝ тяло, момичето бе сложило много елегантна брошка от двадесет и четири каратова злато: изящно изработен рак, стиснал искрящ огнен опал в щипките си. Наситените ръждивооранжеви цветове на бижутото подхождаха на роклята; комбинацията бе много удачна.

Очите ѝ се разшириха.

— Но тя е на „Масо“ — възкликна тя. — Майка ти ми я изпрати. Е, изпратила е по една на всеки от поканените. Не като моята. Но също брошка. Различна за всеки.

Том се поколеба.

— Нека да изясним нещо, Минет — подхвана той. — Майка ми е изпратила оригинално бижу на „Масо“ на всеки, когото е поканила на партито, така ли?

— Точно така. — Момичето се усмихна и отново му показва лошите си зъби. — И знаеш ли, Том, всички са просто очаровани...

Призля му. Значи скъпата му майчица превръщаше бижутата на „Дом Масо“ в евтини промоционални артикули? Том бе сигурен, че баща му ще се обърне в гроба... не, не биваше да мисли така; щеше да побеснее. Когато се върнеше у дома.

— Предполагам, че са доволни да получат безплатно истинско бижу на „Дом Масо“ — хладно отсече той. — Дали акционерите ще одобрят подобно прахосничество, е съвсем друг въпрос.

— Значи... няма да дойдеш?

Девойката наистина бе адски глупава.

— Извини ме — сковано каза той и се отдалечи.

Катрин се бе настанила царствено в едно кресло в другия край на салона. Около нея се бяха скупчили няколко младежи и тя доста разпалено им обясняваше нещо, докато размахваше великолепното си ветрило от слонова кост. Очите ѝ блеснаха, когато Том приближи, стиснал здраво чашата си с шампанско, сякаш бе спасителният му пояс.

— О, ето те и теб, скъпи. Мислех, че сме те изгубили съвсем.

— Извинявай, бабо. Разговарях с Минет Рукс.

— Очарователна млада дама — поклати усмихнато глава баба му.

— Том, мадам Катрин тъкмо ни разказваше за баща ти — пропя Марго дьо Фортюни. — За първото му ателие на улица „Д’Агусо“. И за първото му бижу, брошката с орела, стиснал диамант.

Том омекна.

— Великолепна е. Все още е най-великото произведение на „Дом Масо“.

Сега този модел бе превърнат в запазения знак на компанията; от майка си знаеше, че баща му е откупил брошката на невероятно висока цена от частната колекция на една от испанските принцеси и сега тя се пази в стъклена витрина в стария салон на баща му в замъка.

— О, аз харесвам всички модели на „Масо“ — угоднически заяви Луиз Татен.

— Аз също — усмихна се и Жюли Хеберж, млада баронеса. — Брошката, която майка ти ми изпрати с поканата за партито, е просто очарователна, уверявам ви. Паяк, изработен от чисто злато с много мънички очи от черен кехлибар...

Том кимна.

— Чула ли си за това парти, бабо?

Катрин го погледна спокойно.

— Разбира се, скъпи. Цял Париж знае за него.

— Ясно.

Очевидно тя не бе счела за нужно да го осведоми.

— Канех се да ти спомена за него тази вечер, да те помоля за съвет какво да облека. — Катрин се обърна усмихнато към заобиколилите я млади хора. — Том съветва старата дама за тоалетите, за да не се изложи пред хората.

Последва искрено хорово несъгласие с думите ѝ.

— Какво да облечеш ли? Но нима ще отидеш? — попита Том толкова шокиран, че забрави за салонната дискретност.

Катрин го изгледа втренчено.

— Разбира се, че ще отидем, скъпи — отвърна му меко. — Това е твое парти. След като компанията е твоя. Точно така искаше баща ти.

* * *

Най-сетне остана сам около един след полунощ. Елен Дюлок, брюнетка с апетитни форми и дъщеря на магнат от издателския бизнес, направо му се бе хвърлила на врата и му бе предложила услугите си в леглото, но за пръв път Том не се интересуваше от подобно нещо. Умът му сега бе прекалено ангажиран. Имаше нужда да остане сам, а и тя бе полупияна, а той предпочиташе трезви момичета. Но пък имаше хубави гърди; може би щеше да ѝ се обади на другия ден.

След като баба му си тръгна с лимузината и последните гости си взеха довиждане, служителите на кетъринговата фирма, която се бе погрижила за всичко на вечерята, почистиха много бързо и безшумно; двадесет човека бяха ангажирани със задачата и само след петнайсет минути апартаментът му бе в същия безукорен вид, в който го бяха заварили при пристигането си.

Голямо облекчение. Естествено, в замъка нямаше да има нужда да се тревожи за подобно нещо. Просто щеше да се оттегли в библиотеката, в някой от салоните, в кабинета на баща си или в някоя от кухните; където пожелае всъщност, и просто щеше да изчака слугите да изчистят всичко на сутринта. В апартамента обаче нямаше този лукс.

Влезе в блесналата от чистота кухня и посегна към кафеварката; предвидливо бяха заредили различни марки безкофеиново кафе. Том избра ямайско кафе „Блу маунтин“ и добави малко сметана. Взе си и две сиропирани пастички; сладките хапки и плътният аромат на кафето му поддействаха успокоително.

Беше леко притеснен. Всъщност доста. Какво бе намислила баба му? Да се срещне с майка си за пръв път след пристигането си на партито? И да се сдърпат? Това би могло да съсипе партито, без съмнение; и още по-лошо — определено щеше да навреди и на

репутацията на „Масо“. Да накърни семейното име. Катрин едва ли би могла да цели подобно нещо. И все пак бе убеден, че на това парти баба му изобщо не се кани да отдели и минутка от времето си за майка му.

Том не би могъл да е толкова суров. Вярно, поведението ѝ бе скандално, но това бе съвсем отскоро. Сигурно беше изпаднала в някаква криза на средната възраст или нещо подобно. Откакто баща му бе изчезнал, майка му бе самото въплъщение на изискана дама, поддържаше в ред домакинството в замъка, организираше изискани партита и не вършеше нищо неподобаващо на положението ѝ в обществото. Според него всички тези години на образцово поведение от нейна страна заслужаваха известно уважение. Тя трябваше да бъде върната в правия път. Разбира се, това трябваше да стане с необходимата доза респект.

В остарелите и зачервени очи на Катрин обаче съзираше злоба, която го притесняваше.

От друга страна, тя имаше право. Той не биваше да остава настрана от партито. Именно той, а не майка му, щеше да контролира „Дом Масо“. След три години щеше да получи всичките си акции, включително и значителния дял, който сега управляваше тя.

Да остане настрана означаваше да се признае за победен. Означаваше да легитимира заграбването на компанията от нейна страна.

Значи решено: щеше да отиде. Но нямаше да прави сцени. Трябваше да поговори за това с баба си.

Взе чашата си от тънък лиможки порцелан и отиде до прозореца; дори и в този среднощен час долу по улицата минаваха доста автомобили и прорязваха меката нощ с острите си халогенни светлини. Париж бе модерен град, кипящ от живот, пълен с пари. Именно тук баща му се бе издигнал от мястото си на беден чирак в бижутерско ателие, който едва свързва двата края, като поправя часовници и коригира размера на пръстени, до основател на могъща империя. На велика марка. Баща му бе искал Том да продължи делото му като негов наследник и единствено дете, а майка му, която нито ден през живота си не се бе борила за нещо, сега разрушаваше всичко.

Страхуваше се от това парти. Вероятно сблъсъкът с майка му би бил неизбежен. Обичаше я, но сега от все сърце я винеше, задето го

принуждава да минава през това изпитание.

Цялата история му звучеше безумно екстравагантно. Да изпрати безплатно бижута на „Масо“ на стотици хора! И това в добавка към изключително скъп ремонт на магазините и ликвидиране на модното подразделение. Е, на акционерите сигурно вече им бе дошло до гуша. Щеше да остави майка си да се наслади на последното си тържество, а после идваше акционерното събрание и всичко щеше да приключи.

Налагаше се много бързо да порасне. Първо да съгради наново империята на баща си. А след това да се опита да сплоти отново семейството.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Тялото Христово — обяви отец Сабен.

— Амин — отвърна Софи.

Тя отвори уста, младият служител задържа подноса под брадичката ѝ, а старият свещеник благоговейно ѝ поднесе нафората. Софи се изправи и се върна на мястото си на пейката; светото причастие бе приключило, тя отново коленичи и се опита да се помоли.

Днес обаче ѝ бе трудно. Загледа се в гладкия дървен под, който бе излъскан от стотиците години, през които богомолците от паството бяха коленичили и се бяха молили тук. Тъмните дървени пейки бяха доста тесни за телата на хората от двадесет и първи век, но никой не се оплакваше; бяха красиви, както и цялата малка църквичка.

Софи впери очи в бронзовата статуя на Светата Дева над олтара и се опита да се съсредоточи, да отправи благодарността си за Светото тайнство. Но Девата само стискаше здраво сина си; притискаше го до себе си, сякаш никога не би го пустила.

Образът на майчината любов от статуята изпълни очите ѝ със сълзи и тя се извърна. Том беше тук. В Париж — при онази нахална стара вещица! Катрин. Но не, не биваше да я нарича така — не бе християнско. Стегна се и обърна поглед към красивите витражи, където имаше прекрасно изображение на света Жьонивиев.

— Нека се помолим — прикани ги отец Сабен.

Софи въздъхна и се изправи на крака. Отецът довърши последните молитви, помоли ги да сведат глави и им даде Божията благословия. Веднага щом произнесе последното „амин“ и разпусна службата, Софи побърза да се измъкне тихичко от мястото си, поклони се и излезе от църквата.

Изскочи на ярката слънчева светлина, примигна, за да прогони сълзите си, и се озърна за шофьора. Къде ли беше той? Не искаше никой да я види насълзена. Раздорът между членовете на семейството

в големия замък бе тема на клюки в малкото градче и бездруго, а това само щеше да влоши нещата.

Не можеше да види Ричард. Никъде по улицата нямаше празно място за паркиране. Предположи, че той обикаля по уличките наоколо. Вътре в църквата заглъхваха последните ноти на химните. Софи забързано пое в обратната посока. Трябваше да се махне оттук; можеше да се обади на Ричард по мобилния телефон и да го помоли да я вземе от кафене „Мариан“. Разходката щеше да я разсее и да ѝ даде време да възвърне самообладанието си.

— Софи! — Отец Сабен бе изтичал запъхтян да я догони, с развято расо и стиснал шапката си с костеливата си ръка. — Софи, къде отиваш?

— Извинете... извинете ме, отче. Не мога да остана.

— Но трябва, наистина. Иди отзад в дома ми. Вратата е отворена.

— Не и тази неделя...

— Точно тази неделя. Заради младия Томас е, нали, скъпа?

— Аз...

Не можеше да продължи. Буцата в гърлото ѝ отново се надигна, прекалено голяма, за да я преглътне, и една огромна сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Просто влез вътре — прошепна старият свещеник.

Една едра дама излезе от църквата и присви очи, забелязала разплаканата Софи. Забърза любопитно към нея, но отец Сабен я пресрещна и ловко я отведе настрана.

— Мадам Естел, колко се радвам да ви видя пак. Къде е съпругът ви тази сутрин? Болен? Много съжалявам...

Софи се отправи с бързи крачки през градинката на свещеника към скромния му дом.

* * *

— Къде е шофьорът ти? — попита отец Сабен, докато ѝ подаваше запарения чай от торбичка.

— Паркирал е нагоре по улицата. Обадох му се. Ще ме изчака.

— Софи — укорително подхвана свещеникът. — Много лошо е да го караш да работи в светата неделя. Незабавно трябва да престанеш с това. Можеш и сама да караш колата си, поне за ден.

— Не мога да шофирам. — Никога не бе намерила време и средства като момиче, а после, когато Пиер я бе срещнал, винаги имаше на разположение шофьори. Веднъж бе повдигнала въпроса, но той не искаше и да чуе за подобно нещо. Мадам Пиер Масо не шофираше — тя винаги се возеше. — Все едно — продължи бързо тя, тъй като старият човек отново бе отворил уста несъмнено, за да я посъветва да върви пеша, — Ричард е евреин, отче; почива в събота.

— О! Хм, добре тогава. Внимавам за такива неща, както знаеш.

— Знам.

— Как е чаят ти?

— Чудесен е — излъга Софи.

Отец Сабен отпи от кафето си. Ухаеше прекрасно. Софи го погледна завистливо.

— Чух за завръщането на сина ти — каза той.

Тя отново се натъжи.

— От кого? — попита настоятелно. — Кой би могъл да знае?

— Всички, скъпа моя — отговори ѝ свещеникът, сякаш въпросът бе наистина глупав. — Знаеш как е в градчето ни.

Софи прехапа устни. Да, естествено. Всички знаеха. И защо не? Сега започваше да осъзнава колко изолиран и ограничен е бил животът ѝ в замъка под крилото на Пиер. Светът навън бе огромен и тя трябваше бързичко да влезе в ритъма му. Никога вече нямаше да бъде покорната домакиня.

— Мисля, че той ме мрази — каза Софи. — Моят син. Моето... моето дете.

— Разбира се, че не те мрази.

— Разбрах едва в петък. От секретарката си — унижена сподели Софи. — Селин дойде и ме попита дали знам. Беше толкова притеснена, когато ми го съобщи. Но не искаше да изпадам в неловко положение. — Тя преглътна с мъка. — Посрещали са гости, Том и Катрин. И са излизали на вечеря, на театър, все с наши приятели, хора, които смятах за свои приятели. Дори вестниците са писали за това. Аз просто не чета книжарските рубрики.

Извади носна кърпа от черната си чантичка „Шанел“ и съкрушено издуха носа си.

— Говорила ли си с него?

— Нямам представа къде е. — Поклати глава.

— А мадам Катрин?

— Не е в къщата си в имението; не и когато се опитвам да се видя с нея. Икономът ѝ не ме пуска вътре. А тя не отговаря на обажданията ми.

— Отказва да говори с теб?

— Така е, а и постоянно е в Париж. Направо са неразделни със сина ми.

— Той е неин внук.

— Тя няма право да застава помежду ни! — избухна Софи и отново се разплака. — Какво прави? Винаги ме е мразила, винаги! Том трябва да е в Оксфорд, да учи за изпитите си. Захвърлил е всичко!

— Не можеш да бъдеш сигурна. Може да е взел друго решение, да се е споразумял с ръководството.

— Едва ли. — Софи си припомни купоните, връзките му с момичета, пиянските гуляи, предупрежденията на преподавателите му. — Никога не се е старал много в училището.

— Би могла да се обадиш и да разбереш.

— Няма да питам разни непознати какво става със сина ми! — ядоса се Софи.

Отец Сабен спокойно отпи глътка от кафето си.

— Извинете ме... извинете ме, отче — разкаяно го погледна тя.

Той само махна с ръка.

— А твоята секретарка каза ли ти друго нещо?

— Да. — Софи остави чашата с чая. — Каза, че възнамеряват да дойдат на моето парти. На новото представяне на марката ни. И двамата, макар да не са поканени.

— Едва ли би могла да ги спреш.

— Така е. Пресата ще бъде там, отче. Разбирате ли, нямам никакво време да възродя компанията преди събранието; но трябва да накарам акционерите да повярват, че мога да го направя наистина.

— Значи това парти е много важно за работата ти, така ли?

— От него зависи всичко.

Софи попи сълзите си.

— И се опасяваш, че синът ти и мадам Катрин се канят да го съсипят.

— Да, а също и... — Тя потрепери. — Притежават голям дял акции. Проверих при адвокатите ни. Ако се съюзят, имат общо петнайсет процента.

— Но ти имаш много повече. — Старият човек се намръщи. — Опасявам се, че бизнесът за мен е неясна територия, Софи. Повече съм загрижен за сина ти. За семейството ти като цяло. Струва ми се, скъпа, че ако се сдобриш със сина си, и опасността за бизнеса ти ще отmine.

— Остава Катрин. — Искаше ѝ се да добави „онази проклетница“, но все пак говореше със свещеник. — Нея никога няма да успея да убедя.

— Мадам Катрин притежава... — Той подбираше внимателно думите си: — ... силно развито чувство за благоприличие. Ако между теб и сина ти цари съгласие, тя никога не би посмяла да гласува срещу теб, защото това би предизвикало хорските приказки.

— Може и да сте прав.

— И не я съди прекалено строго, Софи. Трябва да обичаме и враговете си.

Тя стисна зъби. Бе по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

— Освен това ти загуби само съпруга си. Тя загуби сини си. И ти си майка, трябва да я разбереш. Не би престанала да обичаш Том, дори когато станеш на осемдесет, нали така!

— Предполагам, че е така — съгласи се Софи леко поуспокоена.

— Без Пиер Том остава единственият ѝ кръвен роднина. Вярно, че е твой син, а за нея е внук, но той е момчето на Пиер. Помисли и за това, че тя може би гледа на него като на единствения близък, останал ѝ на този свят.

Софи помълча. Наистина. Но след миг промълви:

— Тя е като паяк.

Отец Сабен се усмихна.

— Знаеш ли, променяш се. Забелязах го още когато за пръв път отиде в офиса на компанията. Станала си по-независима, по-уверена. Но усещам още, че вътрешно си по-щастлива, въпреки целия стрес.

Тя се изненада.

— Благодаря.

— Сега откриваш, че имаш остър ум, и се забавляваш да го използваш.

— Може и да има нещо вярно в думите ви, отче.

— Можеш да се справиш със ситуацията. Така мисля. Още чай?
— Отец Сабен погледна бързо изстиващата ѝ почти пълна чаша. — Не ти ли хареса?

— О, чудесен е. Но не, благодаря. — Погледна чашата му, пълна с гъсто кафе със сметана. — Може би малко кафе, за разнообразие.

— О, не. Прекалено много кофеин е вреден за здравето. — Отец Сабен тържествуващо се отправи към кухнята. — Имам безкофеиново кафе на „Тетли“. От Кардиф. Ще ти приготвя чаша от него.

* * *

Софи се прибра у дома след около час. Свещеникът бе заговорил за други неща — за градината ѝ, за новия кмет на градчето, за летния празник по повод Успение Богородично. Но мислите на Софи бяха погълнати от Том.

Естествено, отец Сабен имаше право. Той винаги беше прав. Тя се бе притеснявала да протегне ръка на сина си, тъй като той очевидно бе дошъл да заговорничи срещу нея — бе пристигнал тайно и се бе обърнал към Катрин.

Но това беше глупаво. Том бе нейното дете! Просто вдигаше врява и това е. Ако допуснеш положението да се изостри, само щеше да играе по свирката на Катрин. Трябваше да разбере къде живее и да говори с него, незабавно.

Софи не обърна внимание на студените хапки, които готвачът бе оставил за нея в зимната градина, и посегна към телефона. Селин щеше да знае или щеше да се потруди да намери адреса. Тя бе способно момиче и Софи бе много доволна, че я е повишила.

Но тя не вдигна телефона. Сигурно бе излязла да се забавлява през уикенда с приятеля си.

Софи допря телефона до брадичката си. Кой друг? Кой би могъл да знае?

Но разбира се. Джуди Дийн. Набра мобилния ѝ номер.

— Софи?

— Здравей, Джуди. Удобно ли е?

Последва пауза.

— Естествено. За теб — винаги.

— О, благодаря ти. Не исках да те притеснявам в неделя. — Софи усети, че се смущава, и започна да обяснява със запъване какво ѝ бе казала Селин и дали Джуди би могла да знае, дали е чувала... дали има някаква представа...

— Разбира се, че съм чувала — невинно възкликна Джуди. — Цял Париж знае, че Том е тук. Да не би да искаш да ми кажеш, че ти не си знаела?

— Не — призна Софи, безкрайно унижена.

— Странно — отбеляза с мелодичния си глас Джуди. — Мога да се обадя на няколко души. А после бих могла да отскоча до замъка, ако искаш. Стига да ти е приятно да имаш компания, разбира се.

Софи въздъхна.

— О, да, моля те. Много благодаря, Джуди.

* * *

Джуди спря рязко и закова точно пред главния вход; гумите на поршето скръцнаха върху чакъла. Тя слезе, като много внимаваше да държи коленете си събрани, както бе забелязала да го прави Софи.

Вдовицата на Пиер я чакаше нетърпеливо на стъпалата пред голямата дървена врата; беше с дълга черна копринена рокля и подходящо сако; Джуди не можа да познае дизайнера. Днес не носеше бижута, само брачната си халка, а кестенявата ѝ коса се спускаше свободно върху раменете.

Изглеждаше невероятно елегантна дори и без украшения. Джуди усети как адреналинът отново се разлива по вените ѝ. За разлика от домакинята обаче, тя се бе постарала доста. Беше с тревистозеления си костюм на „Долче и Габана“, със снежнобяла блуза, бе си сложила и новата висулка на „Масо“ във формата на пауново перо — малка, но прелестна, диамантените обеци от Пиер и бежови ръкавици за шофиране от телешка кожа на „Хермес“. Носеше тъмни очила и морскозелена кожена чанта на „Дууни и Бърк“.

Проклетата да е Софи. Винаги успяваше да я накара да се чувства прекалено натруфена.

Не бе сигурна защо искаше да дойде тук днес. Просто не можеше да устои. Макар винаги да изпитваше болка, просто не можеше да удържи любопитството си — онова ужасно любопитство на любовницата никога не я напускаше. Какъв бе домът му? Как бе живял тук? Как изглеждаше спалнята му? Банята? Стаите на детето им?

Е, вече бе видяла замъка — целия. Софи я бе развела навсякъде. Бе получила отговор на въпросите си. Пиер и семейството му бяха живели в разкош. Докато тя години наред се бе борила да плаща сметките на малкия си апартамент.

Винаги бе смятала, че апартаментът е голям подарък — доказателство за любовта на Пиер, — докато не видя този дом. И осъзна, че всъщност е едно нищо. Вероятно той е гледал на този апартамент просто като на удобство. Много по-дискретно от някоя хотелска стая например.

Докато вървеше по сивите каменни коридори на замъка, с елегантните стаи, строго поддържани паркове и градини, с антиките, които биха могли да красят и Лувъра, Джуди бе изпитала такава буря от чувства, че направо бе замаяна.

Тъга, загуба, ярост към Пиер и към Софи; ожесточено тържество, че съпругата няма и най-малка представа, че приема в дома си любовницата. Поне тази тайна ѝ бе останала. Всичко тук може и да принадлежеше на Софи. Но сърцето на Пиер — не, нали така!

Дали би се забавлявал, ако ги види двете заедно? Съпругата и любовницата. Или би се вбесил?

Джуди не бе сигурна, пък и не я интересуваше. Мразеше Пиер, задето бе избрал Софи и бе останал с нея. Мразеше го и задето бе умрял и я бе изоставил.

Усмихна се и махна с ръка на съпругата на Пиер.

— Здравей! — извика тя.

— Здравей. — Софи я поздрави с целувка. — Днес изглеждаш зашеметяващо. Специален повод ли имаш?

„Наистина смята, че съм прекалила със старанието си“, с омраза си помисли Джуди.

— Просто е лято — небрежно отвърна тя.

Гласът ѝ прозвуча не много искрено; Джуди си напомни, че трябва да внимава. Беше на ръба на силите си; изминалите няколко дни бяха тежки за нея. Толкова бе напрегната, че направо щеше да се пръсне. Заради онзи проклет англичанин Монфърт. Бе запленена от него, мигновено. Бе му се предложила, а той я бе изхвърлил, бе ѝ се присмял.

Мразеше го. Мразеше „Мейбъри“. Мразеше „Масо“. Всички бяха противни.

Първоначалното ѝ желание бе да напусне. Но се нуждаеше от пари. Къде, по дяволите, би могла да иде? И ето че днес се бе озовала тук и извличаше, макар и дребнаво удоволствие от факта, че Софи Масо е нещастна. Раздор между нея и момчето ѝ, сина на Пиер. Неприятности в рая, злорадстваше вътрешно Джуди, и макар че бе подло от нейна страна, наистина не я бе грижа.

— Откри ли нещо? — нетърпеливо попита Софи.

— О, разбира се. Отседнал е в апартамент под наем на левия бряг.

Беше си наел жилище? Но нали Шато дез Етоал бе неговият дом!

— А телефонния му номер?

— Това не можах да разбера. Но познавам разни хора. Фирми... частни детективи. Те биха могли да го намерят.

— Това законно ли е?

— Вероятно не. Зависи колко силно искаш да го имаш — жестоко изтъкна Джуди и прикри чувството си с усмивка. — Не питай и няма да ти кажат.

— Ясно.

Красивото лице на Софи посърна.

— Сигурна съм, че е само прищявка на тийнейджър — каза Джуди. — Какъвто и да е проблемът. А за какво става дума наистина, Софи? Ако ти се говори за това, естествено.

— О, разбира се. — Софи се обърна и погледна към внушителния силует на замъка. — Неделя е. Всички у дома почиват — мога да ти предложа само студена закуска.

— Видях един ресторант в градчето. — Джуди отвори страничната врата на зеленото си порше. — Качвай се. Ще хапнем по женски, ще поклюкарстваме. Какво ще кажеш?

Вероятно говореше за „Фрюи дьо ла мер“, ресторанта с морски специалитети, където Лазар бе искал да я заведе. Софи се намръщи при спомена, но кимна.

— Защо не — каза с усмивка.

Да излезе някъде да хапне бе последното, което ѝ се правеше сега, но пък Джуди бе изминала толкова път. Не би могла да ѝ откаже.

* * *

Ресторантът бе сравнително голям за такова малко градче и атмосферата вътре бе доста претенциозна; собственикът, мосю Фуко, предлагаше най-добрите морски ястия в радиус от двайсет мили наоколо; масите му бяха резервирани за целия сезон и цените отговаряха на славата му. Той обаче пазеше няколко свободни маси за местните хора и евентуално за някоя известна личност; Софи Масо отговаряше на критерия и затова Хенри Фуко с нисък поклон заведе двете дами до маса до прозореца с прекрасна гледка.

Масите бяха дъбови, а декорът в строго старомоден стил: свещи на всяка маса, макар и да не бяха запалени за обяда, големи фотоси на рибарски сцени, дървен под, а в малките вази — рози и благоуханни секирчета.

С лек поклон, мосю Фуко ги попита какво ще пият. Софи избра минерална вода „Перие“, а Джуди помоли за шампанско.

Софи одобри избора ѝ и поръча и за себе си. Почувства се длъжна да го направи, за да не бъде нелюбезна.

Джуди се усмихна и тя отново се възхити на блестящите ѝ бели зъби. Джуди Дийн — толкова стегната, в такава отлична форма! Само докато я гледаше, Софи се чувстваше стара и изморена.

— Хайде да поръчваме — каза Джуди. — Умирам от глад.

Софи нямаше никакъв апетит. Поръча си зелена салата от цикория и задушен рак; Джуди прояви повече екстравагантност. Започна с дузина миди, които Пиер бе смятал за афродизиак; беше ѝ забавно да ги хапва със сочно настървение пред фригидната му жена. След това си взе ризото със скариди и копър, а за десерт поръча ягодов шейк, който сервираха с парченца лед и плодове.

Знаеше как да изиграе картите си. Водеше лек разговор, като хвалеше Софи за преструктурирането и новата визия на магазините, лъжеше я колко добре се приемат промените. Софи само седеше с извърнатата настрани глава, сякаш не можеше да мисли за това.

— Моля те, Джуди — изрече най-накрая и се обърна към нея. Джуди с интерес забеляза, че очите ѝ са зачервени. — Никакъв бизнес, неделя е. Достатъчно се занимаваме с това от понеделник до петък.

— Разбира се. Искаш ли да поговорим за Том? За теб сигурно е много болно.

— Не, благодаря ти, но не.

Софи бе изпънала гърба си като струна; Джуди много добре разбираше тази поза.

— Разбирам те — усмихна се тя. — И това след онази история с Грегоар — добави тя, снижила съчувствено гласа си.

Улучи болното място. Софи си пое рязко дъх, сякаш я бяха проболели.

— Нали не мислиш... нали не подозираш, че Том е чул за това?

— Не виждам как би могъл да не чуе — отвърна Джуди, докато в стомаха ѝ пареше от силната злоба. — Слуховете се появиха в пресата, все пак Грегоар заведе дело за сексуален тормоз, както и за несправедливо уволнение.

— О, господи — простена Софи.

Зави ѝ се свят и тя посегна към шампанското. Беше студено и имаше нужда от него. Отпи и остави алкохолът да разсее леко силната ѝ тревога.

— Да поръчаме ли още? С удоволствие бих изпила още една чаша — бодро предложи Джуди.

Много ѝ се искаше Софи да си пийне и да изплюе камъчето. Джуди черпеше силата си от познаването на тайните ѝ. Щом трябваше да остане в „Масо“ — засега, щеше да се бори за контрол.

— Както искаш — отвърна Софи вяло и Джуди поръча бутилка „Въов Клико“. — Да поговорим за друго.

— Разбира се — съгласи се Джуди и напълни чашата ѝ. Отпи от своето шампанско — прекрасно, също като мидите. Осъзна, че се забавлява неимоверно. — Какво например?

— За каквото и да е. Не знам. За теб.

Софи впери сивите си очи в младата жена.

— Разкажи ми за себе си, Джуди. Все говорим за работа. Освен в онези дни, когато обсъждахме... нали знаеш...

— Грегوار Лазар — високо произнесе тя.

Софи потръпна.

— Да. Освен тогава, двете с теб си говорим само за бизнес. Бих искала да науча нещо повече за теб.

— Защо? — Джуди лапна още една мида, преглътна и попи със салфетка соса от устните си. Беше вкусно. — Не съм особено интересна.

— Естествено, че си. — Софи положи усилие. — Една американка в Париж, единствената жена на ръководен пост в „Масо“ — направо забележително.

— Дойдох тук много млада. Срегнах Пиер... — Джуди знаеше, че е опасно да говори така. Но докато седеше в този ресторант в градчето на Пиер и си приказваше със съпругата му, изпитваше горчиво тържество. Освен това тя винаги с удоволствие говореше за него, дори и след толкова години. Дори и пред Софи. Вълнуваше се само като чуеше името му. — Пиер веднага ме назначи на работа. Може да се каже, че ми даде шанс. И оттогава съм в „Дом Масо“.

— Какво беше усещането да работи човек със съпруга ми?

Джуди я изгледа, без да мигне.

— Беше много забавно — каза тихо. — Много забавно.

— От думите ти личи, че ти липсва.

За свой ужас Джуди усети, че в очите ѝ напират сълзи. Не. Нямахте да се разплаче.

— Така е — призна тя. — Беше неповторим.

— Всички го казват — колко невероятен човек е бил.

— Е, ти най-добре знаеш.

Софи въздъхна.

— Никога не съм виждала тази негова страна. Мисля, че е оставала само в офиса.

Джуди се поколеба. Искаше да знае, разбира се — искаше да знае всичко. Но се опасяваше, че отговорът може да не ѝ хареса.

— Беше ли — чу се да казва тя — щастлив бракът ви?

За известно време Софи се загледа в чашата си с шампанско. Наистина, тя вярваше на Джуди, а пък и бездруго не би могла вечно да носи маската си; беше ѝ омръзнало.

— Не толкова, колкото може да се очаква — отвърна деликатно.

Джуди усети как облекчението се разлива по цялото ѝ тяло. Остана без дъх. Значи бе истина, Пиер не бе обичал Софи, той бе обичал само нея, а не жена си! Той беше само неин, на Джуди...

— Омъжих се прекалено млада — продължи Софи. — Не изпитвах към Пиер същите чувства, каквито той имаше към мен. Имахме своите разногласия, но той винаги е казвал, че семейството за него е всичко — аз и Том. Казваше, че би умрял, но не би се отказал от двама ни. — Стеснително погледна Джуди. — Сега се питам дали аз съм се чувствала така някога.

Думите ѝ поляха Джуди като леден душ, сковал надеждата ѝ, разцъфнала само преди миг. *Моето семейство е всичко за мен.* Пиер бе казал същото и на нея. А тя се бе опитала да го забрави.

Помъчи се да каже нещо, но думите не можеха да се отронят от устата ѝ. Спаси я сервитьорът, който се появи с основното ястие.

— Е — успя да произнесе най-сетне, след като човекът се отдалечи, — сигурна съм, че семейните ти неприятности ще приключат още преди края на следващата седмица. След партито ни остават само три месеца до гласуването на акционерите. И после ще можеш да си отдъхнеш.

— Да. — Софи се овладя и се отърси от спомените, които витаеха като паяжина около нея. — Тогава ще съм спасила компанията на мъжа си. Той би го искал. Заради сина ни. Усмихна се бодро на Джуди. — Не мога да го върна. Но мога да спася компанията му. „Дом Масо“ не е само бизнес, Джуди. Това е нашето наследство — чувствам, че спасяването на компанията е въпрос на оцеляване за семейство Масо.

Джуди се овладя; притаи дълбоко в себе си ревността, болката и гнева. Кимна на Софи с блеснали очи.

— Разбира се, че е така — съгласи се тя.

И разбра какво трябва да направи.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Естествено, че нямаше как да не отиде. Първо, бе приел поканата, а в това отношение Хю бе старомоден — дадената дума бе непоклатима.

Освен това събитието съвпаднаше с най-важната стъпка в бизнес кариерата му. Партието на Софи Масо по степен на важност щеше да засенчи дори и ноцта на Оскарите в това отношение.

Погледна се в огледалото. За подобни случаи винаги обличаше смокинг; сега просто за миг провери дали всичко е както трябва — увери се, че няма гънки по сакото, че папийонката му е нагласена под точния ъгъл.

Взе малката кутийка от нощното си шкафче и я претегли в дланта си. Бе му отнело известно време да избере идеалния подарък. Решението бе сложно. Той неизменно носеше подарък на домакинята и обикновено това бе бижу; някой от по-изисканите модели на „Мейбъри“.

Очевидно не би могъл да даде подобно нещо на Софи. А и дори и да не водеха битка за над петдесет милиона долара за компанията ѝ, той никога не би ѝ предложил бижу на „Мейбъри“. Софи произхождаше от средната класа, но обноските ѝ, интелигентността ѝ, нейната елегантност — всичко това я издигаше в очите му и според него тя излъчваше много по-голямо благородство от доста натруфени графини и херцогини. Затова бе избрал за нея старинно бижу; нещо, което без да е много скъпо, определено бе красиво.

Телефонът звънна.

— Да?

— Колата ви е готова, мосю.

— Веднага слизам — отвърна той.

Сложи си палтото, взе подаръка и излезе от апартамента. Лимузината кротко мъркаше точно на входа на хотела. Бе ясна нощ и звездите се виждаха въпреки градските светлини. Студеният вятър бе

престанал и сега въздухът бе освежаващо хладен, но не мразовит; идеалната нощ за парти.

Шофьорът затвори вратата на колата след него и Монфърт се разположи удобно на седалката.

— „Дом Масо“ на улица „Фобур Сент Оноре“ — каза той.

Колата се включи в забързаното движение по улиците и Хю почувства нещо странно. Напрегнато очакване. Точно така.

Вероятно бе съвсем нормално да се вълнува. Софи явно страдаше от заблудата, че едно парти ще спаси затъващата ѝ компания и ще спечели сърцата на акционерите. Той щеше да присъства лично — да се убеди, че не е вярно.

Тази нощ щеше да е последното издихание на стария му враг, Пиер Масо.

Но нещо му нашепваше, че не е напълно искрен пред себе си. Вълнението му бе предизвикано не само от задоволството, че „Дом Масо“ скоро ще бъде в ръцете му и ще е постигнал целта си за „Мейбъри“.

Очакваше с нетърпение обаче нещо много повече: искаше отново да види Софи Масо.

* * *

Том седеше до баба си в колата и сърцето му биеше ускорено. Чудеше се дали и Катрин се чувства по същия начин. Тя бе изпънала гръб и не бе продумала през изминалите двацет минути. Бе дошла да го вземе с шофьора си, набързо бе огледала облеклото му, приела бе комплиментите му за своя тоалет и бяха потеглили към улица „Фобур“.

Искаше му се да каже нещо на баба си, нещо различно от похвалите за тоалета ѝ. Тя определено се бе постарала. Том не помнеше някога да е виждал Катрин Масо в толкова изискан вид. Така грижливо се бе нагласила, сякаш искаше наистина да изглежда красива, а не просто да поддържа обичайния си елегантен вид. Фризьорът ѝ бе направил много сложна фризура, като бе повдигнал бялата ѝ коса в блестящ кок, който бе напръскан с перлен блясък, и го бе закрепил с три разкошни гребена, инкрустирани с диаманти; лицето ѝ бе напудрено, върху бузите ѝ с голямо старание бе нанесен

дискретен руж, който придаваше мек цвят на скулите ѝ, без да изглежда гримирана като клоун. Роклята ѝ бе от бледосива коприна, поръбена със сребриста дантела, а на шията си бе сложила масивно колие от малки перлички и диаманти, плътно като яка; така прикриваше увяхвалата от възрастта кожа; подсиленият корсет и пищната ѝ пола оформяха така фигурата ѝ, че ефектът бе наистина впечатляващ.

Баба му не бе подминала и най-дребния детайл. Том трябваше да признае, че изглежда великолепно. Дори и овдовяла кралица на Франция трудно би засенчила Катрин Масо тази вечер. Краката ѝ бяха обути в удобни пантофи с остри върхове, направени от старинен сребрист китайски бродирани, изпъстрен със златни нишки, които изобразяваха птички и дракони; костеливите ѝ ръце бяха скрити в снежнобели ръкавици от телешка кожа на „Хермес“ и бе загърната в палто с качулка — тъмносив кашмир, безкрайно мек и скъп. Когато свалеше ръкавиците си, дългите ръкави на балната ѝ рокля, които завършваха със сребриста дантела, щяха да прикрият кожата на китките ѝ. На пръстите си, които определено издаваха годините ѝ и не можеха да бъдат напълно скрити, Катрин бе сложила скъпоценни камъни, които да отвличат погледа: върху лявата си ръка носеше цвете от изящни овални диаманти, а на дясната бе рубинът тигрово око, запазена марка за „Масо“ — огромен овален камък от Бирма, кървавочервен, идеално прозрачен, четиринайсеткаратов камък, поставен между два трикаратови светлозелени сапфира.

Чантичката към тоалета ѝ представляваше красива торбичка от сребрист сатен с дръжка от бяло злато, закрепена за тънката ѝ китка с копринен шнур. В момента разсеяно потупваше коляното си с неизменното си ветрило от слонова кост.

Том с облекчение спря поглед върху ветрилото — то бе единственото познато нещо у баба му. Под великолепието на Катрин тази вечер несъмнено клокочеше много злоба. Бе ѝ подхвърлил, че се надява да не злепоставят майка му тази нощ и че баща му не би искал да има каквито и да било неприятности, а Катрин само бе отвърнала, че това се разбира от само себе си, но тонът ѝ бе леден и надменен; и това бе всичко, което размениха по този въпрос.

Размърда се на задната седалка, докато умът му трескаво работеше. Наближаваха улица „Фобур“. Том бе уверен, че ще бъде

мъчителна вечер, и искаше всичко да приключи по-бързо.

Майка му се бе опитала да се свърже с него. Някак бе открила телефонния номер в апартамента (а той не бе в указателя) и му бе оставила пет съобщения; в гласа ѝ се долавяше молба, която късаше сърцето му. Не бе готов да говори с нея и затова не бе и отговорил на обажданията ѝ.

Но макар да му се струваше, че би било нелоялно към баба му, която му бе предложила помощта си, когато имаше нужда от нея, вероятно тази вечер би могъл да използва случая. Можеше да дръпне майка си настрани, да поговори с нея, да се сдобрят. Дори ако тя бе предала баща му, като го бе обявила за мъртъв, и бе отказала да изчака няколко години... дори да бе обезценила акциите на компанията... все пак би могъл да ѝ даде възможност да се защити.

Липсваше му. Колкото повече време прекарваше с Катрин, толкова повече ценеше нещата, които по-рано бе пренебрегвал, а напоследък дори бе презирал — топлотата на Софи, спокойствието ѝ, откритата проява на любовта ѝ към него. Тя бе нежна жена, нежна и загрижена майка, а синът ѝ погрешно бе взел това за глупост.

Майка му не би могла *съзнателно* да е предала баща му. Сигурно е била подведена. Бе спазила траура, показала бе нужното уважение. А колкото до онази история с любовника, ами... Това бе версията на баба му. Том не знаеше мнението на майка си по въпроса. Може би беше сбъркал, като не бе пожелал да научи.

Докато колата забавяше ход, доближавайки улица „Фобур“, Том взе твърдо решение. Майка му просто бе подведена. Можеха да се сдобрят. А и тя може би се справяше малко по-добре в компанията, отколкото бе очаквал от нея.

Не вярваше, че се е променила коренно, така, изведнъж. Не можеше да не изпитва уважение към баща му. Грешките можеха да бъдат простени.

Настроението му леко се повиши. Вероятно вечерта все пак нямаше да е толкова ужасна.

* * *

Таксито на Джуди бе заседнало в задръстване. Тя се въздържа да не се развика на шофьора. Трафикът в Париж бе такъв; човек трябваше да го приеме спокойно или просто да се сбогува с нормалното си кръвно налягане. Не искаше да се появи сред хората ядосана — това парти бе важно и Джуди искаше да бъде в най-добрата си форма.

Лично бе подбрала журналистите, които щяха да присъстват, и трябваше да бъде там, за да се погрижи да го отразят такова, каквото бе всъщност — безсрамно, разточително пражосване на парите на акционерите.

Джуди можеше да нарисова яркоцветна картинка. Екстравагантност, егоистично и безразсъдно поведение. Горките възрастни дами с техните пенсионни вноски, които щяха да бъдат стопени от срива на акциите на „Масо“. Вместо да обърне курса, тази нощ щеше окончателно да го затвърди. Разкошът на отделните детайли, които бе зърнала, направо я бе оставил без дъх.

Нямаше дори да се наложи да подсказва много на репортерите. Похарчените средства просто избождаха очите.

Таксито отново се придвижи малко напред. Джуди се загърна в копринения си шал; беше топло облечена, но омразата вътре в нея бе ледена и корава като скъпоценен камък.

Беше с модерна рокля. Тази вечер щеше да има достатъчно традиционни бални рокли — разкош в стила на Луи Четиринадесети, с който тя не можеше да се мери. Вместо това бе предпочела контраста. Естествено, тя не бе някоя възрастна вдовица, обсипана с диаманти. Щеше да блесне в истинския си вид — модерна млада американка. Вероятно пълна противоположност на Софи.

Тоалетът ѝ бе в яркочервено — коприна, обшита с хиляди мъниста, тежка и прилепваща плътно по тялото ѝ, след като специално я бяха преправили в ателието; роклята бе дълга, тясна в горната част и до коленете, където се разкрояваше като рибя опашка, а деколтето бе обло и дълбоко, за да разкрива изваяните ѝ ръце и изправени силни рамене. Бе похарчила десет хиляди евро за нея. Не съжаляваше нито за цент.

Естествено, не носеше бижута — роклята блестеше цялата и не изискваше допълнителна украса. А и Джуди си даваше сметка, че не би могла да си съперничи с никого в това отношение. Някой ден,

когато щеше да заслепи всички, да. Но не и тази нощ. Беше абсолютно лишена от украшения. Нямаше дори и малки обеци на ушите си.

Носеше елегантна чанта плик от твърди червени пайети на „Джудит Лийбър“ и вишневи обувки на „Маноло“ — идеално допълваха роклята. Заедно с яркочервеното червило на устните ѝ, те бяха абсолютно достатъчни за завършек на тоалета. Бе се наметнала със семпло черно палто на „Джоузеф“ и бе уверена, че когато го свали, ще последват възхитени въздишки.

Софи ѝ бе казала, че ще присъства и Хю Монфърт; просто го бе споменала между другото. Това означаваше, че е още по-важно да блесне тази вечер. Джуди бе напълно уверена в себе си. Изглеждаше зашеметяващо. Щеше да покаже на онзи негодник какво е изпуснал.

* * *

— Добър вечер, господине. Мога ли да видя поканата ви? — Вежлив мъж в униформа на служител на „Масо“, с ушит по поръчка костюм, се усмихна ведро на Хю. Говореше на френски.

— Заповядайте — отговори му на английски Хю и я подаде.

Малък тест.

Човекът я погледна набързо.

— Отлично, сър, много благодаря — отвърна той на чудесен английски. — Приятна вечер.

Монфърт остана впечатлен. Отпред на тротоара бе пълно с поканени; много дами на средна възраст с кожени палта, въпреки топлото време, доста наметки и господа в кашмирени палта. Всички изглеждаха наистина много елегантни и въпреки стълпотворението, служителите на „Масо“ се справяха чудесно: дискретно упътваха някой banker, насочваха графинята в другия край; проверяваха поканите и гостите биваха въвеждани в залата без излишно суетене и неловко протягане на вратове.

Обърна се надясно и забеляза — на дискретно разстояние, зад въже от велур, мястото на непоканените на партито. Такива имаше много — добре облечени типове, но без разкоша, който отличаваше истинските гости, вероятно по-предприемчиви представители на медиите. Служители на охраната на „Масо“, в тъмни униформи, с

бицепси като стомана, стояха със скръстени ръце и не се поддаваха на никакви молби; наблизко бе паркирана и полицейска кола, просто в случай, че някой започне да изразява разочарованието си по-буйно.

Хю пъхна поканата обратно в смокинга си. Тъкмо щеше да влезе вътре, когато вниманието му бе привлечено от една сценка, която бе прекалено колоритна, за да я подмине.

Сребрист ролс-ройс, стар модел, спря на свой ред пред червения килим. Шофьорът излезе и отвори задната врата с приведена глава; оттам слязоха много възрастна жена и младо момче.

Бляскавата тълпа около Хю леко отстъпи назад; той чу дискретните шушукания, познатия копринен шум на благовъзпитаните клюки. Всички зяпаха двойката. Монфърт също отстъпи крачка встрани и ги загледа.

Настана кратко суетене. Служителката на „Масо“ на входа, облечена в розов костюм на „Шанел“, преглътна с мъка и с голямо притеснение помолви да види поканата на дамата.

Тя изпъна рамене. Хю ѝ се възхити; беше великолепна.

— Аз съм Катрин Масо — студено изрече на френски тя — и ще вляза.

Тълпата остана със зяпнали уста. Жената бе смайващо величествена, тоалетът ѝ проблясваше в сребристи тонове, на ръцете ѝ имаше огромни бижута, а на шията ѝ искреше бляскаво колие; младият мъж до нея — Хю предположи, че вероятно е на около двадесет години — стоеше с надменен вид, но мълчалив, и вероятно, според Хю, леко засрамен. Запита се дали това не бе всичко — една сцена и партито щеше да бъде съсипано, а той дори не бе влязъл още. Зад велурения шнур репортерите и другите настръхнали зяпачи бяха очаровани, правеха снимки като побеснели — бяха надуши кръв върху червения килим.

Вратата към салона на „Масо“ се отвори широко и с дискретно прошумоляване на коприна навън се появи Софи Масо.

Хю се смая. Както и Катрин, и момчето — стана ясно веднага. Свекървата гледаше с мрачно презрение, докато момчето изглеждаше шокирано и наранено и върху лицето му бе изписана уплаха.

— Катрин! Том! — възкликна Софи отчетливо и високо. Приведе се и целуна и двамата по бузата; те останаха неподвижни като статуи.

— Колко мило! Чудесна изненада. Заповядайте, влезте! — И тя им направи място да минат покрай нея.

Катрин Масо се поколеба, но явно нямаше какво да стори; кимна сковано на снаха си и влезе величествено навътре, а внукът ѝ я последва, без дори да погледне майка си.

На Хю му се стори, че за миг по красивото ѝ лице се изписва болка, но Софи се овладя и влезе обратно като истинско възплъщение на спокойствието.

Хората отново се скупчиха и зажузаха дискретно, този път одобрително. Репортерите се дръпнаха назад разочаровани. Кризата бе избегната.

Проправи си път през вратата. Искаше да наблюдава майката и сина. Двамата най-големи акционери на компанията. Но искаше да види пак и Софи в тази невероятна рокля. Монфърт не бе вярвал, че тя може да изглежда по-прекрасна, отколкото бе последния път, но явно бе сбъркал. Софи бе оставила черното; вече не бе в траур. Балната ѝ рокля бе в розово — а каква рокля само, никога не бе виждал подобна. Докато влизаше в салона на „Масо“ под приглушения одобрителен шепот на гостите, нежните звуци на струнния квартет и звъна на чашите шампанско, Хю Монфърт вече я търсеше с поглед.

* * *

Джуди влезе и се запъти направо към гардероба, където можеше да остави семплото си палто на „Джоузеф“; леко и обучено сви рамене и го смъкна грациозно, използвайки стегнатите мускули на гърба си. И бе възнаградена богато.

Точно както бе очаквала, последваха възхитени въздишки. Харесваха я. Дори и възрастните дами, застанали около нея в традиционните си бални рокли и бижута с огромни камъни, дори и каймакът на парижкото общество; всички се възхищаваха на Джуди Дийн. Джуди Дийн, дъщеря на механик от Охайо.

Тържество и удоволствие се смесваха с гнева ѝ. Главомайваща смесица от чувства, която караше очите ѝ да блестят, когато се отпрати към главния салон. Край нея мина сервитьорка и ѝ предложи висока

чаша с шампанско. Можела да си избере, както й казаха — розе, сухо или полусухо.

Джуди избра чаша розе. Беше отлично, вероятно бе „Перие Жуе“ и определено бе отлежало. Бледият му цвят на розов грейпфрут подхождаше на роклята й. Джуди наистина се чувстваше много шик, абсолютно стилна в тази зала, пълна с пищни рокли и дантелени шалове — нейната прилепнала и покрита с пайети рокля се набиваше на очи.

Зоркият й поглед обходи залата. Само за десет секунди бе преценила обстановката. От пръв поглед се виждаше, че партито явно потръгва много успешно — всички бяха приели поканите и всички бяха дошли; цял Париж, всеки, който се числеше към висшето общество и притежаваше астрономическо богатство. Повечето от присъстващите дами носеха своите брошки „Масо“ на видно място. Но Джуди, естествено, го бе очаквала. Да, всички бяха тук.

Беше права. Безумно разточителство — доказателствата бяха навсякъде около нея.

Отлежалото шампанско бе само началото. Безумието да облече продавачките в „Шанел“ бе надминато драстично. Сервитьорите се движеха наоколо с табли, върху които имаше хапки, каквито кулинарните репортери само си мечтаеха да опитат: хайвер, естествено, купища хайвер! Но освен него имаше и плата с най-прекрасните провансалски трюфели — нарязани на филийки и хрупкави; зелени тиквички, оформени като цветя; пастет от маслини; крехки говежди хапки, поръсени с пипер; миниатюрни петифури, подсладени с лавандулов мед; мусове с натурален шоколад в порцеланови съдинки, големи колкото яйце; сок от бъзов цвят; лимонов и ягодов сладолед...

Софи бе наела за случая — на невероятно висока цена — един от тримата главни готвачи във Франция, чийто ресторант притежаваше четирите звезди на „Мишлен“ и храната бе фантастична.

Представителният салон бе великолепен, но Джуди вече го бе виждала. Софи бе запазила обстановката вътре такава, каквато беше и през нормалното работно време — с изключение на обикалящите наоколо сервитьори. Единствената украса бяха огромните фонтани от рози, чието ухание се смесваше с парфюмите и божествения аромат на

храната. Софи искаше да покаже на гостите си един магазин на „Масо“ такъв, какъвто бе наистина.

Но тази вечер имаше и една съществена разлика, която — тържествуващо си помисли Джуди — най-сетне щеше да убеди всички заинтересовани, че Софи Масо е просто безотговорна богата глезла, на която не бива да се поверява управлението на сериозна компания.

Върху витрините с изложените бижута нямаше никаква защита. Стъклата бяха махнати — навсякъде. Колиета, пръстени, гривни, обеци — безценни, абсолютно безценни скъпоценности, в този представителен магазин имаше над девет милиона евро в стока — всичко бе изложено свободно на показ. Пред очите и ръцете на всеки от гостите, който би искал да ги докосне.

И не само да ги докосне. Дамите ги вземаха и ги пробваха; играеха си с нанизите от изумруди. Възрастните вдовици се забавляваха със скъпоценностите на „Масо“, сякаш са обикновени играчки.

Джуди се усмихна. Несъмнено някоя от тези стари вещици щеше да пъхне диамантен пръстен в джоба си или в чантичката си. Кой щеше да забележи в тази тълпа? Истинска лудост!

Огледа се наоколо, за да потърси послушните си репортери. Забеляза ги в малка групичка един до друг — Полин Вент от „Пари Мач“, Бернар Фримс от „Фигаро“ и Джийн Ансе от „Вог“. По вдигнатите им вежди и възбудените им лица заключи, че и те са шокирани колкото нея.

Лицето ѝ грейна; плановете ѝ се подреждаха. Съсипването на Софи щеше да е детска игра.

Отпи голяма глътка от студеното шампанско и закричи развълнувано към тях. Разбира се, трябваше да действа деликатно...

— Скъпа — поздравиха я жените.

Джуди размени с тях въздушни целувки и се здрависа делово с Бернар, както винаги.

— Какво парти! — обади се Полин. В думите ѝ имаше острота, която бе музика за ушите на Джуди.

— Нали? — възкликна тя. — Много е скъпо, разбира се, но съм сигурна, че си струва.

Тонът ѝ бе преднамерено уклончив и репортерите я заобиколиха.

— Колко точно, Джуди?

— Защо бижутата не са защитени?

— Тази клиентела е прекалено възрастна. Не съм виждала никого от тях на модните ревюта. Може би само един или двама...

— Кой е наредил да се раздават безплатни брошки?

— Това, което носи онази асистентка, истински „Шанел“ ли е?

— Страхотен декор. Колко струва?

— Чух, че главен готвач тази вечер е Лайнел Терон.

— Скъпи мои, скъпи мои. — Джуди вдигна едната си ръка с идеален маникюр и ги изгледа с измъчен вид. — Не можете да искате от мен да коментирам това. Знаете, че съм лоялна към Софи.

— Прелестна рокля, скъпа — опита се да я размекне Бернар. — Но ми кажи защо са тук вдовицата Масо — имам предвид възрастната мадам и наследникът?

— Къде? — попита Джуди.

Той махна дискретно и Джуди се извърна рязко. Божичко, каза си тя, беше истина — тук бяха, бяха дошли. Катрин Масо, величествена в сребристия си тоалет, изглеждаща почти красива, както и висок, разглезен на вид младеж до нея — красив и начумерен. Двамата разговаряха оживено помежду си.

Младият наследник, Томас, изведнъж извърна глава и погледна към нея. Погледът му се спря върху Джуди разфокусирано, без да я забелязва. Той гледаше през гостите и говореше нещо на Катрин.

Джуди зяпна. Момчето — мъжът, вече бе мъж — бе истинско копие на Пиер! Може би в брадичката му имаше нещо и от Софи — лека гънка по средата — но в останалото бе самият Пиер — мили боже, той беше...

Усети как ѝ причернява пред очите. Олюля се на високите си токчета.

— Джуди — рязко я повика Джийн. — Добре ли си?

— Да не те хвана вече шампанското? — недодялано я закачи Бернар.

— Не... не, добре съм — успя да отрони Джуди. Възвърна си самообладанието. — Чувствам се отлично. От топлината е.

Останалите се спогледаха. Залата бе отлично климатизирана.

— Предполагам, че е голям шок да се видят тук тези двамата — с лукава усмивка подхвърли Джийн. — Според слуховете мадам Катрин

никак не е доволна от мадам Софи. Нито пък наследникът. Има ли нещо вярно в това, Джуди?

Тя поклати глава.

— Знаете, че не бих могла да ви отговоря на това.

— Аха! — тържествуващо възкликна Полин.

— Сигурна съм, че Томас и Катрин Масо напълно подкрепят Софи. Ще се убедим на акционерното събрание.

— Наистина ще видим тогава — съгласи се Бернар. — Раздор в семейството! Колко апетитно!

— И Хю Монфърт — заприглася му Полин Вент.

Годините никак не бяха благосклонни към тази жена — приличаше на проскубана врана в черно кадифе и с доста посредствени диаманти. Джуди си каза, че от нейна страна това е проява на лош вкус — да носи диаманти на подобно парти — двукаратовият камък върху пръстена ѝ бе като дребно мънисто сред изключителния лукс наоколо.

Но Полин, може би най-малко елегантната жена на това парти, репортер на модната библия, ни най-малко не се интересуваше от ефекта, който оставя след себе си. Работата ѝ бе да отразява клюките. И очите ѝ искряха по-силно и от крушовидните диаманти на обещите на Софи Масо.

Джуди проследи погледа ѝ. Наистина бе той — Монфърт. Също толкова красив, както и преди, но сега вече не ѝ въздействаше. Той отпиваше от шампанското си и делово оглеждаше залата. Преценяваше конкуренцията.

— Защо е тук? — попита Полин. — Той е от противниковия отбор. Да не би Софи да си играе някакви игрички с парите на акционерите?

Джуди се постара да си придаде шокиран вид.

— Как можа да ти хрумне, Полин! Цялото това парти е едно рисковано и натруфено зрелище.

— Сега разбирам — възкликна Джийн. — Софи Масо — новата Мария Антоанета!

— Който няма хляб, да яде хайвер... — подсказа Бернар.

— О, не бива да пишете нищо подобно — неубедително се обади Джуди. Извърна се към Томас Масо, а после и към Хю. Трябваше да остави репортерите. Работата ѝ тук бе свършена и журналистите вече

бяха подготвени да разпънат Софи на кръст. — Трябва да проявите разбиране — подметна тя, преди да остави хайката. И добави лукаво: — Софи има най-добри намерения... Забавлявайте се.

Изпъна рамене и се запъти към Монфърт. Не че означаваше нещо особено важно за нея, не. Но искаше да му покаже, че не я е страх от него.

Тълпата се раздвояваше, докато тя вървеше напред; стройното ѝ стегнато тяло в блестящата червена рокля излъчваше енергията на породист хищник. Джуди се гордееше, че в погледа ѝ ясно се чете: никой да не ми се пречка!

Неколцина от мъжете наоколо, възрастни барони и графове и други светски львове, банкери и министри, прехвърлили петдесетте, я изгледаха одобрително, докато минаваше покрай тях. Джуди забеляза възхитеното проблясване на очите им, както и съответните недоволни погледи на съпругите им и всичко това ѝ даде нови сили; адреналинът кипеше във вените ѝ и тя изпъна рамене, за да покаже още по-добре все още прекрасно стегнатия си бюст; тя правеше по петдесет лицеви опори всеки ден и макар да не можеше да повлияе на мастната тъкан на самите гърди, поддържаше мускулите над тях в такава форма, че те бяха все така по младежки еластични.

Чувстваше се жива, когато мъжете я заглеждаха. Гордостта ѝ бе поласкана. Огледалото я уверяваше, че все още е привлекателна, а сега и тези мъже, най-добрата част на парижкото общество, все потомствени богаташи, ѝ показваха същото.

Монфърт да върви по дяволите. Джуди вирна високо глава. Щеше да иде при него и да го предизвика открито. Нека той после да намери Софи, където и да се бе свряла, и двамата можеха да си разменят удари цяла вечер.

Хрумна ѝ блестяща идея, истинско гениално прозрение. Щеше да намери Томас Масо. И с негова помощ да съсипе и двамата.

* * *

Том застана в един от ъглите. Баба му се бе оттеглила за кратко освежаване и беше останал сам. Слава богу.

Изпи до дъно шампанското в чашата си и махна с ръка на един минаващ наблизно сервитьор.

— Вие пиете розе, нали, мосю? Имам само полусухо тук. Веднага ще ви донеса...

— Няма нищо — прекъсна го Том. — Ще взема от това.

Алкохол. Просто искаше някакъв алкохол.

Чувстваше се слаб и потиснат. Какъв шок, какъв ужасен и срамен шок. Точно когато бе решил да говори с майка си и да сложи край на всички недоразумения, след като бе убедил себе си, че тя още уважава баща му...

Софи бе поздравила сърдечно и двамата им с баба му. И не носеше траур. Никъде по нея нямаше и една черна нишка! Дори не бе облякла нещо по-тъмно, като например мораво или тъмносиньо. Вместо това бе избрала розово.

И не какво да е розово. Майка му бе облякла разкошна, със сигурност старинна рокля с висока талия в най-светлия нюанс на бледорозовото, обсипана с малки бели перлички, така че цялата блестеше и грееше нежно в съчетание с бледата ѝ кожа. Косата ѝ бе вдигната на кок, закрепен с гребени от слонова кост, украсени с диаманти, и носеше диамантени обеци — истински розови диаманти, едни от най-редките и ценни камъни на планетата — във формата на круша, четири карата всеки, на стойност милиони евро, както и колие, много изящно, макар и вероятно не чак толкова скъпо, от розови перли, естествено, съчетани с бледозелен перидот. Централно място заемаше много рядък голям перидот, шлифован като мънисто и тежък поне десет карата, който лежеше точно в средата на деколтето ѝ. И привличаше вниманието именно натам. Майка му бе в рокля от осемнадесети век, която доста смело разкриваше гърдите ѝ; при това пред най-благородните и аристократични семейства в Париж.

Том направо не можеше да си поеме въздух, толкова засрамен и ядосан се чувстваше. Майка му излагаше не само паметта на баща му, но и името на рода.

Само ѝ бе кимнал сковано и се бе отдалечил заедно с баба си.

Отпи голяма глътка от новата чаша с шампанско. Щом баба му се върнесе в залата, щеше да се махне оттук. Бяха дошли и бяха изпълнили намерението си. Сега трябваше да си тръгнат и да оставят майка му да се излага, без да има публика и от страна на семейството.

Дотук с уреждането на въпроса тихомълком. Вече нямаше никакви задръжки. Още утре сутрин щеше да свика пресконференция и да обяви пред всички, че той и Катрин Масо ще гласуват против майка му.

* * *

Монфърт я наблюдаваше.

Тя стоеше там. Не го виждаше; вниманието ѝ бе ангажирано от някаква възрастна дама в бледосиня бална рокля. Старицата разглеждаше един пръстен; бижутото бе със зелен камък и тя го слагаше и сваляше от костеливия си пръст.

Софи, истинско видение в розово, разговаряше с нея с вежливо внимание. Обноските ѝ бяха изискани, също като тоалета ѝ.

По дяволите, колко красива беше. И сексапилна — невероятно сексапилна. Запита се как ли изглежда стройното ѝ тяло под балната рокля. Беше все още в трийсетте си години и си личеше; тази жена изглеждаше по-млада и по-свежа всеки път, когато я видеше. Караше кръвта му да кипи буйно.

Хю си даде сметка, че я желае.

Не можеше да се отърси от мисълта, че е най-привлекателната жена, която някога е срещал. Вярно, не най-красивата в традиционния смисъл; но у нея имаше нещо специално, имаше нещо в дързостта ѝ, в поведението ѝ, всичко това го привличаше с невероятна сила.

Бореше се със себе си. Вината никога не го напускаше. Опита се да извика в съзнанието си образа на своята Джорджи, сладката Джорджи. И я видя в мислите си, тя никога не бе далеч, но този път образът ѝ бе малко неясен и размит.

Обикновено, когато си спомнеш за Джорджи, жената пред него, която и да беше тя, губеше цялата си власт, превръщаше се в обикновена и скучна персона, която не представляваше никаква опасност.

Не и този път. Възрастната жена каза нещо и Софи се засмя; той я наблюдаваше и вината полека се стопи в душата му. Нещо проблесна вътре в него, нещо силно. Хю почувства прилив на радост; в този миг

не мислеше за „Масо“, за сделката или за каквото и да е, свързано с бизнеса.

Душата му, която толкова отдавна бе скована от зимата, започна да се размразява; много леко, но забележимо. Така както бледозелените стръкчета на кокичетата напукват леда и снега и разцъфват под бледите лъчи на януарското слънце.

Пулсът му се ускори; почувства се привлечен и изпълнен с удоволствие. Направи крачка към нея. Нямахше представа какво ще ѝ каже. Каквото и да е. Нямахше значение.

— О, добър вечер.

Той се извърна неохотно.

Американката. Стоеше пред него. Джуди, май така се казваше, Джуди Дийн. Беше в яркочервена рокля, блестяща, лъскава втора кожа от пайети; Монфърт си каза, че това е идеалният избор за нея; подхождаше на пламтящия ѝ гняв, който тя не си бе направила труда да прикрие.

Беше по-млада и по-напориста от Софи във всяко отношение. Както по характер, така и във външния си вид. Имаше красиви рамене, загорели и блестящи от лосиона ѝ за тяло, разголени от роклята, която очертаваше всяка извивка на стегнатата ѝ фигура.

Но сега Джуди му се струваше още по-малко привлекателна, отколкото преди. Атлетичното ѝ тяло със сигурност допаднаше на определен тип мъже; Хю обаче не бе от тях.

— Добър вечер — поздрави той в отговор без капка заинтересованост.

Това само разпали пламъците на гнева ѝ.

— Изненадана съм, че се осмелявате да се появите тук — каза Джуди.

Монфърт я изгледа. Цялостният ѝ външен вид бе внимателно изчислен; не носеше бижута, което показваше, че поне на теория познава елементите на добрия тон; беше с възможно най-високи токчета, подходяща чанта. Но се стараеше прекалено. Озари го внезапното прозрение, че за това момиче всичко е битка, всичко е предизвикателство.

Изпита съжаление към нея.

— Бих могъл да кажа същото и за вас — уморено отвърна той.

Джуди отметна дръзко глава.

— Сякаш сте невинен като новородено.

— Никой не е. Сега, ако ме извините, трябва да...

— Джуди — обади се Софи. — Колко се радвам да те видя.

И двамата се извърнаха рязко. Софи се бе промъкнала през тълпата от гости; Джуди не я бе забелязала и сега се изчерви ярко като домати; Монфърт също се смути.

— Скъпа! — Джуди се плъзна гъвкаво напред и целуна Софи и по двете страни. — Изглеждаш великолепно — каза ласкателно.

— Ти също. Каква рокля! — възкликна Софи.

Джуди се усмихна, но сърцето ѝ се бе свило. Как, как успяваше да го постигне Софи? Черното вече го нямаше, а тази рокля, толкова прекрасно нежна и женствена... Ако Софи би могла предварително да зърне какво тя самата е избрала и се е опитвала да намери нещо, което да засенчи нейния тоалет — то бе тъкмо това.

Не можа да се въздържа. Погледна Монфърт и забеляза, че собствената ѝ оценка се чете и в неговите очи. Той гледаше Софи с възхита, която дори и Джуди не би могла да отмине с лека ръка.

Почувства се замаяна от завист. И болка. Защо винаги, винаги беше на второ място?

— Партието се радва на успех, нали?

Софи гледаше нея, но говореше и на двамата. Хю Монфърт изглеждаше напълно заплепен и Джуди усещаше как всичко се повтаря. Мъжът, който я бе отхвърлил, не откъсваше възхитен поглед от Софи — по-възрастна от нея, с поотпуснатото тяло и с видими бръчици около очите и устата.

Както някога с Пиер. Софи бе предпочетена отново. Софи бе избраната.

— Чудесно е — тихо каза Джуди. — Трябва да поздравя гостите ни. Да поговоря с журналистите. Приятна вечер, господин Монфърт. Купете си някое от бижутата на „Масо“.

Вдигна леко чашата си с шампанско и се завъртя, след което се отдалечи от тях с най-голямата бързина, която ѝ позволяваха десетсантиметровите токчета.

Софи се загледа след нея с одобрение.

— Много е всеотдайна в работата си — каза тя. — Трябва да видите какви досиета пази. Изрезки от вестници, събирани цели десет

години, а при това не е разполагала с особено добър материал. Нашата модна линия е истинска катастрофа.

— За разлика от бижутата?

— С бижутата всичко е наред — каза Софи. Нямаше сили да погледне Монфърт право в очите. Смущаваше я изражението му. Усещаше онази предателска тръпка на привличането дълбоко в себе си; постара се да я потисне. — Но представянето им не е било каквото би трябвало.

— Настоящото представяне е идеално — отбеляза Монфърт.

— О, благодаря.

Канеше се да отвърне нещо шеговито, но изразът на лицето му я спря. Потърси убежище в чашата си шампанско.

— Но както вече подчертах, е прекалено скъпо. И прекалено закъсняло.

— Не мисля така — заяви Софи. — Чухте ли какво си говорят гостите?

— Току-що пристигнах.

— Значи не сте чули коментарите им. „Дом Масо“ още утре ще се превърне отново в стабилна компания.

— Пиете бяло шампанско — отбеляза Монфърт след кратка пауза. Отчаяно се стремеше да измести разговора от темата за бизнеса. — Розето повече би подходило на роклята ви.

Софи се засмя.

— Но аз предпочитам полусухото вино — изтъкна тя и повдигна леко чашата си. — Сладко шампанско. Предполагам, че ще сметнете това за ужасно буржоазно.

— Смятам, че всеки човек би трябвало да пие каквото му харесва.

Монфърт се усмихна и тя му отвърна по същия начин, неволна широка усмивка, която бе първата проява на искрено дружелюбие помежду им; това го развълнува неочаквано.

— Значи е буржоазно да се вълнуваш какво мислят другите, така ли? — попита Софи.

— Нещо такова.

— О, по дяволите — възкликна тя изведнъж и Монфърт се извърна и забеляза трима от гостите, които се приближаваха към тях.

Позна мъжа — Бернар Фримс от „Фигаро“; бе му дал интервю във връзка с плана „Масо“ миналата седмица.

Значи това бяха представителите на пресата. Монфърт забеляза как Софи отстъпи леко назад и стената помежду им отново се издигна.

Наблюдаваше всичко внимателно.

— Колко удобно — обади се една от жените. — Разговор тет-а-тет?

Софи се усмихна ведро.

— Просто показвам на господин Монфърт колко добре се приема новата колекция на „Дом Масо“.

— Фантастично парти. Колко струва на акционерите ви? — наперено попита другата жена.

— Джуди Дийн е нашият директор на отдел „Връзки с обществеността“.

— Джуди ни сподели само официалната позиция — каза Бернар Фримс. — А ние искаме да чуем истината.

— Истината е, че новото ни представяне е невероятен успех — отговори Софи. — Огледайте се.

— Скъпа моя! — Слабата по-възрастна жена, облечена в черно, постави кльощавата си ръка върху деликатната материя на роклята на рамото на Софи. Монфърт застина; искаше му се да махне оттам тази нахална лапа. — Вярно е, че партито е прекрасно, и ако ставаше дума за твои лични средства, никой нямаше да каже и дума.

— Това, което виждаме тук — добави и Фримс с лукава захаросана усмивка, — е как гостите ви се забавляват със скъпоценности на стойност милиони евро.

— Много рисковано.

— Крайно неблагоприятно.

Хю настръхна от ярост. Искаше му се да скочи и да защити Софи. Всъщност искаше да я прегърне и да я отведе далеч от тази глутница чакали. Където и да било. Например... в хотелската си стая.

Но Хю също трябваше да мисли за акционерите на фирмата си. От него се очакваше да се бори с нея. Би трябвало да се наслаждава на това разпъване на кръст; вместо това той изгледа журналистите с едва прикрито презрение.

Фримс се обърна към него:

— Вие, мосю, имате желание да изкупите акциите на компанията. Как ще коментирате това безразсъдно пилеене на средства?

Хю го изглежда отвисоко.

— Моята оферта е публично достояние. Бях поканен на това парти и дойдох като гост.

— Това подкрепя предложението ви към вашите акционери, нали така... това фиаско?

Монфърт погледна Софи.

— Моето възхищение от бижутата на „Дом Масо“ е добре известно. Нашата оферта е на масата. И извън това, в качеството ми на гост, би било крайно невъзпитано от моя страна да правя каквито и да било коментари тази вечер.

— Напълно в английски стил — присмя се Фримс. — Но какво биха казали за това собствените ви акционери, господин Монфърт?

Хю, пресметливият бизнесмен, погледна Софи и реши, че всъщност наистина не го интересува. За пръв път от много години той отчетливо започваше да усеща, че в живота има и друго, освен пари. Нещо друго, нещо като... Софи.

— Дами, господа. — Софи се усмихна на лешоядите с безукорна учтивост, което отново го възхити. — След малко ще произнеса кратка реч, а после можете да задавате каквито искате въпроси. Извинете ме, ако обичате.

Кимна им изискано и отстъпи встрани, а после се промъкна през тълпата и се запъти към малък подиум, където бе поставен микрофон, щедро украсен с цветя.

Репортерите погледнаха Хю, но лицето му бе каменно. Разбраха, че няма да изкопчат нищо от него, затова се оттеглиха и тръгнаха да търсят Джуди Дийн.

* * *

Софи се качи на подиума, леко прихванала поли; платът бе много фин, но леко овехтял. Монфърт си я представи как работи в градината, приклекнала и цялата оцапана в кал; картинката бе изкусителна.

Тя се приближи до микрофона и с периферното си зрение той забеляза как репортерите се скупчват около американката. Лицето ѝ бе оживено. Бе сигурен, че ги настройва срещу Софи. По заобиколен начин, но именно с това се занимаваше тази жена.

Взе решение. Каквото и да станеше, щеше да намери начин да изобличи протезето на мадам Масо. Софи играеше с открити карти; заслужаваше да направи поне това за нея.

— Дами и господа. — Ясният ѝ глас прозвуча в залата и веднага се възцари тишина.

Хю наблюдаваше тълпата: Том Масо и свекървата, застанали в ъгъла с ледено изражение — там назряваше проблем, репортерите се бяха вторачили напред с блеснали очи; Джуди Дийн не криеше тържеството си; гостите я гледаха топло и сърдечно, а в ръцете на мнозина все още имаше безценни бижута.

— Много ви благодаря, че ни удостоихте с компанията си тази вечер. Днес представяме новото лице на „Дом Масо“ марката, която основа покойният ми съпруг.

Монфърт забеляза как младият Масо се опитва да се владее.

— Пиер превърна тази компания в една от големите компании във Франция, в марка, която представя класическите френски традиции за съвършенство в уникалните бижута по целия свят. Тази вечер аз отдавам своята почит пред него и пред неговата мечта. Надявам се част от вас да решат да закупят някои от бижутата, които ви представяме. Но независимо дали ще го направите или не, пожелавам на всички да се насладят на една прекрасна вечер.

Последваха мигновени възторжени аплодисменти. Софи вдигна брадичка и диамантите, розови като първите утринни лъчи, проблеснаха примамливо под светлината на прожекторите.

— Някой има ли въпроси? — попита тя.

Погледна право към тримата репортери, застанали до Джуди Дийн. Монфърт си помисли колко е безстрашна, абсолютно безстрашна.

— Да! — Облечената в черно нахалница изобщо не бе впечатлена от смелостта на Софи, нито от решимостта ѝ. — Можете ли да обясните за нашите читатели защо на гостите ви е позволено да вземат в ръце всички тези невероятно скъпи бижута без никаква допълнителна охрана в залата?

— Естествено. — Софи се усмихна мило. — Разбирате ли — започна тя, — тук сме в общество само на дами и джентълмени.

В залата се разнесоха приглушени въздишки, тих шепот, а след това и нови, много по-продължителни аплодисменти. Жената в черно се озърна сепната, после измъкна бележник и се зае да драска бързо в него.

— Нещо друго? — попита Софи.

Репортерите останаха мълчаливи и затова тя каза само:

— Пожелавам на всички приятна вечер.

Слезе спокойно от подиума и се смеси с гостите. Тълпата я погълна и Монфърт я изгуби от поглед.

Тогава, пред очите му, една от аристократичните дами, в бална рокля от жълт сатен, се отправи към касата на магазина. Държеше в ръка масивно колие от розови камъни. Хю реши, че си спомня това бижу — разкошен модел, турмалин, заобиколен с александрит — онзи рядък камък, който сменя цвета си в зависимост от светлината и струва повече и от чудесен диамант.

Не вярваше да струва по-малко от седемстотин и петдесет хиляди евро.

Една от служителките в костюм на „Шанел“, без излишно суетене, обслужи вежливо дамата и вече опаковаше покупката ѝ. Докато тя се занимаваше с меката хартия и розовия сатен, докато връзваше панделките, дамата бе последвана от един господин, който носеше гривна — широка златна лента, обсипана с овални рубини в бароков стил; а след него вече чакаше друга дама, която стискаше нещо прекалено дребно, за да може Монфърт да го различи. Докато наблюдаваше това, той изпита горчивото задоволство от гледката на опашка пред касите. Тези хора, членове на строго отбрания елит на Париж, действително се редяха на опашка — естествено, бяха прекалено добре възпитани и спазваха почтителна дистанция помежду си — за да си купят скъпоценности и бижута, чиято цена започваше от петнадесет хиляди евро нагоре.

Всички служители на магазина бяха ангажирани; беше истински щурм — много добре подплатен с богатство, много вежлив, но настоятелен щурм. Монфърт разпозна какво става, като го сравняваше със своите недотам изискани колекции. Възрастните дами, естествено, не се блъскаха с лакти, но изборът на модели намаляваше и макар

учтиво, те настоятелно се опитваха да се доберат до откритите витрини, за да си изберат модел на „Масо“ от изложените тази вечер; не искаха да останат по-назад от другите.

Хю не вярваше някой от купувачите да съжали на другата сутрин. Той самият бе изваждал на няколко пъти своята брошка перо от сейфа само за да ѝ се порадва; майсторската изработка и неподправената ѝ красота не спираха да го вълнуват. Цената, погледната в перспектива, му се струваше маловажна.

Погледна над главите на гостите. Софи Масо не се виждаше. Беше заобиколена от плътна стена от хора; сигурен бе, че всички искат да я поздравят.

Монфърт подаде празната си чаша на един минаващ покрай него сервитьор и си проправи път натам. Софи го забеляза; прошепна учтиви извинения на събеседниците си и се приближи към него, гордо усмихната, докато на ушите ѝ проблясваха розовите диаманти.

— Е? — попита тя.

— Впечатляващо. Не смятам, че ще промени по някакъв начин гласуването, но признавам, че предизвикахте голям интерес.

— От вашите уста това наистина е голяма похвала — каза тя.

Монфърт искаше да я целуне, много силно. Задоволи се само с лек поклон.

— Трябва да тръгвам.

— За да коригирате офертата си вероятно — дръзко подхвърли тя.

Той се усмихна.

— Категорично не. Но имам съвет към вас.

— Слушам ви.

— Не се доверявайте на Джуди Дийн.

Софи отвори широко очи; леката закачка в тях, която сякаш не можеше да обуздае, изчезна.

— Какво имате предвид?

— Точно това, което казах.

— Ако има в какво да я обвините, най-добре е да ми кажете направо, нали?

Погледът ѝ тревожно потърси Джуди, която бе ангажирана в задълбочен разговор с репортерите.

Монфърт поклати глава. Бе я предупредил; не би могъл да постъпи толкова неподобаващо на един джентълмен, че да ѝ разкаже всички подробности.

— Джуди е моя приятелка — твърдо заяви тя.

Монфърт кимна отсечено.

— Благодаря ви за поканата, мадам Масо — вежливо се сбогува той.

Отправи се спокойно към гардероба и си тръгна. Софи го проследи с очи чак до външната врата.

* * *

— Невероятно.

— Фантастично.

— Наистина е забележително. — Полин Вент се усмихна накриво на колегите си. В момента всеки искаше другите да ги няма; но сега трябваше да споделят пикантната история. — Какъв обрат, нали? — отбеляза Полин. — Вижте ги — ще изкупят всичко в салона.

— Това ми прилича на най-новия зашеметяващ успех в Париж — обяви Джийн. — Последният писък във висшата мода на бижутата.

— Джуди — развълнувано се обърна към нея Бернар, — всички тези бижута уникални модели ли са? Всички?

Джуди без удоволствие кимна утвърдително.

— Значи щом бъдат купени — край? Помислете само, това е като да купуваш произведения на изкуството. Все едно изкупуваш цяла галерия със световни шедьоври!

— Отлично сравнение — съгласи се Полин.

— Ще последва истинска треска за бижута на „Масо“. И не само в Париж, според мен.

— Като се има предвид майсторската им изработка, със сигурност ще покачат цената си.

— Вижте, това е принцеса Дьо Савой. Купува си... какво е това?

— Обеци. С висулки от сапфир май.

— Накъдето тя погледне, натам се обръща и цяло Милано.

— Трябва да тръгвам веднага — тържествуващо обяви Полин. — Крайният ми срок е тази нощ.

Щеше да изпревари другите двама и те я изгледаха гневно.

— Значи... Наистина ли смятате, че това ще промени всичко? — отчаяно попита Джуди. — Все пак това е само едно парти. Мислите ли, че и останалите клиенти ще реагират така?

— При тази треска? Със сигурност! — Джийн присви очи. — Ти нали искаш мадам Софи да успее?

— Естествено. Нямаме представа... какво облекчение е за мен. При всички тези разходи... — Джуди нарочно не довърши започнатото изречение, но никой не захапа въдицата.

— Добре похарчени средства, до последния цент.

— Радвам се да го чуя — сухо каза тя. Бе прекалено ядосана, за да продължи; не биваше да им позволява да видят разочарованието ѝ. — Трябва да се върна при гостите. Извинете ме.

Отдалечи се от групичката и потърси единствения човек, който все още би могъл да промени вечерта.

Катрин Масо си бе тръгнала още преди Софи да произнесе кратката си реч. Бе заявила с кралско високомерие, че е видяла достатъчно; бе разменила няколко сурови реплики с неколцина от приятелите си и бе казала на Томас, че шофьорът ѝ ще я върне в дома ѝ в имението.

Том имаше намерение да си тръгне с нея, но бе пропуснал момента. Едно от досадните момичета, които бе срещнал на вечерята в апартамента си, го бе приклезило в ъгъла и баба му, която бе прословута с нетърпеливостта си, се бе изнесла с шумолящи копринени поли навън, като портиерите буквално се бяха поклонили при кралския ѝ вид.

Том бе изругал мислено, но не всичко бе изгубено. Имаше мобилен телефон; извика си лимузина под наем. Автомобилът вече закъсняваше, вероятно заради задръстването покрай партито. Погледна ролекса си. Ако колата не дойдеше до десет минути, щеше да тръгне пеша.

Гостите масово купуваха бижута. Подписваха чековете си и си тръгваха, изящно придържайки придобивките си в новите розови торбички от сатен — творба на майка му. Тълпата оредяваше и той нямаше желание да остане близо до нея. Разговорът им нямаше да е от приятните. Бе изпил няколко чаши и усещаше раздразнение; едно

тънко трезво гласче в дълбините на съзнанието му го предупреждаваше да не предизвиква повече публични сцени.

Би могъл да стори нещо ужасно. Да се развика пред всички тези аристократи и светски персони. Или още по-лошо — да заплаче.

Нямаше да чака; тръгваше си незабавно. Бе прекалено опасно да остане тук, близо до майка си, с тази нейна рокля с твърде голямо деколте...

— Извинете.

Том вдигна глава. Пред него стоеше някаква жена. Красива и изискана, в средата на трийсетте, с много стегнато тяло, облечена в прилепнала лъскава рокля от яркочервени пайети. Фигурата ѝ бе слаба и говореше английски с американски акцент.

— Да? — каза той.

— Вие сигурно сте Томас Масо. — Тя му протегна ръка и той я стисна. — Казвам се Джуди Дийн. Имах честта да работя за баща ви.

— Как ме познахте? — попита той директно.

Жената се усмихна; имаше съвършено правилни бели зъби, типично американска усмивка. Изглеждаше цветуща от здраве и много енергична, различаваше се коренно от всички тези повехнали стари дами и побелели мъже в смокинги.

— Поглеждали ли сте се в огледалото скоро? — попита тя. — Вие сте абсолютно негово копие. На колко сте години? Двадесет и три? Двадесет и четири?

Том се усмихна глуповато; беше дръзка, напомняше му за Поли.

— На осемнадесет — отвърна той, поласкан от въпроса ѝ.

Джуди въздъхна.

— Прекалено млад за мен. Жалко. — И му намигна.

Том остана очарован. И в замаяното му от алкохола съзнание се надигна мъжката гордост.

— Определено не сте права — заяви той, като произнасяше думите внимателно и се стараяше да не ги провлачва. — Мъжът винаги е мъж. А и вие едва ли сте на повече от двадесет и пет.

Нагло ласкателство. Американката бе поне на трийсет и пет, но на Том му бе все едно; беше много добре изглеждаща трийсет и пет годишна жена. Имаше набито око и знаеше, че тяло като нейното понася добре възрастта. Тренировките щяха да забавят пораженията на

годините, беше естествено слаба и имаше високи скули — дори и на петдесет щеше да е красива.

Докато тази светкавична оценка мине през главата му, комплиментът му бе улучил целта си. Джуди, която се бе заела да го съблазни, бе изненадана и поласкана.

Изчерви се; тази лека проява на уязвимост я направи още по-привлекателна за Том. Той отново се озърна в постепенно опразващата се зала.

— Искате ли да се измъкнем оттук? — предложи той. — Колата ми закъснява, но съм сигурен, че можем да хванем такси. Наоколо може да има някое прилично кафене...

Искаше да изтрезнее; прохладният нощен въздух и една кана кафе щяха да му дойдат добре.

Джуди кимна.

— Ако се тръгне по страничните улички, има някои чудесни местенца. Знам едно, недалеч от тук, където правят страхотно еспreso и петифури.

Том произнесе отчетливо:

— Звучи чудесно.

И ѝ предложи ръката си.

* * *

Софи остана до късно. Когато и последният гост си тръгна и хората от фирмата за почистване се захванаха за работа, тя набързо обсъди с екипа си преминалата вечер. Всички бяха чули само комплименти, макар Клодет да отбеляза, с много деликатност в тона, че мадам Катрин не изглеждаше напълно доволна. Софи изчака, докато направят равносметка за всички продажби от вечерта: бяха закупени двеста седемдесет и три отделни бижута, на практика се падаше по една покупка на всяка двойка, а общата сума в евро приближаваше двайсет и шест милиона. Сред закупените модели бяха няколко от най-ценните им колиета и гривни.

Но този успех бе просто незначителен на фона на реакцията на пресата. Журналистите щяха да опишат всичко в много цветни краски и в напълно положителен тон — надяваха се хората на Софи,

продажбите щяха да скочат до небето, а цената на акциите да се вдигне. Софи въздъхна облекчено; беше постигнала целта си.

Благодари на служителите, изпрати ги да си вървят и се качи в лимузината, която я очакваше. Ричард добре знаеше, че не бива да я заговаря; движението бе спокойно и тя скоро бе извън града, на път към Сейнт Од и замъка, сама с мислите си.

За пръв път от месеци насам се замисляше за съпруга си. Спомни си за Пиер и колко близо бе до това да загуби наследеното от него. Но сега вярваше, че с малко късмет е успяла да го спаси.

Беше ясна нощ; звездите грееха ярко в мастиленото кадифе на небето, докато неоновите светлини на Париж постепенно избледняваха в далечината. Софи видя дома си, замъка, който се извиси пред нея; беше сив и застрашителен на вид под лунната светлина, но безспорно достолепен със строгата си красота. Какъв живот и какъв истински дар ѝ бе донесъл бракът ѝ. Въпреки недостатъците му, тя бе напълно спокойна в материално отношение. В крайна сметка Пиер съвсем не бе искал от нея твърде много в замяна.

Тази нощ, мислеше си тя уморено, но и доволна от себе си, бе изплатила дълга си. Бе спасила онова, за което бе работил той, защитила бе наследството на сина им. Отпусна се и се облегна на меката кожа на седалката, докато гумите на колата скърцаха по чакъла на алеята.

Софи усети особено чувство на свобода. Щом веднъж приключеше тази история с акционерното събрание, щеше да се заеме с бизнеса. Да заработи сериозно, да развие и подобри „Дом Масо“. Щеше да предаде компанията на Том, когато му дойдеше времето, в много по-добро състояние, отколкото я бе заварила. Дори и по-добро от вида, в който я бе оставил Пиер.

Тази мисъл предизвика странно задоволство у нея. Партито бе истински триумф и тя бе изпитала дълбока радост. Нямахше защо да го крие повече: светът на бизнеса очевидно ѝ харесваше; имаше качества, беше добра в това. Въпреки цялата драматичност на събитията, самооценката ѝ се бе повишила значително след времето, прекарано в „Масо“.

— Пристигнахме, мадам.

Ричард спря и заобиколи, за да ѝ отвори вратата. Икономът Жуно вече отваряше входната врата; в банята я очакваха затоплени хавлии и

любимият ѝ кашмирен халат; копринените чаршафи на леглото ѝ бяха пригответени; готвачът със сигурност бе оставил затоплено мляко в кухнята, в случай че поиска чаша шоколад.

— Благодаря ти, Ричард. Свободен си.

— Чудесно, мадам.

Той се качи в колата и потегли.

— Добър вечер, мадам — посрещна я Жуно. — Ще желаете ли нещо от кухнята, мадам?

Софи помоли за чаша мляко и малко плодове и сирене; не бе хапнала на партито, тъй като бе прекалено заета с гостите.

Докато се качваше по пищните мраморни стъпала към стаята си, тя се замисли за сина си. Том не ѝ бе казал нито дума; дори не я бе целунал по бузата. Отново си представи разкошната рокля на Катрин и ледения ѝ поглед и това отприщи вълната на гняв и негодувание в гърдите ѝ. Том поне бе видял със собствените си очи, че не е занемарила задълженията си и се грижи за фамилния бизнес.

А сега, след като партито бе отминало и заплахата от публичен скандал бе изчезнала, тя щеше да го потърси. Софи нямаше намерение да остави детето си в покритите със скъпоценности костеливи лапи на Катрин. Ако се наложи, би отишла пред апартамента му и би останала да чака, докато той се върне. В крайна сметка той все пак бе един тийнейджър с бушуващи хормони, който се цупеше по детски наивно; такава бе природата му.

Качи се в покоите си и напълни ваната. Когато ѝ донесоха леката закуска, освободи всички от прислугата. Свежото сирене бе много вкусно, както и сочната круша и поръсените със захар ягоди. Софи похапна бавно, наслаждавайки се на всяка хапка, и се зае с обичайния си ритуал в банята преди лягане.

Но не можеше вечно да отпъжда мислите си за него. За Хю Монфърт. Той винаги оставаше някъде в дъното на съзнанието ѝ. И когато се потопи в топлата вана, отново си го представи, а последният образ, който остана в съзнанието ѝ, преди да заспи, бяха тъмните му очи, вперени в нея.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джуди знаеше идеалното местенце. Повече Том, който леко се олюляваше, встрани от главните улици на града, от тълпите пред нощните клубове и оживения трафик. Имаше едно денонощно бистро точно до кея „Дез Аугустен“; клиентите бяха предимно от квартала и следователно храната бе отлична.

Обстановката бе грубовата на вид и при друг случай Том би се позамислил дали да влезе. Млад мъж в смокинг би бил прекалено изкусителна жертва. Можеше да се грижи за себе си, разбира се, но беше пийнал, а в Оксфорд бе попадал в няколко сбивания и знаеше, че когато координацията му е нарушена, получава далеч повече удари, отколкото може сам да нанесе.

Но придружителката му очевидно владееше положението; имаше определено излъчване, което бе солидна бариера срещу всякакви неприятности. Том възхитено я наблюдаваше как влезе в бърлогата, изискано свали палтото от раменете си, при което разкри червената си прилепнала рокля с пайети и незабавно бе посрещната с подсвирквания от всички страни; тя само се засмя и отправи няколко въздушни целувки, което бе достатъчно да заплени всички търговци и работници, отбили се тук по време на нощната си смяна.

Том реши, че тя е просто прекрасна. Алкохолното замайване постепенно се разсейваше, след като хладният нощен ветрец и разходката малко го продухаха, но тя изглеждаше все така зашеметяващо в очите му — сексапилна и самоуверена, стройна и пъргава като тигрица. Напълно различна от блудкавите момичета от бомонда на Париж, които бяха дошли на партито в апартамента му. Харесваше такива жени, които караха мъжа да се чувства жив; интересни жени.

Тя целуна собственика по двете му загрубели бузи, размени някаква шега с него и той ги настани в едно сепаре в задната част на заведението, силно затъмнено и далеч от любопитни погледи. Човекът измъкна отнякъде свещ в бутилка и с театрален жест я поднесе

запалена на масата им. Засмя се, тъй като считаше това за забавно, но Том се зарадва. Светлината на свещите придаваше романтика дори на най-грубата обстановка. Кафенето бе със замърсени бели стени и опушен таван, но вътре бе топло, тъмно и красивата жена насреща му се усмихваше; Том се чувстваше приятно развълнуван и доволен.

— Какво ще поръчат влюбените гълъбчета? — попита собственикът.

— Кафе — бодро рече Том. Усмихна се на думите на мъжа — явно той поне не считаше, че е прекалено млад. Представи си тялото на Джуди, гъвкаво и извиващо се в ръцете му; само за половин час би могъл да ѝ докаже, че не е момче. Много кафе. И малко аспирин.

— За мен коняк — поръча Джуди. — И „Перие“, а освен това, Гастон, донеси ни каквото би препоръчал от менюто тази вечер.

Мъжът се ухили.

— Гладни ли сте?

Том неопределено поклати глава, а Джуди кимна.

— Добре. Оставете на мен — каза той.

Кафето пристигна първо; поднесоха го в големи чаши и тъй като вече приближаваше време по-скоро за сутрешна закуска, отколкото за вечеря — с прясно мляко. Том си сложи и две големи лъжички кафява захар и изгълта наведнъж три аспирина; след минута се почувства малко по-добре. В това време Джуди отпиваше от питието си, като го редуваше с „Перие“, поднесено в дебела стъклена чаша с голям резен лайм и много лед.

— Често ли идвате тук? — попита Том.

Въпросът бе банален, но все трябваше да каже нещо. Щеше да има и много други въпроси, но не би искал да започне със съблазняването, преди аспирините и кофеинът да се задействат.

— Почти два пъти седмично. Тичам всяка сутрин. — Тя въздъхна с удоволствие. — Между пет и половина и шест и петнадесет, понякога и в този район. Така прочиствам мислите си.

— Изглеждате страхотно.

— Благодаря.

Тя се усмихна самоуверено и Том я хареса още повече, задето не се преструва на свенлива. Мразеше плахостта у хората; Джуди съвсем не бе такава.

— След като си взема душ и се облека, намирам някое кафене, място, където храната е хубава, и си поръчвам обилна закуска.

— Обичате ли да хапвате?

— Кой не би обичал в Париж?

Том си спомни за кльощавото като вейка момиче с лошите зъби. Джуди определено бе идеалният пример за разликата между слаба и стройна фигура. Лицето му грейна; всеки път щом си отвореше устата, тя казваше нещо, което му допаднаше.

— Френската кухня — истинската храна, а не боклуците, които сервират на туристите, — е едно от големите удоволствия в живота. Няма да повярвате какво се сервира в Охайо, където съм израснала. — Джуди се намръщи. — Когато ходя на гости при семейството си, излизаме на вечеря. Пфу.

— Мога да си представя. Учил съм в Англия.

— Чух, че сте били в Оксфорд.

— Точно така.

Взе каната и си наля още една голяма чаша кафе, този път съвсем черно. Главоболието му преминаваше и речта му ставаше по-ясна.

— Опитайте това — каза собственикът.

Поднесе две големи чинии. Пред Джуди сложи цвърчащи свински пържоли, пригответени с чушки и домати, подправени с мащерка и лук и гарнирани с много тънки резенчета пържено сирене „Камамбер“. Миришеше толкова вкусно, че даже и апетитът на Том се възбуди. Пред него, върху леко очукана бяла чиния, собственикът остави пикантни хапки и сладкиши — няколко малки пастички с кайсии и бял шоколад, домашни ореховки, които бяха толкова крехки, че той се запита как ли са излезли изпод мазолестите пръсти на мъжа, както и препечени резенчета хляб с аншоа, пълнени гъби и превъзходно сирене бри.

— Мили боже — възкликна Том, след като погълна наведнъж три от пастичките. — Тези са великолепни.

— Тук винаги е пълно с хора, и денем, и нощем.

— Но за вас намират място.

Джуди наведе леко глава.

— Оставям добър бакшиш.

— Не е само това, мадамозел; във Франция красотата се ползва с доста привилегии — галантно отбеляза Том.

— Ласкаете ме, мосю Масо.

— Бих искал да ме наричате Том.

— Тогава, моля, казвайте ми Джуди.

Тя му се усмихна и той се отпусна, стоплен от одобрението ѝ. Изглеждаше прелестна под нежната светлина на свещта, която караше пайетите да проблясват и да искрят, докато хапваше с удоволствие свинските пържолки и пърженото сирене.

— Колко време си работила за баща ми?

— Работя за Пиер вече петнадесет години — отвърна Джуди.

Том забеляза, че тя използва сегашно време.

— Няма да приема, че е мъртъв — тихо каза тя, — докато не видя тялото му.

Той кимна и си взе една от хапките с аншоа, за да не види тя как очите му моментално се зачервяват. Беше толкова лоялна, а бе само една служителка във фирмата. Ако можеше майка му да е поне наполовина толкова вярна...

— И аз се чувствам по същия начин — каза той. — Значи сега работиш за майка ми.

— Така е — отвърна тя неангажиращо.

Том не можа да сдържи любопитството си.

— Как е тя като шеф?

Джуди си отрязва тънко парченце от пърженото сирене.

— Опасявам се, че ще те засегна.

— Пробвай все пак — подкани я мрачно.

— Не ми харесва. Тя смята компанията за своя играчка. Промени... направи толкова много промени. Разходете се качиха главоломно. — Джуди сви красивите си силни рамене. — Партито тази вечер бе голям успех, но все пак... — Погледна го право в очите. — Ако трябва да бъда откровена, Том, ако Пиер не се върне, винаги съм смятала, че ще работя за теб.

— И така би трябвало да е.

— Кажете ми нещо. — Джуди реши да действа. Това красиво момче вече бе очаровано от нея; чувстваше се силна и това ѝ харесваше. — Какво мисли възрастната вдовица мадам Масо за сегашното положение?

— Не го одобрява. Това не е желанието на баща ми.

Джуди въздъхна.

— А междуременно онзи проклет английски негодник Монфърт души наоколо.

— Да — мрачно се съгласи Том.

Беше сигурен, че може да спаси „Масо“ от майка си, но не бе толкова уверен, че ще успее да спаси компанията от Хю Монфърт.

— Той беше там, нали видя.

— Тази вечер ли? — Том замръзна. — Не го видях.

— О, да, беше там. Което е типично за майка ти, за съжаление. — Джуди отпи голяма глътка от ледената си вода. — За нея всичко е само игра.

— Е, аз ще сложа край на това — с апломб заяви Том. — Още рано сутринта. Ще свикам пресконференция. Ще обявя пред всички какви са желанията на баща ми и че двамата с баба ще гласуваме на акционерното събрание срещу майка ми.

— Но как би попречило това на плановете на Хю Монфърт? — Красивата жена насреща му безпогрешно се фокусира върху най-големия му проблем. — Няма ли акционерите да го изтълкуват просто като семеен скандал? Просто ще вдигнат ръце и ще подкрепят офертата на „Мейбъри“.

— Ще измисля нещо — отвърна Том с повече показна увереност, отколкото усещаше в действителност.

— Знаеш ли, аз не бих свикала пресконференция — кротко подхвърли Джуди.

Изпи и последната глътка от коняка си и завъртя високата чаша между силните си пръсти.

— Така ли?

Тя поклати глава.

— Ако наистина искаш да поемеш контрол над компанията, Том, може би има друг начин.

Той я погледна. Говореше толкова тихо, уверено и секси; искаше да ѝ повярва, от цялото си сърце.

— Ще реши ли и проблема с Хю Монфърт?

— Ако си готов на известен компромис, да — отвърна Джуди.

Планът ѝ се бе избистрил, докато пиеше коняка си; отчасти бе помогнал и алкохолът, който я бе освободил от нормалните задръжки и ѝ бе подсказал възможни комбинации, за които Джуди Дийн обикновено не би се сетила. Но беше идеален. Съвсем прост, след като

веднъж го бе измислила, и щеше да проработи; щеше да си го върне тъпкано и на Софи, и на Хю Монфърт едновременно.

Най-накрая щеше да си отмъсти.

— Да... ще го реши.

Том погледна блесналите ѝ очи и забеляза вълнението ѝ. Сега я желаше повече от всичко. Бяха минали седмици, откакто бе спал с жена. А тази американка съвсем не бе обикновено момиче.

Тържествуващо си помисли за Поли. Джуди Дийн не бе покорна хлапачка като Флора, нито винаги готова за секс мацка като Джема. Джуди бе жена, която заслужава да бъде ухажвана. Беше някъде около средата на трийсетте, изискана, с цялата дързост, която показваше и Поли, но и с елегантност, каквато у бившето му гадже напълно липсваше. Тя не би се лепнала за някакъв си тъп англичанин ръгбист. Беше независима, свободна и умна.

— Бих искал да го обсъдя с теб — каза той. — Но бих искал и да се видим пак. Не за да говорим за бизнеса; просто да те видя.

— Прав си.

Джуди се извърна и махна на сервитьора, а Том остави на масата две банкноти по сто евро.

— Заповядайте пак, по всяко време, мосю — каза човекът, видимо доволен. — Но изчакайте тук, докато ви викна такси. Кварталът не е от добрите.

Том бе съгласен; вече бе изтрезнял и искаше да отведе Джуди в апартамента си, където... ами да я освободи от роклята.

Когато таксито пристигна, той ѝ помогна да се качи и каза на шофьора адреса на левия бряг на Сена.

Джуди го погледна изненадано.

— Но защо?

— Там е апартаментът ми — отвърна Том и целуна ръката ѝ.

Вече очакваше с нетърпение любовната игра. Тя го смяташе за момче, затова трябваше да бъде малко по-груб, по мъжки; да ѝ покаже, че е сбъркала.

— И защо да ходим там? — леко се дръпна тя. — Едва днес те срещнах, Том. Нали не ме вземаш за някоя от лекомислените девойки в колежа ти?

Желанието на Том повехна и съвсем изчезна. Отдръпна се на седалката по-далеч от нея; разочарован, но все пак доволен. Беше му

отказала. Толкова по-добре; тя бе жена, за която си струваше да почака. Реши да я ухажва по всички правила на играта. Тя седеше на изпокъсаната и мръсна кожена седалка в таксито с изправен гръб, надменна и високомерна.

— Извинявай — промълви той.

— Улица „Дьо Клош“ — нареди Джуди на шофьора. Човекът се извърна на мястото си и тогава тя отвори блестящата си метална чантичка, която просветваше с многобройните си кристали под неоновите улични лампи. — Ето визитната ми картичка — каза тя. — Ако искаш да ме видиш пак, можеш да ми се обадиш.

— Бъди сигурна, че ще го направя.

Джуди извърна глава; той се наслади на стегнатата кожа на дългата ѝ шия под късата прическа.

— Ще видим — закачливо каза тя.

Том я остави пред дома ѝ. Тя дори не го целуна целомъдрено по бузата, докато той я изчакваше и гледаше как влиза в сградата. Но това бе нормално; всичко бе наред. Докато пътуваше към левия бряг на Сена, се чувстваше напълно трезв, макар и леко замаян от удоволствие.

Кой би могъл да предположи? Все пак имаше и някаква полза от окаяното парти на майка му.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Моравото ли харесваш? — Клаудия повдигна мострата. — Или бежовото?

— Все ми е едно, мамка му — изръмжа Пийт Стоктън.

Председателят на борда на „Мейбъри“ беше в огромното си имение, построено в стил „Тюдор“ в „Бел Еър“ и слушаше жена си. Предпочиташе да е на всяко друго място по света. Пфу! Явно не бе създаден за семеен живот. Защо изобщо трябваше да го занимава с тези неща?

Клаудия се нацупи.

— Пийт! Престани с грубиянския език. Поли скоро се връща от летен лагер, нали не искаш да чуе баща си да ругае така?

Пийт я погледна с отвращение. Досега трябваше да е разбрала, че пет пари не дава за обзавеждането. По дяволите, всеки сезон жена му мъкнеше по някой нов високоплатен декоратор, най-нашумелия в момента дизайнер, за да преобзаведе имението им в Малибу. Мебелите наоколо се сменяха толкова често, че никога не знаеше кое къде е.

— Предполагам, че бежовото е по-добре — отвърна той.

Бе улучил с отговора си и тя грейна насреща му.

— Знаеш ли, миличък, и аз си мислех за бежовото. Моравото е малко прекалено. Дона ми каза, че трябва да помислим за пасторалните мотиви, но аз не понасям подобни неща. Бяха модерни през двехилядната година. Толкова отдавна беше, нали? А и всичко шарено много бързо излиза от мода. Ели Кребс тапицира всичко в дома си в пъстри флорални мотиви. Флорални! Истинска лудост, никой не използва подобно нещо още от средата на деветдесетте...

Клаудия вече се бе отнесла. Впусна се в многословно излияние и привидно не забелязваше, че Пийт се е изтегнал на дивана си — масивна кожена мебел, която не ѝ разреши да махне — и е взел дистанционното. По телевизията предаваха бейзболен мач, в който „Доджърс“ играеха с „Ред Сокс“, което го устройваше идеално. Пийт

не се интересуваше много и от спорта, но в края на краищата Клаудия щеше да схване намека и да го остави на мира.

Трябваше да остане тук и да посрещне Поли при връщането му от лагера. Сетне щеше да вечеря вкъщи — готвачката бе споменала нещо за говеждо печено — а после щеше да се отбие при някое от своите момичета. Пийт бе в настроение за Лили днес — руса, глупава и много сговорчива, стига да ѝ носи подаръци.

В повечето случаи не посещаваше любовниците си през уикендите, тъй като бе прекалено сложно да измисля алиби, но днес определено имаше нужда. Бърборенето на жена му му бе дошло в повече. Пийт работеше много и имаше нужда от разтоварване.

Сделката с „Дом Масо“ бе перфектното оправдание. Дори и Клаудия знаеше за нея след многобройните спешни обаждания по телефона от онзи самодоволен кучи син Монфърт. Ако кажеше, че се налага да поработи, Клаудия щеше да му повярва. Понякога подозираше, че тя знае за малките му развлечения и просто не се интересува.

Е, и това го устройваше. Пийт харесваше живота си такъв, какъвто беше. Нямаше причина да разбунва духовете.

Стига Клаудия да не го излага публично, като си намери любовник — всички знаеха, че за мъжете е различно. Но не вярваше, че има опасност това да стане. Клаудия мразеше да прави секс с него, така че едва ли бе много палава.

Тя се възбуждаше само от пазаруването. И от интериорен дизайн. И от бижута, разбира се.

Сега бе млъкнала и бе отишла в кухнята да се развика на готвачката. Диамантените обеци на „Масо“, които ѝ бе подарил — три кръгли яркожълти камъка, които висяха на ушите ѝ — проблясваха под жаркото калифорнийско слънце; Клаудия ги обожаваше и никога не ги сваляше, дори денем.

Пийт обичаше да ѝ подарява бижута. Съпругата бе много показателен елемент за богатството на мъжа, също като къщата му или колата, която кара. В град като Лос Анджелис, където всички бяха с лимузини, жената всъщност бе по-удобен символ на положението в обществото. Не разбираше много от бижута, но дори той можеше да види, че моделите на „Дом Масо“ като цяло са по-изискани и по-

стилни от тези на „Мейбъри“. Гордееше се с успеха на фирмата си, но да притежава „Дом Масо“ — това щеше да е значителна стъпка нагоре.

Стоктън се замисли за Хю Монфърт. Не можеше да понася този кучи син. Вярно, наемането му в компанията бе далновиден ход. Монфърт бе спечелил много пари за всички. Но на каква цена? Отначало надменната му самоувереност адски го дразнеше. А и хората приписваха заслугите за успеха на компанията именно на него, а не на Пийт, въпреки че именно той бе председател на борда. Та нали тъкмо той го бе назначил на поста му? Ако зависеше от него, Монфърт можеше да върви по дяволите с неговата английска надменност. В края на краищата този човек беше само един от служителите му. Нито скъпите му костюми, нито стегнатото му тяло на бивш военен можеха да променят този факт.

Не за пръв път си пожела да може да уволни Монфърт. Англичанинът беше като трън в очите му. Щом приключеше сделката с „Масо“, щеше да си потърси друг изпълнителен директор. Хю Монфърт не бе единственият човек в света, който знае как да управлява бижутерийна верига. Можеше да отмъкне човек на „Тифани“. Или на „Луи Вюитон“. Или на „Гучи“.

Но трябваше да почака, докато „Масо“ падне в ръчичките му. Всичко се подреждаше чудесно и Софи Масо се бе провалила напълно, както можеше да се очаква от една жена, и сега оставаше само да изчакат още малко...

— Миличък...

— Какво, по дяволите? Не виждаш ли, че гледам мача?!

Клаудия се усмихна спокойно и му подаде телефона.

— Обаждане от Европа. Онзи мил човек, Хю Монфърт. Трябва да го доведеш някой път на вечеря. Истински джентълмен.

На Пийт му идваше да изругае цветисто, но Монфърт можеше и да го чуе в другия край на линията. Мразеше, когато Клаудия се прехласва по този блед англичанин.

Грабна рязко слушалката.

— Да?

— Добър ден, Пийт. Извинявай, че те безпокоя в дома ти.

— Обаждаш се през уикенда, Монфърт. Дано е нещо важно.

— Бих могъл да се обадя и утре, ако предпочиташ.

Да предпочита ли? Естествено, че не предпочиташе. Англичанинът бе отговорил на блъфа му. Тази сделка бе за близо четиридесет и осем милиона долара и той искаше да знае всяка подробност.

— И сега бива, давай! — принуди се да изръмжи той.

— Може да имаме проблем.

Стоктън угаси телевизора и се изправи на дивана.

— Какво, по дяволите, имаш предвид? Какъв проблем?

— Пийт!

Той закри слушалката с длан.

— Престани, скъпа. Зает съм.

— Не вярвам да се превърне в сериозна заплаха, но мадам Масо организира страхотно парти и тук в Париж то се превърна в голям успех; продаде бижута на стойност няколко милиона евро и имам основания да смятам, че ще получи добри отзиви в пресата.

Стоктън веднага надуши проблема.

— Колко добри? — изрева той.

— Предполагам, че ще бъдат много добри.

— Толкова, че да променят позицията на акционерите ли?

— Ами, тъкмо в това е въпросът.

— И какъв е проклетият отговор, Монфърт? — изляя Пийт.

Сърцето му биеше бясно, а тлъстите му длани се бяха изпотили от мисълта за парите, които можеше да изгуби. Но все пак му доставяше удоволствие да се развика на своя изпълнителен директор.

— Не ми дръж такъв тон, Пийт — с отегчение отвърна Монфърт.

Пийт преглътна яростта и омразата си.

— Прав си, прав си, извинявай. — Англичанинът не търпеше грубо отношение от страна на никого; изобщо не би се поколебал да затвори телефона на шефа си, знаеха го и двамата. — Ние, янките, не сме се научили да бъдем толкова сдържани и хладнокръвни като вас, англичаните.

— Напротив, смятам, че повечето американци са изключително вежливи — студено отбеляза Монфърт. „Мразя този кучи син“, каза си отново Пийт. — Както и да е, според мен отговорът е отрицателен. Не остава много време до акционерното събрание, а и в пресата ще пишат за събитието само около седмица. Очаквам повишаване на цената на акциите на „Масо“, вероятно с цели три пункта, в очакване на други

възможни оферти. Ще подготвим контраудар и вероятно бихме могли в последния момент да вдигнем офертата си с около четири процента.

— Четири процента! Това означава, че шибаното... исках да кажа, *проклетото* парти ще ни струва милиони.

— И без това искаме да купим „Масо“ на невероятно ниска цена. По-добре да подсигурием офертата си.

Пийт се напъна и повдигна масивното си туловище от кожения диван. Тялото му може и да беше бавно, но умът му бе бърз.

— Няма много свободни акции — изръмжа той. — Трийсет процента се контролират от съпругата. Други петнайсет са в ръцете на останалите от семейството...

— Моята информация е, че те няма да подкрепят съпругата. Планират да направят отделно предложение на акционерите.

— Има ли от какво да се притесняваме?

— Не. Синът е на осемнадесет, възрастта на баба му не е известна с точност, но акционерите няма да харесат нито един от двамата като евентуален заместник на мадам Масо.

— Значи, общо казано, имаме нужда от подкрепата на всички останали акционери. Всичките петдесет и пет процента, които са свободни на пазара.

Монфърт не каза нищо; това го знаеха и двамата. Пийт просто мислеше на глас.

— На какво можем да разчитаме? — попита той.

— Поне трийсет и пет процента, които са под контрола на различни попечителски фондове, пенсионни фондове и други институции. Те няма да се повлияят от коментарите в пресата; от няколко месеца насам имам тяхната подкрепа.

— Добре, добре. — Проклетият Монфърт наистина си разбираше от работата, нямаше как да се отрече. И не само това. — Но все пак ни трябват и останалите. Значи има цели двацет процента в ръцете на дребни акционери, отделни хора?

— Опасявам се, че е така.

Дотук с Лили, както и с всички останали момичета. Край и на чакането пухкавият му син да се завърне от летен лагер. Пийт искаше единствено да смени домашните си дрехи с костюм и да се върне в офиса. Положението бе рисковано. Имаше нужда да помисли.

Единствената му утеха бе, че проклетият англичанин може би бърка, поне веднъж.

— Това е истинска катастрофа — ревна той. — Две седмици преди сключването на сделката си оставил онази кучка да организира някакво си тъпо парти и...

В слушалката се чу сигнал „свободно“. Монфърт наистина му бе затворил. Мамка му! Захвърли телефона в другия край на стаята.

— Всичко наред ли е, скъпи?

Жена му се суетеше наблизко. Също като него, и Клаудия имаше отлично развито усещане за пари. Тя вече мислено харчеше техния дял от сделката с „Масо“.

— Трябва да се връщам на работа — изръмжа той.

— Но няма да видиш Поли.

— Целуни го от мен. Става дума за спешен случай, ясно?

— Разбира се, скъпи.

Жена му отлично знаеше кога да престане да настоява. Нямахше никакво намерение да го дразни.

Стоктън обмисли положението. Беше му подействало като шок. Всички знаеха, че Монфърт е най-коравият бизнесмен в сферата на бижутата. Беше направо прословут с това. Как би могъл да сгреша толкова? Как можеше да допусне някаква си трофейна съпруга на един плейбой — тоест вдовицата му — да го изиграе така? Да не би да спи с нея или какво?

Нямаше начин тази жена да разбира от бизнес. Дори не бе ходила в колеж. Омъжила се още като дете и винаги е била домакиня. Какво би могла да знае за управлението на една многомилionна компания?

По дяволите! Пийт трябваше да се оправи с тази каша.

Най-напред щеше да се обади в хотел „Крийон“ и да остави съобщение, в което разкажано да се извини на Хю Монфърт. Иначе бе сигурен, че още в понеделник на бюрото му ще лежи оставката на този кучи син. Монфърт не бе от хората, които заплашват; той просто щеше да си тръгне. Недопустимо! Пийт трябваше да му поднесе извиненията си. Отново.

Тази мисъл го вбеси, но той трябваше да преглътне гордостта си. Това не бе добре за кръвното му налягане. Пазеше бутилка

двайсетгодишно малцово уиски заключена в едно чекмедже на бюрото си; беше време за една глътка от това лекарство.

По дяволите Хю Монфърт! По дяволите и Софи Масо!

— Клаудия, извикай шофьора ми — нареди той.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Събуди се призори, още нямаше и шест часа. Софи остана сгушена в меките си пухени възглавници и се загледа навън през плътните стъкла на прозорците; бледите утринни лъчи на зазоряването се открояваха на синьото небе и обещаваха поредния хубав ден.

Измъкна се от леглото, пристъпи боса по каменните плочи на пода и се приближи към прозореца, за да огледа парка. Идеално поддържаните градини на замъка се простираха пред погледа ѝ; езерото все още се очертаваше като тъмен кръг, преди да заискри под слънчевите лъчи. Отвъд него, далеч зад долната морава се намираше домът на свекърва ѝ — виждаха се елегантните пропорции на къщата в стил „Крал Джордж“.

Софи се запита как ли е спала Катрин. Едва ли спокойно, каза си тя.

Щеше да ѝ е трудно да прости на старата жена. Никога не бе мислила, че омразата ѝ към съпругата на сина ѝ, неодобрението ѝ към „недостойния му избор“ може да стигне толкова далеч, че да се опита да издигне стена между Софи и детето ѝ.

Въпреки това те бяха от едно семейство, а също и съседи. Трябваше да се помирят, независимо дали Софи иска или не.

Загледа се как слънцето огрява зелените площи. Кога ли щеше да може отново да им се любува, разхождайки се бавно и свободно? Искаше и Том да е тук, да излязат двамата на пикник край езерото, да обсъдят заедно новите насаждения в крушовата градина. Трябваше да го срещне и с мосю Линдор, управителя на имението. След три години всичко щеше да бъде негово — огромното им имение, наред със задълженията по поддръжката му.

Може би много скоро, много скоро всичко щеше да приключи.

Извърна се от прозореца и отиде да вземе душ. Мислите ѝ се върнаха към снощното парти; Софи усети топлината на приятно задоволство и спокойствие. Бе направила всичко по силите си. Отзивите в пресата или щяха да убедят акционерите да ѝ дадат шанс и

нейният план да проработи, или пък — не. И в двата случая вече нищо не зависеше от нея.

Бернард ѝ бе подбрал чудесен тоалет. Софи бе изоставила траура и сега експериментираше с облеклото. Тоалетът бе закачлив, но с делови акцент; не можа да се сдържи и се запита как ли би го оценил Хю Монфърт. Копринената рокля на „Ком де гарсон“ стигаше точно до коляното, тъмнозелена, с копчета от ахат, комбинираше се чудесно с тъмнозелен шал от „Джоузеф Трико“, висящи обеци с перли и гранат и широка гривна от ковано злато; а в добавка към това — голяма чанта от крокодилска кожа на „Прада“ и обувки с много високи токчета.

Дрехите бяха отражение на нарасналото ѝ самочувствие.

Софи добави колие с перидот и цитрин, за да освежи ансамбъла, напръска се с малко розова вода и повика шофьора си.

Дълбоко в подсъзнанието ѝ обаче нещо я измъчваше. Въпреки задоволството ѝ и обещанието за прекрасен топъл ден, както и надеждата за сдобряване с Том имаше нещо, което я притесняваше.

Хю Монфърт. Не, нямаше да мисли за него. Поне засега. Може би след като мине събранието.

Но вероятно бе свързано с Хю все пак...

Телефонът ѝ звънна.

— Ричард ви очаква, мадам.

— Благодаря. Веднага слизам.

Софи затвори вратата на спалнята си и слезе по витите мраморни стъпала; Жуно вече бе на вратата и я държеше отворена за нея; ролс-ройсът мъркаше приглушено пред входа.

Пожела приятен ден на икономата и грациозно се настани на задната седалка. Каза си, че сигурно ще се досети по-късно какво я измъчва.

И докато колата потегляше с ръмжене по пътя и камъчетата хвърчаха под гумите, си спомни.

Джуди Дийн. Монфърт я бе предупредил за Джуди Дийн.

* * *

Селин Бусе бе подготвена за всичко.

Сутринта ѝ бе направо прекрасна. Най-напред Рене, мъжът, с когото излизаше от три години, бе намекнал, че може би е готов да се ожени за нея. Естествено, тя бе на седмото небе; но после, когато той тръгна за работа, бе започнала да се пита дали всъщност иска да се омъжи за него.

Тази мисъл я бе занимавала през цялото време, докато закусваше само с черно кафе и един много малък кроасан — Селин внимаваше за фигурата си. Наближаваше трийсетте, а бе чувала безброй ужасни истории за това как метаболизмът ти изведнъж се забавя ужасно и внезапно се оказваш с петнайсет килограма отгоре, преди да се усетиш. Красотата и стройната фигура бяха почти синоними според Селин. Тя искаше да запази привлекателността си възможно най-дълго с онази лекота, която демонстрираше Софи Масо.

Освен това денят бе слънчев. А партито бе пожънало голям успех. Бяха останали четири покани, които пазеха за последния момент, но никой не ги бе поискал. Това означаваше и четири красиви брошки. Имаше едно лале, комета, заек и вол. Селин се надяваше да успее деликатно да подхвърли на Софи и може би тя щеше да ѝ даде заека.

Беше подготвила всичко. Нейната шефка, която обожаваше, бе невероятно щедра и мила жена, макар и леко наивна понякога, но все пак не бе излишно да се подготви. Селин бе подредила кабинета на Софи с изключително старание и специално бе подбрала разкошни цветя — кремави и благоуханни портокалови цветове и бледозелени рози; бе избрала много елегантен тоалет за себе си — строг тъмносин костюм с пола и бяла риза от фин памук на „Емпорио Армани“, а накрая, за допълнителна гаранция, бе купила и от онова ароматно американско кафе, което мадам Масо обичаше — с уханье на канела. Бе го изсипала от картонената чаша и го бе поднесла в тънка порцеланова чашка; все още бе горещо, когато Софи пристигна в офиса. Селин бе изчислила времето прецизно.

Лампичката на телефона ѝ светна.

— Да, мадам?

— Би ли дошла за минутка, Селин. Помоли централата да задържат за известно време всички обаждания за мен.

— Разбира се, мадам — ведро отвърна Селин.

Мислеше да помоли за заека, макар че и кометата бе много красива, с малки диаманти по опашката, за да искри. Заекът бе от чисто злато, но тя харесваше повече неговия дизайн; в бягащото животно имаше гъвкавост, която за нея бе въплъщение на грациозността. Дори и след увеличението на заплатата ѝ тя никога не би могла да си позволи подобно бижу. Най-ценното нещо, на което би могла да се надява по отношение на бижутата, несъмнено би бил малкият пръстен, който Рене би ѝ подарил. Ако приемеше предложението му, разбира се.

Почука на вратата. Софи седеше зад бюрото си замислена. Беше си сложила сенки в маслиново и горскозелено, които идеално подхождаха на лицето ѝ. Селин отново се възхити на елегантността ѝ. Съпругът ѝ със сигурност е бил голям глупак...

— Затвори вратата, ако обичаш. Заповядай, седни.

Селин потръпна. Софи май не бе в добро настроение, както се бе надявала. Прекрасното кафе с аромат на канела пред нея изстиваше бързо недокоснато.

— Искам да обсъдим нещо много поверително.

— Чудесно, мадам — предпазливо отвърна Селин. — И какво е то?

— До теб стигат различни клюки във фирмата, нали?

— Никога не им обръщам внимание, мадам — поривисто отвърна Селин.

— Всичко е наред. — Софи се усмихна и успокоително вдигна ръка. — Няма от какво да се страхуваш, всичко, което кажеш, ще си остане между нас. Е — поправи се тя, — поне не бих си позволила да кажа откъде го знам.

— Добре. — Селин се усмихна поласкана.

Харесваше Софи; би било чудесно, ако мадам Масо реши да споделя с нея. По-добре Селин, отколкото...

— Джуди Дийн. Отнася се за Джуди Дийн.

Ужасно. Селин набързо отправи молитва към небето да не ѝ се налага да обсъжда публично скандала.

— Какво има? Казах ти, че няма от какво да се плашиш.

Ами ако мадам се ядосаше?

— Джуди Дийн е ваша много близка приятелка, мадам. Сама ми го казахте, нали?

— Така беше. Но сега забрави за това. Чух някои неща от... — шефката ѝ се поколеба: — ... от човек, на когото вярвам. Има ли нещо, което би трябвало да знам за Джуди, Селин?

Секретарката я изглежда с широко отворени очи.

— Сериозно ли ме питате, мадам Масо?

— Напълно.

— Искате да кажете, че не сте знаели?

— Да знам какво? — нетърпеливо попита Софи. — Изплюй камъчето. Ако има нещо за казване, просто го направи.

Селин отново се поколеба. Наистина ли? Нима не знаеше? Как би могла да ѝ го съобщи? Тя бе добра жена — прекрасен човек. Селин изпита прилив на съчувствие. Кой би могъл да предположи, че тази изискана бизнес дама би могла да е толкова наивна?

— Мислех, че знаете, но не ви интересува, мадам. Във Франция е нормално да има хора, на които им е все едно. Богати хора.

Софи само я гледаше и чакаше.

— Говоря за мосю Масо — измърмори Селин. — Всички знаят, мислех, че вие... че знаете. Но някои разправят, че не сте знаели.

— Пиер? — Софи примигна. — Какво за него? Той е мъртъв от седем години.

— Но мадам Джуди е тук много по-отдавна, мадам.

Софи си пое рязко въздух. Бе смаяна, а Селин на свой ред я зяпна учудено. Нима мадам е изненадана? Та нали мосю Пиер бе прословут женкар, направо легенда.

Но англичанката наистина бе изненадана. Селин наблюдаваше как емоциите бързо се сменят по красивото ѝ лице. Разбиране, шок, внимателна преценка и накрая — унижение. Дишането ѝ бе ускорено, като на риба на сухо.

Жалко! Горката Софи.

— Добре ли сте, мадам? — уплаши се Селин.

Софи си пое дълбоко въздух.

— Добре съм, нищо ми няма. Просто съм шокирана. — Секретарката я гледаше как се мъчи да осмисли чутото. — Джуди е спала със съпруга ми? Колко пъти? След някое коледно парти или...

— О, мадам...

Момичето бе силно притеснено.

— Кажи ми най-лошото. Разкажи ми всичко.

— Трябва да знаете, че не съм била тук, когато това е ставало. Била съм тийнейджърка. Но така съм чувала.

— Добре.

— Мадам Джуди е била любовница на мосю Масо дълги години, всъщност веднага щом е дошла в Париж. Той я повишил и ѝ купил апартамента. Това е бил подаръкът му за нея. Без ипотека, без нищо — натърти Селин с нотка на завист. Но веднага се усети. — Когато заминал, никой не смеел да предприеме каквото и да било, в случай че се върне.

— А той имал ли е намерение да... се разведе с мен и да се ожени за нея?

— О! Не, мадам — възкликна Селин с широко разтворени очи. — В никакъв случай. Мнозина в компанията ѝ се присмиват, мадам. Защото тя е само една от многото му любовници все пак. Мисли си, че е по-специална, но кой знае колко много са били като нея. Не знам дали на всички е купувал апартаменти, но е имало доста бижута, а вие знаете, че едно красиво колие струва повече и от апартамент...

— Всички ли каза? — едва-едва продума Софи. — Искаш да кажеш, че е имало и други?

Селин я погледна втренчено. Възможно ли е тя нищо да не е подозирала?

— Наистина ли не знаете, мадам?

Софи мълчеше.

Секретарката реши да рискува. Ако съпругата наистина е била толкова сляпа, по-добре да разбере всичко наведнъж. Нямаше защо Софи Масо да остане единствената жена във Франция, която да не е наясно с „подвизите“ на съпруга си.

— Мадам, много съжалявам — започна тя внимателно и спокойно. — Винаги сте били много мила с мен. Всички смятат, че може да не сте знаели за Джуди. Но никой не е предполагал, че не знаете за останалите. Мосю Масо, докато беше жив, бе един от най-прочутите любовчии. Не знам точната дума. Как се казва... плейбой. Имал е много любовници. Всички го знаят. Момичета, с които е бил един месец, два месеца. Различни жени в различните градове. Понякога дори и проститутки, много елитни и скъпи... — Тя се прокашля смутено. — Простете, мадам. Но предимно са били съвсем

обикновени момичета. Избирал ги лично, давал им подаръци и пари. Случвало се е дори и преди да се ожените.

Софи се чувстваше зле. Главата ѝ се въртеше и единственото, което можеше да направи, бе просто да се опитва да запази равновесие. Най-лошото бе да види съжалението в очите на секретарката си. Селин очевидно искаше да я прегърне и да я утеши — тя, великата господарка на замъка, вдовицата милионерка бе обект на съчувствие.

А щом Селин я съжаляваше, Софи не се съмняваше, че много други я презират.

Ядоса се на себе си. Нима бе публична тайна? Всички освен нея ли знаеха? Спомни си за онези години, в които покорно бе организирала партита и бе посрещала гости. Нима са приказвали зад гърба ѝ? Присмивали са се? *Катрин* знаела ли е?

Помъчи се да се овладее.

— И не е престанал? Дори след сватбата ни?

Селин поклати глава.

— Не и според онова, което съм чувала от по-старите служители. Но както вече казах, не съм била тук.

— Тогава откъде знаеш, че е вярно?

— Не знам, мадам — простичко отвърна момичето, — но всички така казват. Бих могла да помоля някоя от по-възрастните жени да поговори с вас, ако така предпочитате.

Но Софи ѝ вярваше, вярваше на всяка болезнена дума. От друга страна, тя се бе доверила и на Грегوار, и на Джуди.

И на Пиер, напомни си с горест.

Край. Дори това да ѝ костваше още болка и срам, искаше доказателства.

— Да — каза тя. — Кого би посочила... чакай... ще се обадя в „Човешки ресурси“. Сама ще избира някого.

Секретарката ѝ остана да седи кротко и мълчаливо да я гледа със съчувствие, докато тя набираше номера на „Човешки ресурси“ и питаше за имената на жени, които са в компанията повече от десет години и които работят в рекламния отдел.

— Ще ми изпратят Франсоаз Делмен и Мари Пусе — каза Софи.

— Те ще знаят, мадам.

— Покани ги да влязат, щом дойдат. И задръж всичките ми обаядания.

— Да, мадам.

— И още нещо, Селин. Благодаря ти.

— За нищо — съчувствено отвърна тя.

Излезе от кабинета. Друг път щеше да повдигне въпроса за брошките.

* * *

Джуди веднага разбра, че нещо не е наред.

Мари изчезна, без да й каже и дума, а след това, само пет минути по-късно телефонът й звънна.

— Джуди Дийн.

Беше Софи.

— Ела незабавно в кабинета ми — нареди Софи. После затвори.

Джуди внимателно остави слушалката. Стана, взе снимката на майка си от бюрото и я сложи в чантата си. С високо вдигната глава отиде в дъното на коридора, където бе гардеробът с палтата им, и откачи наметката си „Бърбъри“ от закачалката.

Нямаше нищо друго за взимане. Не бе от жените, които отрупват бюрото си с плюшени животинки и пластмасови талисмани или пък залепват плакати на красиви филмови звезди и изгледи от хавайски плажове.

Някъде в подсъзнанието си винаги бе очаквала този миг. Още от деня, в който Пиер изчезна. Бяха изминали седем дълги години на опасения и тя бе подготвена във всеки един момент да си тръгне с достойнство.

Софи знаеше.

Нямаше друго обяснение. Софи бе разбрала за Джуди и Пиер. Изненада се само от собствената си реакция. Механично вършеше всичко, както бе планирала отдавна. Бавно, без да бърза, тя облече палтото си пред погледа на всички секретарки, намести удобно чантата си и се усмихна леко. Но вътрешно съвсем не бе спокойна.

Нямаше значение; вече нямаше никакво значение. Сега момчето бе нейно. Джуди не изпитваше страх, а само странна, дива възбуда;

дори и някакво облекчение. Можеше да се изправи срещу Софи, щеше да ѝ се наложи. Най-накрая щеше да има възможност да каже всичко, което някога бе искала, още от първия миг преди толкова много години, когато бе разбрала, че заради тази невзрачна английска кукла Пиер — великият, фантастичният Пиер, какъвто бе в нейните очи — никога няма да бъде неин.

Отиде до асансьора и натисна копчето. Вратата сигнализира тихо и една ръка с перфектен маникюр дръпна настрани старинната решетка — Франсоаз, заедно с Мари след нея, излезе отвътре. Франсоаз я изгледа с едва прикрито тържество, докато Мари все пак се изчерви и изглеждаше леко гузна под възбудата, изписана върху розовите ѝ бузи.

— Довиждане, Мари — каза на френски Джуди.

— Сигурно искахте да кажете „сбогом“ — ехидно подметна Франсоаз.

— Съвсем не — поправи я Джуди. — Ще се върна.

Мари понечи да каже нещо, но злорадстващата ѝ приятелка я дръпна настрани. Джуди затвори решетката и натисна бутон за последния етаж; чу възбудения шепот, с който секретарките разменяха клюките помежду си, като някакво жужене, докато старата машина със скърцане я изкачваше нагоре.

О, да, нямаше вече никакво съмнение. Софи знаеше. Онази малка глупачка Селин Бусе седеше с изпънат като по учебник гръб и върху невзрачното ѝ лице бе изписана някаква нова дързост. Джуди понечи да я попита дали тя е издрънкала всичко, но се отказа. Нямаше защо да си губи времето; нямаше да разменя реплики с разни секретарки, докато се появи охраната и я изхвърли от компанията на Пиер.

Имаше само една жена, с която си струваше да говори.

Джуди отвори вратата към кабинета на Софи, без да си даде труд да почука; затвори след себе си, после застана в средата на стаята и я погледна право в лицето. Софи Масо я огледа от глава до пети, погледът ѝ леко се задържа върху палтото и чантата ѝ.

— Седни — каза тя.

Джуди остана на мястото си; вирнала предизвикателно брадичка.

— По-добре не — отказа тя. — Да не протакаме нещата, а? Имам куп задачи.

— Само това ли имаш да ми кажеш? Никакво извинение? Оправдание?

Джуди се изсмя.

— Извинение? За какво?

— Задето си спала със съпруга на друга жена като начало — студено заяви Софи. — Естествено, сега знам, че не си била нищо специално, просто едно от многото момичета на Пиер. Предполагам, че си е имал график. Трябваше ли да координираш всичко с останалите жени?

Лицето ѝ пламна; ударът бе точно в болното ѝ място.

— Поне никоя от нас не се е съобразявала с теб — отвърна тя.

— Разочарована съм, Джуди. — Софи се държеше ужасно хладнокръвно и това бе допълнителен повод да я мрази от все сърце. — Смятах, че имаш прекалено голямо себеуважение и индивидуалност, за да се примириш да бъдеш част от подобна серийна линия. Толкова е безлично да си част от харем.

Джуди реши да отвърне.

— Може и да е имало други...

— Очевидно, това е извън всякакво съмнение.

— По онова време и аз не знаех. — Устните ѝ потръпнаха. — И аз бях в неведение, Софи, също като теб — е, почти.

— Със сигурност си знаела, че има жена и дете.

— О, недей да ми се правиш на много праведна — сопна се Джуди. — Моля те. Омъжила си се за него, без да го познаваш изобщо. О, да, сигурна съм, че те е привлякло личното му обаяние. Съвсем не си мислила за огромния замък и милионите франкове...

— Знаела си, че Пиер има семейство.

— Аз го обичах — заяви Джуди и изпъна рамене. Говореше гордо и гледаше Софи право в очите. — Явно не можеш да го разбереш. Аз го обичах. Между нас имаше страст. И не бях просто поредната му афера. Бяхме заедно години наред. Той ми купи апартамент...

— Бих казала, твърде буржоазен жест. От Пиер бих очаквала доста по-елегантно решение. Но предполагам, че е искал да те настави някъде, където няма да го види никой от познатите му.

— Идваше при мен по три пъти в седмицата.

— И вероятно си се напивала сама от мъка всяка Коледа. О, познавам този тип жени. Това е старо като света, Джуди.

— Можеш да остроумничиш колкото си искаш. — Джуди я изгледа гневно. — Вярно, ти притежаваш стил, Софи. Предостатъчно. Но у теб няма и грам топлина или страст. Бракът ви бе само формален. По задължение. Сама ми го каза. — Постара се да остане твърда. — Пиер идваше при мен за любов.

— Искал е секс. От теб и от останалите. Също и от проститутки, както разбирам. Предполагам, че да ти купи апартамент и да те назначи в компанията, просто му е излизало по-евтино.

Джуди пламна. Нямахше да позволи на тази жена да я убеди в думите си.

— Аз не съм проститутка — отвърна тя. — Може би не е зле да се погледнеш в огледалото, Софи. Разликата между мен и теб е, че аз обичах Пиер. Ти вече ми сподели, че не си го обичала. Но остана омъжена за него. Ние правехме секс — да, страхотен секс — и аз ценях обичта му. Обичах го. От цялото си сърце. Ти не би могла да кажеш същото. Именно ти си се омъжила по сметка и си била омъжена за този човек, без да го обичаш. Кой е запазил почтеността си? Аз? Или ти? Казваш, че ме е искал само заради секса; аз мога да кажа, че теб те искаше само заради детето.

Софи се сви под думите ѝ. Прекалено много истина имаше в тях. Целият ѝ брачен живот е бил лъжа, всички тези години са били само илюзия; празна мечта, в която единственото истинско нещо за нея бе любовта към Том.

— Махай се — уморено каза тя. — Ти си истинска змия. Не уважавах себе си и заради това не цениш другите хора.

Джуди се усмихна. Бе нанесла сериозен удар. Значи перфектната домакиня все пак можеше да изпитва чувства. И тя като Джуди можеше да усеща болка.

— Моят съпруг може да ме е избрал, за да родя сина му — каза Софи, докато Джуди стискаше чантичката си, — но това значи много, Джуди. Означава семейство; означава любовта, която съм дала на детето си и която съм получила в замяна. Убедена съм, че си опитала какво ли не, за да промениш това, да накараш Пиер да предпочете теб пред нас. Но той никога не го направи, нали?

— Довиждане, Софи — каза само Джуди.

— Той избра мен — спокойно продължи Софи. — В крайна сметка избра мен. Никога не забравяй това, Джуди. Пиер можеше да е с теб, но не искаше. Много е просто.

Сълзи напиреха в очите на Джуди. Думите на Софи отвориха старите рани в сърцето ѝ и те отново започнаха да кървят.

Софи не обичаше Пиер; следователно неговото предателство не би могло да я нарани толкова дълбоко, колкото бе наранило Джуди, заради това, че в крайна сметка остана при семейството си — не при нея. Вдовицата бе права и двете го знаеха.

— Не можа да разбиеш семейството ми — с болезнена прямота заяви Софи. — А сега сбогом.

Но вместо да помръкне и да побегне обляна в сълзи, Джуди поспря за миг, обърна се и отвърна със злокобна усмивчица:

— Така ли смяташ? Ще видим!

После се завъртя енергично на високите си токчета и излезе.

Софи остана слисана за момент, сетне се овладя. Нямаше да се остави госпожица Дийн да я разиграва повече с игричките си, стига толкова. Обади се на рецепцията, както и на охраната и ги уведоми, че Джуди Дийн е уволнена и не бива да бъде допускана отново в сградата, след като напусне, дори за да вземе личните си вещи. След това се свърза с „Личен състав“, продиктува заповедта за уволнение и нареди да опаковат всички лични вещи, които Джуди е оставила, и да ги изпратят по куриер заедно със заповедта до апартамента ѝ.

После отново повика Франсоаз Делмен.

— Вие работехте за мосю Керуал, преди госпожица Дийн да ме накара да го уволня, нали?

— Да, мадам. Осем години.

— Значи знаете как да направите изявление за пресата?

— Да, мадам.

— Чудесно. Незабавно изпратете следното съобщение до всички списания, с които работим: „Госпожица Джуди Дийн, бивш старши вицепрезидент и директор на «Връзки с обществеността» в «Дом Масо», е освободена от поста си. Все още няма информация кой ще бъде заместникът ѝ“.

— Разбира се, мадам — тържествуващо потвърди Франсоаз.

Софи потърка с длан челото си. Слепоочията ѝ пулсираха от болка и се чувстваше зле. Не се съмняваше, че Мари и Франсоаз са

разказали на всички за сблъсъка в кабинета ѝ; навярно всички във фирмата вече знаеха. До края на деня щяха да научат и приятелите им; репортерите от жълтата преса щяха да се нахвърлят на клюката. Щяха да се появят злобни статийки, в които да се коментира кога е научила Софи. Щяха отново да припомнят явно легендарното минало на съпруга ѝ като плейбой... И какво ли още унижително...

Колко глупава, сляпа и жалка щеше да изглежда в очите на всички. Или още по-лошо, както бе предположила и Селин: щяха да подмятат, че е от онези алчни трофейни съпруги, които се интересуват само от парите и за които единственият изход е да не обръщат внимание на изневерите на съпрузите си.

Софи бе от хората, за които личният живот е неприкосновен. Дори само мисълта за скандала я ужасяваше. Искаше да поговори с отец Сабен. Или просто да се прибере у дома и да остане сама.

Но не можеше да си го позволи.

— Трябва да намерим човек, който да заеме мястото на Джуди — твърдо заяви тя. — Франсоаз, изпрати ми на електронната поща имената на хората за контакт в трите най-големи агенции за връзки с обществеността в Париж. Засега ще използваме външни услуги.

— Веднага, мадам Масо — почтително отвърна Франсоаз.

Софи взе решение. Щеше да наеме някой опитен в бизнеса и уважаван професионалист още преди обяд; през следващите няколко седмици не бе важно кой точно ще изпълнява тази роля. И след като осведоми подробно новия човек, щеше да потърси Том.

Той беше в Париж, а тук слуховете и клюките се разпространяваха светкавично. Той щеше да прочете за случая в сутрешната преса; репортерите можеше и да го издирят и да го нападнат, да поискат от него коментар...

Софи трябваше сама да му каже.

Стана от мястото си настръхнала и се зае да крачи нервно напред-назад.

Трябваше да почака. Не биваше да действа прибързано.

Том боготвореше баща си, все още. А Пиер бе мъртъв. Много го бе заболяло, когато се наложи Софи да го обяви официално за мъртъв. Можеше ли отново да го нарани, като накърни паметта на Пиер?

Вярно, нищо не бе в състояние да спре клюкарските издания да публикуват историите си. Но щяха да са поредните спекулации,

хапливи писания, без истинските имена на замесените лица. Все пак щяха да изпитват известен страх — не можеха да докажат нищо, а и Пиер, докато бе жив, водеше много съдебни дела за уронване на името му. Вестниците биха предположили, че и Софи ще реагира по същия начин. Тя разполагаше с пари и власт. Не, едва ли щяха да публикуват нечие име. Тогава защо да го прави?

Сега Софи беше напълно наясно каква унижителна лъжа е бил бракът ѝ и от това я болеше и страдаше много. Но синът ѝ нямаше защо да споделя мъката ѝ.

Реши да не му казва. Нямаше да говори за това с никого. Съпругът ѝ бе мъртъв. Нека си клюкарстват; нека някой ѝ го каже в лицето, ако посмее.

Никой не би посмял. В крайна сметка цели осемнайсет години никой не бе продумал пред нея.

Софи преглътна напирашките си сълзи и се постара да се овладее. После се върна на мястото си и отвори електронната си поща. Сигурно имаше отзиви от пресата за снощното парти; трябваше да назначи човек, който да се погрижи за отговора на компанията, и то възможно най-скоро.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Цяла сутрин чувството не напусна Том.

Беше се появило още когато се събуди сам в стерилния комфорт на леглото си в апартамента под наем; не го напусна и докато прехвърляше мислено униженията от предната вечер; нито докато се обличаше и си приготвяше кафе, нито след като се обади за лимузината под наем.

Поведението на майка му — макар изключително странно и унижително — сякаш избледняваше леко и вече не бе толкова болезнено, когато се замислеше за американката.

Красива и интелигентна. Определено го привличаше и сексуално; искаше да се докаже пред нея. Да докаже, че не е момче.

А тя явно имаше и план. Нещо повече от това да гласуват с петнайсетте си процента срещу политиката на майка му и да се надяват на най-добрия възможен изход.

Трябваше да отиде при баба си; посещениято бе задължително и щеше да изпълни дълга си. Том не забравяше, че Катрин държи в ръцете си две трети от общите дялове на двамата. Тя се бе оказала права за поведението на майка му, за което той изпитваше горчиво съжаление. Нямаше никак да му е приятно да седи и да гледа как възрастната дама злорадства.

Но грешката бе изцяло у майка му. Тя бе дала повод на Катрин.

Само като се сетеше за онази розова рокля с дълбоко деколте...

Телефонът звънна. Том отиде до шкафа пред прозорците, които гледаха към Сена; загледа се в слънчевите лъчи, които играеха върху водите на реката, в корабчетата, пълни с туристи, които се носеха тежко по течението, и вдигна слушалката.

— Томас на телефона — каза той на френски.

— Том, обажда се Джуди.

Той се ухили самодоволно.

— О, добро утро.

— Мога ли да мина да те видя.

Погледна часовника си.

— Наистина бих искал да се видим, но трябва да отида до Сейнт Од. Да посетя баба си в имението. Може би след това бихме могли да обядваме заедно? Този път аз ще избира мястото.

— Не би ли могъл да отложиш посещението с един час. Възможно ли е?

— Толкова ли е важно? — попита той, усетил настойчивостта в тона ѝ.

— Да. Нали се сещаш за идеята, която обсъждахме снощи? Бих искала да ти обясня по-подробно. Това засяга и баба ти все пак. Когато се видиш с нея, може да ѝ разкажеш всичко.

Не му трябваше повече убеждаване.

— Чудесно — каза той, като се постара да сдържа вълнението си. — Заповядай.

Даде ѝ адреса си, обади се да отмени поръчката за лимузина и пригответи още кафе.

* * *

Джуди изглеждаше прекрасно.

Това бе първото, което забеляза. Том въздъхна с облекчение; би било ужасно, ако красотата ѝ бе изчезнала под ярката светлина на утрото.

Но явно нямаше от какво да се притеснява. При по-внимателен оглед тя се оказа също толкова стегната и гъвкава, колкото му се бе сторила и под лунната светлина, облечена в прилепналата си яркочервена рокля. Днес бе облякла също нещо много дръзко — тясна жълта памучна туника, украсена с бродерия в зелено; беше без ръкави и той можеше да се любува на загорелите ѝ мускулести ръце и стегнати прасци на жена, която редовно спортува. Бе сложила висящи обеци от риолит и бял циркон; те се поклацаха и проблясваха много секси и по младежки закачливо — съвсем не като моделите на „Масо“.

Джуди го целуна по бузата.

— Харесват ли ти? — Докосна едното си ухо с дългия си маникюр. — На „Мейбъри“ са.

— Влез. — Покани я вътре с гордост; харесваше му да гледа как очите ѝ блясват при вида на лукса, простора и високите тавани на жилището. — Естествено, тук съм само под наем — каза той. — Съвсем различно е от замъка.

— Но той е на майка ти.

— Само още няколко години. След това цялото имение ще бъде мое. Акциите също. — Изпита гордост при тези думи. — Кафе?

— Да, с удоволствие.

— Не съм сигурен, че е добра идея да носиш обеци на „Мейбъри“. Те са на врага. — Сети се за майка си. — Или поне външния ни враг.

— О! — възкликна Джуди. — Виж, точно за това исках да поговорим.

Той поднесе кафето на малката масичка за двама, разположена под прозореца; с много сметана и захар. Нямахше нищо за хапване, но това нямаше значение.

Тя заговори бързо и уверено, както правеха повечето американци; запозна го с плана си, който му се стори пределно очевиден и гениален в простотата си.

— И „Мейбъри“ ще се хванат? — попита Том.

Не си направи труда да прикрие възбудата си, не и сега. След онова, което му бе казала.

— Разбира се. Никога няма да бъдеш в толкова изгодна позиция да им диктуваш условията си. — Джуди се приведе напред и вълнението ѝ личеше в позата на тялото ѝ, в напрегнатите ѝ рамене. — Похарчили са много пари за тази сделка. Заложили са репутацията си. Ако изгубят, техните акции също ще паднат.

— Значи партито на майка ми ни е помогнало.

Джуди кимна.

— Собственият ѝ успех снощи ще стегне примката около врата ѝ. Не може да се отрече, че от чисто търговска гледна точка това бе гениален ход.

— Според мен бе прекалено лъскаво.

— Да. — Тя се опита да прикрие нетърпението си. — Но имаше големи продажби; репортерите, които присъстваха, ще посветят на това събитие обширни материали. И всички останали медии ще им пригласят. Уверявам те, че днес ще има истинска атака в магазините на

„Масо“. И не само в Париж, в цяла Франция, както и в Рим, и в Лондон. Следващата седмица това ще се повтори и в Ню Йорк и Токио. Модата жадува за подобни сензации — възраждане на високия стил, бижута, които са по-скоро произведения на изкуството. По-секси от картина и много по-лесно преносими.

— И акциите на „Масо“ ще скочат.

— А акционерите може спокойно да отхвърлят офертата на „Мейбъри“. Дори и някои от инвестиционните фондове може да се отдръпнат. Подобна сделка може да се разпадне много бързо.

— Разбирам.

Том пресуши чашата си с кафе; сякаш не го свърташе на мястото му. Следващото кафе трябваше да е безкофеиново. Дали бе заради това, или заради предусещането за истинска власт, най-сетне?

— „Мейбъри“ не биха искали да загубят при гласуването.

— А с акциите, които вече контролират, в добавка към *твоите и тези на Катрин Масо...*

— Биха могли просто да превземат компанията.

— Няма да има нужда от гласуване. Ще притежават контрол над по-голямата част от дяловете.

— А какво биха направили, за да получат и нашия глас?

Джуди се облегна и разпери ръце.

— Почти всичко, мосю Масо.

Той ѝ се усмихна.

— Разбрахме се да ме наричаш Том. Няма нужда да ми говориш толкова почитателно.

— Е, като бъдещия главен изпълнителен директор на „Дом Масо“ ти заслужаваш голямо уважение.

Намигна му и Том остана очарован.

— Тогава ще поискаме да уволнят Хю Монфърт.

— Точно така. — Тя изглеждаше страшно сериозна. — Това ще бъде истинска почит към паметта на баща ти. Той винаги е мразел Монфърт.

— И ще настоявам да бъда назначен за главен изпълнителен директор още сега, а не след три години.

Джуди се обади:

— Те, естествено, ще искат да сложат и свои хора на някои от ръководните постове.

— Стига аз да съм начело на компанията.

— Така и трябва да бъде. — Щеше да е само формално, но не му каза това. — И разбира се, няма да им продаваш акциите си. Запазваш четиридесет и петте процента в семейството. Това ще ти даде сигурност; след три години ще имаш пълен контрол над всичко.

— А майка ми?

Джуди въздъхна тихичко:

— Тя те обича, сигурна съм, че ще се осъзнае. Можеш да ѝ съобщиш деликатно за сделката. Да се срещнеш с нея, след като всичко приключи, разбира се. Бих те посъветвала да стоиш далеч от нея преди това.

— Естествено.

— Трябва да ти кажа и още нещо. Днес си подадох оставката.

— Така ли?

— Прецених, че повече не мога да работя за Софи. Не и след като се запознах с теб. Онова, което тя прави, е против желанията на баща ти, а аз години съм работила за Пиер Масо и дължа лоялност към наследника му. — Погледна го прочувствено. — Надявам се това, че се отказвам да работя за майка ти, да не те оскърбява, Том.

— Да ме оскърбява ли? — Той улови ръцете ѝ; въпреки годините ѝ, нейните слаби женствени длани бяха съвсем малки в сравнение с неговите. Харесваше му да ги вижда сгушени в своите. — Не би могла да сториш нищо, което да ме засегне. Мисля, че си просто прекрасна.

Тя се изчерви.

— Много си мил.

— Не е това — настоятелно отрече Том. — Уверявам те.

— Е? — погледна го очаквателно тя. — Одобряваш ли?

— Напълно; и не само плана.

Джуди докосна с пръст устните му.

— Не бива да ме дразните, мосю.

— Мисля, че знаеш колко съм сериозен. Искам да те заведа на обяд. А после и на вечеря. — „А след това в леглото“, помисли той, но разбира се, това не го каза гласно.

Тя се изправи енергично и грациозно и едновременно отмести чашката си от фин порцелан.

— Първо нека се срещнем с мадам Катрин — каза тя. — Всичко зависи от нея.

* * *

Том се обади от лимузината, за да предупреди прислугата; никой не можеше да се появи в дома на вдовицата с неочакван гост. Баба му много държеше на етикета и той се страхуваше, че може да остави Джуди да чака във фойето; или още по-лошо, направо да откаже да я приеме.

Изчака на телефона, докато Фобер, старият иконом на Катрин, му съобщи, че мадам заявила: всеки гост на мосю Томас е добре дошъл. Той въздъхна облекчено. Нямаше да има неловки сцени.

Или поне се надяваше да е така.

Всичко, което Том харесваше у Джуди — нейната амбиция, енергичност, високия ѝ дух и независимост, дори и стегнатото ѝ тяло — всичко това нямаше да допадне на баба му. Нямаше никакво съмнение. Само се надяваше тя да прояви разум и да се представи като скромна, изпълнена с възхищение и почит млада жена; да отдаде дължимото на Катрин и след като отпрати нужните комплименти, да не приказва много.

— Може би е по-добре, когато стигнем там, аз да говоря — каза той възможно най-деликатно след известно обмисляне. — Баба ми е доста старомодна.

— О, напълно разбирам. — Джуди откъсна поглед от огрените от слънцето дървета, под които се движеше колата на път към имението; скоро щяха да стигнат до самата алея пред замъка. Усмихна се успокоително на Том. — Ти трябва да ѝ кажеш всичко; това е семейно решение. Аз нямам нищо общо.

— Планът е твой.

— Идеята, просто едно предложение. Нещо, което според мен Пиер би пожелал.

Той кимна.

— Знам, че баща ми би се съгласил. Но тъй като него го няма, трябва да ми позволиш аз да ти благодаря.

— Много бих се радвала — меко отвърна тя.

* * *

— Мосю Томас Масо и мадроазел Джуди Дийн — тържествено обяви икономът Фобер.

Джуди се усмихна вежливо и изпъна рамене. Именно сега бе моментът да се покаже силна, напомни си тя. Нямахше да се остави да бъде заслепена от разкоша на дома на старата дама; в много отношения къщата на вдовицата бе по-величествена и от замъка на Софи — китайските копринени тапети и мебелите от епохата на Краля Слънце само допълваха великолепието на архитектурата, строгото достойнство на каменната фасада, перфектно поддържаните морави и идеално подрязаните зелени плетове.

Но къщата бе само бледо отражение на собственичката си.

Джуди бе представена на величествената Катрин Масо. Момчето, Том, бе нервно; тя — също, но по-скоро би умряла, отколкото да покаже и най-малък знак на смущение.

Катрин бе изглеждала странно привлекателна предната вечер, сякаш с много грижлива подготовка бе успяла да смъкне от раменете си поне двайсет години. Бе успяла да пресъздаде частица от предишната си красота. Тази сутрин магията бе развалена. Мадам Масо отново бе една сбръчкана стара дама и вместо красотата, сега нейни оръжия бяха елегантността и стоманено ненакърнимото достойнство.

Бе се разположила в салона си и не стана, за да ги посрещне. Беше с рокля от коприна в прасковено и дантела по деколтето и полата, а на шията ѝ имаше наниз от блестящи перли; бялата ѝ коса бе пристегната в кок, върху който бе закрепена старомодна дантелена шапчица, а лицето ѝ бе грижливо напудрено и гримирано.

Том я въведе. Двамата с Джуди застанаха пред баба му и той отново мина на френски, за да я поздрави:

— Много се радвам да те видя тази сутрин. Изглеждаш прекрасно. — После я целуна по двете бузи и се обърна към Джуди. — Бабо, мога ли да ти представя моята приятелка Джуди Дийн.

Катрин протегна костеливата си ръка, а Джуди едва се сдържа да не направи старомоден реверанс.

— За мен е голяма чест да се запозная с вас, мадам — почтително каза тя.

— Да разбирам ли, че това е по-скоро светска визита, Том? След като си решил да ми окажеш честта да се запозная с госпожица Дийн?

— Така е — съгласи се Том.

Възрастната дама махна и на двамата да седнат. Джуди приседна на ръба на диванчето. То май бе истинска вещ от епохата на Луи Четиринадесети и навярно струваше повече от целия ѝ апартамент.

— Ще позвъня за кафе — предложи Катрин.

— Благодаря, но по-добре не. Вече пих прекалено много днес.

— Госпожице Дийн?

— За мен нищо, благодаря, мадам.

— Тогава ще ви предложи шери. Вече минава единадесет. — Старата дама кимна на икономата, който излезе тихомълком. — И така, Том, имаш да ми казваш нещо ли?

— Идеята беше на Джуди, бабо — разпалено започна Том, — и мисля, че ще реши настоящия ни проблем...

Джуди остана на мястото си, свела покорно глава, докато Том излагаше плана. Трябваше да признае, че беше схватлив; никакво мрънкане, никакво излишно увъртане. Очерта всичко с няколко щриха по-бързо и от нея самата и после зачака.

Най-сетне се осмели да вдигне очи. Старата дама бе потънала в размисъл. Икономът се появи отново и поднесе шери в малки кристални чашки. Джуди прие, защото така ѝ се струваше редно, а и винаги можеше да разчита, че ще прикрие нервността си с малко алкохол.

Обикновено не понасяше шери, но това ѝ стори наистина хубаво. За Джуди не бе изненада, че майката на Пиер разполага с най-доброто.

— Мисля, че това е отлична идея — каза най-сетне Катрин.

И двамата ѝ гости усетиха как пулсът им се успокоява.

Джуди се възнагради с нова глътка от прекрасната кехлибарена течност.

— Знаете ли как да се свържете с точния човек в „Мейбъри“, мадам?

— Да, мадам. Казва се Пийт Стоктън и е председател на борда на директорите на фирмата.

Джуди леко се подразни, че нито слугата, нито господарката му я бяха нарекли „мадмоазел“, но щеше да се престори, че не го е забелязала. Десетте процента на Катрин Масо бяха ключът към отмъщението ѝ; или поне към половината отмъщение. Тайничко

погледна изпод миглите си към момчето, красиво като Пиер, но Пиер в ранната си младост, в разцвета на силите си.

Той също бе ключът към всичко...

— Том — обади се баба му. — Защо не се поразходиш в розовата градина? Двете с госпожица Дийн ще се опитаме да се опознаем малко по-добре.

Том погледна Джуди. Тя сви рамене, съвсем леко; Катрин Масо не бе жена, с която можеш да не се съобразиш.

— Разбира се — каза Том. — Ще се върна след малко.

Усмихна се окуражително на Джуди и излезе от салона през страничната врата. Старата дама се обърна към Фобер.

— Свободен си — каза тя. — И се погрижи да не ни безпокоят.

— Много добре, мадам.

Той се поклонил и се оттегли, като затвори голямата врата зад себе си.

Джуди изправи гръб; старицата седеше в креслото си като някакъв огромен паяк, контролиращ паяжината си. Тя се опита да срещне воднистия ѝ поглед.

— Планът ви е великолепен, скъпа моя — започна Катрин. — Ще осигури на внука ми много пари. И доста влияние.

— Точно това би искал баща му — отвърна Джуди.

Катрин въздъхна деликатно.

— О, да, баща му. Вие сте били негова любовница, естествено.

Джуди се сепна.

— Какво?

— Чухте какво казах, мадам. — Погледът на Катрин стана суров. — Моля, не си играйте с мен. Познавах Пиер. Знаех къде ходи и с кого си прекарва времето. Софи може и да не е забелязвала любовниците му, но аз ги познавах.

Джуди се поколеба за миг, но в тона на тази жена имаше прекалено голяма увереност.

— Обичах Пиер — отвърна тя с леко предизвикателство в тона.

— Много хора го обичаха. Много жени. Били сте една от многото, госпожице Дийн.

— Извинете ме, мадам — Джуди се постара да събере сили, — но това ми е известно.

— Сега — отбеляза Катрин. — Тогава не сте знаели.

„Откъде може да е сигурна в това?“, учуди се американката.

В очите на старицата се четеше любопитство.

— Сигурно ужасно много сте мразели Софи.

Джуди усети познатото старо пробуждане в сърцето.

— Тя не го заслужаваше — отвърна с равен глас.

Катрин се засмя.

— О, ето че сме на едно мнение. Толкова много жени; някои от тях бяха поне *интересни*, а той да избере това безволево създание...

— Защо не се разведе с нея?

Катрин махна с ръка и копринената ѝ рокля прошумоля.

— Нямаше нужда. Тя никога не сгреши. И му осигури наследник. Но все пак вярвам — добави замислено тя, — че ако се върне, може и да го направи. Може да се разведе с нея. Заради онова, което направи с компанията му, както и че приема ухажванията на други мъже.

Джуди отвори широко очи.

— Значи вярвате, че още е жив?

— О, напълно сигурна съм.

— Имате ли някакво доказателство? Нови факти?

Катрин въздъхна.

— Имам специална връзка с Пиер; такава, каквато никоя друга жена не би могла да има. — Очите ѝ пламнаха. — Никоя от вас не го познава като мен. Ако беше мъртъв, щях да разбера.

Старицата явно бълнуваше, реши Джуди.

— Вие не си имали друг любовник — проникателно я огледа Катрин. — Но сега искате да започнете връзка с Томас. Нали?

Джуди зяпна.

— По-добре да ми кажете истината. Така или иначе скоро ще разбера, мога да ви уверя в това.

— Том много прилича на баща си.

— Но няма неговия дух — натърти Катрин. — Характера си е наследил от майка си, почти изцяло. Освен може би известна упоритост; а вероятно и това е нейна черта, ако може да се съди по някои неотдавнашни събития.

— Аз много го харесвам — каза Джуди.

— Но не го обичате. Въпреки това сте готова да го оплетете в мрежите си. Нали така?

— Вие не ме разбирате, мадам.

— О, мисля, че разбирам прекрасно — възрази Катрин. — Убедена съм. Том ще бъде много богат. Освен това е син на Софи. И на Пиер...

Младата жена отвори уста да каже нещо, но не можа да измисли подходяща реплика в отговор.

— Осъзнавате ли, че щом веднъж се захванете с Том, всичко окончателно ще приключи между вас и Пиер?

Джуди се вторачи смаяно в нея. Всичко да *приключи* между нея и Пиер? Та той отдавна бе мъртъв! Почти цяло десетилетие!

— Разбирам това, мадам — каза тя.

— Тогава няма да заставам на пътя ви. Но ако искате съвет от мен, действайте бързо. Софи ще се опита да се одобри с Том веднага щом има възможност.

Джуди бе слисана, но внимателно отвърна:

— Благодаря ви, мадам Масо.

Старата жена се усмихна.

— Можеш да ме наричаш Катрин, Джуди.

След малко вратата на салона се отвори и Том отново влезе вътре; силуетът му се очерта на фона на обедното слънце и ясносиньото небе и той толкова много заприлича на Пиер, че Джуди остана без дъх.

Той огледа предпазливо двете жени.

— Добре ли мина всичко, бабо?

— О, чудесно — мило отвърна Катрин. — Двете с Джуди ще станем близки приятелки.

Том изглеждаше облекчен.

— Тогава да излезем тримата на обяд?

Катрин поклати напудрената си глава.

— Уморена съм, скъпи. Мисля да отдъхна. А и освен това би било добре да се обадите на... мосю... Стоктън, нали така беше?

Джуди кимна.

— Нямате време за губене — заяви Катрин. — Довиждане, скъпи.

Джуди се изправи, докато Том целуваше баба си по бузата. Тя подаде ръка на старата дама и стисна костеливите ѝ пръсти енергично, а след това икономът ги изпрати до входа. Излязоха от красивата и

мрачна къща на вдовицата под яркото августовско слънце. Пред входа търпеливо ги чакаше, със запален мотор, лимузината под наем.

— Тя е права — подхвърли Джуди. — Хайде да се връщаме в града. Ще се обадиш на Пийт, а след като свършим това, ще разберем дали ще захаят въдицата. После можем да идем на обяд.

— А след обяда? — изгледа я многозначително Том.

Джуди леко разтвори устни, а езикът ѝ се показа за миг и ги овлажни.

— Е, скъпи, предполагам, че все ще измислим нещо — закачливо отвърна тя.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Жегата в Лос Анджелис бе непоносима. Дори и супермодерният климатик явно не смогваше. Веднага щом слезеше от колата си, излезеше от прохладата на офиса или на дома си, Пийт Стоктън сякаш се потапяше в гъста и лепкава мъгла от горещина, която направо можеше да се реже с нож. Дюзината пъти на ден използване на дезодорант не можеха да предотвратят издайническите мокри петна под мишниците му; носеше само тъмни ризи, но въпреки това се налагаше да се преоблича по четири пъти на ден.

Август си бе истински кошмар.

В самолета обаче му беше приятно. Първа класа винаги бе истинско удоволствие. Освен това го ободряваше мисълта, че пътува към Европа, където времето бе поносимо.

А и задачата му бе приятна.

След онова чудесно обаждане му трябваша само петнайсет минути, за да убеди и останалите директори — членове на борда. Неколцина бяха изразили недоволството си от представянето на Монфърт, но никой не бе оспорил сделката по същина; беше прекалено сладка, бяха заложени наистина много пари.

Какво лошо имаше да дадат на хлапето някаква глупава формална длъжност? Можеха да измислят перфектен договор, който да не му дава реална власт — да го обвържат с условия, които да не му дават възможност да действа сам.

Стоктън не бе сигурен кого ще сложи начело. Но нямаше да е Том Масо. Нито пък Хю Монфърт.

Точно сега направо можеше да разцелува хлапето. Би му дал каквото пост пожелае. Щеше да го настани в лъскав офис, да му отвори фирмена сметка, от която да харчи, плюс готина мацка за секретарка. Том Масо бе нещо повече и от Дядо Коледа. Бе дал на Пийт „Масо“, заедно с всичките милиони на компанията и едновременно с това бе успял да го отърве от Монфърт.

— Шампанско, сър?

Стюардесата се суетеше наблизко. Отдавна бе прехвърлила трийсетте, с професионален вид и набита фигура. Не като в доброто старо време, когато най-важно бе да се угоди на бизнесмените и когато всички стюардеси бяха изрусени кукли на не повече от двајсет. А сега стюардесите изглеждаха като отличнички от курсовете по въздушна безопасност и обезвреждане на терористи.

Но днес нямаше да позволи нищо да развали настроението му.
— Разбира се — отвърна Пийт. — Защо пък не, по дяволите.

* * *

Хю бе много зает цяла сутрин. Два дни след партито и положението бе точно такова, от каквото се бе опасявал. Пресата не спираше да възхвалява шедьоврите оригинали на „Дом Масо“; сравняваха хер и фрау Брант с великите майстори в изкуството и описваха творенията им като смесица от Полдинг Фарнъм и Ричард Бапст. Бе посетил магазините на „Масо“ на улица „Фобур“ и Ню Бонд стрийт и бе заварил и двата доста оживени. За марката се говореше много, акциите се бяха вдигнали и борсовите анализатори бяха заети да преправят прогнозите си.

Беше му струвало страшно много усилия и интервюта в пресата, само за да удържи позицията си. Неговата оценка бе „прекалено малко и прекалено късно“ — едно чудесно парти и дори една превъзходна колекция не биха могли да компенсират осем години на лошо управление...

Бе прекарал часове наред в разговори по телефона с фондовете, които подкрепяха офертата му, с различни мениджъри на инвестиционни фондове, които бяха загрижени, че пропускат нещо важно. Хю вярваше, че всичко ще завърши добре, но бе доволен, че до гласуването оставаше много малко време.

С облекчение затвори слушалката на телефона след разговора с поредния фондов мениджър. Беше дванайсет, твърде рано за обяд, но искаше да излезе от хотела, да се откъсне от бизнес новините в печатните издания и да помисли малко на спокойствие.

Каза на госпожа Пърси, че ще се върне в два. По принцип мразеше дългите обедни почивки, но май бе добре да не го безпокоят

възможно по-дълго. Да остави да отмине голямата шумотевица и инвеститорите да се осъзнаят. В момента цялата лудост само набираше сили, но той смяташе, че бурята скоро ще отмине. Колкото по-малко загриженост демонстрираше, толкова по-добре. Госпожа Пърси, неговата безкрайно изпълнителна секретарка, бе долетяла от Лондон тази сутрин, за да му помага през следващите няколко дни.

— Ще вземете ли мобилния си телефон, сър?

— Не. Знаете, че не понасям тези проклети устройства. — Хю извади мобилния апарат от куфарчето си и ѝ го подаде. — Всъщност вземете го вие, госпожо Пърси. Така няма да се изкушавам да го вдигна.

— Много добре, сър.

Госпожа Пърси му се усмихна бодро и професионално, точно както му харесваше, и Хю излезе от апартамента.

Беше чудесно да се измъкне от хотела. Мразеше климатичните инсталации; мразеше всичко изкуствено. Тялото му на бивш военен бе свикнало както на големи жеги, така и на силен студ. Бе се съгласил да инсталират централно отопление в замъка му в Ирландия само за да не замръзват водопроводните тръби; пък и майка му все се оплакваше, че не ѝ е достатъчно топло, когато му идваше на гости. Хю би предпочел да си остане с буйния огън в камината и дебела пухена завивка. Обичаше горещината на лятото и студа през зимата; така усещаше по-истински сезоните и се чувстваше по-жив. Струваше му се ужасно превзета модерна прищявка това да настояваш непременно да е около шестнайсет градуса по Целзий, независимо от времето навън. Монфърт предпочиташе да хапва плодове в естествения им сезон на узряване, вместо ягоди през декември и сини сливи през март; плодовете и зеленчуците от оранжерии винаги имаха силно воднист вкус. Наслаждаваше се на света такъв, какъвто е в действителност.

Ако човек излезеше през август в Париж, можеше да почувства истинската сила на лятото. Туристите се потяха, а жегата по тротоарите бе такава, че би изгорила стъпалата ти, ако решиш да тръгнеш бос. Монфърт я приемаше с радост; извърна лице към слънцето, затвори очи и се наслади на топлината, която проникваше през кожата му.

Щеше да си намери добър ресторант и да си поръча превъзходен парижки обяд. Беше чудесно, че е без телефон; така нямаше да го

безпокоят досадни журналисти, а и той самият не би могъл да се обади на никого дори и да искаше.

А той искаше — и то много. Макар че би било направо самоубийствено глупава постъпка. Искаше да се обади на Софи Масо.

Имаше най-различни оправдания подръка. Можеше да ѝ благодари, че го е поканила на партито. Или отново да ѝ предложи да му гласува доверие с акциите си. Тя щеше да откаже, но пък поне би имал съвсем уважителна причина да ѝ звънне...

Изобщо не го интересуваше сделката; щеше му се тя вече да е приключила. Дали Софи Масо би пожелала да го види след това?

Чувството просто не искаше да го напусне. Непрекъснато мислеше за Софи. Образът ѝ винаги бе някъде в подсъзнанието му. Не вярваше, че е просто увлечение; искаше да я изведе на вечеря, да я опознае.

Нуждата от проститутки, физическата потребност от секса напоследък бе утихнала. В Париж имаше достатъчно момичета, умели, от висока класа, дискретни, но не се бе почувствал изкушен. Мислите му бяха погълнати от Софи. Кое то, естествено, си бе истинска лудост; толкова много жени по света, а той да се увлече по целта на атаката си...

— Сър!

Хю се озърна сепнато. Госпожа Пърси тичаше подире му откъм хотела. Мигновено се разтревожи; никое телефонно обаждане не би могло да е толкова важно. Но той спря и я изчака, докато тя бързаше, препъвайки се на токетата си.

— Да?

— Много съжалявам, сър — задъхано се извини госпожа Пърси. — Но е спешно. Господин Стоктън ви търси, сър.

— Ще му се обадя след обяд.

Стоктън да върви по дяволите. Хю никак не харесваше маниерите му напоследък.

— Не се обажда по телефона. Тук е. В апартамента ви.

— Долетял е в Париж? — изуми се Хю.

Стоктън не бе споменал нищо такова. Каква ли игра играеше сега?

— Да, сър, и ви очаква. Много съжалявам, но настоя веднага да ви извикам. — Госпожа Пърси снижи глас, сякаш Пийт Стоктън би

могъл да ги чуе през двойните стъкла на прозорците и рева на уличното движение. — Видя ви да излизате от хотела от вашия прозорец; вероятно и сега ни гледа. Не можах да отложа срещата ви за след обяда, ужасно съжалявам...

— Не се тревожете, госпожо Пърси, постъпили сте правилно. — Хю ѝ кимна окуражително. — Много добре, че дойдохте да ме извикате. Явно сте останали съвсем без дъх.

Тя се приведе и кимна, силно задъхана. Хю ѝ предложи ръката си за опора.

— Ще се върнем заедно — каза той. — Няма нужда да бързаме.

— Но господин Стоктън...

— Може да почака — твърдо заяви Хю.

Пийт Стоктън чакаше в апартамента на Монфърт. Седеше в едно от креслата и тялото му бе притиснато доста неудобно от елегантните извивки; не направи опит да стане, когато Хю и секретарката му влязоха в стаята.

— Успях да го догоня в последния момент, сър — ведро обясни госпожа Пърси. — Да ви донеса ли нещо за пиене? Чай или кафе, минерална вода?

— Не. Срещата ни ще бъде съвсем кратка.

— Много добре, сър. Ще изчакам оттатък.

Пийт махна с дебелия си ръка.

— Остани, сладурче. Това засяга и теб.

Елизабет Пърси примигна; не обичаше да я наричат „сладурче“, освен ако не го правеше Джек и определено не ѝ допаднаше да го чува от мазния дебелак Пийт Стоктън, който, според слуховете, непрекъснато бе забъркан в случаи на сексуален тормоз. А и какво би могъл да каже на Хю, което да засяга и нея?

Погледна неуверено шефа си; Монфърт много деликатно ѝ направи жест, за да я успокои.

— Тъкмо се бях запътил да обядвам, Пийт — каза Хю. — Ще се присъединиш ли към мен?

Никак не му беше приятно, но трябваше да го покани. Не би могъл да откаже това на председателя на борда.

— Не мисля, че идеята е добра. — Пийт Стоктън измъкна метална кутия за пури от джоба на ризата си и с драматичен жест измъкна една „Монте Кристо“, отхапа върха ѝ и я запали.

— Празнуваме ли нещо?

Може би носеше новини за още акционери, които се бяха обвързали с подкрепа за офертата.

— Ние — не. Аз празнувам. — Стоктън дръпна силно от благоуханния пушек и после го издиша през ноздрите си. — Как най-точно да се изразя — започна той с очевидна наслада. — Чакай да видя... Хю, уволнен си.

— Какво? — не повярва на ушите си госпожа Пърси.

Пийт се обърна към нея.

— Ти си негова секретарка, нали, сладурче? Чудесно. Искам да вземеш лаптопа си и да смениш всички пароли. Архивирай всичките му писма и файлове и ги изпрати директно на моята поща. Постарай се да няма достъп до никакви данни на „Мейбъри“, още от този миг.

Хю се опитваше да осмисли случващото се.

— Мога ли да попитам защо съм уволнен? — обади се той.

— Разбира се — великодушно отвърна Пийт. — Уволнен си с основателна причина. Неизпълнение на задълженията по сделката с „Масо“.

— Предстои да сключим тази сделка.

— Определено, но ти няма да си част от екипа. Не успя да се подготвиш за онова парти — погледни само цената на акциите, за бога. Освен това си пропуснал да проучиш всички възможности.

— Какво, по дяволите, означава това? — сопнато попита Монфърт.

Стоктън се усмихна самодоволно.

— Ще разбереш — след като „Мейбъри“ стане собственик на „Дом Масо“. А сега си уволнен, по дяволите, затова си обирай парцалите и се омитай от хотела. Сметката се плаща от „Мейбъри“. Същото важи и за теб, сладкиш. Връщай се в Лондон, можеш да хванеш оня подводен влак. Събери всичко в офиса му. Гледай той да не вземе нищо оттам, даже и някоя писалка. Ако измъкне нещо и ти, и сладкото ти дупе сте на улицата.

Елизабет Пърси каза само:

— Върви на майната си, дебелако. Напускам.

Хю се обърна към нея крайно изненадан, после се засмя.

— Великолепно — каза той.

Малките свински очички на американеца се присвиха; бе очаквал всевъзможни реакции от Хю, само не и да се смее. Всички знаеха, че „Мейбъри“ е всичко за проклетия англичанин, че единствено работата осмисля живота му. А за каква се мислеше тази кукличка?

— Сигурно ще искаш да чуеш цялата история, Монфърт — присмехулно подхвърли той.

— Съвсем не, ни най-малко не ме интересува. — Хю отново предложи ръката си на Елизабет. — Госпожо Пърси, ние щяхме да отиваме на обяд, нали така?

Пийт Стоктън ги изгледа втренчено, вбесен от всичко, докато те излязоха от апартамента и тръгнаха по коридора. Толкова бе разгневен, че му бяха отнели сладостта от този славен за него миг, че цялото му лице се бе зачервило. И тогава купчинка изгоряла пепел се посипа върху току-що изгладените му панталони.

— Мамка му! — изруга той.

От коридора се чу смях. Е, и двамата можеха да вървят по дяволите. Успокояваше се с мисълта, че само се преструват на спокойни. Така или иначе, Хю Монфърт току-що най-безцеремонно бе уволнен, тъкмо преди да склучи най-голямата сделка в кариерата си. Бе си създал много врагове в „Тифани“, „Картие“ и „Жарар“... с него бе свършено; арогантното копеле бе тотално прецакано!

Тази мисъл го накара да се почувства по-добре. Монфърт и секретарката му можеха да демонстрират самообладание колкото си щат. Той знаеше, че вътрешно са съсипани.

Беше гладен. Най-добре да си поръча някаква храна, хамбургер и пържени картопки, не нещо от проклетата френска кухня, която винаги разстройваше ужасно стомаха му. А после щеше да иде до представителния салон на „Масо“; да види какво ще придобие съвсем скоро. Може би щеше да купи нещо за Клаудия. Това щеше да й затвори устата за няколко дни.

* * *

Хю махна на едно такси и му нареди да ги закара до площад „Дьо ла Мадлен“.

— Къде отиваме? — попита госпожа Пърси, чиято войнственост се бе изпарила и сега изглеждаше доста шокирана.

— Мисля, че заслужаваме един чудесен обяд — отговори ѝ Хю. — Нещо наистина френско. „Лукас картон“ е признат за един от най-страхотните ресторанти в града. Познавам от години мосю Сендерен, сомелиера.

— Звучи прекрасно, сър.

Секретарката бе пребледняла и трепереше цялата. Хю дори се зарадва; докато се бе съсредоточил върху нея, не му се налагаше да мисли прекалено задълбочено за собственото си положение.

— Вече няма нужда да ме наричате „сър“, госпожо Пърси. Забравихте ли?

— О, да. — Опита се да се усмихне. — В такъв случай вие трябва да се обръщате към мен с Елизабет.

— Елизабет — опита се да я успокои, — не бива да се притесняваш за случилото се преди малко.

— Е, решението си беше мое. — Тя кършеше пръсти в скута си. Току-що си бяха купили апартамент с ужасно висока ипотека и имаха нужда от заплатата ѝ, както и от допълнителните премии за работата ѝ. — Само не знам какво ще кажа на Джак...

— Това господин Пърси ли е?

Тя кимна безмълвно. Монфърт никога не се бе интересувал от личния ѝ живот.

— Имам много приятели, които с радост ще наемат секретарка с твоите изключителни качества — каза Монфърт. — Колкото до настоящето... Колко получаваше на година за работата си при мен?

— Тридесет и шест хиляди — прошепна Елизабет.

Монфърт бе изключително щедър. Къде би могла да намери друг такъв шеф?

— Значи ще ви изплатя двегодишна заплата. Вероятно ще го оформим като плащане на отделни вноски. Ще поговоря със счетоводителя си какъв е най-добрият вариант за избягване на данък за дарение.

Тя го зяпна.

— Но това са седемдесет и две хиляди лири, господин Монфърт.

— Щом ще те наричам Елизабет, ти трябва да ми казваш Хю. — Взе ръката ѝ в своята. — Няма нищо, аз съм богат човек, а онова, което

направи преди малко, бе много смело. И ми достави удоволствие, което струва много повече от седемдесет и две хиляди лири — добави той, като си припомни подпухналото лице на Стоктън.

Таксито спря. Монфърт плати и влезе с Елизабет в ресторанта. Веднага ги настаниха и тя се постара да се отпусне; разкошната обстановка и приглушените разговори на богатите хора, които обядваха наоколо, леко я притесняваха.

— Тук просто предлагат добра храна.

Тя се усмихна. Хю Монфърт бе истински старомоден джентълмен и се опитваше да я успокои.

— Кое от ястията е хубаво? — попита тя.

— Убедено мога да кажа — всяко — отвърна Хю. — Да започнем с лек аперитив?

Поръча на сервитьора две чаши шампанско „Перие Жуе Бел епок“ и пушени миди за себе си.

— О, изберете и за мен — помоли Елизабет.

Френският ѝ не бе особено добър, а менюто изглеждаше ужасно сложно.

— Много добре.

Хю ѝ поръча салата от бретонски омар и бял боб със сметана и копър, след което агнешки ребърца в сос от мащерка; за себе си избра костур на скара с пюре от кресон, а в добавка поръча и бутилка червено и бутилка бяло вино; Елизабет не можа да разбере нищо от бързия френски на сервитьора, но разпозна отличното вино, когато го опита.

Храната наистина бе изключителна; тя ядеше бавно и се наслаждаваше истински на всяка хапка. Кой би могъл да знае, че агнешкото може да е толкова вкусно? Направо се топеше в устата ѝ; вкусът сякаш имаше поне шест слоя и известно време двамата с Хю се хранеха в пълна тишина.

Трябваше да изпие шампанското си и чаша от превъзходното „Шато д’Икей“, преди да събере кураж да попита:

— Защо го направи?

Монфърт поклати глава.

— Винаги ме е мразел; иначе не мога да намеря някаква причина.

— Заради партито на мадам Масо ли? — плахо продължи Елизабет.

— То е само оправдание. — Хю гледаше в чинията си. — Не, станало е нещо, което му дава смелост да ме уволни.

— Но защо? Това е истинска лудост. Без вас „Мейбъри“ дори нямаше да съществува.

Той се усмихна леко.

— Да, вярвам, че съм допринесъл с нещо за печалбата на акционерите на компанията.

— Какво ще правите? — Елизабет се бе изчервила от притеснение — ситуацията наистина изглеждаше объркана. — Трябва да ги съдите, сър — тоест, Хю.

— Изобщо нямам такова намерение — сви рамене той. — Няма нужда. Абсолютно съм убеден, че в бизнес изданията ще отдадат дължимото на приноса ми за компанията. Съдебните процеси са скъпи и се точат с години, а са и безумно досадни.

— Значи ще отидете другаде. В „Картие“... Или „Тифани“?

Монфърт поклати глава.

— Петнайсетте години в „Мейбъри“ не са ми донесли много приятели.

Елизабет разпалено заяви:

— Тогава трябва да започнете свой собствен бизнес. Можете да се справите много по-добре от всеки друг.

Той съсредоточено се зае с рибата си. Беше много вкусна, а кресонът добавяше леко горчив привкус; вероятно го бяха съобразили с настроението му.

Тази мисъл го накара да се усмихне.

— Не мисля — каза той. — Или поне засега не. Винаги е погрешно да се вземат важни решения импулсивно.

Елизабет се притесняваше.

— Но вие трябва да работите, господин... Хю. Трябва да има нещо, с което да сте ангажиран. Винаги е било така. Иначе ще...

Осъзна, че се приближава прекалено опасно до непозволена дълбочина, и гласът ѝ заглъхна.

— Иначе ще мисля прекалено много за жена си ли? — тихо попита той.

Тя се изчерви.

— Съжалявам, не беше много деликатно от моя страна.

— Няма нищо. Изненадан съм, че знаеш. — Монфърт погледна по-внимателно госпожа Пърси, сякаш я виждаше за първи път. — Другите служители говореха ли за това? В офиса в Лондон?

— За вас и госпожа Монфърт ли? — Тя кимна. — Да, много от тях. Всъщност и повечето служители на компанията по света. Преди получавах много писма по електронната поща.

Сега Хю бе слисан.

— Електронната поща ли? От служители, които са питали за Джорджиана?

— Изтрих ги всички — оправда се Елизабет.

— Но защо изобщо са се интересували? — Вече бе ядосан. — Моята скръб... не съм говорил с никого; това е нещо дълбоко лично.

— Трябва да знаете, че сте много известна личност в „Мейбъри“ — обясни Елизабет. — Това, което правехте за компанията... от това зависеха заплатите ни, коледните ни премии, дори и възможността да си закупим фирмени акции... хората непрекъснато се интересуваха от вас, питаха за любовния ви живот. — Тя се усмихна обезоръжаващо. — Повечето писма бяха от жени, нали разбирате.

— О! — Усмивката му на момента се проясни. — Разбирам.

— Не бих ви обсъждала с никого.

— Сигурен съм, че е било така.

— Но предишните ви секретарки... — намекна тя деликатно.

Хю потръпна. Естествено, Роза Васкес и Шарлът Хърст; и двете накрая бяха избухнали в съзливни признания в любов и бяха съсипали два иначе чудесни костюма.

— Приказвали са за мен?

— За нищо друго не са приказвали. За вашата... всеотдайност към паметта на госпожа Монфърт. — Думите, които бяха използвали, бяха „вманиаченост“ и „болезнена“, но беше немислимо тя да ги повтори. — Разбирате ли, сър... Хю, отначало всички са се страхували от вас. Уволненията... съкращенията.

— Разбирам.

— Но след това, когато са ви опознали по-добре — видели са, че вземате присърце интересите на акционерите и на служителите и са започнали да ви харесват. Били са загрижени за вас. Не е изненадващо, че е имало какви ли не приказки.

— И каква е била присъдата?

— Че без работата си вие просто ще се сринете.

Хю отпи глътка вино и се замисли. Явно хората бяха понаблюдателни, отколкото бе предполагал. Отлично съзнаваше, че това е доста точна преценка на характера му.

„Мейбъри“ и възраждането на фирмата, а после и възходът ѝ към световно господство бяха същността на живота му. Харесваше му играта; беше като шахматна партия срещу многобройни опоненти — пазарите, установените марки, пресата, доставчиците. Спечелването ѝ бе всичко.

А сега, когато бе на прага на сделката, която щеше да го дари с окончателната победа — бум! — само с няколко злоради думи на онзи дебелак всичко бе приключило.

— Може да е било вярно, някога — призна си той. — Но вече не. Жена ми не би искала подобно нещо.

— Ами вие?

Хю се замисли за Софи.

— Струва ми се, че има и други неща, заради които си струва да се живее. И които в крайна сметка са много по-важни от големите сделки. — Усмихна се широко. — Знаете ли какво осъзнавам сега, Елизабет?

Тя поклати глава.

— Че „Мейбъри“ е била просто една работа. А никоя работа не заслужава да се тормози човек.

Елизабет Пърси остана със зяпнала уста.

— Сигурен ли сте, че се чувствате добре?

— Никога не съм бил по-добре. — Гребна още малко от пюрето си. Беше свободен; напълно свободен. Изведнъж Монфърт изпита силна вълна на признателност. — Днес е прекрасен летен ден в Париж и мога да правя каквото си пожелая. Свърши ли, Елизабет? Мога ли да те изкуша с един пудинг? Имат ванилов кейк с крем от горчици бадеми, който е направо фантастичен.

— Благодаря. С удоволствие — отвърна тя.

Все още не бе напълно сигурна за Хю. Може би безпокойството щеше да го връхлети по-късно. Преди малко го бяха уволнили, а той седеше и ѝ се усмихваше, сякаш празнува рождения си ден.

— А после ще те закарам до летището и ще те изпратя у дома с първа класа.

— Много мило — отвърна Елизабет.

Беше прекрасен човек и толкова красив. Не можеше да вини другите момичета. Щеше да ѝ липсва работата при него, но...

Елизабет сведе поглед към венчалната си халка и си спомни за своя сериозен и толкова предвидим Джак, след което се почувства като предателка.

Да, вероятно всичко бе за добро.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ето, заповядайте, мадам.

Софи вдигна очи и забеляза Селин, която се усмихваше, докато поставяше поредната статия на бюрото ѝ.

— От агенцията го изпратиха току-що.

Тя я прегледа набързо и кимна.

— Много добре.

Най-новата статия бе в нийоркското списание „Уиминс уеър дейли“; поредното хвалебствено отразяване на новата гореща колекция; моделите в магазина им на Пето Авеню направо се разграбваха.

— Всеки ден има нови отзиви.

Софи кимна. Бе наела фирмата „Бъртън-Марсей“, истински титани в сферата на връзки с обществеността, за да се занимава с контактите на компанията с пресата. Услугите им струваха скъпо, но се справяха блестящо. Отзвукът от партито бе позагълхнал, но те постоянно подклаждаха интереса на медиите и я бяха уверили, че добрите отзиви в печатните издания ще продължат поне до акционерното събрание.

— Това е чудесно, Селин.

Всъщност ентузиазмът ѝ не бе особено голям. Беше заета, но дори и хаосът от последните дни — докато обсъждаше новите модели бижута, колкото можеха да изработят семейство Брант и техните помощници, докато се занимаваше с пресата, разговаряше с бизнес анализатори — всичко това не можеше да я отърси от шока, причинен от Джуди.

Е, не точно от Джуди, а от Пиер.

Джуди не бе важна. Тя бе само една огорчена бивша любовница. Софи бе твърдо решена да забрави за нея и просто никога повече да не се доверява толкова лесно на когото и да било.

Грешката си бе нейна; явно не си бе извлякла поука от историята с Грегоар. Но съпругът ѝ...

Това бе унижително, наистина унижително, непрестанна болка пареше съзнанието ѝ. Не можеше да го забрави нито когато затваряше очи да заспи, нито в мига, в който отвореше очи. Представяше си как всяка жена в офисите на „Масо“ го обсъжда; измъчваше я мисълта, че това е било в устата на цял Париж.

А тя, Софи, е била сляпа; дори не бе подозирала...

Или не се бе интересувала?

Когато Пиер оставаше „да работи до късно“, тя никога не бе негодувала. Никога не бе задавала въпроси. А сега се запита сама защо е било така.

Бе дала обет пред олтара да обича Пиер. Бе ли го спазвала някога? Докато ровеше в съвестта си, Софи се чудеше дали е било така. Отвращаваше се от жените, които търсеха единствено финансовата изгода в брака; в нейния случай съвсем не ставаше дума за алчност, това поне бе вярно. Но все пак думите на Джуди я бяха засегнали. Може би не търсеше само пари, но определено бе искала да избяга от бедната си младост. Много силно...

Дали бе обичала Пиер? Или бе изпитвала благодарност?

Дали той някога я е обичал? При някои мъже сексът и любовта не са едно и също. Могат да бъдат абсолютно разделени; поне така ѝ бяха казвали. Дали и със съпруга ѝ е било същото?

— Селин — тя вдигна глава, — опита ли отново да позвъниш на сина ми?

Секретарката ѝ кимна.

— Много съжалявам, мадам.

Всички апарати бяха включени на автоматичен режим — мобилният му, този в апартаментата, частната му линия в замъка — и Софи се бе уморила да оставя непрекъснато съобщения.

— Не си виновна — каза тя. — Моля те, извикай ми такси. Ще отсъствам от офиса до края на деня.

* * *

Не знаеше дали да се смее, или да плаче. Онова, което вършеше в момента, бе толкова нелепо смешно, че би трябвало да се усмихне. Но Софи усещаше майчината си любов унижена от това, че се налага да

седи в някакво бистро на левия бряг на Сена и да наблюдава входа на сградата, в която Томас бе наел жилище. Живееше под наем само за да не се налага да бъде в общия им дом. От тази мисъл гърлото ѝ се свиваше, а в очите ѝ напиреха сълзи.

Но трябваше да го направи. Щом Том не искаше да говори с нея, не отговаряше на съобщенията ѝ, трябваше да се срещне с него. Лично. И ако това означаваше, че трябва да го чака цял ден, за да се появи, така да бъде.

Имаше и своеобразно прикритие. Бе си взела книга, едно старо издание на „Убеждение“ на Джейн Остин; обичаше този роман, но сега изобщо не можеше да се съсредоточи върху думите. Отпиваше на малки глътки от блудкавото кафе и едва побутваше салатата в чинията си; това бе ресторант за туристи с меню и цени на английски език и съответно храната не бе от най-добрите.

Но никой нямаше да я безпокои. Чакането можеше да се проточи цял ден. Първо щеше да си поръча салата, после супа, след това суфле, кафе, петифури; а после и билков чай и кейк; можеше да продължи така чак до вечерята, ако се наложи. Вече бе направила най-важното; бе потърсила управителя и му бе дала сто евро, след като му бе казала, че иска да остане насаме, за да помисли.

— Още нещо, госпожице?

Сервитьорката бе германка според Софи; явно и това бе резултат от единния Европейски съюз.

— Малко сладолед... ягодов... — Тя млъкна за миг; това беше той, беше Том! Вървеше по улицата. — Всъщност, размислих, нищо не искам. — Софи забързано отвори чантата си на „Коуч“ и измъкна банкнота от петдесет евро. — За сметката.

Скочи и изтича към вратата, а звънчето остана да звъни зад гърба ѝ.

Сервитьорката си каза, че клиентката сигурно е под някакво напрежение. Но какво пък, не я засягаше — в края на краищата имаше бакшиш от двайсет евро. Прибра банкнотата в джоба си и се запъти обратно към кухнята.

* * *

Софи тичаше, докато той вървеше бавно, привел глава и потънал в мислите си. Сърцето ѝ биеше ускорено; чувстваше се силно притеснена; минувачите я зяпаха, но в момента пет пари не даваше за нищо.

— Том — повика го тя. — Том, моля те, почакай. Аз съм.

Той вдигна глава, сепна се и остана с отворена уста; просто се закова на мястото си. Не направи нито крачка към нея.

— Това трябва да престане — каза Софи и за свой ужас усети как самоконтролът ѝ изневерява и започва да плаче, направо на улицата. Хлипаше шумно и сълзите бликаха от очите ѝ.

— За бога! — възкликна той. — Какво правиш?

— Том — нещастно промърмори Софи, — ти си моето момче... трябва да поговориш с мен.

Той се изчерви.

— Влез вътре. Престани да се излагаш пред хората, майко!

Засуети се, докато намери ключовете си и ги пъкне в ключалката, за да отвори голямата бяла врата; изгледа гневно малката тълпа минувачи, забавили ход, за да позяпат необичайната сцена, и нежно побутна майка си да влезе.

Щом вратата се затвори, тя се обърна към него:

— Скъпи, аз...

— Има портиер — каза Том с нисък и настоятелен глас. — Моля те, майко, за бога. Просто ме последвай до асансьора, може ли? Можеш да говориш в апартамента ми.

Тя кимна заслепена от сълзите и го последва. Изобщо не бе потръгнало така, както се бе надявала. Том не изглеждаше гузен, нито развълнуван; единствено изглеждаше притеснен от това, че ги наблюдават странични хора.

Той все още бе далеч от нея. Болката бе много силна. Софи леко залитна; струваше ѝ се, че ще ѝ прилошее.

— Почакай. — Том я хвана под ръка и я поведе към асансьора, като твърдо отказа предложението за помощ от страна на загрижения портиер.

Асансьорът ги качи леко горе и Том я въведе в жилището си; бе толкова стерилно и безлично, колкото си го бе представляла; на светлинни години от личните му стаи в замъка с прекрасната гледка към крушовата градина и конюшните.

— Седни — хладно я покани той. — Искаш ли кърпичка?

— Имам си.

Измъкна чиста памучна кърпичка от чантичката си.

— Лошо ли ти е? Искаш ли нещо сладко? Може би един топъл чай?

Държеше се любезно, но тонът му оставаше хладен. Софи попи очите си с кърпичката. Не знаеше откъде да започне.

— Добре съм. Виж, скъпи, знам, че си разстроен заради татко си...

— Според мен нямаш никаква представа какво изпитвам към татко — безизразно отговори Том. — Ти го обяви за мъртъв без никакво доказателство...

— Отново ли започваш?

— Пренебрегваш волята му и се опитваш да узурпираш наследството ми; правиш семейството ни за посмешище. Трябват ми само още три години.

— Нямах на разположение три години...

— Какво, майко? Смяташ, че си достатъчно квалифицирана, за да се появиш и да поемеш компанията, а аз не съм готов, така ли? Ти нямаш никакъв опит в бизнеса, дори не си била в университет.

Софи се изчерви силно.

— Аз уча в „Оксфорд“. Какво те накара да повярваш, че можеш да си по-добра от мен?

— Ами — започна тя внимателно, засегната от думите му, — ти не залягаше особено над образованието си, скъпи. Не мислех, че си достатъчно зрял...

— Ако някой демонстрира незрялост, това си тъкмо ти. — Том се мъчеше да се овладее и отмяташе обвиненията на пръстите си. — Обявяваш го за мъртъв, пренебрегваш волята му, изнемваш мястото ми, посрамваш семейството, докато си все още в траур, подхващаш връзка с... Не казвай нищо, знам всичко.

— Не съм спала с него!

Том потръпна и рече:

— Моля те. Изобщо не искам да знам. Но си приемала ухажванията му, докато още си носела траур за татко. А после, после — продължи той — веднага щом се изниза шестият месец — и край с

черното. Може би не смяташ, че баща ми заслужава цяла година траур? Той ти е дал всичко.

— Том...

— Не съм свършил! — Погледна я с каменно изражение. — За капак на всичко унизи „Дом Масо“ с онова твое *парти*. Раздаваш безплатно бижутата ни, а на всичкото отгоре се появи пред цял Париж в розово. Розово! Сякаш татко изобщо не го е имало! И беше с рокля, която си бе направо неприлична.

— Неприлична?

— Разголена, така че да изложи на показ деколтето ти. Майко, ти си на *трийсет и девет* — със смразяваща погнуса заяви той.

— Категорично не е била неприлична. Беше с висока талия, модел от осемнадесети век...

— Е, за мен бе притеснителна. Ти ме посрами. Сякаш не си взела никаква поука от катастрофата с последния ти любовник. Изложи ни на подигравките на всички.

Софи бе шокирана, но се помъчи да се овладее. Донякъде успя да си възвърне самообладанието.

— Том, обичам те — поклати горчиво глава тя. — Направих всичко това заради теб. Трябва да ми повярваш.

Том въздъхна.

— Ще ми се да можех, майко, наистина. Но смятам, че това е някаква твоя криза на средната възраст.

Той се настани в едно кресло насреща ѝ и я изгледа с видима враждебност.

— Искам да се върнеш у дома. В замъка. Покоите ти те очакват.

— Не мисля, че това е добра идея точно сега — каза той.

— Но защо не, Том? — Сълзите отново заплашително напихаха в очите ѝ. — Можем да се разберем двамата.

— Не мисля, че можем. Каквото и да е твоето мнение, аз съм голям човек, майко. Ще се погрижа за своите интереси, както и за тези на татко по отношение на „Дом Масо“.

— Има още три години...

— Не, няма. Съвсем скоро това вече няма да е твоя грижа.

Софи примигна.

— Какво искаш да кажеш?

Том поклати глава.

— Няма значение. Виж, естествено, че те обичам. Винаги ще те обичам — каза той. — Но в момента се опасявам, че не те харесвам особено.

Тя се сви; прободете я силна болка, по-ужасна, отколкото някога бе изпитвала. Отново ѝ прилоша и тя залитна от стола.

Том го забеляза; притесни се и се приближи до нея.

— Майко — подхвана настоятелно, — можем да загърбим всичко. Просто остави компанията. Още днес. Припиши ми всички акции, с които имаш право да гласуваш, на мен, още сега. Знаеш, че без друго ще бъдат мои. Просто се върни в замъка и аз ще дойда пак при теб. Ще те запозная с приятелката си...

— Имаш си приятелка?

Той се поколеба.

— Отначало може би няма да ти хареса особено — призна той. — Но след като ти обясня всичко, знам, че ще промениш мнението си. Ти искаш отново да сме заедно като едно семейство, а то е и моето желание. Трябва само да престанеш да пречиш на онова, което би искал татко.

Стисна ръката ѝ и се изправи.

— „Дом Масо“ бе на баща ми. А сега е моя. Щом веднъж приемеш това, всичко ще свърши.

Софи погледна високия си силен син. Толкова много приличаше на баща си, раменете му бяха изправени и сковани на фона на слънцето, което проникваше в салона. Беше упорит и горд — наполовина мъж, наполовина момче. Знаеше, че той е убеден в думите си, тя обаче не бе на същото мнение.

Това бе най-ужасното нещо за един родител. Да отказваш на някого, когото обичаш много повече от самия себе си.

Тя би дала живота си за Том без изобщо да се замисли. Но любовта ѝ към него не ѝ позволяваше да го остави да съсипе всичко, което има на този свят.

— Не мога да го направя, Том.

— Искаш да кажеш, че не желаш.

— Не мога, няма да го направя. Наистина не си готов.

— Ще видим това — отвърна той. — Съжалявам, че трябва да стане по този начин, майко.

Софи се изправи.

— Значи няма да се прибереш у дома?

— По-късно — каза той. — Казах ти, че възнамерявам да защитя правата си върху компанията.

Тя знаеше, че Том не може да направи нищо; нямаше достатъчно акции. Но вероятно сега не бе най-удачният момент да коментират това. Софи се приближи до него, целуна го по бузата; Том тронаво я потупа по гърба.

— Значи ще се видим след месец. След акционерното събрание — събра сили да се сбогува тя.

Том отвори вратата и се обърна към нея:

— Ще слезеш ли сама, или да дойда с теб и да ти повикам такси?

— Няма нужда. Ще повървя пеша.

Софи стисна устни. Не искаше да говори прекалено; не искаше пак да се разплаче.

— Довиждане, майко — делово рече Том.

Докато вървеше към асансьора, тя чу как той затвори здраво вратата след нея.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Сега настъпваха по-бързо. Винаги бе така. Лятото бе свършило, а есента пълзеше бавно и ужасяващо безпощадно към зимата; дълбоката, дълга и тъмна зима в Северна Русия, където студът бе толкова отчайващ, че проникваше в костите, а красивото бяло покривало на снега скриваше замръзналата земя неумолимо като смъртта. Нищо чудно, че хората пиеха много.

Бизнесът вървеше много добре — продаваше водка и бира на миньори и партийни функционери в покрайнините на Минск. В бара имаше достатъчно алкохол, буен огън, маси за карти; не липсваха клиенти, дори и в дългите летни вечери. Но когато дойдеше зимата, барът направо се пръскаше по шевовете. Мъжете не искаха да се прибират вкъщи при дебелите си жени в тъмното. Предпочитаха да пийнат, да поиграят хазарт, да погледат огъня, да се посмеят и да си подмятат мръсотии. Да оглеждат похотливо жените, ако някоя изобщо се престрашеше да се покаже в бара. Това бяха предимно проститутки, но Пьотр не обичаше да влизат вътре; не искаше да си има неприятности с партийните другари. Можеха да въртят бизнеса си и навън, пред вратите му.

Владек също презираше тези жени. Млади и отчаяни... предлагащи телата си. Защо да омърсяват бара? Ако са бедни, можеха да работят. Да постигнат нещо в живота си, както бе направил той.

Истинското му име не бе Владек. Бе го избрал сам. Владек означаваше „владетел“. Научи това в сиропиталището, наред с много други неща, които бе научил от господин Ковек и останалите — историята на славната комунистическа революция, както и география, и всевъзможни факти за капиталистическата агресия. И докато другите деца просто седяха начумерени и не мислеха за нищо друго, освен за глада, който стържеше в стомасите им, Владек жадно попиваше всичко. Искеше да се издигне, такава бе съдбата му.

Помете пода за осемнадесети път този ден. Усмихна се, кимна на редовните посетители, които тъкмо влизаха наперено, като духаха на

ръцете си да се стоплят и извикваха на Пьотр да им сипе по чашка — или направо по шест. Шумни и буйни пияници, всички те бяха селяни. Също като децата в сиропиталището; работеха в мините или в дърводобива, тежък физически труд — такава пък бе тяхната съдба.

Но той имаше благородническа кръв във вените си; за него нещата щяха да са по-различни.

— Владек! Ела тук. — Пьотр се развика на висок глас: — Клозетът пак се е задръстил. Оправи го, преди да се е домъкнала първата смяна.

— Добре, Пьотр — откликна пъргаво Владек.

Момчето стисна зъби: да рине вонящи отпадъци, Пьотр си мислеше, че той става само за това!

Но не показва отвращението си. Нямаше да се оплаква. Каквото и да поискаше Пьотр, той го вършеше. Именно защото не го бе изхвърлил на улицата през онази първа нощ, когато бе избягал от омразните железни порти на сиропиталището и с мъка бе изминал петнайсетте километра до селището, премръзнал в тънките си закърпени панталонки и ужасен от мисълта, че може да припадне от студ. Защото, ако това се случеше, направо щеше да загине.

Всяка пролет, когато снеговете се стопяха, откриваха мъртви тела край градчето; повечето на мъже, които са се напили и са заспали в гората. Никой не можеше да преживее зимна нощ в Сибир навън. Снегът бавно и смъртоносно покриваше телата и отвяваше душите в безкрая.

Но Владек бе силен. И твърдо решен. Още помнеше светлинката над вратата, която го бе примамила като истински спасителен маяк. Бе се шумгнал зад гърбовете на група заварчици от завода, бе изтичал в гардероба и се бе скрил, замаян от топлината на кожените палта. Но не бе заспал, макар много да му се спеше. Бе грабнал една метла и бе помел наоколо. Онази нощ, за негов късмет, Пьотр се бе напил яко. Докато лежеше в несвяст върху бара, Владек бе почистил старателно, бе вдигнал столовете върху масите и бе заключил примамливата каса, в която имаше купища рубли и монети.

Барът никога не бе изглеждал по-чист. Когато Пьотр се събуди с ръмжене, преби от бой Владек; бе решил, че е крадец. Но Владек изтърпя, измъкна се от лапите му със счупен и окървавен нос, не побягна и не си тръгна; с жест успя да покаже на Пьотр, че е прибрал

всички пари и ги е заключил в касата. Предложи му да чисти и да се грижи за бара, докато той, Пьотр, се забавлява с клиентите.

Пьотр реагира с подозрение. Не му се плащаше още една надница. Но Владек вдигна ръце; не искаше нито рубла, само останките от храната в чиниите на клиентите и позволение да спи на пода в гардеробната и да се къпе в банята.

Пьотр се съгласи и Владек получи работата. Картофките и рибата, които хапваше всяка вечер, бяха топли и вкусни, а понякога дори имаше и плодове — някоя полусъсхрена ябълка, донесена от града. Но не близваше алкохол; Владек мразеше да губи контрол. Презираше Пьотр, който дори и след цяла година усърдно служене не бе предложил да плати на момчето, нито пък да го пусне да спи в къщата. Презираше и пияните миньори, които не смееха да се приберат къщи при мрънкащите си жени. Най-много ненавиждаше партийните комисари, които командореха всички наоколо, но които накрая също се оливаха като изпаднали пияници. Те бяха единствените, които имаха някакъв шанс да се измъкнат от тази прокълната дупка, а какво правеха? Стояха си тук и се правеха на едри риби в малкото езерце. Макар че Сребринка бе толкова малко градче, че бе по-скоро локвичка.

Владек мразеше комунизма изобщо. Равенство и братство ли? Той виждаше единствено мизерията, вместо потиснато селячество — сега потиснати бяха всички. Беше сигурен, че във вените му тече благородна кръв. Сигурно щеше да се окаже наследник — отдавна изгубен и забравен наследник на стар белогвардейски род. Докато ядеше огризките и се топлеше на изтлелите въглени в камината, докато се плискаше със студена вода на чешмата сутрин, това го изгаряше вътрешно. Той трябваше да минава отгук на шейна, теглена от кучета, и да подхвърля монети на селяците, докато те се въргалат в прахоляка под краката му.

Изобщо не си мечтаеше да стане партиен функционер, нито бригадир или собственик на бара — такава съдба му пророкуваха редовните посетители, когато бяха настроени щедро; ако изобщо го забелязваха. Владек ги презираше заради ограничения им ум. Той искаше да живее в дворец, да се храни от сребърни съдове, да го обслужват почтителни сервитьори. Такива бяха амбициите му.

Някой ден... щеше да намери семейството си. Защото Владек вярваше, че неговата кръв е начертала съдбата му. Щеше да има

собствен герб. Щеше да има богато наследство, прибрано в някоя швейцарска банка, вероятно за да не го докопат апаратчиците.

— Хващай се на работа! Лентяй! — викна Пьотр. — Клозетът няма да се почисти сам!

Владек почервения от гняв и се мушна през задната врата. Сега идваха и още мъже. Не искаше хората да го виждат какво прави. Зае се да рови с един мръсен прът в смрадливата клоака, а после го избърса с един парцал. Изхвърли всичко, изми си ръцете с вода, а после ги обля с терпентин, за да ги почисти стерилно.

Пареше, но Владек не обърна внимание. Мразеше да е мръсен. Повече от всичко. Въпреки мизерния живот, който водеше, той винаги бе чист и спретнат. Переше дрехите си с разтопен сняг, подстригваше косата си и подрязваше ноктите си с един нож и всеки ден се обливаше с ледена вода в мъжката тоалетна. И поддържаше идеален ред в мъничкото си убежище в гардеробната; там пазеше спестените си рубли от случайни бакшиши, разни дребни вещи, забравени от мъжете, които бе прибрал и които можеше някой ден да използва; имаше дори истински джобен часовник и кожена шапка...

Излезе от тоалетната.

— Искат водка. Наливай щедро — изръмжа Пьотр. — Онзи едрият е от Партията. Дошъл е от града на проверка.

Владек послушно погледна нататък и го видя — седнал на една дървена пейка, вече полупиян, с щръкнали косми от носа и мазни петна по ризата — видя баща си.

Владек зяпна. Сърцето му заби силно. Беше невероятно. Нямаше как да е сбъркал. Носът на Владек бе точно същият, преди Пьотр да му го счупи. Мъжът имаше същите големи черни очи и дълги мигли, както и остра, ъгловата брадичка. Имаше и брада, която леко прикриваше челюстта му, но беше същия като Владек. Абсолютно копие.

Първоначалната му реакция бе радост; но тя трая секунди. Веднага след това изпита погнуса. Защо бе толкова пиян? Беше едва пет часът. И толкова мърляв? Беше партиен функционер, а беше мръсен и недодялан. Беше дебелак, без никаква самодисциплина. И имаше писклив и неприятен глас...

— Къде, по дяволите, е питието ми? — викна мъжът. Погледна право към Владек. — Ей, ти! Ела тук!

Момчето забърза към него.

— Разбойник — изломоти баща му. — Копеле!

Владек му наля мълчаливо. Целият бе в слух.

— И като стана дума за проститутки — обади се един кльошав мъж с мустаци от неговата компания, — видя ли какви са се наредили пред вратата?

— Грозни кучки — отсече партиецът. И се оригна.

— Хареса ми червенокосата. Хубави крака. Може да я пробвам по-късно — обади се друг.

— Това е Катя. — Мъжът с мустаците се ухили похотливо. — Бил съм с всички. Бива я.

— Трябва да внимаваш. — Бащата на Владек сграбчи чашата си и я разклати. — Повечето имат сифилис и гонорея. Ще ти окапе оная работа.

Останалите мъже се засмяха. Владек се оттегли зад бара и отново грабна метлата. Започна да мете около масата им и да подслушва.

— Или още по-лошо — продължаваше баща му. — Могат да те изиграят и да забременеят. И после очакват да си платиш за копелето.

Владек усети как кръвта пулсира в главата му. Сведе очи и се помъчи да скрие зачервените си бузи и пламналите си уши.

— На мен ми се случи — самодоволно заяви мъжът. — Преди години. Мръсницата се опита да ми го лепне! На мен, семеен човек. — Изсумтя презрително. — Аз си имам свои деца. И жена. Какво си е въобразявала, че ще взема да изхранвам и някакво си копеле?

— Махна ли го? — поинтересува се кльошавият.

Бащата на Владек вдигна рамене.

— Кой го е грижа? Казах ѝ или да го маха, или да го зареже в някое сиропиталище. Не искам да имам нищо общо. Детето на някоя курва и без това по-добре да не оживее. Освен това — добави той, като гаврътна наведнъж водката и премлясна с устни, — ѝ дадох малко пари. Казах ѝ да се махне от града. Иначе да внимава в картинката. Не може да си мекушав с такива мръсници, защото иначе отиват при жена ти. Съсипват истинското ти семейство. — Тропна с чашата под носа на Владек. — Още! — викна той. — Ей, ти, не виждаш ли, че е празна?

Владек се обърна и му се усмихна бодро.

— Веднага — каза той.

Донесе цяла бутилка и наля щедро на всички на масата.

— Само така — изръмжа баща му.

Подхвърли му една монета; Владек я улови с обигран жест и я прибра в джоба си. Провери дали Пьотр не гледа и остави бутилката пред баща си.

— За сметка на заведението — каза той.

Докато всички изразяваха шумно одобрението си, без да го поглеждат, Владек се измъкна тихомълком. Очите му пъргаво обходиха бара и набързо прецениха температурата навън, настроението на редовните клиенти, както и доколко е пиян шефът му. Тръпка пробяга по цялото му тяло; сякаш цялата му кожа изтръпна. Мигновено разбра, че цял живот се е подготвял за този ден. Сега, когато бе настъпил, щеше да рискува всичко. И усети неистово облекчение.

По-късно, когато му останеше време за размишления, си мислеше как изобщо не се бе питал какво да направи. Струваше му се толкова очевидно. Скри се зад бара и под претекст, че почиства, внимателно отвори касата. Най-отгоре имаше няколко банкноти; остави ги и взе всичко останало — всички други книжни пари и монети. След това отиде в гардеробната; заряза всичките си съкровища, освен джобния часовник. Отмъкна едно от кожените палта на Пьотр и чифт ръкавици и ги остави близо до вратата. После взе един вестник от джоба на някакво палто; вътре щеше да види разписанието на местните влакове.

Никой не му обърна внимание; дори когато мъкнеше коженото палто. Той непрекъснато прибираше разни палта и ги чистеше от снега. Никой не се интересуваше от него; всички искаха само пиенето си. А тази вечер той бе особено грижовен. Нито Пьотр, нито баща му, Иван — така го наричаха, Иван Николаевич — не оставаше и за миг с празна чаша.

Когато огънят в камината вече догаряше и само въглените останаха да тлеят зад решетката, повечето си бяха тръгнали; даже и мъжете на масата на баща му бяха оредели. Но дебелакът още се наливаше, поглъщаше водката с грухтене като прасе; понякога не улучваше устата си и течността се разливаше по брадата му като лиги. Владек го наблюдаваше с хладнокръвно презрение. Този човек нямаше никакъв самоконтрол. Посрамваше се. Владек си каза, че той всъщност ще му направи услуга.

— Прибирам се вкъщи — завалено изпелтечи Пьотр. — Заклучи и гледай да не откраднеш нещо.

Заклатушка се и се измъкна през предната врата, както Владек бе очаквал.

Сега не му оставаше друго, освен да чака. Отново занесе бутилка водка на масата на баща си. Всички си бяха тръгнали, освен кльощавия тип и приятелят му с мустаците, Алексис.

— Заповядайте, господа — каза им той, като се усмихна насърчително. — Пийнете си. По едно за из път.

Баща му се изпърдя шумно; другите двама се престориха, че не са чули.

— Не! — отсече той. — Трябва да карам до града. Имам кола — похвали се той. — Мога да стигна чак до Политбюро.

Кльощавият човечец се олюля и се строполи по лице върху масата.

— Но, господине — обади се Владек. — Аз ще ви закарам, ако искате. За мен ще е чест. Така можете да се забавлявате още. — И той пак предложи водката.

Баща му се прозя.

— Закарай ме още сега — каза той. — Уморен съм. Трябва да се прибирам при семейството си. — Очите му се замъглиха от пиянска мъзга. — При момчетата ми — разчувства се той. — Правя всичко за тях...

— Ти си герой, Иван — каза Алексис, ухилен угоднически.

— Помогни ми да стана! — излая бащата към Владек.

— Веднага — отвърна момчето.

Повдигна го внимателно и успя да го задържи на крака. Пияният мъжага се клатушкаше напред-назад и се препъваше, но Владек бе наблизо. Протегна ръце и го хвана, преди да се срути в прахоляка на пода.

— Искаш ли помощ? — попита Алексис.

Той също се клатушка, доволно забеляза Владек.

— Няма нужда. Прибирайте се при жена си — отвърна той.

— Ще си взема някоя проститутка — изпелтечи Алексис и се изкикоти.

Владек се замисли за миг дали да не направи нещо и за него, но после се отказа; нямаше нужда от допълнително разсейване.

Бавно и с мъка навлече палтото на баща си. Беше много добре направено, от хубава кожа, много по-добро от онова на Пьотр, което го чакаше до вратата. Докато Иван мърмореше и проклинаше, Владек се стъкми с откраднатото палто и напъха парите и часовника в джобовете му. Сложи си и ръкавици. Бяха нужни; щом се отвореше вратата, студът блъскаше в лицето като с юмрук. Алексис нямаше да се уреди тази нощ; проститутките отдавна си бяха тръгнали.

— Коя кола е вашата? — попита Владек, сякаш не знаеше.

Беше малкият компактен москвич, черен, разбира се, само с една драскотина на бронята. „Работна“ кола за богат партиен член.

Иван забърника из джобовете си за ключовете. Владек го изпревари; измъкна ги, стисна ги здраво между палеца и показалеца си и замъкна мъжа до колата, отключи и го набута на предната седалка; после седна зад волана, завъртя ключа и запали колата.

Москвичът придърпа задавено, но сетне моторът се пробуди.

Владек се почувства силен. Натисна газта и колата профуча по улицата, като подскачаше заради неравностите и дупките, в посока към града. На седалката до него главата на баща му се отпусна назад и човекът захърка.

Владек се наслаждаваше на шофирането. Чувството идваше не само заради мощната кола със силни фарове, поглъщаща пътя пред него; опияняваше го мисълта, че вече е престъпник, който бяга, който преследва съдбата си. Ако го хванеха, щяха да го пратят в ГУЛАГ. Но това не го притесняваше — нямаше да го хванат. Милиционерите в този район бяха мекотели като Иван. Не се интересуваха от нищо друго, освен да са на топло, да има пиене и жени. Докато се сетят да го потърсят, той вече щеше да е заминал. В Америка може би или в Лондон. И да си живее живота.

Ето че вече виждаше града; светлините проблясваха пред очите му в подножието на хълма като диаманти върху черно кадифе. Продължи още малко; може би щеше да завали сняг и трябваше да е по-наблизо до града, за да може да се придвижи пеша, в случай че колата откаже, след като свърши. Когато намери удобно място, Владек отби встрани от пътя. Остави мотора да работи, заобиколи от другата страна и измъкна пияния си баща навън, направо върху снега.

Мъжът отвори очи, когато студът го блъсна в лицето. Наистина можеше да замръзнеш навън. Владек се наведе и загреба малко сняг в

ръкавиците си. После натърка силно бузите на баща си и Иван се събуди напълно, силно разгневен. Зяпна вторачено Владек с пиянския си поглед.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита той.

— Ще те убия — студено отвърна Владек.

Иван поклати глава.

— Не ставай...

Погледна момчето в очите.

— Не! — викна той.

Замахна с тежкия си юмрук към момчето, което само се прозя отегчено, успя с лекота да избегне удара му, а после отправи прецизно насочен ритник в слабините на Иван.

Прониза го агонизираща болка. Простена и падна на едно коляно, след което повърна върху дънера на едно дърво. Купчинка сняг се изсипа от най-ниския клон върху главата му. Владек забеляза, че мъжът е започнал да оплешивява. Това го вбеси; не искаше и той да оплешивее. Отново ритна Иван, още по-силно.

— О, господи! — простена мъжът. — Не! Защо?

— Не ме позна, нали? — процеди Владек. — А съм пълно твоє копие. Аз съм твой син. Синът на проститутката, детето, което си искал да абортира.

— Не съм искал! — каза Иван.

Отново простена, а после извърна глава и погледна Владек. Въпреки болката и страха в погледа му имаше и любопитство. Владек се задушаваше от гняв. Къде ли е било това любопитство, когато майка му е била бременна?

— Дадох ѝ пари — скимтеше пияният. — Синко... сине... разбери ме, аз имах семейство.

— И аз съм бил част от семейството ти. — Гласът на Владек пресекуваше от ярост.

— Можеш да ми простиш — жалостиво ломотеше мъжът. — Можем да започнем отначало... Не ме наранявай, синко. — Той потрепери. — Много ми е студено — проплака отчаяно.

— Да. И в сиропиталището беше студено. Много дълго време — процеди Владек.

Яростта и омразата просто го задушаваша. Протегна ръце, докато баща му стенеше и хленчеше, и ги склучи около врата му. Стисна

силно и започна да го души жестоко, докато Иван риташе и се мятеше. Няколко пъти краката му улучиха Владек, но той не обърна внимание на болката. Гледаше втренчено баща си, докато пиански воднистите му изпълнени с ужас очи не се изцъклиха.

Владек го пусна и провери дали има пулс. Нямаше. Взе парите от портфейла му, после го затрупа със сняг. По-късно през нощта щеше да завали и да натрупа дебела пелена. Нямаше да се стопи скоро; щеше да вали още и още.

Може би щяха да открият Иван напролет. А може би — не. Беше му все едно. Върна се в колата, моторът още работеше, и затвори вратата. После внимателно потегли надолу по склона към града.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

На Софи никак не ѝ се връщаше в офиса, но нямаше друг избор. Ричард я чакаше там с колата. Ако хванеше такси до Сейнт Од — а стига да им се плати добре, таксиметровите шофьори винаги бяха готови да пътуват до провинцията — щеше да се наложи да се обади и да измисли някакво оправдание, задето не е използвала колата; а сетне трябваше да звънне на Ричард и да го помоли да се прибере в замъка.

Естествено, нямаше как прислугата в имението да не клюкарства. Но тя искаше всичко да остане строго поверително; тази болка бе лично нейна; нямаше да въвлича сина си повече, отколкото бе абсолютно неизбежно.

Можеше да превърне това в нормален работен ден. Опита се да се успокои, докато крачеше по горещите парижки улици обратно към централата на улица „Трико“, и се стараеше да поема дъх дълбоко през носа си, за да изчезне поне малко издайническото му зачервяване. Би могло да е и по-зле. Том бе признал, че я обича — поне за това трябваше да е благодарна. Бе чувала ужасяващи разкази за богати наследнички от висшето общество, които заради скандал в семейството бяха отхвърлени от децата си; тези жени все още живееха някъде по света, но все едно бяха мъртви за синовете и дъщерите си.

Софи по-скоро би умряла, отколкото да позволи това да е случи с нея и Том. Вярно, болеше много. „Не те харесвам особено!“ — бе казал той. Това я нарани силно. Но трябваше да се опита да види и нещо добро в цялата ситуация, иначе щеше да полудее. Том бе казал, че я обича — и бе чул как тя му отвърща същото. Бе ѝ казал, че ще се върне, след като мине акционерното събрание. С това обещание разполагаше Софи. Щеше да се уповава на него.

Останалото, другите ужасяващи думи — обвиненията в предателство към Пиер — нямаше да им обръща внимание. Но нейното малко момче съвсем открито я бе нарекло развратница, изпаднала в криза на средната възраст, егоистично заграбила собствеността му.

Не. Не. Тези мисли само щяха да я разплачат наново. Софи не искаше да среща никакви въпросителни погледи от страна на Селин. И бездруго имаше предостатъчно слухове в „Дом Масо“.

Замисли се дали да не смени посоката и да продължи към улица „Фобур“. Да се отбие в представителния салон на „Масо“, за да погледа оживената търговия, която, според уверенията на Клодет, вървеше там през всички дни след партито; да си припомни сама, че каквото и да си въобразява Том, тя, Софи, има вроден усет за бизнеса. Обичаше бижутата, вярваше в стойността им на истински произведения на изкуството, истински мечти, които можеш да вземеш в ръка; и цената на акциите отразяваше усилията ѝ.

Всяко разсейване от целта би било проява на слабост. Софи трябваше да се върне в офиса, да се свърже с редица дребни акционери, да даде още интервюта, да представи на всички плана си. До годишното събрание на акционерите оставаха само няколко седмици и нямаше никакво време за губене.

Като се замислеше, откриваше и други предимства на работата, разсъждаваше тя, докато слънцето грееше право в шията ѝ; тя намести по-добре шалчето си, за да не изгори бледата ѝ кожа. Интензивната работа предлагаше отлична възможност за отвличане на вниманието. Нямаше да мисли за Том и за всички жертви, които се налагаше да прави, за да спазва правилната посока; да се грижи за интересите му, макар и против волята му.

Ето, че пристигна на улица „Трико“. Софи въздъхна и мислено се стегна; щеше да се обади на Лизи в „Бъртън-Марсей“ и да види дали не могат да организират няколко интервюта още същия следобед. Важен бе всеки дребен акционер; всички трябваше да ѝ повярват.

Влезе във фоайето и се усмихна на Терез, новото момиче на рецепцията, леко пухкава, но много елегантна девойка; носеше строг кремав костюм и изящни перлени обеци, модел на „Масо“ — Софи ѝ ги бе връчила заедно със заповедта за назначаване; съвсем естествено бе първият човек, когото всички виждаха при влизането си, да носи бижу на „Масо“. Всички служителки имаха такива обеци, а мъжете от нощната охрана бяха със златни копчета за ръкавели на ризите си.

— Добър ден — поздрави тя.

— Добър ден, мадам. — Терез ѝ се усмихна ведро; Софи се радваше, че служителите вече не трепереха пред нея само защото носи

фамилията на Пиер. — Как сте?

— Много добре, благодаря.

Софи се запъти към асансьора.

— Извинете, мадам, но имате посетител. Каза, че няма определена среща.

Софи се обърна; Хю Монфърт — седнал на дивана, със загорял вид и безумно красив.

Тя примигна — действително бе той.

Софи въздъхна.

— Да, господин Монфърт? Ново изненадващо посещение? Не трябва ли да работите върху офертата на „Мейбъри“ за компанията „Масо“? Ако все още се мъчите да ме убедите да я продам, просто си губите времето. Нямам никакво намерение да отстъпвам наследството на сина си на банда каубои, които пробутват на клиентите си син топаз и позлатен метал.

Монфърт се засмя:

— Син топаз и позлатен метал! Ох, това беше жестоко.

— Радвам се, че ви забавлява. — Тя се извърна. — Наистина нямам време за това.

— Не съм тук като представител на „Мейбъри“. — Монфърт погледна рецепционистката. — Бих предпочел да говоря с вас насаме; но ако не сте готова да ме приемете, аз, естествено, ще се оттегля.

Софи се поколеба. Той бе прекалено учтив, за да го отпъди просто така.

— Много добре. Мога да ви отделя десет минути — каза тя и натисна копчето на асансьора.

* * *

Софи помоли Селин да им направи кафе, след това затвори вратата на кабинета си.

— Мога ли да седна?

Хю се стараше да запази неутрален тон. Поемаше голям риск. Истински житейски риск този път, а не делови. Канеше се да заложи сърцето си и ако Софи го стъпчеше, искаше да е колкото се може по-малко уязвим.

— Моля, заповядайте. — Покани го с жест да се настани и седна зад бюрото си. — Нали осъзнавате, че посещението ви тук ще стане известно на всички само след десет минути. Поведението ви едва ли е уместно за човек, който се кани да превземе насила компанията.

— Би било наистина неуместно, ако намеренията ми бяха такива. Хю отново се наслади на усещането си за свобода.

— Не разбирам.

— Казах ви, че не представлявам „Мейбъри“. Тази сутрин бях уволнен.

— Какво?

Той се наслади на обърканото ѝ изражение.

— Това някаква шега ли е, господин Монфърт? Защото, ако е така, е ужасно безвкусна.

— Не е шега, уверявам ви. Бях уволнен. Обадох се на брокера си и му наредих да ликвидира всичките ми акции в „Мейбъри“. Всякаква комуникация между мен и компанията е приключила. — Той сви рамене. — Виждате, че не съм дошъл тук с някаква непочтена цел.

— Но защо? — попита Софи. — Каква причина би могло да има...

— Всъщност като извинение им послужи вашето парти. Фактът, че не съм го предотвратил.

— А как бихте могли?

— Нямам представа какви са били очакванията им. — Хю леко наведе глава към нея. — Партието ви бе прекрасна идея, както и определянето на основните ви клиенти; ако бе малко по-рано, а не толкова близо до годишното акционерно събрание, мисля, че би ми създадо сериозни проблеми. В този случай не очаквам никакви.

— Смятате, че въпреки всичко щяхте да получите повече гласове?

— Щях. Трябва да ви предупредя, наистина все още мисля, че е възможно от „Мейбъри“ да спечелят. Макар че според личния ми брокер акциите им са спаднали с един пункт заради слуховете, че съм уволнен.

Видя как тя настръхна. Беше истински боец; харесваше този непокорен дух у нея.

— Значи трябва да благодарим на Бога за уволнението ви — възкликна Софи.

— О, много мило.

— Извинете ме. — Софи скочи на крака силно развълнувана. — Не исках да прозвучи грубо, господин Монфърт, но в случай че възраждането на марката ни не е било достатъчно, то може би вашето уволнение ще свърши работа. Мога да използвам този факт — да подхвърля пред пресата за хаоса, който цари в „Мейбъри“, да убедя дребните акционери, че в дългосрочен план техните дялове ще...

— Разбира се, трябва да опитате всичко — опита се Хю да я приземи внимателно.

— Какво искате да кажете?

— Имам предвид, че според мен те вече са събрали достатъчно гласове за мажоритарен вот.

— Но това е невъзможно. Ще им трябва почти всички свободни дялове.

— Да. Може и да бъркам. Надявам се да е така. — Усмихна ѝ се. — Заради вас, мадам Масо, съм готов да сбъркам.

— Значи дойдохте, за да ми кажете, че сте били уволнен? За да мога да го използвам? — Софи престана да крачи напред-назад и седна на мястото си. — Благодаря ви. Оценявам жеста.

— Не. — Той поклати глава.

Тя го погледна смаяно.

— И още ли има?

— Не става дума за компанията.

— А за какво тогава?

Хю въздъхна:

— Предполагам, че е съвсем естествено да сте толкова изненадана. Всъщност бих искал да ви поканя да излезем.

Софи го гледаше слисана.

— Да излезем — повтори Хю. — На обяд, на вечеря. На среща. Можем да решим и друго, ако предпочитате; да отидем на театър или на концерт. Но аз бих предпочел просто да хапнем заедно, поне като начало.

— Но защо ме каните да излезем?

— Защо един мъж кани жена на среща? — Хю отново се усмихна; след като бе казал най-важното, бе съвсем спокоен. — Вижте, Софи, много бих искал да ви опозная по-добре.

Тя го погледна и се изчерви. Този миг бе като излязъл от мечтите ѝ; бе се опитвала да не мисли за него. А сега, когато бе настъпил, тя се изплаши.

Е, малко.

— Не съм сигурна, че идеята е добра. — Спомни си за Грегоар и за фригидността си. — Не мисля, че съм добра компания.

— Надявам се да ми позволите сам да преценя това.

— Явно отношенията ми с мъжете не са силната ми страна — каза тя.

А после ѝ се прииска да си прехапе езика. Явно ли? Дали щеше да я попита какво е имала предвид?

Вместо да се впечатли от думите ѝ, Монфърт продължи:

— Ако мога да отбележа нещо, мадам Масо...

— След като ме поканихте на среща, по-добре ми казвайте Софи.

— Софи. — Той се усмихна. — Красиво име и много ви отива. Полуанглийско и полуфренско — предполагам, че притежавате по малко и от двете.

— Вероятно.

Отвърна на усмивката му; бе просто невъзможно да не се наслади на топлината, която струеше от него.

— Както и да е. Просто моля за удоволствието от компанията ви за един обяд. Можем да хапнем заедно и ако все още се чувствате неловко в мое присъствие, няма да настоявам. — Той внезапно се усмихна хищно. — Или поне няма да настоявам безкрайно. Ще си призная, че планирам известно упорство.

— Просто ще хапнем заедно? — подозрително попита Софи.

— Само това; просто един обяд. Разбирам, че периодът е много напрегнат за вас. Известно ми е на какъв натиск сте били подложена напоследък от хора, на които сте се доверили прекалено. Все още се мъчите да победите „Мейбъри“. Разбирам, че може би се чувствате претоварена.

Тя не можа да се сдържи и се изсмя горчиво, което никак не бе в стила ѝ.

— Извинявайте — побърза да каже. — Но не знаете колко сте прав.

— Знам, отчасти. Такава ми беше работата.

— Имате ли деца? — попита тя.

Монфърт поклати глава:

— Много отдавна загубих жена си и детето.

— О! Съжалявам. Не знаех, че е имало и дете.

— Неродено — отвърна той. — Но съвсем истинско за мен.

Гърлото ѝ се сви и се наложи да извърне глава; пред очите ѝ бе студеното изражение на Том.

— Надявах се — продължи той, — че един вкусен обяд с мен може да намали отчасти стреса. Но ще ви разбера, ако кажете, че точно сега нямате възможност. В такъв случай ще отпращам предложението си, след като офертата на „Мейбъри“ бъде гласувана.

— Не, няма нужда. — Софи му се усмихна с мъка. — Мисля, че се уморих да седя тук и да се измъчвам с въпроса какво ще решат хората.

— Много се радвам — тихо каза той, а Софи сведе поглед. — Мога ли да ви изведа от кабинета?

— По-добре не. — Много ясно си представяше какви слухове щяха да плъзнат. — Знаете ли къде живея?

— В Шато дез Етоал, отлично знам. Замъкът е величествен.

— Предпочитам да не се срещаме и там. Поне засега.

— Разбирам.

— Има един малък ресторант в Сейнт Од, в градчето. Последния път бях там с Джуди Дийн, но не искам това да развали удоволствието ми от мястото.

— „Фрюи дьо ла мер“, чувал съм за него.

— Ще запазя маса за осем часа.

— Ще ви чакам.

Монфърт стана, усмихна ѝ се и излезе.

На вратата се почука; Селин носеше кафето.

— Благодаря.

— Няма защо, мадам. — Селин не можа да сдържи любопитството си. — Какво беше това?

— Просто бизнес — небрежно отвърна Софи.

Отпи глътка от кафето с аромат на канела, любимото ѝ. Настроението ѝ се бе повишило. Изведнъж положението вече не ѝ се струваше толкова мрачно, нито толкова отчайващо.

Усмихна се топло на секретарката си.

— Мадам, питах се дали... — започна Селин.

Софи въздъхна. Какво ли я чакаше пак?

— За поканите за партито, мадам. Има няколко останали...

— Не мисля, че е проблем.

— О, не, мадам! Просто се питах дали... — Смелостта ѝ изневери и Селин заекна: — ... дали бих могла...

Софи се усмихна, защото се досети.

— Би искала някоя от брошките ли?

— Ако нямате нищо против, мадам. Толкова са красиви, а аз никога не бих могла да си позволя...

— Вземи ги всички. — Тя отвори чекмеджето и извади последните четири плика. — Можеш да вземеш едната, а другите да раздадеш като коледни подаръци.

Селин не можа да сдържи възторга си:

— О, благодаря ви, мадам! Много ви благодаря! Не знам как да ви се отплатя!

— Е, можеш да започнеш, като ме свържеш по телефона с „Бъртън-Марсей“ — с усмивка нареди Софи. — Веднага.

— Разбира се. — Селин хукна към бюрото си, стиснала здраво безценните си трофеи, и само след трийсет секунди телефонът на Софи звънна.

Тя прие разговора и хвърли бърз поглед към часовника на стената. Три и половина. Имаше време за едно радиоинтервю. После щеше да помоли Ричард да я закара вкъщи.

Нервният ден я бе изтощил. Слава богу, че имаше кафе. Много ѝ се искаше просто да се върне в замъка, да се потопи с наслада в уханната си вана и бавно и грижливо да се преоблече за вечеря.

Нещо потръпваше дълбоко в нея, когато си помислеше за Монфърт, и колкото и да не одобряваше това синът ѝ, Софи бе твърдо решена да бъде красива.

* * *

— Е, удържахте на думата си — каза Софи. — Чакайте ме.

Монфърт се изправи на мястото си, когато тя приближи.

— От половин час — усмихна се той. — Но си струваше всяка секунда.

Тя се изчерви:

— Много сте мил.

Той дръпна галантно стола ѝ и Софи се настани. Беше облечена в червена кадифена рокля, изключително семпла и изчистена като модел, с много къси ръкави и разкроена пола, беше избрала много нежно колие от лунни камъни и гранат, както и семпли перлени обеци за ушите си. Косата ѝ падаше свободно и блестеше върху раменете ѝ. Тялото ѝ, очертано дори и от скромния силует на роклята, бе стройно, но не мускулесто, а меко и женствено, каквото той предпочиташе пред мускулестите женски тела напоследък; независимо дали бяха резултат на усилен фитнес тренировки или на хирургическа намеса. Софи Масо бе от друга порода — по нея нямаше нищо изкуствено.

Монфърт се опиваше от красотата на чертите ѝ, като се стараеше да не я зяпа нахално. Сивите ѝ очи сияеха, а няколкото лунички и фините бръчици около очите и устата ѝ също бяха очарователни; лицето ѝ не бе на човек, който цял живот се е наслаждавал на забавления и удоволствия. Бе много сериозно и все пак в него имаше нещо толкова невинно. Стори му се, че тя е в очакване. Все още недоумяваше и сякаш чакаше нещо.

Спокойно извика в съзнанието си образа на своята Джорджи, единствената жена, която някога бе обичал. Тя все така му се усмихваше, бе все така красива, но предишната остра болка сякаш заглъхваше.

Обърна се към Софи:

— Мисля, че си най-красивата жена, която някога съм срещал.

Тя повдигна глава и се изчерви силно.

— Стига, Хю, не говори така — измърмори смутено.

— Самата истина е.

— Научих някои неща за теб — заяви Софи с лека нотка на дързост в гласа. — Не само ти можеш да правиш проучвания. Има много твои снимки в списания с различни приятелки — модели и филмови звезди. Момичета, едва прехвърлили двайсетте, с малки чипи нослета. Прочути красавици. Така че оценявам комплиментите, но няма нужда да се насилваш. — Тя се усмихна. — Макар да си признавам, че отделих доста време на избора на рокля.

Той отвърна на усмивката ѝ. Бе невероятно колко леко се чувстваше, харесваше я, страшно много.

— Така ли мислиш? — попита Хю.

— Така мислят всички. Репортерите — всички.

— Тогава всички грешат. Онези жени не са ми били приятелки. Естествено, излизал съм на срещи. — Той сви рамене. — С никоя не се получи. Същото се отнася и за преувеличено легендарната красота на тези жени, макар да не отричам, че бяха хубави.

— Какво великодушие. — „Та аз флиртувам с него“, помисли си Софи, удивена от пълното спокойствие, което цареше в душата ѝ.

— Някои бяха много хубави. Дори красиви. Но никоя не притежаваше онази искрица, която издига жената до нивото, на което си ти в момента.

Сервитьорът се приближи до масата им и Хю поръча бутилка „Шабли“.

— Красотата не е изцяло вътре в човека, каквото и да казва изтърканото клише. Но определено е много повече от правилни черти на лицето и хармонични пропорции на тялото. Без искрица в себе си хубавата жена е нищо. А жената, която притежава тази искра, макар на снимките в списанията да е засенчена от красивите модели, в действителния живот винаги ще привлича по-силно един интелигентен мъж.

Софи замълча за миг, след което отвърна:

— Мисля, че това е най-прекрасното нещо, което някой някога ми е казал.

Хю се усмихна широко.

— Странно, никога не съм се замислял сериозно над него, докато не видях теб. Но е самата истина. Не бих заменил и една вечеря с теб за цяла година в компанията на петдесет модела от кориците на модните списания.

— Това първата ти чаша вино ли е? — закачливо го погледна Софи.

Усмихнаха се един на друг, като деца, споделили обща тайна, и Софи започна да изпитва много странно чувство, сякаш бе омагьосана; някаква вътрешна топлина бавно започваше да я завладява. Каза си, че вероятно това е надеждата.

* * *

Двамата се изучаваха взаимно, докато опитваха храната. Софи си поръча миди в марината, които бяха сред специалитетите на заведението. Бяха много вкусни, с лек аромат на чесън и магданоз и залети с марината от бяло вино, в която тя топваше хрупкави филийки хляб. Хю, който изобщо не се интересуваше от храната, си поръча само калкан с лимон и масло. Беше превъзходен, а салатата му бе свежа, подправена с най-различни летни билки.

Разговорът вървеше леко. Софи имаше усещането, че познава Монфърт много отдавна. Той сякаш я разбираше инстинктивно. Не омаловажаваше мнението ѝ, нито я заливаше с цветисти изрази, слушаше я внимателно и я караше да усеща, че онова, което му казва, е наистина стойностно.

Изглеждаше заинтригуван от отношенията ѝ с Том и когато майчината любов и болка я разстроиха дотолкова, че се разплака, нямаше никаква неловкост на масата; той каза само: „Съжалявам“, и просто я изчака да се успокои.

— Така е, защото обича баща си. — Софи попи сълзите си. — Разбирам това. Какъвто и да е бил Пиер, той е негов баща. Но аз съм тази, която винаги е била до него. Дори и когато бе жив, Пиер непрекъснато отсъстваше. — Спомни си за миг за Джуди. — Никога не съм се питала защо и вероятно съм сбъркала. Бях си у дома и се занимавах с детето ни. — Раменете ѝ увиснаха леко. — Но все пак той явно предпочита баща си пред мен... сякаш аз изобщо не съм важна.

— Съмнявам се в това. — Хю отпи голяма глътка от виното си. — Том не обича баща си; той едва го е познавал. По-скоро обича образа на баща си, който е наивно идеализиран, след като истинския човек го няма, за да го опровергае. — Сложи едрата си длан върху нейната малка ръка и Софи не се отдръпна. — Случаят съвсем не е изключение. Разведените жени навсякъде по света минават през същото. Децата разбират фалша на идеализирания образ, когато пораснат. Том страда от копнеж по двамата си родители.

— Но онова, което ми каза...

— Той все още е твърде млад и изпитва отвращение от представата, че майка му е сексуално същество. И това ще отmine с възрастта.

Софи се изчерви.

— Роклята ми на онова парти не беше сексуално предизвикателна...

— Точно такава си беше. — Монфърт ѝ намигна. — Макар и напълно прилична. Но Том още не е излязъл от юношеството си. Все още е на етапа, в който би предпочел да си облечена в кафтан.

Тя се засмя притеснено.

— Предполагам, че е така. Много те бива да ме успокояваш, Хю.

— Надявам се — съвсем сериозно заяви той.

— Ами ти? — Софи го погледна с блесналите си сиви очи. — Защо не си се оженил повторно? Да не би... — Гласът ѝ заглъхна.

— Да не би какво?

— Съжалявам. — Завъртя чашата в ръка. — Щях да кажа нещо доста неуместно.

— Моля те, не се притеснявай. — Погледна я право в очите. — Говоря сериозно, искам да чуя какво имаш да кажеш.

— Ами, щях да попитам дали и ти не си се вкопчил в един измислен образ.

— Имаш предвид Джорджиана?

— Да.

— Тя не беше измислица. — Въздъхна. — Само ако можеше да я видиш.

— Нямах предвид това. Питам дали заради съпругата си вътрешно не си забранил да се обвързваш с друга жена.

— Да, донякъде.

— Тогава измислицата е именно в това, че за теб в известен смисъл Джорджиана е все още жива.

Хю я изгледа втренчено.

— Извинявай. — Софи се отдръпна. — Знаех си, че не бива да го казвам. Засегнах те.

— Не, не си. — Замълча за миг. — Предполагам, имаш предвид, че съм се чувствал така, сякаш всяка друга жена би означавала предателство; нещо, което би могло да е вярно само ако съпругата ми е още жива.

Софи кимна.

— Права си. — Той въздъхна. — Господи, напълно си права. Не съм го осъзнавал. Но толкова много я обичах, толкова силно, че не исках тя да си отиде.

— Не мисля, че си е отишла — каза Софи.

— О, да, ти си религиозна.

— А ти?

Хю поклати глава.

— Видял съм прекалено много ужаси. Както и баналност, и цинизъм; което понякога е по-страшно и от ужаса. Всичко това някак не се връзва с представата ми за Господ.

— Е, добре, няма да се опитвам да те покръстя. Не се притеснявай.

— Спокойно можеш да опитваш — шеговито отвърна той. — Ако някой може да ме накара да повярвам, мисля, че това си именно ти. Караш ме да се надявам, че всичко е възможно; всичко, на което не съм се надявал.

Софи сведе поглед.

— Едва се познаваме — измърмори тя.

— Но ни се струва, че съвсем не е така, нали?

— Да.

— Искам да те видя отново — каза той. — Скоро. Ще приемеш ли поканата ми за среща?

Софи вдигна глава и се усмихна.

— Разбира се — отвърна тя. — Знаеш, че ще го направя.

Хю взе ръката ѝ в своята и ѝ се усмихна нежно. Беше толкова невероятно; беше щастлив.

Не бързаха да приключат с десерта и кафето; Хю си избра пудинг с ревен, а Софи ровичкаше с лъжичка домашно приготвения лимонов сладолед. Накрая той поиска сметката. И на двамата не им се искаше вечерята да свършва.

— Трябва да се обадя на Ричард.

— Шофьора ти?

— Да. Паркирал е на няколко преки оттук.

— Можеш да му кажеш да се прибира. Нека те изпратя до дома ти. До замъка са най-много пет километра.

Софи се замисли за прислугата и за това какво би казал Том.

— По-добре не.

— Разбира се.

Той се уплаши да не я стресне; вечерта бе минала превъзходно. Питър Стоктън, „Мейбъри“, съсипаната му кариера — всичко му се

струваше маловажно, абсолютно незначително. Единственото, което го интересуваше, бе дали тази жена ще се съгласи на следваща среща.

— Вечеря утре? — предложи той. — В Париж има стотици закътани ресторанчета, където никой няма да те открие.

— Да. Само ми се обади и ми кажи къде. — Софи се намръщи. — Неприятно ми е, че трябва да спазвам известна дискретност — каза тя.

— Няма да е за дълго. Събранието ви е съвсем скоро.

— Нямам търпение. Всичко ми е дотегнало.

— Да те изпратя ли до колата?

Хю ѝ предложи ръката си. Искаше да удължи всеки миг. Тя стоеше до него, а вече усещаше колко му липсва.

— Благодаря. — Усмихна му се нежно, сияйно и мило. Усмивката ѝ танцуваше в очите ѝ и сякаш извираше от дълбините на душата ѝ. — За мен е удоволствие.

Хю се приведе и я целуна.

В главата му нямаше и капка колебание. Трябваше да го направи. Тя бе толкова прекрасна... и сексапилна, и мила — а той я желаше толкова отдавна. Устните ѝ бяха само на сантиметри от неговите. Не се замисли изобщо. Взе я в прегръдките си и я целуна страстно. И Софи се разтопи в ръцете му — не се съпротивлява нито за миг.

Именно сега Хю разбра, че е влюбен.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Катрин настръхна; всяка клетка в тялото ѝ се изпълни с живот. Ръцете ѝ стиснаха по-здраво слушалката.

— Сигурен ли си? — попита тя. После добави: — Отлично.

И затвори.

За миг остана на мястото си, за да се наслади напълно на чутото. Какво глупаво момиче. Да го доведе тук, в дома на Пиер, в градчето на Пиер. Сякаш Катрин нямаше да разбере.

Софи никога не е била подходящата жена за него; в това поне бе абсолютно убедена.

Сега, най-сетне, и момчето щеше да го разбере.

Сграбчи здраво облегалката на старинното кресло и внимателно се надигна от мястото си. Фобер се появи безшумно.

— Мога ли да ви помогна с нещо, мадам?

— Да — каза Катрин. — Извикай шофьора ми. Ще посетя внука си.

* * *

Джуди и Катрин си размениха усмивки, когато старата дама влезе величествено в салона. Устните и на двете се разтеглиха в доста прецизно претеглени гримаси, подсказващи, че никога при други обстоятелства не биха се доверили една на друга. Но съюзът им бе стратегически, а Джуди се смяташе за предпазлив играч. Катрин Масо обичаше величествените жестове — бе го показала на партито на Софи — и тя инстинктивно усещаше, че се е случило нещо важно. Мина зад Том и собственически погали рамото му.

— Радвам се да ви видя пак, Катрин — каза Джуди. — Но кажете, да не би да става дума за семейни дела? Не бих искала да се натрапвам.

Възрастната дама изпъна шия, а в жеста ѝ все още се долавяше полъх от някогашната ѝ кокетност.

— Аз... наистина не знам — неуверено подхвана тя. — Струва ми се, че засяга едновременно и семейството, и бизнеса. След като ни съветваш по въпросите на компанията на Том, Джуди... вероятно би трябвало да останеш...

„Каква актриса само“, каза си наум Джуди.

— Щом така смятате — спокойно отвърна тя.

— Какво има, бабо? Изглеждаш разстроена — обади се Том.

Обзе го лошо предчувствие. Баба му нямаше навика да излиза от дома си преди обяд.

— Мисля, че няма какво да го увъртам и трябва направо да ти го кажа, скъпи. Майка ти е влязла в съюз с Хю Монфърт.

— Глупости — спокойно отрече Том.

Очите на Джуди се разшириха. Шокът я удари в стомаха. Значи... беше се оказала права? И Монфърт — Монфърт, който бе отхвърлил нея — бе избрал Софи?!

— Баща ми мразеше Хю Монфърт. Майка ми никога не би постъпила така.

Докато Том говореше несвързано, Джуди се постара да овладее емоциите си. Ако Софи излизаше с Хю, значи наистина не е обичала Пиер.

— Вярно е. Снощи са вечеряли заедно в градчето.

— В Сейнт Од?

— Била е романтична среща — неумолимо продължи Катрин. — Държали са се за ръце. Ухажвали са се.

Том не искаше да ѝ повярва. Гадеше му се.

— Кой ти го е казал?

— Собственикът на ресторанта. И моята приятелка мадам Дьо Гре, която снощи е била там с дъщеря си. — Изтънелият глас на Катрин бе изпълнен с абсолютна категоричност: — Том, след като го води в градчето на баща ти и парадира с него пред приятелите на баща ти, колко време мислиш, че ще ѝ трябва, преди да го доведе в къщата му? В дома на моя син? — добави тя с трагичен глас, за всеки случай. — Ти си негов наследник, трябва да пазиш честта му. — Катрин сложи ръка върху рамото му. — Трябва да направиш нещо...

Джуди наблюдаваше с изумление как Том се освободи от ръката ѝ. Смайването и недоверието отстъпиха място на гнева му. В това отношение приличаше на Софи, разсеяно отбеляза тя; Пиер никога не показваше емоциите си.

— О, ще направя. — Младежкият му глас бе толкова гневен, наранен. — Само гледай.

Катрин се отпусна в едно кресло в ъгъла на салона, докато внукът ѝ набираще някакъв телефонен номер.

— Стая шестстотин и дванадесета — сопнато нареди той, когато отсреща вдигнаха. — Стоктън? Обажда се Том Масо. Съгласен съм с условията ви. Изпратете ми договора по факса в апартамента ми. Да, незабавно. Искам да се настаня в офиса още този следобед. Можете ли да го уредите толкова бързо? Чудесно.

Джуди размени поглед с Катрин; старата дама не мигваше, а очите ѝ блестяха от възбуда. Направо потрепери — никой не би искал да е враг на тази жена.

Том набираще друг номер.

— Бернард? Обажда се Масо. Още днес смятам да вляза във владение на замъка, Бернард. Мадам Масо се изнася. Предай на всички служители незабавно да се заемат с опаковане на личните ѝ вещи. — Последва кратка пауза и той почервения. — Прави каквото ти казвам, проклета да си, ако искаш да запазиш работата си! Ясно ли е! Много добре. Камиионите и носачите ще пристигнат в шест часа. Постарайте се нищо от вещите на мадам Масо да не остане в замъка; нито дори някоя шнола за коса.

Той тръшна ядно слушалката.

— Джуди, би ли се погрижила за транспорта?

— Но... — Сметна, че е редно да каже нещо. — Скъпи, не каза ли сам, че е идвала да те види? Че иска да се помирите?

— Излиза на срещи със съперника на баща ми — отсече Том с равен глас. — Човек, когото той мразеше. Ако е искала да се сдобри с мен, много е сбъркала начина.

Пое си дълбоко въздух и отиде до прозореца, остана там загледан в реката и явно се опитваше да запази спокойствие.

— Отивам в офиса да се видя с майка си.

— Да дойда ли и аз, скъпи? — предложи Катрин.

Том поклати глава.

— Ти можеш да се разпоредиш за прекратяването на договора за наема тук, защото още тази вечер смятам да вляза във владение на замъка. — Младото му лице бе опънато от гняв. — Той е мой. Всичко трябва да свърши. Още сега.

* * *

Софи седеше в кабинета си и тихичко си тананикаше. Обажданията бяха намалели; вместо непрекъснато да дава интервюта, сега се наслаждаваше на прекрасните резултати от тях. Отзивите в пресата бяха зашеметяващи. Тези дни излизаха седмичните издания; щяха да ги последват и месечните списания. Нейното парти щеше да се коментира в пресата цели два месеца. А продажбите — те бяха скочили до небесата.

В този момент бе на светлинни години от онази плаха вдовица, която бе прекрачила прага на тази сграда. Имаше смелостта да се изправи срещу страховете си, вътрешни и външни. И бе спасила фирмата.

Софи се гордееше със себе си.

Независимост. Усецането бе ново за нея, но ѝ допадаше.

Но не можеше да се самозалъгва. Не само отминалата заплаха за бизнеса я правеше щастлива.

Голяма част от новото ѝ настроение имаше и друг източник: Хю Монфърт. Тези чувства бяха невероятни.

Целият свят ѝ се струваше различен и нов; животът изведнъж, неочаквано, бе изпълнен с безброй възможности. Това бе начало на нещо непознато, но прекрасно. Бе започнала да пее под душа, да носи високи токчета, да облича по-къси поли.

Разбира се, все още бе много рано — това бе едва началото. Но днес Софи бе щастлива.

На вратата се почука.

— Да, Селин?

Секретарката ѝ влезе силно развълнувана.

— Извинете, мадам Масо, имате посетител! Мосю Томас.

Софи скочи на крака, обезумяла от радост. Том! Бе дошъл да я види? Истина ли бе? Заля я прилив на безумна надежда. Ако той иска

да поговорят, може би щеше да има възможност отново да му намекне за Джуди. Да го убеди да я остави.

— Миличък, влизай, заповядай — покани го радостно тя. Том влезе, но не пожела да седне. Софи забеляза, че е разстроен. — Селин, би ли ни оставила насаме, моля. И задръж всички обаждания.

— Разбира се, мадам.

Секретарката затвори вратата.

— Вярно ли е?

— Кое да е вярно? Том, успокой се. Седни.

— Че се срещаш с Хю Монфърт. Врагът на татко. И че си го завела в нашето градче. — Очите му се присвиха. — Без да ме уведомиш.

Софи въздъхна.

— Не исках да научаваш по този начин...

— Ясно.

— Дори не сме...

— Достатъчно, стига — прекъсна я той. — Моля те, спести ми личните ви драми.

— Разбирам, че си ядосан, Том. — Изненада се колко спокойна се чувства. — Но аз съм зрял човек и това е само моя работа.

— Зрял човек. Да, а както непрекъснато ти повтарям, аз също съм такъв. — Вдигна ръка и майка му донякъде се развесели; беше толкова властен жест, който никак не подхождаше на този тийнейджър. — И взех някои решения. Тъй като най-безцеремонно отказваш да следваш волята на баща ми.

— Баща ти няма нищо общо с факта, че се срещам с Хю.

— Никак нямаше да му хареса — отвърна Том с равен глас.

Софи замълча. Това, разбира се, бе вярно. Но след „малката изненада“, свързана с Джуди, съображенията ѝ към общото им минало с Пиер вече изобщо не я интересуваха.

— Най-напред ти си уволнена. Компанията е продадена. Тук съм като проява на добра воля да ти позволя да се изнесеш от офиса ми, преди да се появят репортерите. Второ, влизам във владение на Шато дез Етоал. Няма да позволя Хю Монфърт да бъде приет там като гост. Любовникът ти не е добре дошъл в дома на баща ми — в моя дом.

Софи примигна.

— Моля?

— Чу ме, майко. — Младежките черти на Том бяха сковани като маска. — Служителите в момента опаковат нещата ти. След малко за там ще тръгнат камионите на превозвачите. Каж ми къде искаш да ги пренесат.

— Замъкът е твой — безсилно промърмори тя. В това отношение Пиер бе категоричен. — Изхвърляш ли ме оттам?

— Предполагам, че няма да се откажеш от Монфърт.

Тя поклати глава.

— Няма да се оставя да ме изнудваш, Том. Нещата не са толкова прости.

— Мисля, че са съвсем прости. Къде да изпратя роклите ти?

Тя извърна очи, жестоко наранена. Не искаше синът ѝ да види, че плаче.

— Дай ги за благотворителност, все ми е едно. Не искам нищо.

— Трябва да напуснеш офиса.

— Не ставай глупав — сопна се Софи, изгубила търпение. — Нямах достатъчно акции, за да ме изгониш от борда, и не разполагаш с достатъчно гласове. Нито пък „Мейбъри“. Не и след партито.

— Тъкмо тук грешиш — каза Том и тя настръхна от тържеството в гласа му. — Сключихме сделка.

— Сделка?

— С „Мейбъри“. Баба ми даде права да гласувам и с нейните дялове. След като ги продадохме на „Мейбъри“, те получиха достатъчно за пълен контрол. Ще бъда назначен за председател на борда и главен изпълнителен директор.

Софи усети как светът се разклаца. Стомахът ѝ се сви.

— Каж ми, че не е истина — едва успя да прошепне тя.

— Самата истина. — Том вирна упорито брадичка. — Казах ти, че ще си взема наследството. Можеше да предотвратиш това по всяко време.

— Том — опита се да говори с него Софи. Усещаше как паниката се надига и стиска гърлото ѝ. — Те ще те измамат, всички се опитват да те изиграят. Не го ли виждаш?

— Вече подписах документите. Сега си собственик само на малък дял акции, майко. И си отстранена от борда. — Том застана до прозореца. — Мисля, че трябва да си тръгнеш.

— Ще си тръгна.

Софи взе чантичката си. Искаше да каже нещо. Да сподели с Том колко го обича. Да му обясни. Да го предупреди...

Но вече ѝ се струваше прекалено късно; той стоеше с гръб към нея настръхнал и враждебен, сякаш я предупреждаваше дори да не се опитва.

Очите ѝ се замъглиха. Не бе сигурна даже дали Том изпитва каквито и да било чувства към нея; вече не. Бе я изпъдил от дома ѝ, от бизнеса. И го бе направил в името на Пиер... на този измамник, предател на семейството и маниак на тема контрол.

Никога досега не го бе осъзнавала. През всички онези ноци, в които бе плакала за него, бе се молила за спасението му, бе отказвала да изостави надеждата си. Той бе изчезнал и ги бе оставил — нея и сина ѝ, в затвор, създаден от самия него.

— Обичам те, Том — каза тихо.

После излезе от кабинета и затвори вратата след себе си.

Никога не бе мразила съпруга си. До този миг.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Никога нямаше да забрави мига, в който я видя за първи път.

Стоеше насред пазарния площад, облечена в червено. Сред всички опърпани сивкави дрехи на търговците и работниците тя изпъкваше — ярка и дръзка. Крачеше с увереността на богата жена и селяците, които се мотаеха в сянката на средновековните сгради, се дръпваха настрана, когато минаваше покрай тях, защото явно бе важен човек.

Владек я зяпна втренчено. Преглътна последния залък от пирого, който бе откраднал ловко от една пекарна на три километра оттук и го бе запазил за обяд. Беше много вкусен, със сирене и истинско месо; усещаше как тежките хапки слизат, солидно и засищащо, към празния му стомах. Но удоволствието от храната се изпари мигновено, когато тя мина покрай него.

Мислено отбеляза всичко хубаво в нея. Меката червена вълна на дрехата ѝ, която на вид бе произведена на Запад. Хубавите ѝ черни обувки на висок ток. Един бърз поглед към прасците ѝ го увери, че носи истински американски чорапи. Косата ѝ, която според него бе боядисана в черно, бе вдигната високо и прибрана старателно под малка шапчица. Носеше малка чантичка от черна кожа със златна катарاما. Беше луксозна и сигурно бе вносна. Нямаше начин такава стока да е била направена в Русия.

Но сега тя се отдалечаваше от него и закръгленото ѝ стегнато дупе се носеше със ситни стъпки към края на площада.

Владек реши, че това е най-елегантната жена, която е виждал някога. Изобщо не бе като дебелиите фермерски щерки или крещящо изрисуваните проститутки със задебеляла кожа, които срещаше всеки ден в Талин. Бе различна и от жените на партийните ръководители, които бяха добре нахранени и прилично облечени. Не, тази жена имаше стил, истинска класа; беше като кралска пеперуда сред рояк молци.

Изглеждаше... богата.

Желанието се прокрадна в него. Искаше я. Но не само физически; Владек усети как нещо го пронизва, нажежено до бяло. Мигновено разбра, че иска не само да прави секс с нея. Искаше да я притежава. Беше жена, която е предназначена за него.

Притесняваше се, че бе в дрипавите дрехи на дребен крадец. Но бе спретнат и чист, както винаги. И все така самоуверен и горд.

Настигна я и я хвана за ръка.

— Извинете, госпожо — заговори я той.

Тя издърпа ръката си и се опита да продължи по пътя си.

— Остави ме на мира — сопна му се. — Не давам нищо на просяци.

Бе леденостудена. Възхищението му нарасна. Продължи с твърд глас:

— Погледни ме.

Тонът му изискваше подчинение; тя се обърна неохотно и сведе поглед към него. Владек не отклони очи.

— Ти си най-красивата жена, която някога съм виждал — заяви той с абсолютна категоричност.

Тя примигна смутено, а после изви добре поддържаните си вежди.

— Аз съм омъжена. — Засмя се пресилено. — А ти си просто едно момче.

Владек забеляза, че нито го отблъсква, нито вика за помощ.

— Съпругът ти не те задоволява — каза той. Личеше си по походката й. — И аз не съм момче.

Посегна и докосна с мазолестия си пръст бузата й, собственически жест на притежание, сякаш тя е чистокръвна кобила от личните му конюшни. Тя се дръпна, но не и преди и двамата да усетят как потръпва, съвсем леко, от неочакваната милувка.

— Прекалено млад си. А и аз не съм толкова красива — погледна го тя.

Владек се засмя презрително:

— Твоят съпруг е глупак. Глупак, който не познава жена си. Ти си истински скъпоценен камък.

Вече дори не се преструваше, че иска да си тръгне; усмихна му се с лека горчивина.

— Какъв камък? — попита тя.

— Диамант — отвърна ѝ незабавно. — Красив и студен. Но със светлина в сърцето. — Приблужи се още повече, усещаше топлината ѝ, тикна лице в нейното; можеше да види с какъв молив е очертала устните си под червилото. — Къде е съпругът ти сега? — попита той.

— На работа. — Тя го гледаше втренчено, сякаш се опитваше да вземе решение. — Той е банкер.

— Добре — меко каза Владек. — Заведи ме у вас.

Това не бе молба. Бе разпореждане. И тя се поколеба само за миг. Сетне продума:

— Насам.

Махна с ръка към една от тесните средновековни улички, които тръгваха от площада.

* * *

— Как се казваш? — попита я.

Лежаха един до друг потни и изтощени в топлите ленени чаршафи на дъбовото легло. Бе отпуснал ръка върху бедрото ѝ; тя бе мека и прелестна, както бе и очаквал, възприемчива и покорна.

Владек се чувстваше като у дома. Не го интересувахе, че това е къщата на друг мъж; бе завладял жената, щеше да превземе и всичко останало.

— Наташа — отвърна тя. — Наташа Илиева Гарин.

Той кимна. Името не му хареса. Щеше да го смени — заради него.

— А ти?

Усмихна се. Какво значение имаше? Нямахше да се представи като Владек. Може би го издирваха под това име, а и той бездруго нямаше семейство. Можеше да бъде, който си поиска.

— Юри — отвърна без запъване.

Целуна ръката ѝ, а после стана, без да се срамува от голотата си, от слабото си тяло. Отиде в банята и затвори вратата.

Беше прекрасно помещение — в американски стил и душ по западен обичай, с топла вода, чисти бели плочки и меки кърпи. Остана дълго време под топлите струи и се изми от глава до пети с френския сапун с аромат на лавандула, който бе поставен в купичка. После се

обръсна внимателно и изми косата си. Чувстваше се великолепно, грабна пухкавия халат на съпруга ѝ и се загърна с него.

— Какво правиш? — викна тя, когато се появи от банята. — Той ще разбере, че си бил тук!

Владек само сви рамене.

— Мъж, който е толкова сляп, че да не забелязва теб, няма да види и нищо друго.

Тя се усмихна.

— Ще му кажеш, че халатът е бил за пране — нареди той.

— Къде живееш, Юри? — попита Наташа. Търколи се в леглото и се протегна, така че да я види в цялата ѝ прелест. — Кога мога да те видя пак?

Той се засмя. Желанието ѝ бе толкова очевидно.

— Аз съм крадец — каза той. — Живея навсякъде и никъде. Нямам нищо. Крада каквото ми е нужно. — Приблужи се до леглото, без да обръща внимание на шокираното ѝ изражение, и я докосна над коляното. — Това плаши ли те? — попита я и се наслади на реакцията ѝ. — Ще викаш ли за помощ?

Тя отметна глава. Наистина бе великолепно.

— Не — отвърна с променен глас. — И без това няма да има смисъл, нали?

— Никакъв — потвърди той.

Придърпа я към себе си и я целуна страстно.

* * *

След това бе лесно.

Наташа бе неговият шанс. Чувстваше се влюбен; но поддържаше и известна дистанцираност. Желаше я, но освен това искаше да я използва; ако имаше някакво противоречие в тези му чувства, това не го притесняваше.

Знаеше, че колкото и да я обича, себе си обича повече.

Тя задоволяваше нуждите му, както и той — нейните; беше ненаситен — всеки ден, понякога и повече от веднъж, я обладаваше, изтръгвайки от тялото ѝ цялата наслада, на която то бе способно. А в добавка към удоволствието, което това му доставяше, имаше и чисто

практическа изгода: Наташа щедро харчеше парите си за него. Той си нае малък апартамент близо до дома ѝ, купи си вълнени американски костюми, хранеше се добре, вече имаше и няколко чифта обувки. И колкото по-спретнат и елегантен вид придобиваше, толкова по-привлекателен ставаше за нея, докато накрая Наташа съвсем забрави, че за всичко плаща самата тя.

Веднъж видя съпруга ѝ — дребен човечец с очила върху побелялата си глава, който бързаше към банката в центъра на града. Естонските банкери служеха като посредници на швейцарски лихвари и той работеше за разни партийни величия; така комунистическото богатство отиваше на Запад. Оттам идваха и всички пари; от именията на белогвардейските родове, казваше си той, от князете и графовете. Е, какво пък. Владек — или Юри — вярваше, че оцеляват най-силните.

От време на време се замисляше дали да не убие банкера. Но бе прекалено опасно. Този човек не бе обикновен дебелак като Иван, когото можеше да скрие под снега. Щяха да забележат изчезването му; хората щяха да приказват. Жалко, тъй като той мразеше мисълта, че този плужек докосва неговата жена, неговата собственост. Искаше да живее в голямата къща съвсем открито. Да харчи всички онези пари, без да се налага да му ги дава Наташа. Защо банкерът да има права върху тях? И той беше крадец; само че използваше като средство телеграфа и швейцарските франкове.

След няколко месеца обаче Юри надуши опасността. Хората на площада не говореха открито, разбира се, но той усещаше погледите им, шепота им, когато двамата с Наташа минаваха оттам. И това бе достатъчно. Юри се гордееше с инстинкта си за оцеляване. Нямахше нужда от повторно предупреждение. А и бездруго отдавна бе време да избяга. Не от Наташа, бе настроен великодушно към нея; тя все още бе неговата жена и се кълнеше, че го обича. Не, щеше да я вземе със себе си, макар пищните извивки на тялото ѝ да бяха изгубили част от очарованието си. Леките бръчици край очите ѝ съвсем незабележимо се бяха задълбочили, тонусът на кожата ѝ повяхваше, съвсем леко, но той забелязваше всичко. Все пак тя му доставяше удоволствие и той реши да я задържи. Беше време обаче да напусне Талин. Тук бе постигнал целта си. Вече не бе уличен плъх, бедно хлапе с оръфани дрехи и рошава коса. Сега бе добре облечен, изкъпан и обут; беше на

път да се превърне в мъжа, който му бе съдено да стане — бе направил първите стъпки към великото си призвание.

Естония, както и целият Съветски съюз, нямаше какво да му предложи. Време бе да тръгне към Лондон, Вашингтон или Рим. Тук нямаше велики мъже. Може би в Москва... но дори и там бе студено и мрачно; сцената не бе достатъчно голяма и бляскава за него.

Юри не се съмняваше в себе си. И бе толкова решен да избяга, че и Наташа нямаше никакво съмнение в него. Само след един разговор тя бе убедена в правотата. Щеше да избяга заедно с него, на север, през пустошта, към Финландия. Той я предупреди, че рискува мъчения и смърт, в случай че ги заловят. Тя му отвърна, че не я интересува и че животът без него би бил най-жестокото мъчение.

Отличен отговор. Той задейства плана си.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Скъпи — обади се Джуди. Мина зад Том, а дългите ѝ пръсти уверено се вкопчиха в гърба му, мачкаха и разпускаха мускулчетата около гръбнака му. Беше толкова напрегнат. Но тя знаеше какво прави и той неволно въздъхна от удоволствие. Джуди. Тя винаги знае какво да направи. — Трябва да се отпуснеш. Знам, че обичаш майка си — говореше му нежно. — Но това си е част от израстването. От възмъжаването. — Използваше най-сдържания си тон. — След време тя ще ти е благодарна, че си прерязал пъпната връв. Независимо какво си мисли сега, уверявам те, миличък. Никоя жена не иска да отгледа мамино синче.

Това не бе правилната посока. Той отново се напрегна и се отдалечи от леглото.

— Не съм пионка на майка си — заяви с равен глас. — Нито пък на гаджето си.

Очите му бяха същите като на Пиер, когато се гневеше. Джуди се почувства много странно; инстинктивно събра крака до тялото си. Сведе поглед, защото ситуацията не ѝ се нравеше.

— Ще защитавам семейството си — важно заяви Том. Погледна я, привела глава, и смекчи тона. — Знам, че ми мислиш доброто, скъпа — добави той.

— Така е. — Тя отново вдигна глава, предизвикателно. — Обичам те. Искам само каквото е най-добре за теб.

— И аз го оценявам — отвърна ѝ с нотка, напомняща арогантността на Пиер. Джуди се ядоса — защо не ѝ бе отвърнал, че и той я обича? — Погрижих се да получиш отново предишната си работа — каза той.

О! Забравила гнева, тя скочи от леглото със светнали очи.

— Наистина ли?

Много е красива, когато се усмихва, помисли си Том. Но не се случваше често; Джуди Дийн бе корава и много сериозна млада жена въпреки милите си думи и сексапилно тяло. Очароваше го. Но когато

се усмихнеше така, проличаваше известна уязвимост; сякаш нещо се разтапяше вътре в нея. Том не бе напълно сигурен дали му харесва.

— Уредил си да получи старата си работа? Съкровище!

— И съответната заплата — добави той, като се престори, че не забелязва американското ѝ обръщение. — Половин милион евро годишно.

Джуди за миг остана без дъх. Бе леко замаяна. В крайна сметка нямаше да ѝ се наложи да продаде колата си или бижутата. Беше спасена. Беше в безопасност.

Беше успяла.

— Чудесно, скъпи — подхвърли бодро тя, като се постара да не звучи прекалено развълнувана.

Половин милион днес, един милион утре. Защо не? Всичко бе възможно.

— Стига, разбира се — подхвърли лениво Том, като се излегна върху леглото, — да се представиш на нужната висота.

Наблегна особено силно на думата „представиш“ и Джуди му се усмихна пресилено.

— Скъпи, знаеш, че ще се справя — каза тя.

Том се усмихна и я придърпа към себе си. Джуди изви гръб, за да му покаже стегнатото си и силно тяло.

И двамата се престориха, че не забелязват неловкостта у другия.

Том се стараяше да не се тревожи за майка си; можеше да забрави всичко, потънал в стегнатото мускулесто тяло на Джуди. А самата Джуди се мъчеше да се отърси от леко първерзното усещане за нещо нередно. Репликата на Том не ѝ помогна, нито пък фактът, че страшно много прилича на Пиер; онова, което я бе привлякло към него, сега я отблъскваше. Веднага щом Том се бе превърнал в реалност, а не бе просто теоретична възможност, тя вътрешно някак бе останала на дистанция.

И какво намекваше с думите си за представянето ѝ? Тя бе добра в сферата на връзките с обществеността! Заслужаваше половин милион, и то не защото спеше с някого... с Пиер или сега с Том.

Това обаче я върна в началото. Тя не можеше да си позволи подобни мисли. Да, Пиер я бе измамил. Джуди не бе единствената му любовница. Бе я унизил, защо сега да мисли за него? И какво че Том бе негов син? Том не ѝ бе роднина, а на Пиер не дължеше нищо.

Но чувствата й...

Не. Джуди тръсна глава, докато се излягаше върху Том. Нямаше да мисли за това. Бе начертала плана си и щеше да се изправи срещу надменната Софи и онзи проклет Хю Монфърт, а дори и срещу паметта на Пиер. Накрая триумфът щеше да бъде неин. Тя щеше да стане господарка на Шато дез Етоал. Щеше да спечели именно тя, а всички щяха да се задавят от яд. Така им се падаше.

Джуди се притисна към Том. Стисна зъби и протегна шия, имитирайки силна страст — така не се налагаше да го гледа. Вместо това можеше да се наслади на въображението си.

Щеше да стигне до замъка!

Софи бе предишната господарка там; скоро тя, Джуди, щеше да заеме мястото й. За това отмъщение бе чакала години наред.

Струваше си да направи известни жертви!

* * *

— Изпий още една чашка чай — настоя отец Сабен.

— Благодаря, отче, но няма нужда — отказа Софи, като се мъчеше незабелязано да се отърве от торбичката с конец, без да го засегне.

— Тогава си вземи бисквитка — предложи той. — „Гарибалди“? „Специални чаени“? „Маквитис“?

Тя поклати глава и прикри усмивката си. Възрастният свещеник толкова се стараеше да я предразположи и да я накара да се почувства като у дома си, но за него Великобритания бе застинала в кадър от хиляда деветстотин осемдесет и първа година.

— Какво те мъчи този път, скъпа моя? — попита той.

Софи въздъхна. Не знаеше откъде да започне. Чувстваше се доста глупаво.

— Вероятно мога да помогна — дискретно я подкани отец Сабен. — Разстроена си, защото синът ти и мадам Катрин са продали компанията на Пиер; и защото искаш да започнеш връзка с мосю Монфърт. Боиш се, че това допълнително ще настрои сина ти срещу теб. Не е ли така, Софи?

Тя бе шокирана, но когато вдигна поглед, забеляза, че очите на отец Сабен са спокойни, с проблясващо в тях пронизателно пламъче. Въздържа се да го попита откъде знае. Беше ѝ го напомнял и преди; градчето наистина бе много малко, а тя бе завела Хю във „Фрюи дьо ла мер“.

— Да. Знам, че не мога да позволя на Том да определя любовния ми живот.

Старият свещеник кимна.

— Благодаря, отче — каза Софи и стисна съсухрената му ръка. — Но това не е единственият ми проблем. Тревожа се за Том. Толкова е млад... и глупав.

— Томас Масо не е глупав.

Тя примигна.

— Упорит и прекалено горд, но не и глупав. И двамата му родители са много интелигентни, той също е такъв. Можеш да бъдеш сигурна в това, Софи.

— Докато осъзнае какво върши, ще бъде много късно — каза тя. — Наследството му ще бъде изгубено завинаги.

Отец Сабен сви рамене.

— Това са материални грижи — каза той.

— Моите уважения, отче, вие сте духовно лице наистина. Но за голяма част от хората материалното е много важно.

— Тогава те са заблудени и късогледни. Но Том сега е начело на компанията, нали така? — отвърна старецът.

— Това е само маскарад.

— Не разбирам.

— Всичко е привидно — обясни Софи. — Няма да има никаква власт... никаква възможност да ръководи, да влияе... сам ще разбере. — Тя замълча за миг. — И друго ме притеснява.

— Какво?

— Хванат е в капан — каза тя и гневът се сви на топка в стомаха ѝ. — От една зла и порочна жена. Американка. По-голяма от него. Която не се интересува от сина ми, а е водена единствено от омразата си към мен.

— Не ни е дадено да съдим, Софи — каза свещеникът.

— Знам, че е вярно. Сама ми го каза!

— Казала ти е, че не обича Том?

— Намекна го — разпалено отвърна Софи. — Тя е... зла.

— Хората никога не са зли — възрази отец Сабен. — Макар понякога да вършат злини.

— О, отче, спестете ми лекцията по психология! — викна Софи с болка в гласа. Започна да кърши ръце в скута си. — Много съжалявам — извини се тя отчаяно. Сега пък се бе развикала на стария човек. — Но вие не я познавате! Тя... — Софи се изчерви. Не можеше да повярва колко е унижително да споделя това с друг човек. — Дълги години тя е била любовница на съпруга ми. Била е една от многото му любовници. Но той я е предпочитал пред останалите и ѝ е купил апартамент в града. — Сведе очи към ръцете си, за да не се налага да гледа свещеника в лицето. — Казва се Джуди Дийн и работи в „Масо“. Когато отидох там, тя се сприятели с мен, но не за друго, а защото ме мрази — опитва се да съсипе живота ми. Има нещо общо с тази сделка, просто го знам. И сама ми каза, че ме презира. А скоро след това разбрах... че е впримчила в плановете си моя син.

Софи рискува и вдигна глава. Разказът ѝ го бе потресъл; зачервените очи на отец Сабен бяха много сериозни.

— Казваш ми, че тази жена е имала плътски отношения и с бащата, и със сина.

— Да — потвърди Софи. Стана от стария орфан фотьойл и отиде до прозореца. Не искаше свещеникът да види страха и гнева, които пулсираха във вените ѝ и със сигурност бяха изписани върху лицето ѝ. — Джуди е долна мръсница — студено отсече тя.

— Стига толкова! — рязко я прекъсна свещеникът. — Забравяш къде се намираш. Тя е човек, сътворен по Божие подобие, Софи. Отбележи това в следващата си молитва.

Тя потрепери и се помъчи да се овладее.

— Не можете да разберете какво изпитва една майка. Сякаш е впила нокти в сърцето ми. И стиска здраво. Понякога имам чувството, че не мога да дишам.

Софи залитна и се заплака.

— Ела тук, седни, седни — подкани я отец Сабен. Насочи я обратно към фотьойла и тя се остави да бъде водена. — Софи, не бива да се връщаш назад.

— Не разбирам.

Тя грабна чантичката си и извади оттам кърпичка.

— Откакто взе решението да обявиш Пиер за мъртъв, ти се промени, стана друг човек — поде свещеникът. — Отначало много бавно, но колкото повече се ангажираше с управлението на фирмата, толкова по-решителна ставаше, по-енергична — не искам отново да те виждам уплашена и свита като мишка, момичето ми. Трябва да бъдеш силна. Да защитиш сина си и себе си.

— Как?

— Не, не мога да направя това за теб. Ти знаеш какво да правиш. Ти ми кажи.

Софи шумно издуха носа си. Сега нищо не можеше да я притесни. Защо да се преструва на светска дама? Той я познаваше истински.

— Прав сте.

— Обикновено съм прав — отвърна старецът. — Макар да не знаех за Пиер. И много съжалявам. Верността е много важна за един брак.

— Това е, защото никога не бихте могли да си помислите нещо лошо за когото и да било — каза Софи. — Именно затова сте свещеник, а аз... едва ли бих била добра монахиня.

Спомни си за Хю и се изчерви.

— Сподели с мен плана си. Искам да видя новата Софи.

— Много добре. — Той беше прав. — Ще се обадя на Том в офиса.

— Добре.

— И ще поговоря с него за Джуди.

— И какво ще му кажеш?

Софи замълча за миг.

— Не мога да му разкажа... — сепна се тя — ... за баща му, имам предвид. Том го обича. Не искам да разбира що за човек е бил баща му. Това ще го съсипе. Том още го обожаваше. Вярва, че е жив. Що за майка ще бъде, ако разбия надеждите му?

— Можеш да му кажеш много други неща.

— Да. Ще му кажа как Джуди се сприятели с мен и как ме предаде. И как в деня, в който я уволних, ми заяви, че ме мрази.

— Това е съвсем разумен план — съгласи се свещеникът.

— А после ще му разкажа за Хю. И че смятам да видя докъде ще стигнат отношенията ни.

— Ще рискуваш ли?

— Обичам сина си — твърдо заяви Софи. — Но аз съм негова майка, а не дъщеря.

— Браво — похвали я старецът.

— Вдовица съм. Свободна съм да се омъжа. Вярвам, че... че може да се получи нещо.

Не му каза, че има и нещо повече. Усещаше, че се влюбва. Но едва бе започнала да излиза с Хю, а за един ден последвалата бъркотия бе повече от достатъчна.

— И после?

Тя вдигна рамене.

— Това май е всичко. Предполагам, че ще си потърся къде да се настаня.

— Ще трябва да започнеш някакъв бизнес — каза отец Сабен. Усмихна се и ѝ показа кривите си зъби. — Това ти харесва, Софи, и си много добра в работата. Не бих ти препоръчал отново да се превърнеш в домакиня.

* * *

Том Масо се протегна зад бюрото си и се опита да се наслади на деня си. Това бе победа за него, мислеше си той, докато гледаше през прозореца. Защо тогава бе толкова неспокоен?

Днес Париж бе изключително красив; този град наистина притежаваше вечно очарование, но тази сутрин, когато първият есенен хлад се бе смесил с ярките слънчеви лъчи, във въздуха имаше много свежест, която бе истински дар след тежките августовски дни. С око на познавач той разпозна порива на францужойките с елегантни свежи тоалети, които се радваха на смяната на сезона; преобладаваха лешниковият цвят и шоколадовото, носеха кожени ръкавици и пухкави пуловери в керемиден цвят; палитрата на сезона бе дървесната кора и горските плодове, освежена тук-там с проблясък на зелено или понякога златно. Мъжете, от своя страна, също крачеха много енергично; освежени след дългото и протяжно лято, сякаш сега бяха решени да се захванат с работа.

Значи моментът бе идеален да заеме поста на изпълнителен директор. Завъртя се на стола, на който бе седяла майка му, и огледа кабинета. Бяха го обзавели според желанието му; поне това бяха свършили както трябва, помисли си той. Женствените цветя и меките драперии бяха изчезнали и бяха заменени с тъмно дърво и червена кожа по негов избор, тъй като си спомняше, че баща му бе обзавел така билиардната зала у дома. Това бе един от ясните му спомени, докато останалите избледняваха с годините. Много се гордееше, че е обзавел офиса, както си представяше, че би искал самият Пиер. А също като баща си, Том се грижеше много за външния вид; за него бе особено важно да остави своя отпечатък тук. Пред него стояха разгърнати няколко вестника. „Масо се променя“, беше заглавието в единия. „Синът пораста“, пишеше в друг. Естествено, не бяха единствените статии, които се бяха появили в пресата. Служителите от отдел „Връзки с обществеността“ — Джуди по-точно — се бяха опитали да скрият другите публикации от него. Той се бе ядосал и бе заявил, че иска да види всички. И тя му бе възразила!

— Джуди, в офиса аз съм твой началник — извиси глас Том.

Изкушаваше се да допълни: „а също и извън него“, но се въздържа. Тя сигурно вече усещаше разликата в социалното им положение и той не искаше да ѝ го натяква допълнително.

— Но, скъпи. — Джуди говореше тихо, въпреки че го гледаше дръзко с пронизителните си очи.

Възбуждаше го, определено тази жена го възбуждаше и това го накара да забрави отчасти гнева си. Том предпочиташе предизвикателни жени; като Джуди или като... Поли.

Все едно. Поли бе останала в миналото. И бездруго Джуди бе много по-изискана.

— Но, скъпи, това само ще те разстрои.

— Аз не съм състезателен кон, Джуди. Не ми трябва успокояване и не се нуждая от постоянен контрол. — Тъмните му очи я измериха от глава до пети. — Понякога ми се струва, че ме смяташ за глупак. Не съм, млад съм. Не прави грешката да бъркаш двете неща.

Джуди преглътна.

— Съжалявам — каза тя. — Разбира се, че ще ти изпратим всички статии.

Така и бе направила.

Том разбираше, че опасенията ѝ са основателни. Искаше му се да повярва, че критиките се дължат на завист, че са продукт на огорчени дребнави репортери, които мразят богатите и властни хора и които биха го завлекли в Бастилията, ако имаха тази възможност. В крайна сметка във всички тези писания имаше известна доза заяждане; „Днес е наследник, утре го няма?“ Това бе заглавието във „Файненшъл таймс“. Вероятно бе забавно за киселите англичани, които се ядосваха, че Хю Монфърт не е успял да удържи славна победа във Франция.

Но и в други статии имаше същото послание. Че е само фигурант; че важните решения ще се вземат в Лос Анджелис от Пийт Стоктън. Че „Дом Масо“ ще се срине. И прогнозата, която го стряскаше най-много... че марката им ще бъде опетнена, че бижутата ще бъдат произведени масово. Семейното му име щеше да бъде омърсено, а той ще си седи в чистичкия офис, с красива секретарка отпред и без каквито и да било права да действа.

От известно време Том забеляза, че телефонът не звъни. Въпреки уверенията му, Стоктън не поддържаше контакт с него. Недоволството го задуши, той скочи от стола и отиде до прозореца.

„Чудесно — каза си мислено. — Ще направя нещо по въпроса. Трябва да докажа на «Мейбъри» колко ценна е марката «Дом Масо» такава каквато е сега, каквато я е създал баща ми. Щом онзи дебелак Стоктън не идва при мен, аз ще ида при него“. Тази мисъл го накара да се почувства малко по-добре. Планът го изпълваше с усещането за контрол над ситуацията и му помагаше да се бори с онова чувство, което го бе обзело напоследък; че независимо от казаното пред Джуди, макар и да не бе глупак, бе *постъпил* глупаво.

Какво пък, помисли си Том. Главните изпълнителни директори навсякъде по света отговаряха пред борда на директорите. Той не бе в по-различно положение от това на Хауърд Стрингър в „Сони“ или Мег Уитман в „И-бей“.

Телефонът звънна; той подскочи сепнато, а после се почувства глупаво. Хауърд Стрингър едва ли подскачаше така, когато звънне телефонът. Натисна бутона за връзка.

— Да? — обади се сопнато. Постара се да прозвучи така, сякаш досега е бил сериозно зает с доклада за най-новите разработки на находища от „Де Биърс“. — Какво има, Селин?

— Извинете ме, мосю. — Сега Селин работеше за него. Не му се занимаваше с търсенето на нова секретарка. — Търси ви една дама...

— Откъде?

Кратка пауза.

— Мосю, обажда се майка ви.

Том се изчерви. Обзе го смесено чувство на вина и самота.

— Свържи ме с нея — нареди той. Чу тихо щракване. — Ало?

— Том.

Наистина бе тя. Но звучеше странно. Бе очаквал да е много емоционална, но майка му говореше напълно спокойно.

— Скъпи, трябва да поговорим.

— Не и за компанията, майко. Каквото е направено, не може да бъде върнато назад.

— Не, не е свързано с бизнеса, скъпи. Става дума за Джуди Дийн.

— Майко... — Том бе твърд. — Знам, че не одобряваш връзката ни и че е малко по-възрастна от мен, но трябва сам да вземам решенията за любовния си живот.

Та тя се срещаше със съперника на баща му. Как се осмеляваше да му отправя намеци за Джуди?

— Тогава вземи отговорно решение, след като я опознаеш. Тя е лош човек, Том. — Софи се поколеба. — Не мога да ти кажа защо. Предполагам, че няма смисъл да те моля да ми се довериш.

— Напротив, очевидно ти нямаш доверие в мен, след като не искаш да споделиш тайнствената си причина — саркастично отбеляза синът ѝ.

— Добре. Докато бях в компанията, тя се сприятели с мен, но после ме излъга. Джуди работеше заедно с Грегора Лазар, а твърдеше, че е лоялна към мен. А през цялото време е тичала при теб и Катрин, за да подготви сливането. Просто бъди внимателен, Том. Джуди ми наговори много лъжи и подкрепяше увлечението ми по Грегора, докато траеше връзката ни.

— Съмнявам се, че ти е било нужно голямо насърчаване, майко. — Гласът му бе остър.

— Тя е истинска змия, Том. Използваше ме и ме излъга. Помисли си. Дали баща ти щеше да я одобри?

О, тази стрела улучи целта си и го накара да замълчи за миг.

— Ще ти предложи нещо — каза той накрая. — Ще зарежа Джуди Дийн, ако ти обещаеш никога повече да не се срещаш с Хю Монфърт.

Веднага щом го изрече, Том престана да диша. Изненада се от себе си. Но беше съвсем точно. Би платил и по-висока цена, за да спаси името на баща си от подобен срам, а майка си от лапите на този коварен хищник. В сравнение с това Джуди не означаваше нищо за него.

От другата страна на линията се чу лека въздишка и с нея се изпариха всичките му надежди.

— Не мога да правя подобни сделки, Том.

— Тогава не ми чети лекции по морал — горчиво каза той. — И още нещо, майко, не ми се обаждай повече, докато не прекратиш отношенията си с онзи мъж.

Последва дълга пауза.

— Ти... обичаш ли ме още, Том?

Треперещият глас на майка му бе изпълнен с болка. Том не можа да се въздържи; когато усети колко е нещастна, очите му се насълзиха. Но цялата тази болка бе само по нейна вина. Защо не можеше всичко да си остане постарому!

Тя бе съсипала живота и на двамата.

— Винаги ще те обичам — задавено каза той. — Но се срамувам от теб.

Затвори телефона и бързо застана до прозореца, така че ако секретарката влезе, да не види, че очите му са плувнали във влага.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Джуди лично се зае с уволнението на Франсоаз Делмен. Тя бе злорадствала, когато Софи уволни нея, и сега можеше да ѝ върне удара.

— Не можеш да ме уволниш — възрази Франсоаз с пламнало лице. — С какъв мотив? Това е несправедливо. Ще ви съдя.

— За неуместните ти коментари по адрес на служител, който е бил уволнен. Става дума за мен — поясни Джуди. Усмихна се дръзко. — Непременно заведи дело, Франсоаз. Ще се защитаваме с всички средства. А както знаеш, „Дом Масо“ разполага със солидни сметки. — Леко изви китка, за да могат слънчевите лъчи да блеснат върху новия вечерен пръстен, който Том ѝ бе подарил. Беше с прекрасен, прозрачен и овален рубин, обкръжен с изумруди, шлифовани крушовидно; червените и зелени камъни се съчетаваха прелестно и приличаха на яркочервена роза сред зелени листенца. — Освен това — с престорено мила усмивка добави тя — не мислиш ли, че вече си си създала достатъчно врагове?

Франсоаз я погледна притеснено, после сведе очи, осъзнала ситуацията.

— Ще мина да си взема обезщетението за прекратяване на трудовия договор — каза само тя.

— Няма да има обезщетение. Уволнена си дисциплинарно. Няма да получиш и препоръки. — Джуди се усмихна лукаво. — Надявам се, че не си просрочила ипотеката си, Франсоаз.

— Проклетата кучка! — избухна жената. Отвори със замах вратата и тя се блъсна в стената. — И без това щях да напусна — викна тя.

— О, да. Как ли пък не! — присмя ѝ се Джуди.

В погледа на Франсоаз, която бе злорадствала в деня, когато Софи бе показала вратата на Джуди, сега блесна искрена омраза.

— Непременно щях да го направя. Никой не иска да работи за такава като теб, дете първо спиш с бащата, а после и със сина!

Джуди зяпна; шията и лицето ѝ пламнаха в червени петна.

— Ха! Почервеня като бретонски рак! — викна Франсоаз. — Да не мислиш, че хората не знаят!

— Ти си полудяла — изсъска Джуди. — Имаш халюцинации. — Натисна един бутон на телефона. — Охрана? Пратете веднага някого тук, за да изхвърли Франсоаз Делмен на улицата. Незабавно!

— Тръгвам си, развратница такава! — Франсоаз вирна брадичка, доволна, че поне бе успяла да нанесе този последен удар. — И може да се обадя на „Пари Мач“. Сигурна съм, че светските клюкари ще платят щедро за тази история!

Сигнал за тревога! Джуди призова цялата си воля. Постара се да остане спокойна и се наведе напред, преди да произнесе тихо и със съскаща мощ:

— На твое място не бих го направила.

— И защо, ако смея да попитам?

— Защото се надявам да живея дълго и щастливо. И спокойно. — Джуди не откъсваше поглед от нея, а в очите ѝ се четеше красноречива заплаха. — Приеми го така, както го чуваш. Защото ако подобна клюка се разпространи, ще знам, че ти си отговорна. Същото ще важи и за Том Масо. А това би било... — тя снижи глас — ... пределно нездравословно за теб.

Дързостта на Франсоаз угасна — все едно я поляха с кофа нечиста вода.

— Разбирам — каза тя. — Аз... ще си тръгна мирно и тихо.

— Махай се — презрително нареди Джуди. Вратата на асансьора се отвори и двама едри служители на охраната се появиха на етаж. Джуди кимна към Франсоаз и те застанаха от двете ѝ страни. — Изведете я през централния вход — разпореди се тя на висок глас. — За да видят всички, че с нея е свършено.

Франсоаз се опита да я погледне смело в очите, но не се получи. Изпитваше страх и сълзите ѝ напиреха да бликнат. Джуди си каза, че напълно си го е заслужила. Наслади се на удоволствието да види как извеждат жената пред погледа на всички служители на етаж, много от които бяха работили с нея години наред и заедно бяха обсъждали самата нея.

Тя видя страха в очите им и забеляза как се извръщат от хлипащата Франсоаз. Отлично. Това щеше да им покаже кой е шефът тук.

Стисна юмрук и усети, че дланите ѝ са влажни от прилива на адреналин. Старата истина важеше в пълна сила — светът бе джунгла. Ако не си твърд, ще те разкъсат на парчета.

Джуди не искаше да чува и звук от това подмятане за бащата и за сина. Щеше да запази самообладание и да се съсредоточи върху бъдещето.

— Донеси ми кафе! — сопнато се обърна тя към новата си секретарка.

— Веднага, мадам.

— И ме свържи по телефона с Том Масо. Веднага.

Онази зловна забележка за Пиер наистина я бе подразнила. Искаше да поговори с Том още сега. Двамата бяха близки. Бяха влюбени.

„Не съм никакъв трофей!“, ядно си каза тя.

От телефона се чу леко щракване и сетне гласът на Том. Тя волево се настрои за разговора; напоследък той ѝ се струваше някак дистанциран.

— Скъпа! — Началото бе добро. — Радвам се да те чуя.

Джуди се усмихна.

— Свободна ли си за обяд?

— За теб — винаги.

— Радвам се. Трябва да поговорим за нещо важно.

Усети леко замайване. Не можа да сдържи щастливата усмивка, която разцъфна върху цялото ѝ лице. Том щеше да ѝ предложи да се омъжи за него. Сякаш всички онези години, в които сърцето ѝ бе разбито, бяха заличени. Щеше да стане Джуди Масо! „Е, Софи, кралицата, е мъртва, да живее кралицата“, каза си доволно тя.

Великолепието на мига направо я зашемети. Джуди бе на седмото небе.

— Това е чудесно, скъпи — небрежно подхвърли тя.

— Защо не се качиш при мен? — предложи Том.

— Веднага идвам. Обичам те. — Тя затвори телефона и излезе от кабинета си. — Остави кафето, Кристин.

Идваше ѝ направо да запее, когато се качи в асансьора.

Все пак имаше да мисли за толкова важни неща!

* * *

Том не бе обмислил всичко докрай. Пък и не искаше, нещо вътре в него се съпротивляваше. Точно сега бе доста опасно да се замисля. Имаше нужда да действа, за да си върне усещането за контрол. Чувстваше се като корабокрушенец, който се е вкопчил в надвиснала над океана скала, докато вълните бушуват около него; мъчеше се да се залови за каквото и да е, стига да успее да се измъкне.

Джуди влезе в кабинета му. Том ѝ се усмихна ведро. Тя изглеждаше прекрасно и бе сексапилна както винаги. Опитното му око я огледа преценяващо. Нямаше и грам тлъстини никъде по бедрата ѝ, никаква мека плът, с изключение на гърдите ѝ.

Тя забеляза изучаващия му поглед и седна, като лениво протегна крака; изви леко прасци, за да му даде възможност да забележи колко са стегнати. Сърцето на Том леко забави ритъм. Джуди бе много добра, това бе вън от съмнение; съвсем истински корпоративен служител, но и много женствена. Никога досега не се бе държала неподобаващо за една дама, никога не се бе появила облечена неуместно.

За разлика от Поли.

Но сега нямаше Поли. Джуди бе именно изисканата партньорка, която мъж като него заслужаваше. Том се сепна и си каза, че трябва да престане да мисли, преди да се оплете като пате в кълчища.

— Знаеш, че се преместих да живея в замъка.

— Там е домът ти, скъпи — меко отвърна Джуди.

Много се стараяше възбудата да не проличи в гласа ѝ.

— Искам да се пренесеш при мен.

— О, Том — въздъхна Джуди.

Това бе *мигът*. Щеше да ѝ направи предложение. Всичко бе истина!

— Да... Искам да се преместиш да живееш с мен. Двамата с теб сме чудесен екип, Джуди.

За секунда настана мълчание.

— Да се преместя при теб! — произнесе бавно Джуди, като се помъчи да изрази поне малко радост. — Разбира се. Това е... Знаеш, че не бих го направила за никого друго.

Какво, по дяволите, ставаше?

Да живее заедно с него? Беше разочарована. Но вероятно още бе много рано.

„По-добре да приема — каза си тя. — Засега“.

Изправи се от мястото си и ужасно високите ѝ токчета придадоха на фигурата ѝ плавни и съблазнителни извивки — тръгна към младия си любовник с леко полюляваща се походка и същевременно наперено. Именно тази премерена и дръзка сексапилност му харесваше.

— Ти си шефът — измърка тя, докато леко прокараваше пръсти през косата му. — Ти определяш правилата.

Том се ухили. Натисна бутона за вътрешна линия на телефона.

— Селин, задръж обажданията ми. И не пускай никого да влиза.

— Да, мосю — отвърна тя.

Той придърпа Джуди в скута си; очите ѝ блестяха, а устните ѝ бяха леко разтворени.

— Хубав тоалет — отбеляза той. — Хайде да го омачкаме.

* * *

— Надявам се, че стаята ви задоволява, мадам — каза пиколото.

— Напълно. Благодаря.

Софи пхна банкнота от десет евро в ръката му, но човекът не си тръгна.

— Мадам дълго ли ще остане?

Тя го изгледа спокойно; алчните му очички искряха от любопитство. Несъмнено щеше да се обади на таблоидите веднага щом излезе от стаята ѝ.

Ако да си знаменитост, означаваше именно това, тя не искаше да има нищо общо.

— Това е всичко — каза студено, — благодаря.

Той схвана острия намек и на мига се оттегли, като внимателно затвори вратата след себе си.

Софи въздъхна и огледа в апартамента, в който бе отседнала, след като бе прокудена от дома си. Определено бе доста луксозен. Имаше огромна спалня, дамска и мъжка баня, обзаведени в слонова кост и месинг, балкон с изглед към Сена, персийски килим и излишно голям букет.

Нямаше търпение да се махне оттук.

Том я мразеше. Хю бе заминал и не можеше да се свърже с него, докато бе зает с делата на имението си в Ирландия. Злобните подмятания на Катрин бяха стигнали до всички от парижкото общество. А Джуди впръскваше отровата си право в сърцето на семейството ѝ.

Искаше ѝ се да замине — и никога повече да не се върне в Париж.

Вдигна слушалката и набра номера. Сърцето ѝ бе замръзнало. „Моля те, Господи, нека вдигне...“

Той отговори.

— Монфърт.

— Аз съм.

Стори ѝ се, че усеща ленивата му усмивка през телефонната линия.

— Наистина си ти. А аз вече започвах да си мисля, че си ме забравила.

На Софи не ѝ бе до закачки.

— Къде си, Хю?

Той усети тона ѝ.

— Разстроена си. Какво има? Какво е станало?

Тя преглътна мъчително.

— Том разбра за нас.

— Ясно.

— Беше глупаво от моя страна да те заведа в градчето.

— Не беше глупаво — твърдо произнесе Хю. — Само ми се иска да му беше казала от самото начало. Как реагира той?

Тя се засмя измъчено.

— Ами... откъде да започна... Изгони ме от замъка. Двамата с Катрин са продали дяловете си на „Мейбъри“. Уволниха ме. А Том дойде лично да ме изхвърли от офиса.

Последва дълго мълчание.

— Къде си отседнала?

— В хотел „Виктрикс“.

— В хотел? — Хю, изглежда, бе направо ужасен. — Ела в Ирландия, скъпа. Ела и остани при мен.

По бузата ѝ се търколи сълза.

— Няма да те притеснявам по никакъв начин, обещавам. Има много свободни спални.

— Ще си помисля.

— Искаш ли да дойда да те взема? Може да успея да хвана късен полет от Шанън.

— Не, няма нужда. — След като чу гласа на Хю, сякаш вече се чувстваше по-добре. Все пак имаше поне един човек, който се интересуваше от нея, освен стария свещеник. — Трябва да остана сама, поне тази нощ.

— Добре — след пауза се обади той. — Но ми звънни веднага като се събудиш утре. Каквото и да решиш. Иначе ще дойда да те взема.

— Ще ти звънна.

— Лека нощ — каза той и само след миг допълни: — Ужасно ми липсваш.

— Лека нощ — отвърна Софи и се изчерви.

Затвори телефона и се загледа навън през прозореца, където слънцето залязваше над сивите каменни фасади на града. Разговорът я бе успокоил. Усещането, че това е краят на един период, бе физически осезаемо; но животът ѝ не свършваше, нали? Нейната лична история продължаваше.

Софи се обади на румсървиса и си поръча вкусна вечеря — петел с вино, половин бутилка бургундско, ябълкова пита и купичка пресни плодове. Когато поръчката пристигна, тя се нахрани бавно, като се наслаждаваше на всички тези вкусове; и внимателно обмисли положението си.

Инстинктът я съветваше да остане. Да иде да поговори с Том, да настоява да я изслуша. Да се опита да го вразуми. Но знаеше, че това не е правилният подход.

Обичаше сина си. Но бе време той да порасне. Очевидно бе избрал да го направи по трудния начин.

Така да бъде тогава. Щеше да го остави да изживее собствените си грешки.

Щеше да ѝ е трудно, но ако се огънеше, ако оставеше Хю, ако сключеше сделка със сина си и приемеше, че действията му във фирмата нямат никаква стойност, тогава Том щеше да се превърне в абсолютно разглежено мамино синче.

„Досега бях прекалено мека с него — каза си Софи. — Том искаше всичко това. Сега го получи. Време е да го оставя да се оправя сам“.

Щеше да се наспи добре, а на сутринта да вземе лимузина до летището. Щеше да замине при Хю. Никога не бе ходила в Ирландия; щеше да е нещо като ваканция. И възможност да провери дали чувствата ѝ са сериозни. Дали това бе сериозно чувство? Или само увлечение?

Щеше да разбере. И какъвто и да е отговорът, Софи щеше да го приеме. Да приеме новия си живот.

* * *

— Започваме кацане на летище „Шанън“ — прозвуча по интеркома гласът на капитана. — Моля, затегнете коланите си и върнете седалките си в изправено положение.

Софи с радост последва инструкциите. Мразеше да лети, дори и в първа класа. Стюардесата ѝ се усмихна угоднически, докато прибираше чашата блудкаво шампанско, която Софи бе стискала по време на краткия полет; момичето бе запленено от бижутата ѝ и бе убедено, че тя е някаква важна особа от кралско потекло. Или пък филмова звезда, която не може да разпознае в момента. Че кой друг би могъл да носи толкова големи диамантени обеци? Бяха почти колкото речни камъчета.

Софи се загледа притеснено през илюминатора, докато самолетът захождаше за кацане. От една страна, земята ѝ се струваше ужасно далеч, а от друга, бе ужасно доволна, че вече не е над водата. Предпочиташе да загине в пожар на земята, отколкото да се удави в морето; но поклати глава — какви глупави и мрачни мисли. Толкова бе детинско да се бои от летенето. Какво би казал Хю? Бе служил като професионален войник, изправял се бе срещу куршумите; сигурно нямаше да търпи лекомислените фобии на някаква разглезена вдовица като нея.

Почувства се доста глупаво, всъщност направо смешна. Замъкът имаше едно сериозно предимство — дори и понякога да ѝ се струваше като позлатена клетка, поне бе клетка, която познава добре. Струваше

й се, че всяка частица от предишния й живот се е изпарила. Само преди година бе добре обезпечена омъжена жена, която си живееше в лукс благодарение на дивидентите от милионен капитал. Сега бе вдовица. Без дом. Без доходи. Без връзка със сина си.

Веднага побърза да се укори мислено; все пак й бяха останали няколко милиона евро и безценна колекция от уникални бижута!

Трябваше да престане да се самосъжалява. Беше глупаво. Бе направила всичко по силите си и знаеше, че при подобни обстоятелства отново би постъпила по същия начин.

Или може би не бе напълно откровена пред себе си?

Самолетът се снижи и тя инстинктивно сграбчи подлакътниците на седалката. Сега земята приближаваше устремно към тях — зелена и красива, а къщите бяха като малките дървени моделчета в старите играчки на Том.

— Не се притеснявайте, госпожице. Това е много безопасен начин на пътуване — обади се стюардесата.

Софи се усмихна насила.

— Със сигурност — кимна тя.

Истинска лудост. Всички съвременни хора летяха. Но освен страха, изпитваше и лека тръпка на възбуда — почти на облекчение. Може и да се страхуваше от летенето, но това не я бе спряло. Мразеше да се кара с Том, но и това не я спря. В крайна сметка смелостта не бе в това да не изпитваш страх, а в това да действаш, независимо какво изпитваш.

А Софи се бе качила на самолета.

Машината заръмжа и се разклати, когато спуснаха колесника. Тя се усмихна. Беше преодоляла страха и наградата беше среща с Хю.

Може и да беше лудост. Може би на летището я чакаха куп репортери. Все едно. Нека да пишат каквото си искат. Отношенията й с Том не биха могли да се влошат повече, нали така? Тя нямаше какво да крие; беше свободна жена и харесваше Хю Монфърт. Много.

И бе дошла в Ирландия. По негова покана. Щеше да отседне в дома му и да разбере дали двамата могат да означават нещо един за друг.

Самолетът се разтресе силно. Тя притисна глава към меката възглавничка на първокласната си седалка и когато отново погледна навън, вече бяха кацнали. Обзе я радостно вълнение.

Хю беше тук. Само след миг щеше да го види отново. Бяха минали месеци и Софи усети, че вече няма търпение да го зърне. Чувстваше се толкова лека, че направо можеше да полети.

Беше свободна — от толкова много неща. Обзе я странно усещане: щеше да слезе от този самолет и да започне съвсем нов живот.

* * *

Той си спомняше момента много ясно дори след години.

Хю седеше в кабинета си в източната кула. Това бе сред най-малките стаи в замъка, но една от любимите му; уютно гнезденце, със закръглени стени, камина и прозорец с дебело стъкло, който гледаше на запад, към гората. Бе поръчал на местен майстор да направи масивни дъбови етажерки и ги бе напълнил със стари томове с кожени подвързии, както и с популярни романи от петдесетте и шейсетте години на миналия век. Много му харесваше да препрочита едно от оригиналните издания на роман за Джеймс Бонд, с чаша уиски в ръка, докато слънцето залязва над гората и червените му лъчи огряват сивите каменни стени.

Кабинетът не бе използван много през последните няколко години. Бе изцяло ангажиран в бизнеса, години наред, неуморно. Но сега, когато се бе върнал тук, мястото постепенно бе започнало да му изглежда като истински дом.

При все това, докато тялото му си почиваше, мислите му бяха далеч. Прелитаха Ирландско море, прекосяваха Ламанша и се връщаха в Париж.

Софи.

За него тя бе непрестанно вълнение, което не отминаваше. Опитваше се да се отърси от чувството, че ако този път не се получи, никога няма да стане; че ако лъчът надежда, възможността за лично щастие му бъде отнета, животът му ще свърши.

Харесваше тази жена, уважаваше я.

И я желаше.

Имаше дълги и стройни крака, тънка талия и добре оформени гърди — направо полудяваше, като си я представеше гола. Но онова,

което изпитваше, бе силно желание, а не похот. Разкъсваше го любопитство. Тази толкова женствена жена, която не бе намерила любов в брака си. Бе вложила цялата си любов в сина си. Можеше да си представи — тъй като имаше опит с жените — каква е била в леглото с Пиер; нервна, студена, почти сигурно девствена и вероятно никога не бе изпитала удоволствие от секса.

Страшно много го привличаше мисълта за нея. Монфърт нито за миг не се съмняваше, че в неговите прегръдки Софи ще бъде различна. Напълно неузнаваема. Не вярваше, че някога е била истински възбудена; не е искала да се отдаде изцяло. Ако можеше да я направи своя, щеше да я научи — в разцвета на женствеността ѝ, какво означава това. А сексът би бил много по-добър, несравнимо по-добър, ако знаеше, че след като свърши, няма да го изпълни отвращение и погнуса от самия себе си.

Хю бе пожелавал проститутките, разбира се. Но се мразеше заради физическата нужда и грозната, чисто механична реалност. Бе желал силно и Джорджи. Тогава бе различно; усещането вътре в него бе прекрасно и го караше да се чувства истински жив.

Желаше Софи, искаше да усети вкуса на устните ѝ, на тялото ѝ, докосването на косите ѝ — бе същото като преди. Искаше да стане негова. Да бъде с нея. Завинаги.

Бяха излезли само на една среща. Заради проклетата разправия със сина ѝ не бе могъл да я види повече. А сега, след обаждането по-рано същата вечер не бе сигурен дали ще я види пак.

Разсеяно остави настрана чашата си с уиски; заряза и книгата. По дяволите! Щеше да преплува чак до проклетия Париж, ако е нужно. Би направил всичко, само да я спечели. Да сложи пръстен на ръката ѝ и тя да се озове в леглото му...

И тогава звънна телефонът.

— Монфърт.

— Аз съм.

Наистина бе тя. Почувства като увиснал над пропаст, докато я чакаше да сподели с него решението си.

— Радвам се да те чуя. Ще дойдеш ли?

— Много бих искала. Има полет до летище „Шанън“ в десет сутринта.

Почувства как го връхлита огромна радостна вълна.

— Тъкмо навреме за обяд. Мога да помоля готвачката да ти приготви нещо. Или предпочиташ да хапнем в бара в селото?

— В бара. Много по-добре — отвърна Софи и се засмя. — От години не съм яла в бар.

— Надявам се, че можеш да останеш дълго — сериозно каза той.

— Нека видим как ще потръгне.

Да, съгласи се мислено Хю, добре. Беше страшно доволен.

— Ще дойда да те взема. Имаш ли много багаж?

— Един куфар; допълнително ще си купя нови дрехи.

— Наистина започваш отначало. Само гледай да си вземеш хубави ботуши и дъждобран. Ще правим много и дълги разходки.

— Звучи прекрасно — каза Софи.

Той се зарадва, когато долови усмивката в гласа ѝ.

— Ще се радвам да си доволна. Ще се видим утре.

— Довиждане, Хю.

В прилив на енергия той затвори телефона и изскочи от кабинета, като взе на бегом стълбите надолу, които водеха към голямото входно антре. Госпожа О'Конър, икономката му, бе в кухнята и си приказваше с госпожица Миърс, възрастната му готвачка, най-добрата в цялото графство Корк.

— Госпожо О'Конър.

— Да, сър?

Грижовна, майчински настроена жена, тя бе напълно невъзмутима. Хю се помъчи да укроти вълнението си; не искаше да изглежда като превъзбуден хлапак.

— Бихте ли приготвили Дъбовата стая? Ще имам гост за известно време, една дама.

— Много добре, сър.

Госпожа О'Конър съвсем спокойно се обърна към госпожица Миърс и продължи да вади сачми от убитите фазани. Хю остана наоколо още малко.

— Извинете, госпожо О'Конър, но имаме ли на разположение някакви дамски принадлежности?

— Какво имате предвид, господин Монфърт?

— Обичайните. — Почувства се съвсем неловко. — Шампоани... сапуни... масло за вана...

— Имаме достатъчно. И преди да попитате, имаме и всичко необходимо за спане, нощни халати, както и пантофи.

Хю зяпна.

— Но, госпожо О'Конър, тук не са идвали жени повече от осем години.

— Точно така — потвърди икономката и накрая се усмихна леко. — Но ние все се надявахме, че някой ден ще поканите гостенка.

— Че ще срещнете подходящата жена и ще се осъзнаете — допълни Хана Миърс и подсмръкна шумно.

— О! Добре. Ами, оставям ви да си работите — промърмори смутено Хю и усети как се изчервява, докато се качваше обратно в стаята си.

Емили О'Конър се обърна към приятелката си, погледна я многозначително и въздъхна с огромно облекчение.

— Е, най-сетне — каза само тя.

— Няма да се получи, да знаете — отбеляза Хана. — Вашият човек е наистина мрачен и потиснат джентълмен. Никога не съм виждала такъв като него. — Тя стисна неодобрително устни. — Такъв красив мъж, а се е оставил да живее самичък.

— Не се знае. Зависи от жената. Просто не е попаднал на подходящата — отвърна Емили, винаги оптимистично настроена.

Двете жени се усмихнаха съзаклятнически като ученички, споделили обща тайна.

* * *

Бе много странно, че Хю не се чувстваше никак неловко. Сякаш това бе най-естественото нещо на света и Софи му гостуваше за стотен път. Сякаш бе заминала някъде само за седмица и сега бе дошъл да я прибере у дома.

Наведе се напред и се усмихна широко. Софи се бе появила откъм митническия контрол, теглеща куфара си. „Господи, колко е секси“, каза си Хю.

— Дай на мен — предложи той и се протегна.

Тя се изчерви и го погледна; толкова бе красива днес. Не приличаше на жена, която е съкрушена от нещо.

Грабна куфара ѝ.

— Към колата? — попита той, тъй като тя не казваше нищо.

— О... да — промълви Софи.

За секунда той остана на мястото си. Копнееше да я целуне; но не обичаше публичното демонстриране на чувства. Затова стисна ръката ѝ и я погледна право в очите. Сякаш му бяха поднесли голяма чаша студена изворна вода след дълго и изтощително бягане; почувства как животът отново кипи във вените му.

Софи се взираше в очите му; макар да имаше съзнанието на зряла и напълно уверена в себе си жена, в този миг у нея се долавяше някакво притеснение и уязвимост. Не я бе целунал и сега тя се опасяваше, че чувствата му към нея вече са поугаснали.

Хю си даде сметка, че Софи твърде много е свикнала с френските обичаи; трябваше да ѝ припомни от коя страна на Ламанша е израсла. Погали с един от загрубелите си пръсти меката ѝ длан.

— Хайде да се прибираме у дома — каза той.

— Звучи ми добре.

Придружи я до колата, метна куфара ѝ в багажника, а после ѝ отвори предната врата. Когато Софи се настани на мястото до него, той изчака за миг, после се обърна към нея.

Тя го погледна, а очите ѝ обхождаха цялото му лице. Хю усети как дишането ѝ се учестява.

— Какво има? — попита Софи.

— Само това.

Той наведе глава към нея и я целуна. Лекичко, по устните; но с лека закачка, докосна я бегло, почти стигна до устата и отново се отдръпна.

Тя отговори мигновено. Устните ѝ се разделиха нежно, а когато той се дръпна, забеляза, че кръвта е нахлула в бузите ѝ, зениците ѝ са разширени и пулсът ѝ е учестен.

О, колко страстна жена. Усетът му бе безпогрешен. А сега долови, че и тя го знае.

— Ще пристигнем след по-малко от час.

Впери очи в пътя, като съзнателно разруши магията на мига. Ловко превключи скоростите. Докато тя се преструваше, че гледа през прозореца, той усети разочарованието ѝ.

* * *

Хю винаги бе обичал да шофира из провинцията, но днес пътуването бе много различно и безкрайно по-приятно. Софи хареса дивите поля, гъстите гори и меките мочурища, покрай които минаваха. Той все едно виждаше Ирландия за първи път, през очите на новодошъл. Сякаш зрението му се бе изострило и всичките му сетива бяха нащрек. Забеляза проблясъка на поточе в горичката, наслади се на вятъра в лицето си, който бе измъкнал кичури от елегантния кок на Софи. Искаше да я целуне, искаше да се любят. Но освен това бе и гладен. И изпълнен с надежда. И ако изобщо се сецаше понякога за „Мейбъри“ или „Масо“, то бе само за да се запита как изобщо е могъл да допусне, че са достойни да им отдели от скъпоценното си време.

Когато видя дома си за първи път през очите на Софи, сякаш се събуди от дълбок зимен сън; кръвта кипеше във вените му, а очите му, сигурен бе, блестяха от удоволствие. Всичко му носеше наслада, дори и усещането за лекото и уверено движение на подобната на състезателна кола „Астън Мартин“ по острите завои към Килкпатрик.

Чувстваше се неуязвим, сякаш нищо вече не можеше да се обърка в живота му.

— Надявам се, че не си с прекалено високи очаквания — каза той.

Тя го погледна с разкошните си сиви очи.

— Какво имаш предвид?

— Ами, Килкпатрик Касъл не е като Шато дез Етоал. Малък е — не е фамилно имение. Когато го купих, бе истинска руина. Отне ми осем години да го възстановя, а и още не съм приключил.

Софи се усмихна лукаво.

— Искаш да кажеш, че за теб това е само странично занимание, така ли?

— Точно така — засмя се той.

— Има ли топла вода?

— Да, а също и електричество. И много камини.

— Това исках да чуя.

Тя въздъхна доволно.

— Ето го и Килкпатрик. — Той зави рязко наляво и паркира колата. Имаше място точно встрани от пазарния площад, под каменния келтски кръст, който се издигаше наблизко. — Да хапнем нещо, преди да идем в замъка? Само двамата.

— Защо, и други гости ли имаш?

— Разбира се, че не. — Хю се засмя. — Аз съм един недружелюбен стар особняк, питай когото искаш. Изобщо не общувам с хората. Но има хора, които се грижат за замъка. Налага се — мястото е голямо, а аз го изоставих много отдавна.

— Ясно. — Софи слезе от колата и се огледа. — О! Прекрасно селце.

— Нали?

Той много харесваше Килкпатрик. Селцето бе смесица от прекрасни стари къщи със сиви каменни плочи по покривите, калдъръмени улици и елегантни малки интернет кафенета, които бяха типични за Ирландия напоследък.

— В този бар ли идваш да пиеш? — попита Софи, докато влизаше през входната врата.

Наричаше се „Блек Лем“ и си имаше китна малка градинка и диви шипки пред вратата.

— Често.

Хю гледаше право пред себе си.

— Как си, Хю? — подвижна барманът.

Беше едър мъж и очите му огледаха любопитно Софи.

— Добре съм, Джак. А ти?

— Не се оплаквам.

— Извинявай. — Хю я насочи към малка масичка в ъгъла, близо до прозореца в дъното; Софи огледа конските сбруи и ниските черни греди на тавана. — Това е селски бар; ти ще си централната тема на деня. Знаеш как приказват хората.

— Е, свикнали сме с това.

Джак изпрати при тях едно момче с менюто. Хю препоръча овчарския пай и Софи си взе от него, а той си избра заешко задушено. Поръчаха и сайдер, ябълково вино.

— Господи, не съм пила сайдер от... не помня откога. — Софи вдигна чашата си към светлината и се възхити на цвета. — Има неща, които ти липсват в Париж.

— Е, не мисля, че великата Катрин би одобрила, как мислиш?

Сам се изненада, че има смелостта да се шегува с онова, което тя оставяше зад гърба си, но пък, от друга страна, защо не; чувстваше се съвсем спокоен със Софи и искаше да се увери, че и с нея е така.

— Наистина. Ами... толкова по-зле за нея.

Развеселено вдигна рамене.

Хю се засмя.

— Това същата Софи Масо ли е, която оставих в Сейнт Од?

Тя сви рамене.

— Много дълго обмислях нещата през онази нощ. Преди да ти се обадя отново.

— Разкажи ми.

— Реших, че животът ми трябва да продължи напред. И да оставя Том да се справя със своя. Няма да го изоставя, нали разбираш. Но ще го оставя да прави собствените си грешки, докато върви напред. Вероятно това е най-доброто, което мога да направя за него точно сега.

Хю замълча за миг.

— Много съм впечатлен.

— Защо?

— Прекарала си целия си съзнателен живот в опити да угодиш на други хора. Изисква се голям кураж, за да решиш да отстоиш себе си.

Софи се усмихна и каза:

— Благодаря ти, Хю.

— Особено като знам колко обичаш сина си.

Сервитьорът донесе храната им и Софи опита овчарския пай.

— Ммм... много е вкусно.

— Не е нещо изискано като ястията от френската кухня.

— Толкова по-добре — каза тя. — Знаеш ли, просто е невероятно. Загубих дома си, синът ми ме отбягва и бях изгонена от единствената работа, която някога съм имала. — Засмя се. — А всъщност се чувствам... просто безкрайно щастлива.

— Радвам се.

— Чувствам се свободна. Сякаш съм излязла от затвор. Не се налага да се занимавам с пресата, нито да мисля за Катрин — противна, студена и зла жена. И знам, че все някога ще се сдобря с Том.

— Вече си ги оставила. Често именно това е достатъчно, за да започне да ти липсва даден човек. — Хю отпи голяма глътка от сайдера, който бе резлив, изстуден и превъзходен. — Признавам си, че очаквах да си обляна в сълзи.

Тя се замисли.

— С течение на времето добих увереност. Мисля, че беше заради работата в „Дом Масо“. След като уволних Грегора Лазар. Иначе бях започнала да затъвам в стария си коловоз... да бъда беззащитната малка жена, която разчита на големия силен мъж. Когато разбрах, че ме мами... че ме лъже, вече нямах извинение пред себе си да продължавам постарому.

Хю кимна.

— Всичко зависеше от мен. А най-странното бе, че не само можех да се справя, но и бях добра в работата си.

— Определено — кимна той с възхищение.

— Ако Катрин не бе настроила сина ми срещу мен, сега наследството му щеше да е подсигурено.

Двамата продължиха да се хранят в приятно мълчание.

— Знам, че Том ще се върне при мен. Когато осъзнае нещата малко по-добре, отколкото ги разбира сега. Цял живот е бил защитен от грижите ни и му е било спестявано много. Всъщност, ако трябва да съм откровена, до голяма степен вината е у мен.

— Не можеш да се обвиняваш за това.

— Така ли? Мисля, че мога и би трябвало да го направя. Аз бях у дома с Том. Аз бях съпругата, която правеше всичко, което поиска Пиер. Когато той се ожени за мен на деветнайсет години, аз сякаш замръзнах в развитието си — останах си същата притеснена от всичко и неуверена тийнейджърка. Защо не се противопоставих на Пиер? Защо отгледах Том по неговите методи за възпитание? Та той дори не беше вкъщи. След като изчезна, трябваше да предприема действия и да заста на начело на „Дом Масо“ много по-рано.

— Софи — поклати глава Хю, — опитваш се да промениш миналото. Ти вече си друг човек — не можеш да съдиш за миналите си действия от сегашната си гледна точка.

Тя не бе напълно убедена.

— Добре — каза накрая и красивите ѝ очи се вторачиха в пламтящия огън. — Никога повече, Хю. Ще постъпвам както смятам

за правилно и няма да искам ничие одобрение. Няма да се чувствам длъжна нито пред Катрин, нито пред паметта на Пиер, нито дори пред Том. Мога да се грижа сама за себе си. Поне това научих след фиаското с „Масо“.

— Което е много ценно.

Хю си бодна парче от заешкото, което бе великолепно и благоуханно, с букет от подправки и невероятен сос. Изявлението на Софи го бе навело на една мисъл. Но сега не му бе времето.

Точно сега не можеше да става дума за бизнес. Сякаш прочела мислите му, Софи смени темата.

— Барът е чудесен. Често ли идваш тук?

— Веднъж седмично. — И добави: — По-рано идвах всеки ден.

— Когато е починала жена ти.

— Точно така — отговори той, без да се притеснява. — Това беше първият етап от скръбта ми. Всеки ден ми трябваше питие, което да притъпи болката. Няколко пъти се наложи да ме изхвърлят на улицата. Но оттогава им се реванширах.

Това вече е нещо ново, осъзна той: в момента споделяше с друг човек — с жена — и не се чувстваше неловко! Никак даже!

Софи се обади замечтано:

— Това е истинската любов.

— О, да — съгласи се Хю.

— Мисля, че си имал късмет да преживееш такова нещо — промълви тя. — Трябва да призная, че аз никога не съм го изпитвала.

Привършиха с храната, той забеляза, че тя явно се наслаждава на всяка хапка. Докато я гледаше как постепенно се отпуска, Хю се предаде напълно. Нямахше защо да крие от себе си — беше влюбен.

* * *

Когато излязоха от Килкпатрик, пътят се разклони вляво и Хю завъртя волана, за да завие по петкилометровата алея към замъка. Тя се виеше през гората и гъстите дървета бяха скленили клони високо над пътя, а есенните лъчи струяха като златни копия през листата им.

След малко дърветата отстъпиха и пред тях се разкри просторна морава с диви цветя. Софи разтвори широко очи и по детски плесна с

ръце.

— Какво беше това? — развеселен се обърна към нея Хю.

Тя въздъхна от удоволствие.

— О, толкова е хубаво!

Замъкът достолепно се извисяваше пред тях и Хю с удоволствие го обхвана с поглед. Въпреки дългите години на занемаряване, въпреки съвсем епизодичните му посещения, когато успяваше да открадне най-много седмица по Коледа поради напрегнатата си работа в „Мейбъри“, все пак старинната постройка изглеждаше топла и приветлива, а днес сякаш сияеше. Сивите каменни стени меко грееха под лъчите на залязващото есенно слънце; огромните дъбове с позлатени листа бяха пръснати из парка на красиви групи; замъкът бе малък, грубоват на вид, замръзнал на фона на пейзажа, като че изрязан от картинка.

— Може би донякъде е суров на вид — каза той. — Но е стабилен и сигурен. Харесва ми. Никак обаче не прилича на твоя замък във Франция.

— Ти никога не си бил в имението.

— Вярно. Но съм виждал снимки. Истински шедьовър на бароковия стил, елегантен и богато украсен. Този тук е с много малко декоративни елементи и съвсем не е луксозен.

Софи се засмя.

— Може би и замъците са като кучетата — каза тя. — В един момент започват да приличат на собствениците си.

Той се усмихна широко в отговор.

— Може би.

Хю паркира на застланата с чакъл алея и слезе от колата; Софи изчака да отвори от нейната страна. Леко се облегна на ръката му, докато слизаше, а той взе и куфара ѝ.

Портата на замъка се отвори и госпожа О'Конър излезе да ги посрещне. Хю представи гостенката си и Софи се усмихна приветливо.

— Радвам се да ви видя, мадам — направи лек поклон госпожа О'Конър.

Софи ѝ протегна ръка.

— Чувала съм много за вас, госпожо О'Конър.

— И аз за вас, госпожо.

„И двете лъжат“, отбеляза си Хю, но му стана приятно: безспорно бе признак на добро възпитание да се опиташ да

предразположиш другия.

— Готово ли е всичко, госпожо О'Конър? — попита той.

— Готово е, господин Монфърт; точно както пожелахте. Запалили сме камините във всекидневната и салона. Да заведе ли госпожа Масо до стаята ѝ?

Хю кимна.

— А после аз ще ѝ покажа замъка и може би ще изпием по чаша чай.

— Разбира се, сър. Насам, госпожо — покани я госпожа О'Конър, взе куфара на Софи и я поведе енергично навътре.

Софи повдигна въпросително вежди, но Хю ѝ намигна. Искаше тя да се чувства спокойна и да не я притеснява излишно. Предпочиташе жена да ѝ покаже стаята ѝ.

Той прекоси входното антре — старите му гумени ботуши още бяха тук, прибрани в гардеробната, а на каменните стени висяха портрети на дедите му, под които имаше вази с леко повехнали хризантеми — госпожа О'Конър бе много пестелива жена. Обстановката му бе позната и уютна. Хю се отправи към големия салон, от който се откриваше прекрасна гледка към малката дъбова горичка долу край потока, пресичащ имението му — отлично място за риболов, с големи пъстърви в по-дълбоките вирове. Огънят в камината бе запален, игривите му пламъци смекчаваха леката есенна хладина навън; той се настани удобно в любимото си кресло с бургундскочервена кожена тапицерия и зачака.

Софи слезе след десетина минути, точно в мига, когато Робъртс, старият му иконом, поднасяше чая. Беше облечена в красива малиновочервена копринена рокля с ръкави до лакътя, украсена с малка и изящна брошка на „Масо“ — ягода от блещукащи рубини и розов турмалин с тревистозелени листенца от цаворит. Бе обула черни обувки на висок ток от мека кожа, според него бяха на „Кристиан Лобутен“, а на китката си бе сложила семпла златна гривна. Красивата ѝ коса падаше свободно върху раменете ѝ и леко бе освежила грима си, като бе добавила съвсем лек руж на бузите си; изглеждаше топла като огъня.

— Изглежда прекрасно.

Тя кимна към таблата с чая.

— Нали? Мисля, че са се подготвили специално. Но пък и аз се обадох, за да ги предупредя.

— Да наля ли?

Той кимна.

— Без захар и без мляко за мен.

Софи добави малко мляко в своята чаша и си сложи лъжичка захар. Хю наблюдаваше всяко нейно движение, попиваше всеки жест, извивката на китката ѝ, проблясъка на златото върху ръката ѝ, грациозната извивка на гръбнака ѝ.

— Не бях гладна, но при вида на всичко това вече съм — усмихна се тя.

Таблата бе отрупана. Имаше традиционно плато с подредени в няколко редички малки петифури, голяма чиния с плодов кейк, топли и пухкави домашно приготвени кифлички със златист сметанов крем, сладко от диви ягоди, брани по поляните на имението, и много тънки сандвичи с печено говеждо с резенчета ряпа, пушена съомга върху ръжен хляб и любимите на госпожа О'Конър пилешки сандвичи с рукола и горчица.

Хю си взе кифличка. Софи избра няколко сандвича, поднесе му чая, а сетне най-безцеремонно излапа всички. Той ѝ се възхити искрено; беше невероятно — тя не изпитваше никаква неловкост. Изглеждаше съвсем на място в дома му, също като майсторски шлифованите парапети по бойниците на замъка, а и някак успяваше да накара и него да се чувства безкрайно комфортно.

Е, може би „комфортно“ не бе съвсем точна дума. Извивката на шията ѝ, нежните възвишения на гърдите ѝ под роклята, стройната талия, ведрият ѝ поглед — всичко у нея бе невероятно възбуждащо. Положи усилия да измисли какво да каже. Наистина бе необичайно. По-скоро жените бяха притеснени от близостта с него, а не обратното.

— „Лапсанг“ — любимият ми чай — каза тя.

— И може би единственият, който си струва да се пие. Но, Софи, съвсем забравих — трябваше да те разведа наоколо преди чая.

— Така е по-добре. Имах нужда от ободряване. От адаптация. — Усмихна му се с блесналите си очи. — Освен това имаме достатъчно време — развеселено го погледна тя. — И на двамата не ни се налага да бързаме за офиса.

Той кимна. Толкова бе красива, а очите ѝ се смееха, устните ѝ бяха леко разтворени. Имаше мъничка трошица в ъгълчето им, като бенка. Той се пресегна да я махне с палеца си.

Тя се напрегна мигновено — но не от страх, не и с отвращение. Хю почувства меката ѝ кожа под пръстите си и силното туптене на сърцето ѝ; наведе се и я целуна.

Леко докосна с устни нейните. Софи остана на мястото си, отначало не помръдна, а после му предложи устата си, съвсем леко, като малък дар — той сложи ръка на врата ѝ и преди да се осъзнае, я сграбчи и я притегли рязко до себе си; устните ѝ се разтвориха и езикът му проследи линията им, закачливо...

Тя простена; той смъкна ръката си по-ниско и обгърна тънката ѝ талия, при което събори таблата със сладкишите на каменния под; смъкнаха се от столовете и се озоваха легнали един до друг на каменните плочи до мароканския килим. Сякаш всичко пламтеше в съзнанието му — огънят, роклята ѝ, топлата кръв, която пулсираше под дланите му, меката плът на корема и гърдите ѝ, докато се надигаше към него...

— Не — прошепна тя. — Не... — И го отблъсна леко, задъхана, пламнала. — Съжалявам...

— Няма нищо — измърмори Хю.

По дяволите. Желаше я. Бе невероятно превъзбуден и ужасно разочарован. И мислено се наруга. Жената току-що бе пристъпила прага на дома му, в кухнята бяха хората от персонала, а той направо се бе нахвърлил да разкъсва дрехите ѝ.

— Прекалено рано е, наистина. Извинявай. Имаме достатъчно време. — С херкулесовско усилие успя да се дръпне от нея и я хвана за ръце; нейните трепереха и той усети влагата по дланите ѝ. — Нали няма да побегнеш още сега?

Софи бе със зачервено лице и той забеляза настръхналата ѝ кожа. „О, да!“, възкликна мислено Хю с бурен възторг. И тя е разочарована. Тя също го желаше.

— Разбира се, че не — каза Софи. — Аз просто... се увлякох. — Усмихна се срамежливо. — На практика това е едва втората ни среща.

— Така е.

Той ѝ намигна и тя се разсмя звънко.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Колкото и да се стараеше, Том все не успяваше да се отърси от усещането, че нещо не е наред.

Не можеше да си обясни откъде идва това чувство. Завръщането им в Шато дез Етоал бе минало като по ноти. Катрин, която бе настояла Том да се завърне в имението, както би искал баща му, бе организирала истински парад. Служителите от персонала бяха строени пред входната врата и образуваха дълга редица пред стъпалата към замъка. Когато Том слезе от лимузината и предложи ръката си на Джуди, всички ги поздравиха, като се обръщаха към тях с „мосю“ и „мадам“ и жените правеха лек реверанс, докато мъжете кимваха с глава. Сякаш бе пряк наследник на кралски род.

Том не можеше да изтрие сцената от паметта си. Докато се вираше в езерото през прозореца на стаята си — сега неговата спалня, а някога бе на майка му и на баща му — неприятното усещане в областта на сърцето се върна отново. Вместо да се чувства поласкан, той се бе почувствал глупаво. Том долавяше, че зад угодническите усмивки и думи се криеше презрение и неодобрение — дори омраза, най-вече в лицето на бившия шофьор на майка му. Не бе споделил това с баба си. Катрин щеше да настоява незабавно да уволни човека, а Том не искаше да разпалва нов скандал.

Баба му направо сияеше. Изпълнена с неизтощима енергия и доста неуместна — според Том — радост, тя го бе развела навсякъде в родния му дом. Портретите на двамата му родители още висяха във входното фоайе, но с изключение на това мястото бе преобразено; всички следи от присъствието на майка му бяха заличени светкавично. Нямаше ги дрехите и обувките ѝ в нейния гардероб — сега там висяха неговите костюми. Съвременните книги, които тя четеше, ги нямаше в библиотеката; градинските ѝ ръкавици бяха махнати от килера в задната част. Катрин дори се бе разпоредила да се засадят нови растения в зимната градина. Личната спалня на майка му, която тя

използваше от време на време, но никога не бе делила с баща му, сега бе приготвена за Джуди и обзаведена стилно като за гости.

Впрочем баба му бе дала да се разбере пределно ясно, че независимо от отношенията им, именно тя, Катрин, а не Джуди, е господарката на замъка.

Том осъзна, че това е единственото нещо в дните след завръщането му, което не го притесняваше. Баба му не губеше нито миг. През седмицата, след като се бяха преместили, тя бе организирала изискан прием за сто и петдесет гости — Том не се бе появявал в обществото след онова парти в парижкия му апартамент. Селест и Марго дьо Фортюни с баща им, маркизът; Жорж Татен без бременната си съпруга; мнозина други, които вече не помнеше — всички се наливаха с отбрано шампанско от избите му и не спираха да му се подмазват. Бяха поканени и избрани журналисти от светските издания, известни с уменията си да угодничат пред богатите и властни хора от парижкото общество — и партито бе отразено подобаващо. Писаха доста за независимостта на Том, за великолепието на имението и блестящото бъдеще на компанията; не липсваха и ласкави коментари за впечатляващата рокля от тъмносив сатен на Катрин, както и за зашеметяващата ѝ огърлица от брилянти.

Джуди, разбира се, не можеше да се мери с нея. Естествено, много малко жени биха могли; но докато наблюдаваше жерава, който излетя от блестящите води на езерото, победоносно грабнал в клюна си един костур, Том трябваше да признае пред себе си, че Джуди стоеше доста добре в ситуацията: не се набиваше на очи и не бе казала нищо повече от „добър вечер“ и „сигурна съм, че Том много се радва да ви види“. Не бе направила никакъв опит да се представи за домакиня. А и роклята ѝ бе доста подходяща; от тъмносиньо кадифе и допълнена с колие с висулка от сапфир, което той ѝ бе подарил.

Всъщност напоследък ѝ бе подарил доста бижута. Така не му се налагаше да говори с нея.

Защото нещо определено не бе наред. Цялостното присъствие на Джуди в дома му... Той усещаше, че тя се държи доста предпазливо. Какво би искал да получи от приятелката си?

Тя беше наистина някак неспокойна. Вероятно имаше основателна причина. Едва сега за първи път си бе позволил да се замисли сериозно за положението. Не искаше да приеме, че е направил

грешка, но му ставаше все по-ясно, че трябва да предприеме нещо. Джуди Дийн бе интелигентна и чаровна жена. Интригуваше го, но... не предизвикваше никакви чувства у него. Колкото и добра да беше в леглото, той се чувстваше леко отегчен; стегнатото ѝ тяло, което отначало му се струваше толкова секси, сега незабележимо го отблъскваше. Той предпочиташе малко повече мекота у жените. Стоманената твърдост на Джуди му напомняше по доста неприятен начин за баба му...

„Каква ирония — мислеше си той. — Би трябвало аз да съм силният мъж в къщата, а все още мисля за майка си. А баба не спира да се суети около мен като квачка, която прибира билетата си в курника вечер. И съм принуден да живея в околностите на Париж с една жена, която не желая истински и която седи начело на трапезата в дома ми.“

Скоро трябваше да слезе долу за вечеря. Джуди се бе разпоредила на готвача да приготви печен фазан със сос от кестени и захаросани орехи — едно от любимите му ястия. Сервираха го с картофено пюре и грах и с отлежало плодово вино. Всичко бе много вкусно — но колко по-приятно щеше да е, мислеше си Том, ако не се налагаше да го споделя с Джуди.

В момента тя още бе в офиса. Слава богу, така щеше да помисли на спокойствие.

Чудесно. Паркът изглеждаше много красив, окъпан в топлите лъчи на залеза. Том реши да се поразходи, имаше време, а и искаше да се разведри.

* * *

— Озърташе се, скъпа моя. — Катрин се пресегна и потупа Джуди по коляното. — Не бива да се вторачваш, нали знаеш; не е прието да показваш колко си впечатлена.

— Не съм...

Нямаше смисъл да отрича. Сините очи на старата жена бяха все така остри и я гледаха проникателно-иронично. Джуди знаеше, че са я хванали на място. Изчерви се; колко мразеше тази старица! Вярно,

съюзът с нея бе изгоден, но дъртачката не пропускаше възможността да покаже на всички коя е господарката на имението.

— Къщата е много красива — измърмори тя.

— Всички истински имена имат и къща за вдовицата. — Катрин приглади дългата си пола, класически модел на „Шанел“ от туид, комбинирана със сако от същия плат, специално ушито за все още стройната ѝ фигура; носеше кремава копринена блуза на „Живанши“ и колие от перли, големи колкото мраморни топчета, които меко блестяха върху набръчканата ѝ кожа. — Тази тук според мен е една от най-хубавите в цяла Франция — добави самодоволно. — А скъпият ми Пиер има страхотен усет при избора на обзавеждане — добави тя.

Махна с ръка към старинните китайски тапети, към завесите от бледооранжева коприна, обточени с брокат, към безценния персийски килим в кремаво и ясносиньо, върху който бяха разположени столовете от епохата на Луи Четиринадесети и бюфета в стил Чипъндейл.

— Имаше отличен вкус — принудена бе да отвърне Джуди.

Катрин я погледна остро.

— *Има, Джуди, има.*

— Да се надяваме.

Потърси убежище в чашата си с кафе. Дърта кучка! Защо Катрин винаги ѝ забиваше нож, когато споменаваше за Пиер? И организираше приеми, за да ѝ покаже, че не тя е домакинята. Сякаш се опитваше да ѝ внуши съвсем ясно неприятното чувство, което Джуди вече не можеше да заглуши в себе си — че тази дребна авантюра е просто „Пиер, втора част“.

Джуди живееше с Том — но не като негова съпруга. Присъстваше на приеми — но не като домакиня. Получаваше бижута като дарове — но не и годежен пръстен...

Съвсем ясно разбираше какво ѝ намеква Катрин, по заобиколния си, но отвратително ясен начин — че Джуди не е част от семейството.

Катрин ѝ се усмихна иронично, за да ѝ покаже, че знае какво си мисли.

— Дали се свиква с това — с целия този лукс? — попита тя.

Вирна глава и нахално огледа античните мебели, архитектурните детайли, слугите с ливреи; икономът стоеше наблизо и се занимаваше със сребърната каничка за кафе, а дъртата говореше, сякаш човекът е някаква неодошевена вещ край камината.

— Естествено. — Катрин повдигна неодобрително едната си посребрена вежда. — Ако човек произхожда от добро семейство, съвсем не е нужно „да свиква“.

Джуди не се впечатли особено. Дори усети как частица от предишната ѝ борбеност се пробужда — нещо, което безмилостно бе потиснала, откакто бе започнала връзката си с Том. Бе ѝ омръзнало да се преструва на „добро момиче“. И без това, какво ли „добро“ бе видяла?

Погледна Катрин с нескрита острога и реши да поразклати леко лодката.

— И с теб ли е така? — попита тя. — Искам да кажа, от добро семейство ли си?

Катрин направи жест, който, ако бе по-млада, можеше да се определи като отмятане на глава.

— Тъй като си американка, не вярвам да успееш да го разбереш — каза тя, — но Масо е много стар френски род.

— Всички родове са стари — безцеремонно отсече Джуди. — Почват от Адам и Ева, нали?

Катрин замръзна.

— Сега ми става ясно — поде след пауза тя с опасна мекота в гласа. — Толкова приличаш на горката Софи, мила моя... обикновено момиче с обикновен произход. Не се получава нищо, когато хора от вашата класа се появяват в доброто общество. Много е несправедливо всъщност. Нямаме представа как да се държите и нерядко оставате доста по-дълго, след като вече не сте желани.

— Ами ти?

Джуди възприе същия леко закачлив тон; осъзна, че дори се наслаждава на словесния им дуел. Може би Катрин намекваше, че Том вече ѝ се е наситил. Всъщност тя подозираше, че на него му е дошло до гуша от баба му, в крайна сметка тя не можеше да го топли в леглото.

Докато обмисляше това, отново се появи онова противно усещане: реплика на Франсоаз за Пиер... за бащата и сина. Но Джуди нямаше намерение да се задълбочава точно сега. Повтори си, че обича Том. И ако изиграеше правилно картите си, някой ден домът му щеше да бъде и неин. Щеше да седи в позлатения стол на Катрин и прислугата да се суети около нея.

— Ами ти, Катрин? Какъв е твоят произход? Не си Масо по рождение, нали?

Катрин Масо се вторачи в американката, която седеше насреща ѝ хладнокръвна и нахална до безобразие — с бижута, подарени ѝ от Том, проблясващи неуместно на китките и ушите ѝ. Направо се задуши. Типична дръзка повлекана от Ню Йорк, помисли си гневно.

— Опасявам се, че този разговор леко ме уморява — заяви тя. — Нали няма да имаш нищо против да приключим с малкото си чаено парти?

Джуди се изправи. Напълно в стил на Катрин, която властно я бе извикала от офиса, за да пийнат чай. Тази жена искаше да я оплете като гигантски паяк в мрежата си; щеше да се опита да я зашемети и да изпие жизнените ѝ сокове, както бе направила със Софи.

„Но аз не съм Софи — каза си Джуди. — Не съм слаба. И не съм доверчива. Мога да ѝ се противопоставя достойно“.

— Разбира се, че не, скъпа Катрин — отвърна ведро. — Много се надявам да се почувстваш отпочинала за вечерята. Поръчала съм любимото блюдо на Том. Той много обича *удоволствията*.

Постара се да вложи достатъчно подтекст в последната дума, а после се завъртя на токчетата си. Беше приятна вечер и реши да повърви пеша до замъка — това винаги я ободряваше.

Икономът се поклони и ѝ се усмихна угоднически, но същевременно недвусмислено я избута — вярно, по много дискретен начин — към вратата. Джуди се престори, че не забелязва, но вътрешно кипеше от гняв. Реши да не обръща внимание на безцеремонния жест, излезе с бодра крачка на предната веранда и слезе по старите сиви стъпала на голямата къща; подметките ѝ шумно проскърцаха по чакъла на алеята, докато стигне до асфалтовата настилка. До замъка имаше близо километър — разходката бе сравнително кратка и много приятна. Джуди имаше нужда от малко време, за да възвърне равновесието си. Том не биваше да я вижда ядосана. В никакъв случай.

Замъкът, с неговите богато украсени кули и назъбени сиви каменни зидове, бе прелестен — направо спираше дъха на човека. Не бе виждала нищо, което да може да се сравни с него — нито някое мансардно жилище на милиардер в Ню Йорк, нито модерно и луксозно имение в Маями. Не, това бе старо, много старо богатство — от най-

старите — такова усещане за история и традиции, каквото и Уолстрийт не можеше да ти даде. Джуди сведе очи към най-новия подарък на Том — пръстен с жълти и бели диаманти в идеалната форма на маргаритка. Бижуто от световна класа и истински замък насред огромно имение. Беше като приказка — приказката на Масо. Бе се вкопчила в Пиер и винаги се бе надявала, че онова, което бе дал на онази невзрачна мишка Софи, може някой ден да даде и на нея.

Сега Джуди беше пред своя шанс. Нямаше значение, че изпитва онова неловко усещане, когато спеше с Том. Тя се вторачи в замъка. Трябваше да се съсредоточи — именно в това бе разковничето. Не биваше да се отклонява от целта си.

Гледката на замъка я успокои и тя се огледа наоколо. Катрин да върви по дяволите, колко красиво езеро имаше пред нея. Загледа се в горичката, грейнала в есенни багри; в овощната градина, в конюшните... Усети как настроението ѝ се повдига. Обзе я направо непоносим импулс: искаше това място. Искаше да бъде нещо повече от гост, много повече от дребна бележка под линия в сагата на рода Масо. Не можеше вечно да е работната пчеличка, вместо пчелата майка. Призляваше ѝ. Това трябваше да се промени.

Изведнъж се сепна; дочу познат глас. Том! Какво ли правеше? Долиташе откъм каменната пейка под старата плачеща върба, малко встрани от алеята. Джуди се закова на място. Не искаше да я забележи; не би искала да му обяснява къде е била — малката ѝ свата с Катрин трябваше да си остане в тайна. Но с кого говореше той? Не бяха канили гости, не и днес...

Дръпна се встрани от широката пътека, много тихичко. Том бе с гръб към нея и сега го видя по-ясно — говореше по мобилния си телефон. Тя се поколеба. Ако я видеше...

Но пък искаше да разбере с кого говори. Информацията бе нейното оръжие. И макар острието ѝ току-що да се забиваха дълбоко в идеално поддържаната морава, тя се прикри зад широкия тисов плет, леко встрани от него. И се заслуша.

— Да, добре. — Гласът на Том бе съвсем различен от този, който познаваше. Не толкова горд. Звучеше по-отсечено, с нотки на копнеж, и акцентът бе изчезнал — звучеше толкова английски. — И аз изпитвам същото — малко сърдито каза той. — Ами изпитите... получи ли вече резултатите? — Последва пауза. — Наистина?

Поздравления — каза той в телефона. — Не предполагам, че си такава зубрачка.

Отново пауза. А после се засмя звънко.

Джуди потрепери. Никога не го бе виждала такъв — не толкова млад и надменен, а спокоен и уравновесен, дори закачливо настроен. С нея не бе такъв.

— Значи това е окончателното ти решение, така ли, Пол? — попита той, този път шеговито-настойтелно. — Да знаеш, че много изпускаш. От онази страна на Ламанша просто няма прилично кафе.

Внезапно ѝ прилоша толкова силно, че Джуди се уплаши да не повърне. Залитна и се облегна на дървото, чувстваше се замаяна, а кръвта бе нахлула в главата ѝ. Том продължаваше да говори и да се смее, слава богу, и не понечи да се обърне. Тя грабна обувките си в ръка и побягна — хукна боса, скъпите ѝ чорапи „Уелфорд“ се цапаха от тревата и нежните листенца на маргаритките, докато тичаше нагоре по моравата, далеч от него, към крушовата градина. Така можеше да влезе в къщата, без да я забележат...

Тичаше бързо. След дългите години тренировки тялото ѝ се подчиняваше безпрекословно. Мускулите ѝ бяха силни, тя бягаше бързо дори и боса. Ако можеше да продължи да бяга, без да спира никога...

След известно време усети, че плаче. Това бе недопустимо. Забави се и спря под изсъхналия дънер на едно повалено ябълково дърво.

Прекрасно знаеше кой е на другия край на линията. Бе успяла да го изкопчи в различни разговори с Том — привидното му безразличие, когато разказваше за живота в Оксфорд, не я бе заблудило. Онова момиче означаваше много за него. Младо момиче, много по-младо от нея.

Казваше се Поли. На галено — Пол. Том се смееше и се шегуваше с нея — не го бе виждала такъв.

Джуди се обу и тръгна наляво, към входа откъм кухнята. Щом влезе, се сблъска с няколко души от прислугата, но не им обърна внимание; леко се закашля, това можеше да послужи за обяснение за зачервените ѝ очи, и изтича по мраморното стълбище на голямото фойе към своите стаи.

Замисли се за Катрин. И за Софи. Жените на Масо се бяха оказали по-силни от нея, отново. Представи си как безцеремонно я изритват оттук. Можеше да се задържи още — достатъчно уверена бе в сексуалните си умения, за да е сигурна в това — но времето ѝ изтичаше. Как щеше да постъпи Том? За миг се замисли. Щеше ли да ѝ го каже в лицето? Или да ѝ се обади смутено по телефона? Или пък да ѝ прати писмо — вероятно с някакво бижу за раздяла...

Със сигурност щеше да загуби работата си. И новата си кола. Всичко, което ѝ бе скъпо.

Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. О, не, нямаше да го допусне втори път. Нямаше да се остави да бъде отритната от сина, след като баща му я бе пренебрегнал. Да вървят по дяволите жените от рода Масо. Както и мъжете.

Тогавя ѝ хрумна нещо. За миг поспря, а после отиде в банята. Най-напред изми внимателно лицето си и се гримира — в розово, за да подхожда на роклята ѝ от „Клоуи“ за вечеря.

После се приближи до шкафчето с лекарства — красива и богато украсена мебел, чието старинно огледало на вратата бе в рамка от слонова кост. Извади оттам противозачатъчните си таблетки и методично изхвърли и последната в тоалетната.

Усмихна се тайничко. Тактика, стара като света.

Но какво ли не вършеха хората в името на любовта. Както и на отмъщението.

Просто си спомни, че французите имат прекрасни закони за наследството — бе незаконно да се изключи детето от завещанието.

С брак или без брак, Джуди можеше да държи семейството в ръцете си завинаги. И бе твърдо решена да го направи.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Софи никога не се бе забавлявала толкова много. През онази първа вечер тя написа писмо на Том.

„Скъпо мое момче,

отседнала съм в дома на Хю Монфърт в Ирландия за известно време. Той никога не е бил личен враг на баща ти и се надявам, че някой ден ще му дадеш шанс и ще го опознаеш.

Искам да знаеш, че не изпитвам гняв към теб. Вярвам, че двамата с баба ти направихте грешка, но трябва сам да го разбереш. Винаги ще те обичам. Някой ден ще узнаеш, че любовта към едно дете невинаги означава да се съобразяваш с желанията му.

Можеш да ми се обадиш на мобилния телефон, когато пожелаеш. Надявам се скоро да те видя. И не се доверявай на Джуди. Със сигурност знам, че не те обича.

С обич, мама“

Сама пусна писмото в пощата на селото на следващия ден. А след това, с известно усилие, се постара да забрави напълно за болката около сина си.

След първите ден-два не бе особено трудно. Ирландия бе прекрасно място и двамата с Хю се забавляваха неимоверно. Яздеха из имението му, разхождаха се из горите, а по негово настояване тя опита и риболова. И макар че бе влажно и студено и се чувстваше малко глупаво в един от старите пуловери за крикет на Хю, тя успя да улови една дребна пъстърва. Изпита невероятно силно вълнение, когато я откачи от кукичката и я пусна обратно в потока. Ходеха по разни панаири и купуваха произведения на местни занаятчии, с удоволствие хапваха от местните гозби. Превърна се в специалист по пазаруване от

разпродажбите и истински се забавляваше по време на Фестивала на жътвата. Докато Хю тренираше във фитнес залата си по два часа всеки ден, имаше време да си почива с книга в ръка.

Всяка сутрин усещаше как във вените ѝ бликват талози от нови сили за живот.

Колкото и да ѝ харесваше мястото тук, много повече харесваше мъжа до себе си. Хю изобщо не приличаше на Пиер. Сега, от разстоянието на годините, властната му природа, или поне онова, което тя бе смятала за властност, ѝ се струваше дребнаво и жалко психологическо манипулиране. Срамуваше се, че някога е била впечатлена от него. Пиер ѝ бе изневерявал, обичаше да властва над хората, а всъщност бе слаб. Хю бе истински мъж. Мъж-воин, който действително се бе сражавал за страната си. Веднъж бе свалил ризата си пред нея, след като се бе подхлъзнал на един камък и бе паднал в потока, и Софи бе видяла белезите му.

Бе зърнала и мускулестите му гърди и силни ръце, както и тъмните косъмчета по тялото му. И ѝ се бе приискало да види и останалото.

Хю. Приятел, защитник, довереник. Но и мъжът за нея. Софи копнееше физически за него, така както не ѝ се бе случвало досега. Нито с Пиер, още по-малко пък с Грегоар. С тях двамата единствено бе искала да бъде желана.

Хю не бе просто огледало, в което да се оглежда суетно. Беше толкова невероятен, толкова уверен в себе си, зашеметяващо мъжествен. Бе я целунал така, сякаш му принадлежи. През онази първа нощ. Софи се страхуваше да го целуне отново — заради онова, което би могло да последва. Сега, след като го познаваше вече по-добре, тя бе опознала и самата себе си. Ако започнеше да го целува, нямаше да може да спре никога.

* * *

— Става студено — обади се Хю.

— Няма нищо. — Софи обви ръце около тялото си. — На мен ми е достатъчно топло.

Беше вярно. Вървяха сред ниски храсталаци по пътечка през гората, която водеше от селото към замъка. Невероятна красота — ясен, тис, борове и дъб — смесена гора, позлатена от есенните огньове. Въпреки това тя почти не забелязваше околността. Бяха ходили да обядват в селото в бара; Хю си бе поръчал свински пържоли с гарнитура от печен пащърнак, а Софи бе похапнала задушени миди с чаша вино — не помнеше да е яла по-вкусно нещо. Хю бе предложил да се върнат обратно пеша.

Бавна, дълга и приятна разходка. Софи бе направо замаяна от любов. Беше прекрасно — винаги бе копняла за това и вече бе престанала да вярва, че съществува. Желанието ѝ бе толкова силно, че подкосяваше краката ѝ и все пак всичко ѝ бе толкова познато — имаше усещането, че той винаги е бил до нея, и се молеше на Бога никога да не я напусне.

Беше като опиянение. Бе влюбена до уши.

— Хю. — Софи поспря до една полянка с папрат. — Мога ли да бъда откровена с теб?

Опита се да прозвучи небрежно, но Монфърт веднага усети настроението ѝ. Закова се на място и я хвана за ръка.

— Разбира се — каза ѝ нежно със спокоен тон. — Какво има?

— Става дума за нас.

— Притесняваш се, че не си се чула с Том, и те безпокои мнението му ли? Мога аз да поговоря с него, ако искаш.

— Не, не става дума за Том. — Представата как Хю се обажда в замъка направо я развесели. — Пък и не мисля, че би било добра идея.

— Все някога трябва да се срещна с него.

— Ами, разбираш ли, говоря за друго. — Софи се изчерви и се почувства глупаво. — Заради религията ми.

— Какво?

— Религията ми. — Тя се вторачи в обувките си. — Не мога да спя с теб.

Хю спря и повдигна вежда.

— Е, това е нещо сериозно. Да не би да си дала обет за целомъдрие? Или се каниш да влизаш в манастир?

Софи се размърда притеснено.

— Знаеш какво имам предвид. Просто... мина цял месец...

— Броя дните. Бъди сигурна.

Черните му очи обходиха преценяващо тялото ѝ; Софи се изчерви, сякаш тесните ѝ джинси и пуловерът бяха прозрачни.

— Просто не искам да си мислиш, че те дразня нарочно. Или... че те подвеждам.

— Никакъв секс преди брака.

Тя кимна.

Той извърна поглед.

— Разбирам. Хайде, Софи, да се връщаме, преди да настинеш.

Хю тръгна през гората. И тя усети как стомахът ѝ се свива. Значи това беше, каза си Софи. Това е краят. Той я желаше от първия ден. Но нямаше да чака вечно.

„Всичко свърши“, помисли си тя. Вдигна с мъка ботушите си и се затътри след него, решена да не допусне Хю да види сълзите ѝ.

* * *

Хю никога не се бе смятал за добър актьор. Можеше да запази самообладание и да не издава емоциите си както по време на битка, така и в бизнеса — но май само толкова. Точно сега единственото, което искаше, бе да се отдалечи от Софи. На достатъчно разстояние, че тя да не отгатне намеренията му.

Когато се върнаха в замъка, той я целуна сдържано по бузата и я помоли да го извини.

— Трябва да свърша нещо в Корк — проклети застраховки. Мислиш ли, че можеш да останеш сама за известно време?

Лицето ѝ бе помръкнало, но тя се опита да се усмихне.

— Не се притеснявай за мен — каза му. — По средата съм на една много увлекателна книга.

— Значи ще се видим по-късно. Само кажи на госпожа О'Конър какво искаш за вечеря, става ли?

— Добре — измърмори тя и се качи нагоре.

Хю издиша с облекчение. Бе успял. Изтича до гаража и извади оттам астън мартина. Пресметна, че ще му трябват около два часа. Обмисляше го от средата на предната седмица, когато двамата се смееха за нещо след вечеря и бе осъзнал, че моментът ще настъпи

скоро. Бе се обадил на няколко места и бе подготвен. Сега измъкна мобилния си телефон и звънна на Пол, собственик на един ресторант.

— Мисля да го направим тази вечер.

Пол цъкна одобрително с език.

— По кое време?

— Рано — около шест. Трябва да стане, преди да е хапнала сандвич вкъщи. Мислиш ли, че ще успееш?

— Никакъв проблем. Всъщност ми е нужен само час. Дори и по-малко, може би четиридесет и пет минути.

Хю се изненада.

— Само толкова?

— За теб съм тренирал специално — каза готвачът.

— Имаш горещите ми благодарности — отвърна Хю и затвори телефона.

Бе трогнат от доброто отношение на тези хора, които познаваше бегло — икономката, готвачката, собственика на любимия му ресторант в селото. За пръв път този ден усети лека тръпка на притеснение да се прокрадва в радостта му. Надяваше се никой да не остане разочарован.

Можеше да стигне до Корк точно за двайсет минути, ако караше с превишена скорост. Натисна здраво педала на газта и колата се понесе по пътя като заек, хукнал през полята.

* * *

Слънцето тъкмо бе залязло, когато се върна в замъка, и синьото небе все още бе прорязано от златни лъчи. Хю побърза да влезе вътре, където го посрещна госпожа О'Конър.

— Госпожа Масо вечеря ли вече? — нетърпеливо попита той.

— Още е в стаята си, сър. Преди половин час се обади да си поръча салата...

Раменете на Хю увиснаха. По дяволите.

— ... но аз й казах, че готвачката още не се е върнала от Килкпатрик, там е на покупки.

— Отлично! — възкликна Хю, на когото му идваше да я разцелува. — Би ли я извикала да слезе и я попитай дали би желала да

излезе на вечеря с мен. Кажи ѝ, че не е нещо специално и няма нужда да се преоблича.

— Да, сър. — Възрастната жена остана за миг на мястото си. — Желая ви късмет — добави след пауза тя.

Хю се ухили и ѝ намигна сериозно.

— Благодаря, госпожо О'Конър.

* * *

— Къде отиваме? — попита Софи.

Все още бе потисната: Хю я бе помолил да се погрижи сама за вечерята си за първи път, откакто бе пристигнала в Ирландия.

Чувстваше се като спукан балон. Със сигурност нямаше да мине много време, преди той да намери някакъв претекст и да ѝ подсказе, че е добре да си тръгне. Той бе определено мъжествен — съвременен човек, а не отшелник като нея. Едва ли бе мъж, който е готов да чака.

Софи си мислеше, че това може да се окаже и последната ѝ вечер тук. Защо да усложнява живота на Хю? По-просто ще е да си тръгне сама, отколкото той да се опитва да я отпрати. Бе прекарала един фантастичен, невероятен месец с него. Не искаше да се разделят с огорчение.

— Едно местно заведение. Нарича се „Сляпата щука“.

Въпреки волята си, тя се усмихна.

— Страхотно име за бар.

— Не е бар, а прекрасно бистро. Единственото място, което има звезда на „Мишлен“, поне в радиус от сто мили. Моят приятел Пол Бегала е главен готвач, невероятен майстор. Използва само местни продукти, всичко е сезонно и готви традиционни ястия. Овнешкото задушено, което приготвя, е направо божествено — трябва да се опита задължително. А пълненият му омар... направо не знам как да се изразя! Всъщност всичките му ястия са страхотни.

Софи изведнъж усети остър глад.

— Звучи чудесно. Трябва да си призная, че с теб се храня много по-обилно, отколкото някога през живота си.

Това прозвуча доста лично; изчерви се и ѝ се прииска да върне думите си назад.

— О, стига. Това е заради физическото натоварване. Ходиш пеша, непрекъснато яздиш. Откровено казано, мисля, че би могла да напълнееш малко.

Той погледна право напред.

— Ето, пристигнахме.

— Направил ли си резервация? Предполагам, че щом има звезда на „Мишлен“, сигурно е пълно с хора.

— Обикновено е така — съгласи се кротко Хю.

Паркира колата и мина откъм нейната страна, за да ѝ отвори вратата. Един бърз поглед вътре в ресторанта го увери, че Пол се е постарал.

— Благодаря. — Софи слезе и затвори вратата на колата. — Каква приятна музика.

— Това е дъщеря му, Брона. Свири в Лондонския симфоничен оркестър. Върнала се е тук през ваканцията си. — Сега, когато моментът бе настъпил, нервността му се бе върнала. — Заповядай.

Вратата се отвори широко и на прага застана Бегала, слаб мъж с блестящи очи и широка усмивка.

— О, Хю, това си ти. И госпожа Масо. Приятно ми е да ви посрещна, мадам. Последвайте ме, моля, масата ви е готова.

Софи се усмихна и прекоси дървената веранда. След миг зяпна изумена.

Малкият салон на ресторанта бе абсолютно празен — само една маса в центъра бе приготвена за двама. Старинен сребърен свещник бе поставен върху бяла покривка от фин ирландски лен, а стотици помалки свещи бяха разположени из цялата зала. По стените имаше драперии от зелена коприна и навсякъде бяха подредени огромни вази с цветя, както и красиво аранжирани горски плодове и зелени клонки; уханието на рози и ярките цветове, които се открояваха на тъмозеления фон опияняваха сетивата. Брона, облечена в рокля от червено кадифе, седеше в единия ъгъл, без да се натрапва на погледа, и свиреше нежна мелодия на изящната си златна арфа. В сребърна кофичка с лед ги очакваше огромна бутилка „Круг“.

— Хю. — Сърцето ѝ подскочи. — Какво става?

Бегала се усмихна и дискретно се оттегли.

— Просто вечеря — усмихна се широко той. — Заповядай, седни. Цялата трепериш... да не би да ти е студено?

Софи поклати глава.

— Нервна съм — прошепна тя в отговор.

— Колкото и да е странно, аз — също. Да пийнем шампанско.

Той задържа стола ѝ, докато тя се настаняваше, наля вино в чашата ѝ, а после размисли, хвана треперещата ѝ ръка и коленичи в краката ѝ.

— Софи, колкото повече те опознавам, толкова по-силно те обичам — каза ѝ простичко. — Възхищавах ти се още преди да те срещна. Останах заплепен още в мига, в който те зърнах. А сега ми липсваш дори само като излезеш от стаята.

Една сълза се търкулна по бузата ѝ. Но тя се усмихваше.

— Скъпа моя. — Хю целуна ръката ѝ. — Ще се омъжиш ли за мен?

— О! — прошепна, тя. — О, да... о, Господи! Обичам те, Хю. Толкова много те обичам.

Той скочи на крака, грабна я в прегръдките си и я целуна от цялото си сърце.

— О, слава богу — каза Хю, когато най-сетне я пусна. — Имах намерение да изчакам — да се насладим на прекрасната вечеря, нали разбираш, да те накарам да се отпуснеш и да се успокоиш след няколко чаши шампанско. Но после осъзнах, че съм прекалено нервен и не бих могъл да вкуся и залък, освен ако веднага не чуя отговора ти.

Софи се засмя. За пръв път от ужасно много време насам се чувстваше напълно свободна и безгрижна.

— Абсолютно съгласна съм. И аз не бих могла да преглътна нищо. При това умирам от глад.

— О! — Хю се плесна по челото. — Пръстенът — проклетият пръстен! Шофирах като луд чак до Корк, за да го взема, а после толкова се развълнувах, че забравих даже да го извадя. — Измъкна малката кожена кутийка от джоба си и я отвори. — Надявам се да ти хареса.

Софи сведе поглед. Пръстенът я остави без дъх. Прекрасен шлифован диамант с много наситен жълт цвят, допълнен от два ледено кристални диаманта, обковани в двадесет и четири каратово злато.

— Мисля, че жълтите диаманти ти подхождат — обади се Хю. — Защото където и да отидеш, носиш светлина.

Тя бе смаяна.

— Ако не ти харесва...

— Не... не... Мисля, че това е най-изумителният пръстен, който някога съм виждала. — Софи протегна лявата си ръка и той го сложи на пръста ѝ с усещането, че по този начин я бележи като своя, единствената награда, която има значение за него. — Красив е. Необикновен. Винаги ще ми напомня за теб. — Целуна го по устните. — Целият искри.

* * *

Хю я бе прегърнал с една ръка и двамата се бяха излегнали удобно един до друг в неговата спалня на шезлонга от времето на кралица Ан, тапициран с червена дамаска — един от любимите му, загледани в тлеещите въглени в камината.

— Не мога да повярвам, че съм сгоден.

— Съжаляваш ли вече? — усмихна му се Софи.

„Господи, колко е красива“, мислеше си Хю. Беше изпълнена с енергия и топлота. И все така елегантна, дори и след дългата разходка, вана и след това вечеря. Беше с вталена копринена пола, тъмносиня, със златна бродерия. Напомняше му с нещо за коприната на индийските сарита — беше разкошна и необичайна, и я бе комбинирала с яркосиня копринена блуза и наниз едри златисти перли. Софи бе от жените, които изглеждаха естествено елегантни. За нея стилът бе нещо инстинктивно и нормално като дишането, а външният ѝ вид допълваше дълбоката ѝ вътрешна красота.

— Никога. — Той помълча за миг. — Сам изненадах себе си и все пак — изобщо не ми се струва странно. Подхождаме си идеално. Познаваме се едва отскоро...

— Технически погледнато. — Софи сви рамене. — Но имам усещането, че съм свикнала с теб.

— Свикнала си с мен ли?

— Знаеш какво имам предвид — завъртя глава тя.

— И какво ще предприемем оттук насетне?

— Най-напред трябва да кажем на Том. — Сянка помрачи за миг красивото ѝ лице, но Хю видя, че решимостта ѝ не е намаляла. Вече не се съмняваше в това. Беше негова. — А после ще отидем при моя

свещеник, отец Сабен. Той ще те обучи и ще извърши бракосъчетанието. Обикновено трябва да се изчака шест месеца. — Тя го погледна. — Ще се опитам да ускоря малко нещата.

Хю я целуна нежно по устните, като се стараяше да запази самообладание, макар всеки мускул в тялото му да бе напрегнат от желание.

— Мисля, че мога да чакам и шест месеца — каза той, но леко се отмести, за да не се притиска до тялото ѝ. Но без особен резултат. Извивката на гърба ѝ също го интригуваше силно. Най-добре напълно да избегне изкушението. — Струва ми се, че съм чакал години наред. Откакто почина Джорджи.

— Ще трябва да кажеш на семейството ѝ.

— Сигурен съм, че ще се зарадват.

И наистина, колкото и да бе иронично, Хю се бе отдалечил от роднините си заради безкрайните им пожелания за късмет и непрестанните им подканвания да си намери някоя друга. Струваше му се, че никога не би могло да има друга.

Но ето че имаше. Слава богу.

— На какво се смееш? — попита го Софи. — Непрекъснато си усмихнат.

— Просто съм щастлив — отвърна той с притворени очи.

Това бе самата истина. Ако се опиташе да анализира чувствата си, радостта бе неизменно техен фон. Не беше бурна и шумна, не бе такава, че да го накара да подскача на място. Но обгръщаше всичко останало; беше тиха и дълбока, прилична на езеро, а не на водопад.

— И после ще се оженим. А може би ще си имаме и деца?

— Малко е късно за това. За съжаление.

— Така ли мислиш? Всичко може да се случи. Не си прекалено възрастна за деца.

— Вероятността е много малка — каза Софи и този път сянката върху лицето ѝ се задържа малко по-дълго.

Хю се притесни.

— Мили боже, нали не мислиш, че ще те обвинявам, ако не се получи нищо, скъпа. Това просто би било чудесен допълнителен дар. Животът с теб е повече от достатъчна награда за мен. Честно казано — продължи той и усети как гласът му леко одрезгавява, без да иска, — смятах, че никога повече няма да изпитам щастие.

Софи се обърна и го погледна право в очите.

— Бил си депресиран?

— Нищо подобно. Не бях депресиран. Просто не бях щастлив. Имах своите вълнуващи мигове, професионални успехи, но бих могъл да ги определя само като носещи известно задоволство.

Това бе истина — бе работил по осемнадесет часа на ден за „Мейбъри“ само за да изпита това задоволство.

Хю се пресегна и стисна ръката ѝ.

— А сега всичко се промени.

Софи се поколеба, сякаш не бе сигурна дали да каже нещо или не.

— Казвай! — Хю четеше мислите ѝ. — Виж, скъпа, именно сега е моментът да си излееш душата. След като се оженим, няма да можеш да се измъкнеш. Нали такива са вярванията на католиците?

— Никакъв развод. — Тя се усмихна широко. — Което лично мен напълно ме устройва. Ти би трябвало да се притесняваш.

Отново се целунаха нежно.

— Не мислех за това — каза Софи след дълго мълчание. — А за бизнеса. Мисля си с какво бихме могли да се заемем, след като се оженим. Не се ли ядосваш понякога, като се сетиш за Питър Стоктън? Защото като сетя за него и за Джуди Дийн — „и за Катрин“, едва се съдържа да не каже тя, — направо побеснявам. Те измамиха сина ми. И съм сигурна, че този Стоктън ще съсипе компанията.

— Да, за съжаление в това няма никакво съмнение. — Хю реши, че това са въпроси, които изискват абсолютна откровеност. — Случвало се е неведнъж да го възпирам да не съсипе напълно качеството на продукцията, макар да е предназначена за масовия пазар. Аз исках „Мейбъри“ да се превърне в новата „Тифани“, с колекции от авангардни бижута. Стоктън винаги настояваше да се използват евтини камъни с по-лошо качество или пък злато с по-ниски карати — десет карата например вместо четиринадесет.

— Десеткаратово злато ли? Та нали ще цапа пръстите. Това изобщо не е злато.

— Разбира се, че не е. Но той все се стреми да пести средства. Няма никаква представа за качество или за налагане на определена марка.

Софи въздъхна.

— Жал ми е също и за акционерите, а не само за Том.

— Направили са своя избор, след като са се продали на него.

— Е, повечето се довериха на теб.

Хю наклони глава.

— Вярно. Но няма смисъл да съжаляваш за станалото, Софи. Това е бизнес. И независимо колко красив е продуктът — а в случая с „Масо“ става дума за истински произведения на изкуството — в крайна сметка си остава просто бизнес.

— Не мисля, че е така — възрази Софи. — Само се замисли. „Масо“ е била изградена за едно поколение.

— Две, ако броиш и чичото на Пиер. Нали е бил бижутер?

— Бижутер и часовникар, но да имаш скромно ателие на левия бряг на Сена през шейсетте години, съвсем не означава да основеш империя. Преди Пиер да съгради „Масо“, не е имало нищо.

— Да. Този човек явно е бил голям измамник, но определено е разбирал от бижута — призна Хю. — И е притежавал изключително безскрупулен стил в бизнеса. Не мога да го отрека.

— И щом той е създал „Дом Масо“ само за едно поколение... — Софи леко се плъзна и стана от шезлонга, след което започна да крачи из стаята. Представляваше великолепна гледка и той ѝ се наслаждаваше — коприната обгръщаше нежно стройното ѝ тяло, а очите ѝ искряха от вълнение, докато ръцете ѝ жестикулираха. — Тогава защо да не го направи и друг? Не може ли друг да постигне същото? Защо да не бъдем ние?

— Да основем собствена фирма за бижута?

— „Дом Монфърт“. Защо не? Явно буквата „М“ е на мода сред скъпоценностите напоследък. — Шегуваше се, но той забеляза също, че е обмисляла това и говори напълно сериозно. Софи се приближи отново до него и сграбчи ръцете му.

— Виж, Хю. — Беше напрегната. — Ти си прекрасен бизнесмен. Постигнал си невероятни успехи. Можеш да вземеш заем. Сигурна съм, че инвеститорите ще се надпреварват да ти дадат парите си. А моето парти и проектът ми за преобразяване на магазините ме окуражиха, получиха добри отзиви в пресата. Бих могла да се заема с дизайна на салоните на новата компания.

Хю се засмя.

— Мислиш, че идеята е глупава?

— Съвсем не. Смя се, защото и аз се канех да ти предложа същото.

Тя засия.

— Наистина ли искаш? Да направиш нова компания заедно с мен?

— Със сигурност. — Той я притегли по-близо и я целуна. — Компания. Семейство. Цял един живот. Искам всичко.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джуди имаше план. Много прост.

Да покаже на Том Масо какво означава истинско забавление.

Да го накара толкова да се забавлява с нея, че да забрави напълно за онази малка студентка. Бе от изобретателните жени — и в леглото, и извън него; изненадваше го полугола в офиса му, а също и на задната седалка на просторната лимузина, плуваха голи в езерото... А нощите му запълваше с най-доброто, което можеше да предложи Париж — най-добрите нови ресторанти, най-нашумелите изложби, най-хубавите шоу програми. Би го замъкнала и в „Дисниленд“, ако сметнеше, че ще има някаква полза. Бе го накарала да отскочат за един ден на покупки в Рим, а веднъж частният самолет на компанията ги бе откарал на вечеря в Гибралтар.

Планът ѝ работеше отлично. Джуди му предлагаше зашеметяващо количество излети, секс, храна, че дори и дрехите ѝ — всеки ден бе различна жена. Като проклетата Мадона. Възрастта не би могла да попречи на безкрайните ѝ възможности, ако зависеше само от нея. Ставаше в шест, преди него, всеки ден, и тренираше като луда.

Ако имаше повторение на ужасния телефонен разговор с Поли, то Джуди не бе чула за него. А дори и Катрин не ѝ се пречкаше толкова, защото двамата с Том рядко оставаха в замъка. Нека дъртата вещица да си вечеря сама в нейната къща и да остави Джуди на мира. Старият иконом да ѝ прави компания!

Но... определено бе изморително.

В един момент Джуди изпита безкрайна умора. Може би ако си дадеше почивка поне за една нощ...

Набра мобилния номер на Том.

— Том на телефона — каза той на френски.

За миг тя си даде сметка, че не изпитва радостна тръпка да чуе гласа му. Не беше като с Пиер.

— Скъпи, извинявай. Налага се да отменим срещата си довечера.

— Защо, какво има?

Не звучеше разстроен. Не бе сигурна дали това е добър знак за нея или лош.

— Много неща; доста работа имах и мисля, че съм малко изморена. Нали разбираш. Мислех да изляза на питие с момичетата. — Това бе нагла лъжа, тъй като всички я мразеха. — А може да се отбия за един масаж. Много ли ще ти бъде неприятно?

— Съвсем не. Забавлявай се. Ще се видим по-късно.

— Какво ще правиш ти тази вечер?

В гласа ѝ се появи треперлива нотка; по дяволите, мразеше да хленчи.

— Не знам — небрежно отвърна Том. — Може да почета книга. Ще звънна на стари приятели от университета. Изгубил съм връзка с тях, ще бъде хубаво да понаваксаме.

Стомахът ѝ се сви на топка. По-добре да не бе питала.

— Мисля, че идеята е страхотна! — престорено весело каза тя. — Само гледай да си починеш добре. По-късно ще имаш нужда от много енергия.

— Ненаситна си — засмя се той.

— Винаги — отвърна тя.

Том затвори. Джуди чу щракването и свободния сигнал на линията, после бавно остави слушалката. Огледа кабинета си. Имаше да върши доста работа, но нямаше никакво желание. Чувстваше се зле. Спусна плътно щорите на вратата и нещастно се сви на кълбо на дивана.

* * *

Том остави телефона и се изненада колко силно облекчение изпитва.

Джуди бе много сексапилна, нямаше две мнения по въпроса. И той се забавляваше с нея. Но бе направо изтощен, а и изпитваше известно чувство на вина.

Нямаше бъдеще с Джуди. Все по-ясно го разбираше. Трябваше да посвети цялата си енергия на „Дом Масо“.

Но някак не се получаваше.

Джуди... Да, трябваше да скъса с нея. Но тя винаги правеше нещо, с което го караше да отложи момента. Времето никога не бе подходящо, а както вървяха нещата, явно нямаше да настъпи още месеци наред. Всеки ден му предлагаше ново удоволствие; всяка нощ гладкото ѝ стегнато тяло се плъзгаше под завивките му.

Том се почувства гузен дори само като си помисли за това.

Технически погледнато, той не я мамеше. Не се бе върнал при Поли. Още не.

Просто му се искаше да бъде с нея, повече от всякога.

Каза си, че сега има тази възможност. Трябваше да престане да се държи като страхливец. Страхливец — грозна, но точна дума. Да, постъпваше като страхливец. Винаги бе по-лесно да го отложи за следващия ден.

Е, вече нямаше да отлага. Щеше да изчака Джуди да се прибере тази вечер и да ѝ го съобщи възможно най-деликатно. Ще да ѝ каже, че има друга. Или просто да обясни, че нещата помежду им не вървят.

„Сигурно пораствам“, мислеше си Том, докато излизаше през входната врата покрай намръщения иконом. Когато баба му не бе наоколо, всички служители от персонала го гледаха начумерено. Кой можеше да ги вини? Том не се бе отнесъл добре с майка си. Може би наистина бе допуснала грешка, вероятно се бе унизила, като бе излизала с онзи мръсник Лазар, но...

Странно. Том бе очаквал, че всичките му проблеми ще се разрешат, щом застане начело на компанията на баща си. И все пак, след като бе получил всичко, към което се бе стремил — компанията, замъка, момичето — сега то му се струваше лишено от смисъл. Предпочиташе да кара лодка по канала в Оксфорд или да се забавлява и да се смее заедно с Поли, с нейните оръфани джинси и широка тениска. С Джуди никога не се смееше.

Или да играе карти с майка си, която винаги губеше.

Беше загубила и голямата игра на карти.

Том отиде до старинното си бюро и измъкна писмото ѝ от тайното чекмедже, където го бе прибрал.

Толкова му липсваше. Болеше го много. Ако трябваше да бъде откровен, вече не го интересуваше, че е на гости при Монфърт. Искаше да я види, да я прегърне силно.

В ума му пулсираха думите ѝ — че винаги ще го обича.

Седмици наред черпеше сила от тях. „Масо“ бе затънала в голяма каша и Том трябваше да си признае, че няма никаква представа как да се справи. Джуди го изтощаваше. А Катрин отново се бе върнала към обичайната си студенина.

Прочете писмото за хиляден път. Отново се спря на редовете за Джуди. Може би Софи знаеше нещо за нея, нещо, което засега не се осмелява да му каже.

Е, поне тази стена помежду им можеше да събори.

И щеше да го направи. Още тази вечер.

Прииска му се да се поразходи в овощната градина и да види дали вече има узрели сливи. Когато бе по-малък, много обичаше да ходи там с майка си и да се оглежда за издайнически морави петна, да дърпа клоните надолу и да се опитва да събори с тояга онези, които бяха прекалено високо; после пъхаше сладките и топли от слънцето плодове в устата си и се смееше, а майка му го гъделичкаше...

Градината му поддейства успокояващо. Сливите още бяха със зелени жилки, но той изпита удоволствие от сочната им красота. Беше късният следобед на един прекрасен слънчев ден. Том седна на един покрит с мъх пън, извади от джоба мобилния си телефон и набра номера на майка.

— Ало?

— Мамо, аз съм. — Усети, че използва английското обръщение, което тя предпочиташе.

— О, миличък... Скъпи... Том! Толкова се радвам да те чуя. Обичам те, съкровище.

— И аз те обичам. — Той се засрами от буцата, която се надигаше в гърлото му. — Не бива да позволяваме това да застава помежду ни, мамо. Аз... съжалявам, че те изгоних от дома.

— Няма нищо, миличък. Знам, тогава бе убеден, че така защитаваш баща си.

Не искаше да говори за това.

— Хю никога не е изпитвал лична омраза към баща ти. Уверявам те. Ще му дадеш ли шанс?

— Ще скъсам с Джуди — каза Том.

Искаше да смени темата.

— О, слава богу! — Софи въздъхна облекчено. — Тя не беше подходяща за теб.

— Съгласен съм. Виждаш ли, мога да бъда и разумен. — Вече се чувстваше по-щастлив. — Двамата с теб винаги сме били заедно, мамо. Не биваше да забравям това.

— Мога да те разбера защо го направи. — Майка му в другия край на линията се разплака. — Скъпи, много искам да те видя. Искаш ли да дойда в Париж?

— Би било чудесно — ободри се Том.

Не му се искаше да се среща с Монфърт, още по-малко в собствения му дом. А и не мислеше, че може да отдели време, за да се откъсне задълго от „Дом Масо“ и кризата, в която в момента бяха загънали продажбите.

— Тогава ще дойда още утре. — Долови леко колебание от нейна страна. — Том, имам една новина. Мислиш ли, че можеш да я приемеш спокойно?

Той се засмя въпреки волята си.

— О, мамо... явно е нещо лошо, нали?

— Сигурно ще си помислиш така отначало. Но ми обещавай да не реагираш прибързано.

Едва ли можеше да ѝ откаже.

— Добре.

— Прекарах цял месец тук с Хю. Ние... ние се обичаме, скъпи. Снощи той ми предложи да се оженим.

— И ти си приела.

— Да.

— И кога щеше да ми кажеш?

— Исках да ми се обадиш. Ако не беше го направил, аз щях да те потърся след ден-два.

Радостта му отпреди минути постепенно заглъхна. Том се замисли за баща си и усети как огромна тъмна вълна на отчаяние се надига от нищото и заплашва да го погълне целия. Хладен ветрец повя в градината и той потрепери.

— Не мога да го приема, мамо.

— Разбирам те. Но все някога ще стане.

— Може би не бива да идваш точно сега.

— О, Том!

Усети разочарованието в гласа ѝ. Вътрешно се разкъсваше.

— Виж — не искам да излизаш с този човек, а още по-малко — да се омъжваш за него. Още се надявам, че татко може да е жив.

— Миличък...

— Няма да обсъждаме това сега. Но съм сигурен в едно. Дори и ако се омъжиш за него, аз пак ще те обичам. Ти винаги ще си моята майка. И двамата с теб ще се срещнем скоро. Просто... просто не веднага. — Една сълза се търкулна по бузата му и Том я избърса ядосано, доволен, че поне е сам. — Така става ли? — попита с преувеличена сериозност. Не искаше майка му да чуе, че гласът му трепери.

— Да — отвърна тя уморено. — Да, съкровище, скъпи мой. Така е добре, засега. Обичам те, Том.

— И аз, мамо — каза той и затвори.

После отпусна глава върху дланите си и се почувства безкрайно самотен.

* * *

Джуди въздъхна облекчено. Беше дълъг и тежък ден и се радваше, че приближава дългата алея на замъка. Последните златни листа на дъбовете падаха на земята; настъпваше истинската зима и тя с нетърпение очакваше да се пъхне в топлата вана и след това да седне пред буйния огън на камината в салона.

Том бе изключително внимателен и любезен напоследък. У нея постепенно се зараждаше плаха надежда. Всички унижения щяха да бъдат напълно оправдани, ако в крайна сметка можеше да добие статута на съпруга на Том Масо.

Позволи си да се наслади на това сладко видение, докато гумите на поршето ѝ скърцаха върху чакълената алея. Да, просто перфектно. По този начин щеше да си отмъсти на всички. Щеше да се омъжи за сина и да му отнеме контрола над бизнеса — с Том можеше лесно да се справи. След като мине меденият месец, щеше да се заеме и с всички делови въпроси, без никакви проблеми.

А онази дърта вещица Катрин нека да скърца със зъби; и бездруго скоро щеше да е в гроба.

Край на униженията. Нямаше вече да бъде от губещата страна в любовта.

Бе ѝ дошло до гуша от второто място.

„Ще го направя — закани се тя мислено. — Ще го накарам да ми предложи брак. Още тази нощ“.

Изкачи стъпалата на верандата и масивната орехова врата се отвори пред нея; онзи стар иконом, чието име все забравяше, ѝ се поклони леко.

— Добър вечер, мадам — поздрави той на отличен английски.

Тя му кимна сдържано. Да, точно такъв трябваше да бъде животът ѝ.

— Мосю Масо ви очаква в салона, мадам. Помоли да ви предам, че очаква да се присъедините към него за коктейл.

Колко мило. Джуди благоволит да се обърне и се усмихна на човека.

— О, благодаря — каза любезно.

Обикновено не разговаряше с персонала. Все пак бяха много под нивото ѝ. Но сега направи изключение заради добрата новина.

Прекоси мраморното фоайе, поспря за миг, за да оправи леко новата си прическа; бе похарчила петдесет евро за измиване и изсушаване в „Жан Филип“, най-нашумелия в момента моден салон в Париж, и определено си струваше. След особено тежък ден в офиса винаги се отбиваше там. Искаше да изглежда перфектно пред Том, в най-добрата си форма, всяка вечер. Без изключения.

Огледалото в колата я бе уверило в добрия ѝ външен вид на път за вкъщи; червилото ѝ бе в много секси нюанс на огненочервеното, ноктите ѝ бяха в същия тон, както ѝ дръзката червена рокля, допълнена с черни високи обувки на „Маноло Бланик“ и масивна златна гривна от колекцията на „Мейбъри“. Тъмната ѝ коса леко се подвиваше навътре на шията ѝ. Джуди леко я тръсна и натисна месинговата дръжка на вратата.

О! Прекрасно.

Всичко вътре бе като в мечтите ѝ. В камината гореше буен огън, който пращеше и пропукваше зад решетките; завесите от старинна златиста коприна, обточени със златни нишки, бяха плътно спуснати, за да не влиза студ; а сенките на мебелите танцуваха по стените, покрити с плътни лавици с книги.

Том стоеше до полираната махагонова маса. Върху нея бяха наредени кристални кани и чаши, сребърна кофичка с лед, както и съдинки с резенчета зелен лимон.

Ужасно много приличаше на Пиер. И все пак не бе същият. Беше прекалено млад и прекалено незрял. С него Джуди не успяваше да получи удоволствие в леглото; той не можеше да я възбуди като Пиер. О, наистина, на вид изглеждаше като него, но му липсваха вътрешният плам; властният маниер и пълният контрол. Като младо момиче и безумно влюбено в любовника си, Джуди се бе възхищавала на Пиер Масо, учила се бе от него и той можеше да я накара да направи каквото си пожелае. Сега с Том тя бе тази, която владее положението, тя определяше правилата.

Не беше вълнуващ секс. Не беше и любов. Беше като противно сладък ликьор в замяна на истинското бургундско вино. Том никога нямаше да я накара да забрави къде се намира.

Но все пак той беше Масо. Богатството бе негово. Замъкът. Бижутата. Фамилното име...

И последните следи от напрежение се изпариха от тялото ѝ. Отправи му подканяща усмивка.

— Здравей, Том — поздрави го провлачено. — Едно питие би ми се отразило чудесно. Сякаш четеш мислите ми, скъпи. — Запъти се уверено към него. — Беше тежък ден. Не мога да понасям тези ужасни хора.

Тръсна глава, за да покаже в най-добра светлина новата си бухнала прическа; в салона я бяха направили да изглежда като в реклама за шампоан.

— Съжалявам. — Той звучеше леко притеснен и изведнъж я прониза силно предчувствие. Нима щеше да ѝ направи предложение? — Какво ще пиеш?

— Не искам алкохол, само малко сок.

Тя подаде връхчето на езика си и облиза устни.

Той мълчаливо ѝ наля от прясно изцедения портокалов сок; плодовете се отглеждаха в оранжерията на имението и бяха с изключителен вкус. Джуди пое чашата с благодарност и леко я чукна в неговата чаша с уиски.

— Тост — обяви тя, — да пием за...

— Джуди, почакай. — Том се озърна към вратата. — Затворено ли е?

— Напълно. — Тя му намигна. — Тук сме съвсем сами. Защо, да не би да си намислил да пробваме как е в тази стая? Мисля, че вече сме го правили почти навсякъде другаде...

Том преглътна.

— Да... и беше чудесно. Аз обаче имам да ти казвам нещо.

О, по дяволите. Щеше да го направи.

Джуди не можа да сдържи усмивката си, макар много да се стараше.

— Продължавай, Том — насърчи го тя. — Казвай, скъпи.

— Джуди... ти си прекрасен човек — започна Том. — И двамата много се забавлявахме. И аз... държа на теб. — Последното не бе съвсем вярно, но беше благородна лъжа. — Но връзката ни не върви. Мисля, че за доброто и на двама ни трябва да скъсаме. Трябва да се изнесеш отгук, затова, ако искаш, ще помоля персонала да опакова багажа ти. — Той продължи неумолимо. — Просто не е честно да ти губя повече времето.

Джуди го гледаше с такова изумление, примесено с ярост, каквато той не си бе представял, че може да съществува.

— Съжалявам — завърши той неубедително.

Тя блисна сока в лицето му. Той се разля по ризата му; очите му смъдяха.

— Проклето копеле — изруга Джуди. — Същия си като баща си.

— Не намесвай баща ми — хладно отсече той.

Джуди се засмя пискливо и леко налудничаво.

— Значи така? — настървено продължи тя. — Това ли получавам? Шест месеца спя с недодялан малък пикльо, а после ми благодарят любезно и ме отпращат, така ли? Да се изнеса от къщата, без нищо?

— Не всички връзки завършват с брак. Знаеш го.

Поне не бе предположил, че очаква да ѝ се плати.

— Знам само, че ти вярвах! Знам, че ме помоли да се преместя да живея тук! Смятах, че това означава нещо.

— Означава, че ми беше приятно в компанията ти.

— О, разбира се. — Тя се засмя горчиво. — Търсел си удобството. Да имаш жена подръка. А сега, когато си мислиш, че

нямаш нужда от мен, съм въвн от играта. На боклука.

— Нека се държим като зрели хора, Джуди.

— Зрели хора? Разглезен и нагъл хлапак си ти. Продаде „Масо“ за нищо. Ти не си като баща си! Ти си само едно нещастно и бледо негово копие, това си ти. Нямаш нито хъс, нито смелост.

Думите ѝ го засегнаха.

— Отново ще те помоля да не намесваш баща ми — изрече той с равен глас. — Ти едва си го познавала. Нямаш право да говориш за него, Джуди. Не си член на семейството.

Последните му думи я накараха да се разкрещи. Чу собствения си глас — изтънял и писклив. Но вече не я интересуваше нищо. Виждаше единствено Том — така приличащ на Пиер — който я отхвърля, отритва я и я унижава.

— Аз съм от семейството — крещеше тя. — Член съм на проклетото ви скъпоценно семейство! И винаги ще бъда! Нищо не може да ме спре — нищо!

Забеляза ужаса и погнусата, които се изписаха на лицето му, когато смисълът на думите ѝ достигна до съзнанието му. И го направи още по-силно.

— Точно така, нещастнико — каза Джуди. — Бременна съм. Нося твоето дете.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Трябва да се отърся от това!“

Том си го повтаряше стотици пъти на час, но без особен ефект. Сутринта се събуди с натежала глава след неспокойната трескава нощ, но кошмарът остана като отровна топка в стомаха му.

Неговото дете. И на Джуди.

Вързан до живот за по-възрастна жена, която майка му мразеше и която и той все по-малко можеше да понася.

Нямаше представа какво да направи.

Нито какво да каже на Софи.

Затова се опитваше да отложи момента. Поemanето на ръководството на „Масо“ се бе оказало истинска катастрофа. Предложенията на Том за увеличаване на продажбите бяха пропаднали с гръм и трясък. Никой в магазините не бе харесал идеите му за намаляване на разходите; последваха масови оставки, а той не знаеше как да намери нови хора; заливаха ги лоши отзиви в пресата и семейство Брант, основните дизайнери, бяха напуснали. Заместниците им, засега на изпитателен срок, не се справяха особено добре. А счетоводителите искаха отговори...

Даваше си сметка, че е затънал до гуша. Лъскавият ъглов офис бе едно, а да знаеш как да го използваш — съвсем друго.

— Селин! — викна той. — Би ли ми донесла още едно кафе?

Секретарката му надникна през вратата и повдигна вежди.

— Още едно ли, мосю?

— Макар че, честна дума, достатъчно съм изнервен и без него.

— Тогава ще ви приготвя безкофеиново — каза тя и вдигна поглед към тавана.

Акциите на „Мейбъри“ спадаха. А затъването на „Масо“ бе сред основните причини за това. Том приглади с длан косата си, потеше се. Стресът бе ужасен. Едва девет и половина, а вече се нуждаеше от питие.

Чу вратата да се отваря.

— Много си бърза — отбеляза Том, без да се обръща.

Но не беше Селин. Мигновено осъзна, че през и бездруго тежкия му ден се задава още нещо неприятно.

— Здравсти, хлапе — каза Пийт Стоктън. Стоктън бе точно толкова брутално откровен, колкото и неприятен. Миришеше на пот и вонята бе само частично прикрита от противно сладникавия мирис на кубинската му пура. — Не изглеждаш особено щастлив да ме видиш.

— Здравей, Пийт. — Том говореше далеч по-спокойно, отколкото се чувстваше. — Не ме наричай хлапе.

— Опаа. — Дебелакът завъртя очи към тавана. — Големи приказки от човек, който ще бъде уволнен.

— Какво?

— Уволнен. Изритан. На улицата. Au revoir — злорадстваше Стоктън. — Нали така казвате вие, жабарите?

— Не можеш да ме уволниш, Пийт. Имаме споразумение...

— *Имахме* споразумение. След като вече получих дяловете ти, не ми трябваш. И ако трябва да съм откровен, на никого не си нужен. Особено на акционерите ми. Отнемам ти поста и го давам в ръцете на истински експерт. Приемственост, това искат хората.

— На кого по-точно го даваш?

Пийт Стоктън се ухили.

— На старото приятелче на майка ти — Грегоар Лазар. Връщам го в компанията и му предоставям твоя кабинет. Справедливостта ще тържествува, тъй като именно човек от фамилията Масо го е изритал отгук — от неговия кабинет. Не мислиш ли, че нещата идват на мястото си?

Том избухна.

— Не можеш. Имам писмен договор. Че ще бъда председател на борда и главен...

— Дрън-дрън-дрън. — Стоктън описа кръг във въздуха с пурата си „Монте Кристо“. — Трябва да четеш по-внимателно договорите си, хлапе. Пише, че ще те направя председател на борда. Не е казано за колко време. Трябва да те уволня — акциите са спаднали с близо седем процента. Ако трябва да съм честен обаче, бих те уволнил дори и да се бяха покачили.

— Защо?

Том не можеше да събере мислите си.

— Не те харесвам. Разглезен наследник на голямо богатство, който никога не е бил учен да работи. Надут европеец. Ти и Монфърт, и префърцунената ти майка. Тази проклета жена за малко да ми докара уволнение. Отказа да продава. Между нас казано — Стоктън се захили и двойната му брадичка се разтресе като желе, — тя нямаше да допусне такава глупава грешка. Така се получава, като предаваш скъпоценното си мамче!

Том не се поколеба. Юмрукът му улучи Стоктън в слепоочието.

— Оох, мамка му! Ще те съдя, мамка му! Аз... оох!

Левият крак на Том го бе уцелил право в слабините. Стоктън се сви на две, пищейки. Вкопчи се в масата като гигантско тлъсто насекомо, което със сетни сили се опитва да не се търколи на земята.

Селин бе подслушвала до вратата. Сега отвори и зяпна Том, без да може да повярва на очите си.

— Извикай полицията! Обади се на проклетата полиция! — крещеше Стоктън.

— Защо, мосю? — бързо се обади Селин. — Те ще трябва да ви арестуват, тъй като ви видях как нападнахте мосю Масо без никакво основание.

— Благодаря ти, Селин.

— И напускам. Не искам да работя за такъв човек — каза тя и задържа вратата за Том, който я последва навън.

— Не беше нужно да напускаш заради мен — каза той с благодарност в гласа.

Тя го погледна хладно.

— Не е заради вас. Чух какво каза за мадам Масо. Тя е невероятна жена, за която човек работи с радост. — Селин го изгледа неодобрително. — Не бяхте прав да я освободите от поста, мосю. Тя е страхотен ръководител.

Том въздъхна.

— Мадам Масо бе вдъхновение за всички нас. Ако искате да знаете защо хората напускат, именно това е причината. Тя донесе промяна. Отнасяше се добре със служителите. Наистина разбираше и от хора, и от бижута. Ценеше красотата.

— А аз — не. Това ли искаш да кажеш?

— Точно така. — Селин бе категорична. — Но може би щяхте да се научите.

Стенанията на Стоктън достигнаха до тях през затворената врата.

— Той плаче — отбеляза Том.

— Като всички грубияни и той е страхливец. — Селин вирна брадичка. — Отивам си у дома.

— Мога ли да те закарам до някъде?

— С кола съм. Кажете ми, мосю Масо, мадам Масо обясни ли ви за Джуди Дийн?

Том замръзна.

— Каза ми, че не я одобрява.

— Нищо повече?

— Защо, има ли и друго?

Селин се замисли за момент.

— Не — каза тя накрая. — Не е моя работа. Но послушайте съвета ми, мосю. Обадете се на майка си. Мисля, че има какво да научите от нея. И не само за диамантите.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Нищо няма да промени решението му, скъпа. — Хю я прегърна през рамо, не можеше да направи друго. — Нищо, освен времето. Мога да поговоря с него, но мисля, че му трябва известно време.

— Да.

Софи се взираше със сухи очи в Алпите, които се издигаха величествено пред тях. Не бе плакала от понеделник насам. И това бе нещо.

— И не забравяй, че сега е по-различно от предния път. Казал ти е, че те обича.

Тя кимна.

— Вярно е. Но е толкова тежко — собственият ми син смята, че предавам Пиер. А не обратното.

— Тогава просто му кажи истината.

— Знаеш, че не мога.

Хю замълча. Съгласен беше; Софи не можеше да разкрие пред сина си изневерите и презрителното отношение на баща му към брака. Момчето обичаше един идеален образ и тя никога не би отнела мечтата от детето си. Именно тази сила на характера доказваше за сетен път на Хю, че е напълно прав да я обича с цялото си сърце.

— В такъв случай планът ни е напълно уместен. Твоят стар приятел свещеникът е много прозорлив човек.

— Очаквах да го кажеш. — Той се зарадва на леката закачлива усмивка, прокраднала се върху лицето ѝ. — Само защото искаш да ме вкараш в леглото си...

Хю бе изненадан, при това доста приятно, от срещата си с отец Сабен. Свещеникът, облечен в овехтялата си роба, ги бе посрещнал в претъпканата си и доста разхвърляна къщичка. Здрависа се енергично с Хю, леко потупа Софи по гърба, а после я накара да изпие чаша бренди. Не бе сантиментален, нито говореше с изтъркани сладникави

фрази. Вместо това веднага бе предложил да се обърне към епископа с молба да не чакат шест месеца.

— Все пак аз съм твой духовен наставник през последните шестнайсет години — каза той и добави иронично — и през по-голямата част от времето не си ми създавала никакви грижи.

При тези думи отец Сабен изгледа Хю с възискателен поглед. Хю се почувства леко гузен — старецът сякаш можеше да надникне чак в спалнята му. Прокашля се смутено.

— Мога още утре лично да се заема с въвеждането ви в брачните задължения. Основното изискване към вас, мосю Монфърт, е да се съгласите да възпитате децата в католическата вяра.

— Ако имаме деца — изненада се сам от отговора си той, — защо не!

Хю не бе вярващ човек. Макар че му се искаше да е такъв. Би било хубаво в крайна сметка да има опора в тежки времена, да има надежда. Да знае, че може отново да види Джорджи и бебето си...

И ако имаха деца, ако станеше чудо, Хю би искал и те да имат надежда.

— Но сватбата... Том няма да дойде — нещастно промърмори Софи.

— Скъпо мое дете, това няма значение. Като твой свещеник, бих те посъветвал да размените своите обети и да продължите с живота си. Именно защото си мисли, че може да осуети брака ви, Томас е категорично против. След като се ожените обаче, той ще трябва да приеме факта. Моето мнение е, че по-скорошната сватба, а не отлагането ѝ е най-добрият ти шанс да се сдобириш със сина си.

Софи кимна и някак се успокои. Хю я изпрати обратно до хотела. Свещеникът бе много проникателен. Може би вярата в Бога не бе само за лековерните и плахите.

* * *

— Заповядайте, влезте, моля. — Хайнрих Брант леко се поклонил с усмивка, а Гертруд се засуети около тях, пое коженото палто на Софи и го прибра в гардеробната. — Добре дошли. Кафе? Шнапс?

— Едно кафе би било чудесно — прие Хю.

Денят бе дълъг, а той искаше да бъде във форма.

— Толкова се радваме да ви видим отново, госпожо Масо — каза Хайнрих. Очите на стария човек блестяха и Хю с доволство отбеляза, че е искрен. — Винаги сте добре дошли в дома ни. Харесва ли ви?

Софи се огледа наоколо — луксозна модерна вила, обзаведена, макар и доста хаотично, с всевъзможни съвременни уреди и удобства. В единия ъгъл на всекидневната имаше малък японски водопад, както и огромна газова камина с имитация на истински пламъци, а на стената се мъдреше модерен телевизор с плосък екран.

— Изглежда много удобно — сърдечно каза тя.

— О, вече остаряваме. Напоследък все искаме да ни е топло, търсим меки мебели и вана, от която лесно да излизаме. Вие ни помогнахте да имаме всичко това. А по-нататък можем да си позволим да наемем медицинска сестра, която да ни посещава, когато пожелаем. — Хайнрих отново разтърси енергично ръката ѝ. — Вие ни помогнахте да си позволим всичко това, госпожо Масо. Сделката беше много изгодна за нас. А моделите ни за партито бяха добри, нали?

— Видяхме снимки — добави и Гертруд. — На новите магазини. — Тя плесна с ръце като малко дете. — Красота! Най-сетне бижутата ни са изложени така, както заслужават. И хората ги забелязват. Много, много благодаря.

— О, извинете ме за разсеяността. — Домакинът се поклони леко на Хю. — Господин Монфърт, вие също сте добре дошли. Щом госпожа Масо се отнася с доверие към вас...

Не звучеше особено въодушевен.

— Благодаря ви. Може ли да седнем?

Поканиха ги с жест да се настанят. Софи седна до Хю на нисък кожен диван, който му се стори доста неудобен. Но пък кафето на госпожа Брант бе прекрасно — силно, с лек привкус на кардамон. Двамата възрастни домакини седнаха срещу тях един до друг; Хю забеляза как стискат здраво ръцете си и си пожела и те със Софи да остаряят така; с изключение на обстановката може би, която наистина не беше по вкуса му; бяха много мила картинка.

— Дойдохме да ви направим делово предложение — каза той.

— Опасявах се, че е така.

Софи и Хю се спогледаха с недоумение.

— Отговорът е „не“, господин Монфърт.

— Разбирам. Мога ли да попитам защо?

Възрастният човек поклати глава.

— През последните няколко години започнах да следя пресата, господине. Чел съм за вас и за вашата компания. И съм виждал снимки на някои от... моделите ви — добави той с презрение. — Извинете ме, но двамата с Гертруд не желаем да бъдем обвързани с, простете ми, подобни грозотии. Има много жени по света, които дори не знаят какво точно носят — тенекиени сплави, маскирани като злато...

— Някои от колиетата бяха направени от телена мрежа — добави възмутена Гертруд. — Наистина, господин Монфърт, как изобщо можете да продавате подобни неща?

Хю се сепна леко. Говореха така, сякаш е продавал наркотици.

— Исках да спечеля пари — отвърна той спокойно. — Разграничавах работата от личния си вкус за бижутата. В „Мейбъри“ бях вложил старанието си да спечеля пари за акционерите на компанията, някои от които са пенсионери, разчитащи на дохода от дивиденди.

Не му изглеждаха напълно убедени. Но той се отпусна; това в крайна сметка бе делова среща, а именно в това бе силата му.

— Моят личен вкус и вашият може и да се различават — каза той. — В дома ми например има повече старинни мебели...

Гертруд се засмя леко стеснително.

— Някога и ние имахме много антики, но сега предпочитаме удобството — каза тя. — Но това по никакъв начин не се отразява на бижутата ни, господин Монфърт.

— В това отношение вкусовете ни напълно съвпадат. Дори смятам, че вие сте най-изявените творци, които работят в ювелирния занаят по света.

— Така е — простичко потвърди Хайнрих. — Няма спор.

Хю се поклони леко.

— Когато исках да купя „Дом Масо“, аз посетих салоните, които Софи бе преобразила. Знаех за качеството на вашите модели предварително, разбира се, но след като ги видях изложени по подобаващ начин, останах запленил. Дори си купих бижу, макар да поех значителен риск, тъй като можеше да изтече информация в бизнес изданията и това да навреди на офертата ми. И независимо от факта, че

тогава — той погледна Софи — нямах до себе си жена, на която да го подаря.

Очите им светнаха заинтригувано.

— Какво купихте? — попита Хайнрих.

— Една брошка, изработена в памет на прочут модел на „Тифани“.

— Помня я — каза майсторът. — Беше много хубава.

— И аз мисля така. Платих близо сто хиляди евро за нея.

— И никога не съжалихте за покупката, нали! — гордо отбеляза възрастният човек.

Хю се усмихна.

— Наистина е така. Именно такава красота или нещо много близко до нея искам да продавам.

— Ще основем компания — включи се в разговора Софи, — която ще произвежда серийни модели, колекции от бижута, в които са използвани не толкова скъпи, но също естествени камъни; и моделите ще бъдат в класически стил. Няма да има никакво бяло или розово злато, нито пък платина или титаний; ще правим само строго традиционни модели. Естествено, няма да бъдат съвършени като брошката. Но искам да предложим прекрасни и класически бижута и на клиентите, които не могат да си позволят цените на „Дом Масо“.

— В момента подготвяме финансирането на тази нова компания — допълни Хю. — И искаме вие да бъдете главните ни дизайнери. Да изработите основните колекции и да подготвите по-младите дизайнери, които ще наемем по ваш избор и по ваше предложение.

Възрастните дизайнери се спогледаха.

— Господин Монфърт, вече остаряваме.

— Мадам Масо, вие ни осигурихте толкова комфортни старини... надяваме се скоро да се пенсионираме...

— Но нали още сте ангажирани в „Дом Масо“?

— Шегувате се, нали? — Старческото лице на Хайнрих се набръчка от отвращение. — Подадохме оставките си, мадам. Веднага щом научихме, че са ви изгонили.

— И не само ние. Госпожица Клодет Широн и Едуар Пегуи също напуснаха. Господин Стоктън намали заплатите на всички служители...

— Ще излагат заедно колекциите на „Мейбъри“ и на „Дом Масо“.

— Опитват се да уволнят много от елитните дизайнери на „Масо“. Лилиан Брукс — уволнили са я...

— Ако искате, можете да наемете госпожа Брукс, след като започнете да работите за нас — окуражително им се усмихна Хю. — Ние само ще ви определим бюджета. Дизайнът на моделите, материалите, всичко ще зависи от вас.

— Бижутата са едно отмиращо изкуство — разпалено заяви Софи. — Ако сега започнете да работите с нас, за година или две можете да обучите следващото поколение, да бъдете сигурни, че делото ви ще бъде продължено.

— А междувременно ще се погрижим да получите признанието, което заслужавате. Толкова години сте работили в анонимност. Нашата първа колекция ще наречем „Моделите на Брант“. — В момента Хю импровизираше, но забеляза вълнението, изписано на лицата им. Продължи смело напред. — Ще направим частна изложба в престижна лондонска галерия. И ще поканим отбрани журналисти.

— Като вашето парти за представянето на „Дом Масо“ ли? — плахо се обърна Гертруд към Софи.

Тя се усмихна.

— Мисля да бъде дори по-голямо, много по-голямо. Онова беше само тренировка.

— Дайте ми две години — помоли Хю. — И ще получите два милиона щатски долара плюс пет процента от печалбата на компанията. — Той махна с ръка към обстановката наоколо. — Ако харесвате удобствата, ще можете да си позволите много повече. Или да си наемете домашни помощници. Ще изпълняват всяко ваше желание.

— Помощници! — изсумтя Хайнрих.

Но Хю забеляза, че идеята му допада.

— Защо не? Цял живот сте се трудили за незаслужено ниско възнаграждение. Сега живеете, да речем, добре. Но защо да не поработите още известно време и да се оттеглите на върха на славата си? Защо да не бъдете истински богати? И междувременно да дадете възможност на обикновените жени да се радват на уникално красиви бижута. Няма да имитираме „Тифани“. Ще продаваме само уникални и стилни бижута, които да не изглеждат като изработени на конвейер.

— Аз... — Хайнрих облиза устни. — Бихте ли ни извинили?

Софи кимна. Той бавно стана от дивана, протегна ръка на Гертруд и двамата се отдалечиха към кухненския бокс.

Хю затаи дъх. Странно; докато изчакваше да разбере дали Софи би могла да го обикне, бизнесът с бижута изобщо не го вълнуваше, но сега, когато тя вече бе негова, бе изцяло погълнат от идеята.

Дали бе разумно? Вероятно не; първоначално бе привлечен към този бизнес от необходимостта да заглуши скръбта си. Сега търсеше отмъщение. Непрекъснато си припомняше злорадството на Пийт Стоктън, когато му бе изревал, че е уволнен. Четеше „Уолстрийт джърнъл“ и „Файненшъл таймс“ и следеше непрекъснатия поток от статии, които отразяваха западането на „Мейбъри“. Лоши отзиви. Неумолимо критични рецензии. Акционерите се отдръпваха. Акциите бавно, но категорично спадаха. Вече видимо личеше загубата на авторитет.

Изпитваше гняв. Толкова много години бе работил неуморно, непосилно. Всички онези изтощителни полети до Токио, месеците, в които бе ухажвал „Де Биърс“ в Южна Африка. Именно той, Монфърт, бе съживил „Мейбъри“ от пепелта. Бе издигнал до върха една посредствена и губеща дребна марка и бе направил акционерите й богати с цената на внимателно планиране, безскрупулно изкупуване на чужди компании, орязване на излишния товар и съкращаване на ненужни позиции. И междувременно бе извършил истинска революция в този бизнес.

А сега — дребнави човешки страсти: лична вражда, завист, глупост, щяха да съсипят всичко. Пийт Стоктън бе на път да затрие напълно две печеливши иначе компании.

Монфърт искаше да го накаже. Да отмъсти за Софи, а също и за Том. Освен това му бе дотегнало да бъде *на второ място*. Всъщност напоследък изпитваше известен срам, че е положил толкова труд, нерви, амбиции и време в компания, в която не притежава контролния пакет акции.

Искаше да има собствена фирма. И двамата съпрузи Брант бяха разковничето.

Те се върнаха във всекидневната. С облекчение забеляза, че се усмихват.

— Шест процента, мадам Масо, и ще сключим сделка.

Софи погледна Хю. Той кимна.
— Дадено — отвърна той. — Да се залавяме за работа.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Красота — каза той. — Наведе се и целуна ръката на невестата си. — Нали така, Наташа?

Наташа се помъчи да преглътне жестокия му въпрос. Той ѝ се усмихна; харесваше му да я гледа как се измъчва. В очите ѝ напиреха сълзи и леко хапеше устни, докато се опитваше насила да разтегля устни в усмивка.

— Да, Пьотр — прошепна едва. — Така е.

Добре. Беше все така покорна. Искаше да я изпробва. Досега не се бе изложила. Наричаше го с новото му име — Пьотр; беше му забавно да влиза в нова идентичност, след като бе обърнал гръб на стария си живот. Тя го бе завела при роднините си и се придържаше към историята, която той бе съчинил. Наташа искала да избяга, а Пьотр съвсем безкористно предложил да ѝ помогне. Рискувал личното си благоденствие пред нейното желание.

Естествено, роднините ѝ в Еспу го приеха с отворени обятия. Особено бабата, Катерина. Наташа бе любимата ѝ внучка и тя неспирно се суетеше край Пьотр.

Той бе спасител.

Истински герой.

И най-харесваният ухажор на племенницата на Наташа — Од.

Братът на Наташа, Свен, се бе оженил за францужойка от Ним, върнал се бе във Финландия и бе преуспял. След края на войната французите отчаяно копнееха да съберат отново разпилените късчета на живота си и един от начините да го постигнат, след години на режим и ограничени дажби храна, бе да се върнат към разкошната кухня. Мариан имаше роднини в ресторантския бизнес и Свен печелеше добре, като ги снабдяваше с финландски деликатеси — прясна риба, пушено месо, медовина. Цялото семейство живееше, благодарение на тази търговия, в голяма къща в покрайнините на града, с хубава градина. Имаха цветен телевизор и американска кола.

Свен издържаше баба си, стария си баща, Алфред, и една пълничка и невзрачна на вид дъщеря.

Бе я нарекъл Од, на името на великата основателка на Исландия — Од Мъдрата. За съжаление името ѝ подходеше точно толкова, колкото би ѝ подходило да се нарече Елена от Троя. Од бе глуповата и скучна. Помагаше на баща си в магазина, нямаше никакво желание да учи в колеж и изглежда, нямаше други амбиции, освен всяка вечер да получава допълнителна порция десерт.

Свен полагаше всичкото старание, на което беше способен, да обича дъщеря си. Все не можеше да разбере защо тя не прилича на Мариан, неговата елегантна жена, или на отдавна изгубената му сестра Наташа, страстна натура, която бе избягала в Естония, за да се ожени тайно за богат banker; и двете бяха жени, готови да се впуснат в свършено нов свят в името на любовта, да пожертват всичко познато и да скочат в неизвестността. Од само се мотаеше наоколо, трупаше килограми и се взираше късогледо в телевизора. Не се интересуваше нито от дрехи, нито от флиртове с момчета. Все пак колкото и глуповата да беше, Од инстинктивно усещаше, че не е красива и никога няма да бъде жена, предизвикваща интерес. Беше отписала мъжете като загубена кауза и се бе посветила да помага на баща си.

Свен искаше единственото му дете да покаже поне някаква искрица воля за живот. Често му идваше да я разтърси здраво. Друг път искаше да разтърси ядно жена си: откъде бяха дошли тези отчайващи гени на Од? Той бе човек от свършено друга порода...

И тогава, една нощ, се случи нещо, което промени завинаги неговия живот, както и този на Од.

Беше студено и тъмно като в рог, каквито обикновено бяха октомврийските нощи в Еспу. Той се събуди стреснат и стисна здраво вълнените завивки до гърдите си. Кошмар ли бе това? Не, осъзна, че някой удряше силно по вратата.

Полицията. Може би някой е починал. Или магазинът му е изгорял. С разтуптяно сърце, избухта жена си настрани, докато тя се опитваше да се вкопчи в нощната му роба, нахлузи ботушите си и хукна надолу по стълбите. Од се бе подала откъм стаята си; остана да наблюдава откъм стълбищната площадка, докато Свен внимателно открехваше вратата.

— Свен, пусни ни — плачливо се обади някой отвън. — Толкова ми е студено. Студено е...

Той зяпна. Гледката пред него бе наистина като от кошмарен сън. На прага стояха двама души, замръзнали и треперещи от студ, с посинели устни. Едва ги различи на светлината на уличната лампа. Единият бе някакъв непознат кльощав и блед младеж с прогизнало кожено палто и тъмни, пламтящи очи. А до него бе сестра му.

— Мили боже! — възкликна той. — Мили боже, Таша! Ти си жива — тук си!

Зъбите ѝ тракаха. Свен я сграбчи в прегръдките си, после едва не се дръпна. Тялото ѝ замръзваше и косата ѝ бе натежала от ледени кристалчета.

— Од! — викна силно той. — Мариан! Идвайте тук! Од, напали огън. А после напълни ваната. Мариан, извади печено месо и бутилка от моето уиски. Бързо!

Докато той още прегръщаше Наташа, бледият момък мълчешком се вмъкна вътре и затвори вратата. Погледна Од и каза на много добър финландски:

— Нека водата във ваната да е съвсем хладка, иначе от измръзванията ще се почувстваме още по-зле. Огънят трябва да почака, докато се разтопим малко.

Свен отвори уста да каже нещо, после я затвори. Човекът изглеждаше като мокра гарга, кожата му бе бледа от студа, а очите му бяха кървавочервени от липсата на сън. Но говореше с такава спокойна самоувереност, сякаш бе самият кмет на града, благоволил да посети дома им.

— Кой си ти? — попита го тихо.

Таша погледна нервно непознатия, който ѝ хвърли хладен поглед. Отговори, без да откъсва очи от нейните и без да се обърне към домакина. Едва година по-късно Свен си спомни за този миг и колко бе странно всичко.

— Казвам се Пьотр Владеквич — каза бавно.

* * *

Никога не бе имало подобна вечер в семейството им. Баща му и баба му не се надяваха да видят отново Таша. Не бяха на себе си от радост, прегръщаха я и хлипаха, благославяха Пьотр и благодаряха на боговете, които ги бяха съхранили в такова отчаяно пътешествие. Докато тя разказваше на роднините си историята на бягството им, Пьотр се обади, че пръв ще влезе във ваната. Свен си мислеше, че водата навярно му е причинила силни болки, тъй като човекът бе на ръба на хипотермията, но от банята не се чу нито звук. Донесе чисти дрехи за госта — най-хубавия си костюм и риза, — и каза пред всички, че още утре ще му купи нови дрехи.

Младежът се появи облечен в дрехите на Свен, които му бяха по-големи поне с четири номера, но мрачната му сериозност някак си възпираше усмивките у всички. Каза нещо тихичко на Таша и тя моментално се отдръпна от баща си и баба си и го последва към банята. Мариан ѝ приготви топла нощница и халат, както и подплатени с вълна пантофи, а после се отправи към кухнята, доволна да види съпруга си толкова щастлив. Въпреки охолния им живот, Свен много тъгуваше за сестра си, а го измъчваше и тревогата за бъдещето на дъщеря им. Напоследък не се усмихваше много. Тук, в далечния север, зимата бе тягостна и тежка и трудно се намираха радостни мигове в дългите тъмни нощи. Но тази вечер, след като гостите им бяха облечени в топли дрехи и всички се събраха пред огъня, ги очакваха вино, шотландско уиски, печено месо и топли печени картофи...

Цялото семейство сега бе тук. Мариан им сервира храната направо върху коленете. Таша разказваше и зъбите ѝ вече не тракаха, отпиваше с удоволствие от уискито и все поглеждаше ярките пламъци на огъня, сякаш това бе най-красивата гледка на света. Съпругът ѝ започнал да пие, после да я бие и накрая я заплашвал с убийство. Пьотр, търговец от площада, се изправил насреща му, когато я ударил пред всички. Тогава банкерът заплашил, че ще извика тайната полиция. Бягството било единственият им изход, а без документи имало само един начин — да купят една стара шейна, да вземат колкото могат храна и припаси, един впряг кучета и да поемат дългото и мъчително пътуване през замръзналата пустош към Финландия.

На север от Естония пътували с влак, с откраднати пари, пазарели се и се карали с местните хора в малки градчета за сушена риба и месо, кожи и сухи шипки, много ценни заради съдържанието им

на витамини. Имало и престрелка, когато един капитан от Червената армия започнал да ги разпитва. Рискували затвор и мъчения, и дори смърт сред снеговете; и последното им изпитание — дни и нощи върху впряга с кучетата хъски, дъвчели жилава и полузамръзнала храна, нарязали трупа на едно от кучетата, за да нахранят останалите, и мислели, че жестокият студ ще ги убие нощем, докато се гушели заедно с животните под коженото палто; и накрая, когато вече мислели, че ще загинат, ето че стигнали Финландия — и свободата.

Продали кучетата на безценица; копейките и рублите им вече не стрували нищо. Пътували на стоп и пешком до Еспу, молейки се — както обясни през сълзи Наташа — някой да им каже къде е Свен и семейството му. И ето че бяха стигнали до тук — тя и младият ѝ спасител, който рискувал собствения си живот, за да я доведе — всичко било като сън.

Катерина и Алфред хлипаха, Свен бършеше очите си, Мариан час по час възторжено пляскаше с ръце. А Од не казваше нищо. Седеше мълчаливо в ъгъла, след като запали огъня.

Пьотр, спомняше си после Свен, я гледаше; гледаше я така, сякаш не бе виждал нещо по-красиво. И докато бащата ги наблюдаваше в недоумение, дъщеря му срамежливо сведе очи и от време на време поглеждаше младежа. И изведнъж направи нещо, което се случваше много рядко, всъщност изобщо не се случваше, освен много рядко, докато хапваше нещо вкусно.

Усмихна се.

Дори и в щастливата суматоха покрай завръщането на Таша и въпреки че бе запленил от трогателната история за бягството им, Свен не бе успял да сдържи мигновения проблясък на егоистична надежда, който озари сърцето му. Хващаше се като удавник за сламка — нима бе възможно мъж като Пьотр, дързък герой, който не се бои от смъртта, да се интересува от невзрачната му подпухнала дъщеря?

— Е, Таша, Пьотр — обърна се той към тях. — Вие двамата... ще се жените ли, обичате ли се?

Отново Пьотр отговори, мигновено, без да откъсва очи от лицето на Од.

— Не — каза той. — Двамата с Наташа сме само приятели. Изпълних християнския си дълг, като ѝ помогнах. Тя все още е омъжена пред Бога, а и освен това помежду ни има огромна разлика

във възрастта. Ще си останем приятели. Всъщност Наташа ме уверява, че най-съкровено й желание е да ме види щастливо женен. — Той се усмихна на Таша. — Нали така, мила?

Тя се поколеба само за миг, преди да отговори:

— Така е Пьотр... най-съкровено ми желание.

„Мили боже — помисли си Свен. — Колко зле изглежда... колко е бледа... Сякаш е замръзнала“.

— Ето, Таша — предложи й той. — Хапни още малко месо, имаш нужда от по-силна храна.

Тя поклати глава.

— Аз... не съм гладна — пророни. А само преди миг ядеше лакомо. Може би стомахът й се бе свил от изпитанията и вече се бе натъпкала, помисли си Свен. — Уморена съм — добави тя. — Много съм изморена... Всъщност мисля да си лягам.

— Разбира се, скъпа. — Мариан се засуети като квачка около нея. — Ще спиш в нашето легло, а ние със Свен ще спим на дивана, докато измислим нещо по-добро. — Тя погледна госта. — Скъпи Пьотр, не знам къде точно да те настаня...

— В стаята ми има диван, мамо — обади се Од и стресна майка си. — Господин Владеквич може да спи на него.

— Благодаря. — Пьотр вдигна очи към нея и Свен с изненада установи, че в погледа му проблясва интерес. — Много мило от твоя страна, Од.

А може би и нещо повече. Да не би това да беше... желание?

„О, моля те, мили боже — отпрати мислено той гореща молитва към небесата. — Нека да е истина и никога вече няма да мамя с данъците! Нито да играя хазарт, нито да пия водка сутрин. Изпълни само това мое желание. Нека дъщеря ми се омъжи!“

* * *

— Да — каза Наташа.

Усмихна се бодро, но в гласа й имаше престореност. Свен се зачуди какво ли става. За съжаление, откакто се бе завърнала иззад Желязната завеса, тя се държеше много странно.

Излизаше на дълги разходки в студа или пък прекарваше затворена по цял ден в стаята си. Алфред се бе преместил в стаята на Катерина, когато бабата бе починала през пролетта. Свен се тревожеше, че сестра му може нещо да не е наред с главата.

— Да, изглежда много хубава — повтори тя с безизразен и равен глас.

— Наистина. Като истинска принцеса си, Од, скъпа — викна Свен. Потупа Пьотр по гърба. — А ти, момчето ми, ти си късметлия, задето успя да откраднеш дъщеря ми.

— Знам. — Пьотр отвърна на усмивката му. — Никога не бих могъл да ти се отблагодаря за този дар, Свен.

В гърлото на по-възрастния човек се надигна буца и очите му се замъглиха. Всъщност беше точно обратното, каза си гузно. Той бе длъжникът, бе длъжник на Пьотр за това невероятно и неочаквано щастие — да види дъщеря си сгодена! И преобразена от радостта и любовта!

Тайничко вътре в себе си бащата трябваше да признае, че „принцеса“ и „красива“ са малко прекалено силни думи в случая. Но Од наистина се бе променила. През зимата, в която Пьотр бе дошъл да живее при тях, тя бе разцъфнала под погледите му, пълни със скрит интерес. Бе изгубила обичайния си апетит и бе започнала да проявява известен интерес към роклите и грима. Стараеше се да се включва в разговорите и говореше с видим ентузиазъм. Понякога наивната ѝ глуповатост караше Свен да се срамува, например веднъж бе казала, че Русия се е присъединила към нацистите в последната световна война. Таша не сдържаше язвителните си реплики. Но Пьотр никога не ѝ се подиграваше; дори и когато всички останали едва прикриваха усмивките си.

Свен намираще оправдания за раздражителното поведение на Таша. Беше минала през толкова много. И му бе довела Пьотр — наистина, блед, слаб и без пукната пара в джоба, но за Свен той бе като принца от приказките.

Од се бе променила видимо. Бе отслабнала, бе ведра, приказлива и често се смееше. Веднъж през пролетта, когато бе излязла навън с новата рокля, която Мариан бе поръчала от Франция, бе забелязал няколко местни момчета да подсвиркват подире ѝ. Той ги нахока, но вътрешно изпита радост. Е, дъщеря му не се бе превърнала с вълшебна

пръчица в умна и красива девойка, но все пак беше едно съвсем нормално на вид момиче.

Само на това се бе надявал.

А толкова дълго чаканият му бъдещ зет притежаваше и други изненадващи качества. В замяна на леглото и храната, които щедро му предоставиха, той бе предложил да помага на Свен в бизнеса. И само за няколко месеца го преобрази напълно. През цялата зима този младеж не бе спрял да звъни по телефоните. Свърза се с нови клиенти, уреди сериозни отстъпки за доставките, дори успя да откупи бизнеса на Гутмонд Еджилсон — а той отдавна бе като трън в петата на Свен. Появиха се нови клиенти и поръчки. Пьотр бе безскрупулен и жесток в преговорите и Свен му отстъпваше, когато трябваше да се действа от позиция на силата. Това се оказа добър ход — спечели доста пари и се канеше да си купи хубава къща в нов квартал, по-близо до Хелзинки. Еспу вече бе тясна територия за Свен.

Разбира се, плащаше добре на Пьотр, но освен за нови костюми и обувки той не харчеше нищо. Искал да има собствен дом, така бе казал на тъста си. Да може да издържа семейството си. Последното бе заявил, докато гледаше влюбено Од, която също го гледаше с обожание.

Когато обявиха официално годежа си, Свен с гордост връчи зестрата на дъщеря си. Десет хиляди американски долара. Солидна сума, с която дъщеря му можеше да живее охолно. Од плесна с ръце и викна от радост, а Пьотр му стисна ръка едновременно със сърдечно и сериозно изражение и го увери, че това ще бъде основата на всичко, което ще постигне по-нататък в живота си. Каза, че съдбата му е предначертала велики дела. Свен не се съмняваше.

Сега гледаше дъщеря си, облечена в дълга бяла рокля, фигурата ѝ бе нормална и дори съвсем не пухкава — с къс бял воал и блестяща тиара в косата, и се усмихваше. Мислеше си, че едва ли някога ще я види отново толкова хубава.

И се оказа прав.

* * *

Ожениха се в църквата „Свети Стефан“, лутеранския храм, който Свен посещаваше от време на време; присъстваше цялото семейство, както и неколцина познати от бизнеса. Од стискаше малък букет червени рози — прекрасни оранжерийни цветя, внесени чак от Южна Европа, но тя заслужаваше най-доброто. Пьотр беше в строг тъмен костюм. Бе помолил Наташа да им бъде кума. Тя бе много красива в тясната си червена рокля и тъмна коса, вдигната на висок кок, но на Свен му се струваше, че изглежда остаряла и измъчена — имаше нещо чуждо и плашещо в изражението ѝ. За разлика от Од, тя държеше букет бели рози и Свен забеляза колко силно стиска бодливите им стъбълца, така че малки капчици кръв бяха избили по бледите ѝ пръсти. Когато свещеникът подкани Пьотр да целуне Од, му се стори, че Таша залитна леко. Дали мислеше за съпруга си? Или пък това бе чувство на облекчение, че смешната ѝ неугледна племенница най-сетне си е намерила мъж?

Мина му през ум и ужасната мисъл, че Таша може би ревнува. Всъщност едва ли можеше да е вярно. Никога не бе казала и дума. А освен това, както бе изтъкнал и Пьотр, той бе прекалено млад за нея. Ако тя някога се омъжеше отново, щеше да е за някой солиден човек горе-долу на нейната възраст.

При тази мисъл Свен се успокояваше.

* * *

Само седмица по-късно Пьотр заяви по време на вечеря, че има важна новина.

— Време е ние да тръгваме. Двамата с Од ще живеем във Франция. Всяко семейство трябва да бъде самостоятелно. Сигурен съм, че и вие смятате, че е време да се разделим.

Това предизвика буря от протести. Мариан заплака, Алфред замърмори как било хубаво всички да са заедно, а Свен само поклати глава и се опита да успокои спора.

Всъщност той смяташе, че е отлична идея Пьотр и Од да се преместят във Франция. Финансовите умения на Пьотр можеха да са много по-полезни за бизнеса, ако действа откъм страната вносител. А и откровено казано, бе му дотегнало да живее в многолюдна къща.

Искаше да се порадва на малко мир и спокойствие в охолните си години на средна възраст. Ако Пьотр искаше да се преселят във Франция, за предпочитане в слънчевия юг, Свен и Мариан можеха да им ходят на гости и да се радват на внуците си по време на суровата финландска зима.

— Од има френско гражданство благодарение на теб, Мариан, и като неин съпруг, аз успях да си извадя паспорт.

Пьотр бръкна в джоба си и извади оттам тънката, подвързана с кожа книжка.

— Доста бързо — отбеляза учудено Мариан.

Наистина бе така. Свен не се изненада. Пьотр категорично бе от хората, които си съставяха най-прецизен план и после действаха светкавично.

— Заминаваме утре.

Мариан изхлипа шумно, Пьотр не каза нищо. Од притеснено потупваше майка си по рамото.

— Дългите сбогувания са тежко изпитание — каза тя. — Ще ти се обадя, майко, ще ти се обадя веднага щом влезем в пристанището.

— Тръгваме рано призори — заяви Пьотр. — Няма нужда да ни изпращате до пристанището. — Гласът му бе странно сдържан; дори някак студен, спомняше си по-късно Свен. — Мразя сърцераздирателни сцени.

— По-добре аз да ти се обадя — добави и Од. — Да гледаме към бъдещето, а не към миналото. — Обърна се към съпруга си с обожание в погледа. — Двамата с Пьотр искаме да идем на някое топло място, да си купим къща. Ще е хубаво да ни идвате на гости, а след време да се радвате на внуците си, нали?

Свен се зарадва, като забеляза усмивките по лицата на жена си и на баща си. Од прегърна всички с насълзени очи, а той измъкна бутилка шампанско.

— Но аз мога да ви закарам с колата до пристанището — предложи Свен. — Ще имате много куфари. А на такситата не може да се разчита.

— Няма да носим никакъв багаж, освен малко дрехи за преобличане. Не обичам да нося много багаж. Колкото по-малко товар, толкова по-добре. — Пьотр погледна Наташа, която бе седяла през

цялото време в края на масата и се бе взирала в ръцете си. — А и Наташа вече се съгласи да ни закара. И бездруго става рано сутрин.

— Ами, много мило от твоя страна — кимна Свен. Усмихна се на сестра си. Може би вече бе преодоляла проблемите си. — А после ще се върнеш при нас.

— Да, скъпа — обади се дрезгаво и баща му. — Поне ще ми остане моята мила Таша.

Тя само кимна безмълвно. Свен си каза, че наистина е много по-добре младата двойка да замине. Сестра му щеше да остане при тях — искаше му се тя да се превърне пак в онова жизнерадостно, страстно момиче, което познаваше някога. Освен това искаше дъщеря му да следва собствения си път.

Когато на другата сутрин Свен се събуди, вече бяха потеглили. Мебелите и вещите им бяха прилежно подредени в стаите им. Зачака Наташа да се върне и да разкаже по-подробно за отпътуването им.

Тя обаче не се върна. Не се обади и Од. Те позвъниха притеснени в полицията и в имиграционната служба; оттам им казаха, че Пьотр и Од Владеквич са слезли в Кале една седмица след заминаването си от Финландия, и това бе последното, което Свен чу за дъщеря си.

Никога повече не видя никого от тримата.

* * *

— Ще паркираме тук.

Пьотр кимна и Наташа отби встрани. Уличката бе тясна и тъмна, встрани от осветената главна улица и доста далеч от пристанището.

— Какво? — Од изненадано се озърна наоколо. — Но това е глупаво, миличък. Можем да стигнем много по-близо.

— Предпочитам да повървя, да се поразтърча.

Наташа мълчеше, просто отвори вратата и слезе от колата.

Од погледна леля си с раздражение. Искаше ѝ се баща ѝ да ги бе докарал. Наташа все я поглеждаше злобно или ѝ правеше хапливи забележки. Непрекъснато се мотаеше около тях, докато Од искаше да е насаме с Пьотр.

— Навън вали — изтърка тя.

Но Пьотр не каза нищо, затова тя покорно слезе от колата. Може би го правеше от сантименталност — вероятно искаше да се сбогува с Финландия по този начин. Дори и така да е, беше й много студено.

— Носиш ли си паспорта? Изобщо няма да се учудя, ако си го забравила — каза Наташа с толкова остро презрение в гласа, че племенницата й се стресна.

Почувства се обидена и отвърна:

— Нося го. — И го измъкна от горния джоб на платото си.

— Аз ще го взема — заяви Наташа.

Пристъпи и издърпа документа от ръцете на младата жена.

— Какво правиш? — погледна я втрещено Од.

Леля й се извърна.

— На теб няма да ти трябва — със злобно опънато лице процеди тя. — Аз ще го използвам.

— Ти си полудяла — възкликна Од. — Скъпи, кажи й да престане.

Но изражението на съпруга й, който се бе приближил към нея, бе странно. Нито следа от обич, нито дори от някаква топлина. Изглеждаше... безразличен. Далечен и чужд.

— Едва ли наистина си си въобразявала, че жена като теб може да привлече вниманието ми, Од — каза Пьотр. — Ти ми беше полезна, но ролята ти вече приключи.

— К-к-какво?

— Чу ме. Сега коленичи — нареди той.

— Какво? Защо? — викна тя.

Вече притреперваше от внезапна вълна на силен страх. Искаше да е при баща си.

— Защото ще те убия — равно каза Пьотр.

Светът й се завъртя.

— Не! — изпищя тя.

Пьотр се наведе рязко и вдигна голям камък, който намери встрани от пътя. Од се помъчи да побегне, но Наташа я стисна с изумителна сила и я задържа на място. Момичето се вторачи диво в нея.

— Какво правиш? — извика тя. — Ти си моя леля!

Наташа я погледна с омраза.

— Как смееш да си въобразяваш? И да го докосваш! — просъска тя. — Не виждаш ли, че той е мой!

— Не! — изхлипа Од. — Нищо не разбирам!

Наташа я бутна напред. Пьотр замахна силно и я удари с камъка, много точно прицели удара в слепоочието ѝ. От раната потече тънка струйка кръв и тя се строполи на земята безмълвно.

Наташа се наведе и изхлузи палтото от неподвижното тяло.

— Какво ли разбираш ти от любов? — възкликна тя.

После се изправи и се усмихна сияйно на Пьотр.

— Хайде да тръгваме — каза той и закрачи напред.

— Където пожелаеш, скъпи — спокойно отвърна тя.

Затича подире му, подобно на бездомно кученце, което си е намерило господар.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Джуди се усмихна предпазливо на Кристин.

— Ще отскоча до банята — каза тя. — Веднага се връщам.

— Разбира се, мадмоазел.

Джуди хукна към сервизните помещения толкова бързо, колкото можеше да тича с кремавите си обувки на високи токчета „Джими Чу“. Едва успя да стигне навреме. Затвори се в най-близката кабинка, свлече се на колене и повърна обилно.

Само секунда забавяне и щеше да повърне направо на пода.

Не спря да бълва, докато в стомаха ѝ не остана нищо. Така ставаше поне четири пъти в седмицата, всяка сутрин. А и дори да не повръщаше, непрестанно ѝ се повдигаше.

Беше подложена на стрес, какъвто не бе и подозирала, че съществува. След като уволниха Том, в компанията всички започнаха да се държат язвително с нея; колегите ѝ подмятаха обидни забележки на всяка крачка.

Сега властта бе в ръцете на други. И тя не можеше да разчита на никаква подкрепа.

За пръв път от осем години насам Джуди нямаше на кого да се опре в „Масо“. И разбираше колко силно я мразят всички. Дори и новата ѝ секретарка не прикриваше ненавистта си.

Онзи проклетник Грегора бе отново в кабинета си — кабинета на Том; и за него бе истинско наслаждение да я унижава. Постоянно ѝ правеше груби забележки, и то публични — сякаш за него тя бе просто елитна проститутка.

А Том бе съвършено дистанциран. Единственото, което донякъде я крепеше, бе, че все още живее в замъка. Той не би могъл просто да изпъди майката на детето си.

И тя разчиташе на това, беше се вкопчила в тази мисъл.

Тя бе Джуди Дийн от Охайо и не се отказваше лесно. Бе част от историята на семейство Масо; част от играчите край голямата шахматна игра. И бе твърдо решена да спечели.

* * *

Седнал зад бюрото си, Грегора Лазар изруга. Секретарката токущо му бе донесла нов куп документи, изпратени от адвокатите; Том Масо бе завел нов иск.

Разглезеният хлапак не се предаваше.

Лазар ненавиждаше цялото семейство Масо. Всички. Защо просто не се оттегляше? Спомни си за Софи и колко близо бе до... Толкова близо. А ето че сега отново бе тук и отново се мъчеше да се катери към върха. Лазар стисна гневно документите. „Пиер Масо, прекалено дълго ти се разминава всичко...“

Чу се трясък и през вратата нахлу шефът му. Лазар въздъхна с презрение. Искаше му се и американецът да се махне.

— По дяволите! — изрева Стоктън. — Поглеждал ли си напоследък проклетите акции, Лазар?

Той само се завъртя на стола си. Не можеше да понася новия си шеф, а точно днес пък изобщо не искаше да се преструва.

— Не обвинявай мен за това — сопна се той. — „Мейбъри“ е твоя компания. Аз отговарям само за „Масо“. И едва отскоро съм тук.

— Стига си намирал оправдания — изръмжа Стоктън. — Доведох те тук, за да спреш разрухата. Вместо това потъваме като проклетия „Титаник“, натъпкан с бетон.

Лазар отговори спокойно:

— Нищо не мога да направя, докато не овладееш положението. Навсякъде се говори само за „Монфърт джуълс“.

— Казах ти да не споменаваш това копеле! — викна американецът. Пръски слюнка овлажниха устните му; Лазар усети как в стомаха му се надига погнуса. — Пак започваш със старите си номера. Безделничиш, докато конкуренцията не те смачка напълно. Седиш си тук и си чакаш заплатата. Защо мислиш, че изобщо се насочихме към „Масо“? Именно защото потъваше, защото си пълен загубеняк.

Лазар бе уморен. И отегчен — беше му дошло до гуша от цялата компания, от противния дебелак Стоктън, от целия род Масо. Искаше му се всички да се продънят в ада. Но парите му трябваха...

— Значи всички ще те сметнат за истински глупак, задето си ме назначил отново — просъска той, изненадан от собствената си злъч. — И не забравяй, че именно ти го оповести публично. На кориците си сниман как ме прегръщаш през рамо, а Джуди разтръби навсякъде, че изборът е лично твой. Помниш ли?

Разбира се, че Стоктън помнеше, отлично при това.

— Вината е изцяло твоя — спокойно заяви Лазар. — Твое беше гениалното решение да уволниш Хю Монфърт.

— Благодаря на Бога, че го направих. Той не бил дал и пет пари за теб, никога. И те презира не по-малко от мен.

— О, така ли — присмя му се Грегора. — Бих отбелязал, че на Уолстрийт теб те презират далеч повече. След като отрязал Монфърт, ти си изложен на подигравките им като бездарен глупак, какъвто всички знаят, че си открай време.

— Подъл мошеник! — изруга Стоктън. — Ще те уволня на секундата, безполезен глупак такъв.

— Не вярвам, че ще го направиш. — Лазар се засмя. — Би бил голям наивник, ако смяташ, че няма да изпея всичко пред пресата. Мислиш ли, че няма да им разкажа за дребнавите ти планове за спасяване на собствената ти репутация и как държиш Джуди в компанията само защото спи с малкия Масо? Ти също имаш шефове. Бордът на директорите може да се освободи от теб, а и двамата знаем отлично, че в момента танцуваш върху много тънък лед.

— Върви по дяволите — изръмжа Стоктън. Но после прехапа устни, защото Лазар беше прав. — Ако уволнят мен, и ти си отиваш — ехидно се озъби той. — Никой няма да държи на работа човек, когото аз съм назначил и който не постига нужните резултати. По-добре си трай, нещастен жабар. Защото, ако потъна аз, и с теб е свършено.

Двамата се вторачиха един в друг с омраза.

Поглъщането на „Масо“ от страна на „Мейбъри“ бе истински провал. Пазарът бе реагирал остро на уволнението на Хю Монфърт, а след това се разнесе и мълвата за масовите оставки на ключови фигури в представителните магазини. Както и за напускането на основните дизайнери на марката, които не бяха обвързани с договори; последваха и делата, заведени в Лондон, Париж и Ню Йорк от Томас Масо, в които той настоява да бъде върнат на поста главен изпълнителен директор, както и да получи компенсация от милиони евро. Стоктън се бе

надявал, че поне те ще бъдат отхвърлени в съда, но младият Масо водеше битката на живот и смърт. Иск след иск се завеждаха в съда от „Елджин и Хартфорд“, от кантората на „Линкълнс Ин“, от „Луи Фош“ на улица „Фобур“ и от „Робъртс, Естрада и Джоунс“ на Пето Авеню в Ню Йорк. Масо явно имаше подробна информация за мерките им за съкращаване на разходите и съответно атакуваше всяка една. Срещу „Мейбъри“ бяха заведени искове по всевъзможни параграфи на международното корпоративно право.

Измъчен от всичко това, в края на краищата Стоктън бе предложил споразумение. Но разглезеният нехранимайко бе заявил, че не желае нищо друго, освен оставката на Стоктън, както и тази на Грегоар. „Иначе и двамата ще бъдете уволнени — се отбелязваше в писмения му отговор, — което би ме удовлетворило още повече“.

Пресата, разбира се, се наслаждаваше на скандала. Намираха си всевъзможни поводи да раздухат отново легендарната история за семейство Масо. За несметното им богатство, бижутата, замъка. И за необяснимото изчезване на Пиер Масо.

И всичко това още преди да се появи „Монфърт джуълс“.

Стоктън отново изруга мислено, когато се замисли с омраза за Хю Монфърт. Ненавиждаше го с всяка частица от съществуването си. Тъкмо когато си мислеше, че най-сетне е успял да съсипе напълно надменния глупак, англичанинът отново бе надигнал нахалната си глава. Започваше от нулата и бе обявил пред целия свят, че неговата бижутерийна къща ще бъде това, което „Мейбъри-Масо“ „би трябвало да бъдат“. Точно така се бе изразил. И за да подчертае намеренията си, бе изнамерил старците Брант, както и Клодет Широн, и въобще цялата пасмина от магазините, а на всичкото отгоре и Софи Масо, за която се бил сгодил.

Вестниците и списанията направо полудяха.

Стоктън не разполагаше с властта да ги спре. Прекалено високоплатената му отговорничка за медиите Джуди Дийн със сигурност не полагаше необходимото усърдие да ги озапти, а и тя бе чиста загуба на време и пари. Навсякъде гръмваха все нови и нови статии. Всички пишеха как Монфърт е откъснал най-доброто, което е имало някога в „Масо“. И навсякъде имаше снимки на новите колекции бижута, както и адреса на компанията „Монфърт джуълс“ в интернет.

Това бе последната капка, която преля чашата. Докато той се мъчеше да намали разходите и да реши проблемите с персонала, както и да намери начин да представи продуктите на „Мейбъри“ в магазините на „Масо“, Хю чисто и просто бе заобиколил целия този скъп организационен кошмар. Той продаваше глупавите си брошки и пръстени по интернет. Никакви разходи за наем, никакви заплати. Чиста печалба.

И както пресата не спираше да изтъква, Хю Монфърт забогатяваше с всеки изминал ден. Ако излезеше с акции на борсата, те сигурно щяха да се вдигнат до небесата. Докато тези на Пийт вече опираха дъното.

Бе изгубил доста пари. Премията му за годината бе отишла по дяволите. Стойността на дяловете му бе намаляла драстично, а някои инвестиции, които бе направил, се бяха оказали неудачни. Може би щеше да се наложи да продаде вилата в Хемптънс. Клаудия му мрънкаше непрестанно по телефона.

Някой ден щеше да си отмъсти на Грегоар Лазар.

— Ако аз потъна, и с теб е свършено — повтори злобно Пийт.

— Да, да — съгласи се Лазар.

Грубо му обърна гръб и се зае да преглежда вестниците. И днес имаше хвалебствени статии за първата колекция на Монфърт. Новият брой на списание „Вог“ горещо хвалеше бижутата. Истинска сензация.

— Трябва някак да спрем тези отзиви за компанията им. Трябва да прекратим и съдебните дела на Том Масо. — Стоктън продължи да хапе устната си, върху която се бе появила лека раничка. — Трябва да кажем на света, че тези хора са просто долни лъжци и мошеници!

Лазар се замисли. После скочи от мястото си, сякаш столът му се бе подпалил.

Стоктън изруга.

— Не ме плаши така — каза той и се хвана за сърцето. — Не понасям изненади.

Лазар не му обърна внимание.

— Ще използваме Джуди. Джуди Дийн.

Стоктън трагично вдигна очи към тавана.

— О, стига! За нищо не става. Шеф на отдел „Връзки с обществеността“? Няма абсолютно никаква полза от нея. Отдавна вече за медиите не е никаква новина, че за нас работи любовницата на

Томас Масо. Всъщност имам намерение да я уволня. Тъкмо ще си спестим още една заплата от половин милион долара.

— Не, ти не разбираш. — Лазар се усмихна лукаво. — Ще използваме нея, за да отклоним атаките срещу нас. Нали искаш някаква пикантна история? Такъв скандал ще разбуним, че никой няма да обърне и грам внимание на преструктурирането на компанията ни. И поне мадам Масо ще се оттегли от сцената. Тя е плаха и кротка жена — сви рамене той. — Свършено е с нея. Няма начин да понесе удара. Ще унищожим и майката, и сина.

— Предполагам, че все някога ще благоволиш да ми кажеш за какво, по дяволите, бълнуваш.

— Джуди Дийн не е просто любовницата на Том Масо — каза Лазар. — Тя беше любовница и на Пиер Масо. Или по-скоро, една от многото му любовници. — Сви устни презрително. — Въпреки че с нея се задържа най-дълго. Купи ѝ апартамента на улица „Де Клош“. Повиши я. Само заради него тя се задържа в компанията. А понеже хлапакът много прилича на баща си, сега спи с него.

Той се усмихна злобно.

— Чакай да повтора. Била е любовница на бащата, а сега на сина?

Лазар кимна.

Стоктън се ухили широко.

— Направо приказно. Съпругата знае ли?

— Е, накрая и тя разбра. Всички в компанията приказваха. Затова Софи я уволни.

— А момчето?

Лазар сви рамене.

— Момчето... просто е себичен глупак. Побесня, задето майка му е заела мястото му, и не съм сигурен дали сега изобщо си говорят.

Стоктън се засмя.

— Чудя се какво ли изпитва към бъдещата си снаха. А дали синът се интересува какъв е бил баща му в леглото? — Усмихна се лукаво. — Пресата направо ще полудее. Нямам търпение да видя тези надуты аристократи овъргалани в калта. „Дом Масо“ ли? По-скоро „Семейство Адамс“.

— Можем да извлечем доста дивиденди. Само трябва да си изиграем картите хитро.

— Продължавай.

— Обади се на младия Масо. Толкова е загрижен за скъпоценната репутация на фамилията си. Кажу му, че ще публикуваме цялата история, ако не оттегли всички съдебни искове и не подпише изявление, че ни подкрепя — нас и новия курс на компанията. Абсолютно категорично. Сам ще напиша изявлението.

— Идеята не е лоша.

— А после се обади на съпругата. И на Монфърт. Кажу им да замълчат с новия си бизнес, ако не иска името на сина ѝ да бъде окаляно.

Очите на Стоктън блеснаха.

— Не е зле, стари мошенико.

— И щом всичко се уреди, бездруго ще изплюем камъчето за аферата на Джуди — възбудено заяви Лазар.

Представи си лицето на Софи! Тази горделива кучка го бе уволнила. Щеше да изпита удоволствие от унижението ѝ. И със сигурност щеше да се постарее да забие ножа дълбоко в раната.

— Ще свикаме пресконференция. Ще обявим, че затова уволняваме Джуди Дийн. Подробно ще обясним. Ще намерим служители, които ще дадат подробности за миналото ѝ.

— Идеално. Да действаме. — Стоктън му кимна. Проклетникът можеше да се окаже и от полза все пак. — Незабавно се обади на Том Масо. Да видим как тези надути аристократи ще затанцуват по свирката ни.

Лазар докосна с устни върховете на пръстите си, сякаш опитваше вкуса на изключително вкусно блюдо.

— С удоволствие.

* * *

Том отново погледна двете статии, които бе отделил настрана. Първата бе в „Ню Йорк таймс“ и бе посветена на компанията „Монфърт джуълс“. Бяха публикували голяма снимка на две от бижутата от първата колекция. Брошка-русалка — злато, инкрустирано с дребни перлички по опашката, малки диаманти блестяха в косата, а очите бяха от черен кехлибар; имаше и колие — интересно бижу от

много фини златни нишки, преплетени като паяжина, и един паяк от оникс, който стоеше в трапчинката на шията.

Беше уникално. Веднага ставаше ясно, че това са едни от най-добрите творби на двамата Брант. Не е за чудене, че пазарът бе полудял.

Новата компания на майка му жънеше невероятен успех. Въпреки проблемите си той бе горд с нея и го признаваше открито.

Колкото до Хю Монфърт, Том продължаваше да изпитва към него омерзение — или поне така се самоубеждаваше, въпреки че с времето звучеше все по-малко убедително. Докато репортерите душеха наоколо и пишеха какви ли не грозни измишльотини за майка му, подхвърляни от онзи глупак Грегора Лазар, Хю и Софи запазваха мълчание.

Това бе достойно поведение на истински благородни хора. Кое то бе запушило устата на клеветниците.

Когато обаче Том заведе съдебен иск, Софи и Хю бяха излезли с кратко изявление пред пресата:

„Софи Масо и Хю Монфърт подкрепят Томас Масо в съдебния му иск срещу председателя на борда и главен изпълнителен директор на «Мейбъри». Като бивши ръководители на замесените компании сме възмутени от срива на продажбите и спада на цената на акциите, които съпровождат новото управление. Скъпите бижута не са бърза закуска“.

Стилно. Том познаваше донякъде начина на изразяване на Монфърт и беше убеден, че изявлението е писано от него.

Беше прекрасно премерен жест. Всички вестници го публикуваха.

Том направо си представяше как Стоктън скърца със зъби. Изкушаваше се да вдигне телефона, за да чуе гласа му. Но в крайна сметка събитията го увлякоха. Непрекъснато летеше до Ню Йорк и Лондон, за да се среща с адвокатите.

За пръв път в спокойния си и сигурен живот Томас Масо работеше усилено.

И най-странното бе, че му харесва.

Сега виждаше нещата все по-ясно. Беше се проявил като глупак; оставил се бе да го запленят с примамливо звучаща титла в компанията и бе предал пълния контрол другиму. И всичко това, защото... ами защото беше предубеден. И по детински глупав.

Бе искал майка му да остане каквато си е била винаги — просто *мама*; да си стои у дома, да се занимава с градината и да посреща гости. Бе искал тя да чака, за да може татко му — някой ден — да се върне у дома.

Том прокара длан през челото си. Да. Даваше си сметка, че именно той бе причината за катастрофата. И защо?

Защото съзнанието му все още пазеше картината на онази топла лятна привечер, когато татко му бе дошъл и го бе целунал за довиждане.

Искаше татко му да се върне.

И дълбоко в сърцето си все още се надяваше и го очакваше.

Софи бе променила всичко това — бе сложила край на представата, че нещата могат да бъдат такива, каквито са били в детството му. Именно затова Том се бе възпротивил толкова яростно. Майка му никога не бе ходила на работа, никога не бе излизала на делови срещи, нито на срещи с мъже. Защо да започва тъкмо сега?

Сега обаче бавно започваше да осъзнава мотивите ѝ. Бе го направила заради него, а също и заради самата себе си. И той нямаше право да я вини.

За съвсем кратко време тя бе успяла да представи новото лице на марката, бе наела отлични служители и почти бе отбила атаките на чуждата компания, която искаше да погълне тяхната...

Поглъщане. Определено бе така. Сега го знаеше. И лично той, Том Масо, заедно с баба си им бе поднесъл тази вкусна хапка даром!

Опитваше се да не вини нито Джуди, нито Катрин. Негова бе отговорността да се погрижи за почтеността на сделката. Само той бе виновен и никой друг. Джуди нямаше дял в компанията, а баба му бе просто една стара дама.

Но колко много бе сбъркала и тя!

Том вдигна слушалката и набра номера в дома на баба си. Отговори му Фобер, старият ѝ иконом.

— Здравейте — каза той.

— Обажда се мосю Масо. Мадам Масо вкъщи ли е?

— Да, мосю.

— Можете да ме очаквате след няколко минути.

— Отлично, мосю.

Щеше да посети баба си и да пие чай с нея. Защо не? Нямахте с кого друго да поговори.

* * *

— Том, скъпото ми момче. — Катрин се приближи към него с царствена походка; той се притесняваше, че тя има старо навяхване на тазобедрената кост и ходенето може да ѝ причинява болка, но в движенията ѝ нямаше и следа от страдание. Беше елегантна както винаги, в дълга рокля от тъмнозелена коприна, наниз от перли и прекрасен индийски изумруд на лявата китка. Обгърна го познатото ухание на пудра и нейния специален парфюм с аромат на теменужки. — Колко се радвам да те видя. Чай? Сладкиш?

— Малко кафе.

Не му беше до никакви малки удоволствия, но Катрин би се почувствала засегната, ако не може да му предложи грижите си.

Тя направи знак на Фобер и икономът се оттегли.

— Не те виждам често напоследък — с лек укор го погледна тя. — Не бива да оставяш сама една стара жена. Ти си единствената ми опора, както знаеш.

— Но нали имаш толкова много приятели в Париж?

Знаеше, че баба му има гости почти всеки ден през седмицата. Въпреки възрастта си тя бе важна особа в парижкото добро общество; седеше у дома като същинска кралица и приемаше ласкателствата на почитателите си.

— Не са истински приятели. — Катрин разгъна рязко малкото си ветрило от слонова кост, което лежеше на махагонова масичка до дивана ѝ, и започна да си вее. — Знаеш, че нямам истински приятели.

— Би ли могъл някой да каже кой приятел е верен?

Том се замисли за Поли. Не бе говорил с нея от онзи ден под върбата.

— Как си, скъпи? — угрижено го погледна баба му.

— Добре съм, наистина. — Той се поколеба, тъй като не бе сигурен доколко можеше да я натовари с проблемите си. — Знаеш ли, бабо, положението на компанията никак не е розово.

— Компанията на Пиер ще оцелее — самодоволно заяви Катрин.
— Прекалено много се тревожиш.

— Може би ще оцелее...

— Какво искаш да кажеш, скъпи? — попита тя и воднистите ѝ сини очи се вторачиха в лицето му.

— Направихме лоша сделка, бабо. Когато продадохме дяловете си. Уволниха ме и сега досъсипват компанията. Акциите ни са спаднали. — Той замълча за миг. — Всъщност положението е доста сериозно.

За миг по лицето ѝ премина сянка на загриженост.

— Все още сме богати, нали?

Том кимна.

— За момента да.

— Тази къща е на баща ти.

— Моя е — поправи я той.

— Скъпи. — Чертите на лицето ѝ се оживиха от раздражението и Том забеляза следите от някогашната ѝ красота. — Мисля, че се бяхме разбрали, че баща ти е още жив. Не искам да чувам обратното в моята къща.

Том също се подразни. Чула ли бе изобщо, че е уволнен? Явно се интересуваше само от състоянието на попечителския си фонд.

— Технически погледнато, къщата е моя — повтори внимателно той. — Не знам как да се изразя, бабо. Започвам да си мисля, че мама е била права. Както беше права и за всичко, което направи в компанията. — Въздъхна. — Определено не забърка такава каша, каквато сътворих аз.

— Майка ти не разбира нищо нито от семейство, нито от бизнес. — Катрин отмахна сопнато кичур от косата си. — Именно тя се отказа от Пиер. А сега май те е настроила против всички.

— Моля те, бабо — възрази той. — Не съм говорил с майка си повече от месец. Сам стигнах до този извод. Всеки, който погледне финансовия отчет на компанията, ще види същото.

— Бизнес! — намръщи се Катрин. — Майка ти е обикновена домакиня. Бизнесът е стихията на Пиер. Тя само успя да се изложи.

— Напротив. — Том вече усещаше, че започва да се ядосва. Баба му не биваше да говори така... злобно, не намираше друга дума за тона ѝ. — Между другото, в момента майка ми е започнала нов бизнес и се справя отлично. Дори по-добре и от „Дом Масо“. Тя има вроден усет за бижута.

— На Пиер никак няма да му хареса.

— Бабо, баща ми го няма!

— Тя още ли живее с онзи мъж? — рязко попита Катрин.

Том се поколеба. От една страна, не му се нравеше, че Хю е с майка му. Вероятно никога нямаше и да му хареса. Беше смущаващо да мислиш за родителите си, увлечени в романтична връзка. Но злъчният тон на Катрин Масо го предизвика да я защити.

— Бабо — спокойно каза той, — ще те помоля да не използваш такъв тон, когато говориш за майка ми. По закон тя е вдовица и е сгодена за Монфърт. Може и да имаме различия помежду си, но все още сме едно семейство, нали така!

Последва кратко мълчание.

— Разбира се, скъпи.

Баба му говореше кротко, но Том остана нащрек. Сега забелязваше някои нюанси, които му бяха убягвали по-рано. Напрежението в гласа ѝ. Отклоняването на погледа ѝ.

— И като стана дума за семейство — ведро продължи Катрин, — кога можем да очакваме официалното приемане на новата мадам Масо?

— Какво имаш предвид? — попита той.

— Ами, Джуди, разбира се, скъпи. — Катрин се усмихна. — Изборът ти определено е... смел. Тя е доста по-възрастна от теб, така че децата може да се окажат проблем. И няма добра репутация в парижкото общество, не е от известно семейство, няма никакво положение. „Работещо момиче“, мисля, че така ги наричат.

— Така наричат проститутките.

— Наистина ли? — провлачено възкликна баба му. — Сигурно изразът е друг, предполагам.

— Жена с кариера.

— Но май кариерата ѝ не се развива много добре. Всъщност, ако съдя по думите на приятелите си, скъпи, тя си позволява да говори

лоши неща за теб пред вестниците и по радиото. Казват ми, че подкрепяла уволнението ти.

— Работата ѝ е в отдел „Връзки с обществеността“ в „Масо“. — Той погледна остро Катрин. — Мислех, че не знаеш, че съм уволнен.

Отново миг пауза.

— Разбира се, че знам, скъпи, казах ти колко съм шокирана. Наистина трябва да ме слушаш, Том. — Отклони поглед отново. — Но вероятно така е по-добре. Впрочем аз смятам, че ти не беше най-подходящият човек за ръководството на компанията.

Той примигна.

— Какво искаш да кажеш?

Фобер се появи със сребърната кана за кафе; Том се облегна в креслото и изчака да му поднесат кафето. Очите му не се отклониха от лицето на баба му. Обмисляше думите ѝ и мислите му никак не бяха приятни.

— Благодаря — кимна той на възрастния човек.

Фобер го погледна леко изненадан, а Катрин — неодобрително.

— Не бива да благодариш на някого само защото изпълнява задълженията си — сопна се тя.

Том се засрами от репликата ѝ. Погледна извинително Фобер.

— Същият си като майка си — ядно продължи Катрин. После леко потръпна и сякаш се стегна. — Джуди... тъкмо говорехме за Джуди, нали? Тя е много различна от Софи според мен. Двете разбират ли се?

Том не можеше да проумее защо в забележката ѝ имаше престорена невинност. Каза си, че трябва да се махне оттук. Да излезе навън. Да помисли спокойно.

— Няма да се женя за Джуди, бабо — с равен глас отсече той.

Катрин се усмихна и за пръв път, откакто бе дошъл, Том реши, че усмивката ѝ е искрена.

— Мисля, че решението ти е мъдро, Томас — каза му кротко. — Несъмнено госпожица Дийн е интересна личност... и вероятно е била забавна. Но определено не е подходяща за теб.

Той се изправи.

— Благодаря за кафето, бабо. Трябва да тръгвам.

— Скъпи. — Катрин не помръдна от мястото си. Том отиде до нея, наведе се и я целуна по бузата; забеляза внимателно нанесения

руж върху изтънялата ѝ суха кожа. — Ела пак, по-скоро. Не бива да ме отбягваш — укори го тя. — Ние сме семейство.

— Да. — Той се изправи. — Всички трябва да го помним. Заминавам за Англия за няколко дни, искам да се срещна с майка си.

Катрин стана от мястото си.

— При Хю Монфърт. Врага на баща ти.

— Майка ми твърди, че той не е бил враг на татко. Щом тя ще се омъжва за него, мисля, че му дължа поне възможността да обясни какво е било.

— Нищо не му дължиш. — Катрин презрително стисна устни. — Не мога да повярвам, Том.

Той остана безизразен.

— Решил съм да се сдобря с майка си. Ще се срещна с Монфърт и сам ще го попитам за всичко.

— Ясно.

Катрин го гледаше ядно и той забеляза силния ѝ гняв. Гняв... но и още нещо. Омраза.

Остана шокиран. Сякаш пред очите му се бе вдигнала завеса; той знаеше какво означава този поглед.

— И ти като майка си предаваш Пиер — рязко заяви Катрин. — Винаги съм знаела, че накрая ще свърши така.

— Не знаеш какво приказваш — студено отвърна Том. — Разбирам, че татко е твой син, бабо. Но той е и мой баща. Няма на света човек, който да го обича повече от мен. Никой не го е предавал.

Катрин извърна глава.

— Моля те, напусни къщата ми — каза тя.

— Тръгвам си. — Том ѝ се поклони сковано. — И ще те очаквам на вечеря скоро, когато майка ми дойде на гости. Няма да позволя семейството да бъде разделено по този начин. Трябва да се срещнеш с нея, бабо, ако искаш да продължиш да живееш в имението. Тук е домът и на майка ми.

Бледите очи на Катрин се присвиха.

— Всичко е на Пиер, а не твое. Какво правя и къде живея, зависи от него.

— Мисля, че е време да свикнеш с едно нещо, бабо — студено я прекъсна Том. — Баща ми го няма. Сега аз съм господарят тук. Ако се

съмняваш в това, обърни се към адвокатите си. — Обърна се и тръгна към вратата. — Желая ти приятен ден, бабо.

Кимна ѝ от прага и излезе.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Извинете, сър.

— Да, госпожо Пърси — отзова се Хю с леко раздражение в гласа.

Едно от хубавите неща на това да основе собствена компания бе фактът, че можеше отново да назначи на работа Елизабет Пърси. Както сам бе отбелязал, и бездруго й плащаше, би било добре, ако върши и някаква работа, за да си заслужи заплатата.

Но имаше дни, в които изобщо не искаше да чува повече гласа ѝ. „Монфърт джуълс“ се радваше на успех, но това имаше своята цена.

Хю работеше толкова усилено, че понякога губеше представа кой ден от седмицата е. Срещаше се с доставчици, летеше по целия свят, наемаше служители, осигуряваше разпространение за продукцията и разговаряше с анализаторите; дните му започваха в шест и свършваха в седем, като обикновено не му оставаше време за обяд.

Работният календар на Софи бе също толкова натоварен. Засега нямаха собствени представителни магазини, но тя работеше върху външния вид на щандовете им; занимаваше се с маркетинга — от сайтовете в интернет до рекламата в пресата. Освен това отговаряше за назначаването на представителните агенти и обсъждаше новите идеи с дизайнерите. Когато се събираха за вечеря, и двамата бяха безкрайно изтощени.

Но изпитваха също и огромно вълнение, защото още по-важна от всичко бе любовта им.

Сватбата бе само след три дни. Точно сега единственото, което Хю искаше, бе да си тръгне от офиса.

— Седем часът е, госпожо Пърси — предупредително каза той.

Нима тази жена не можеше да се оправи с телефонните обаждания? „О, стига, човече — наруга се сам, — станал си раздражителен“.

— Да, сър. — В очите на Елизабет танцуваха весели пламъчета; тя помнеше времето, когато шефът ѝ изобщо не искаше да си тръгва от

офиса. — Важно е. Имате посетител, сър.

— Има ли уговорена среща?

— Ами, не точно...

— Тогава му кажи да си насрочи — сопна се Хю. — Прибирам се у дома.

— Сър, отвън е Том Масо.

Хю замълча за миг.

— Това шега ли е, госпожо Пърси?

— Разбира се, че не, сър. Да го поканя ли да влезе?

— Да! — погледна я Хю, все още изненадан. — Разбира се. А после можете да си тръгвате. Аз ще заключа офиса.

— Много добре, сър — отвърна невъзмутимата Елизабет.

Хю стана и заобиколи бюрото си; ако го очакваше грозна сцена, не искаше секретарката му да става свидетел. За щастие всички останали служители си бяха тръгнали. В стомаха си усети необичайно присвиване. Софи обичаше това момче. Хю не би изпитвал същите чувства към нея, ако това не бе така. Том обаче без съмнение го мразеше.

Монфърт бе свикнал да пренебрегва чуждото мнение. Сам определяше съдбата си, а останалите можеха да вървят по дяволите. В този случай обаче не разполагаше с подобен лукс.

Надяваше се, че в глупостта си хлапакът няма да предприеме физическа разправа...

Вратата се отвори. Елизабет Пърси ги представи хладно и сдържано:

— Господин Томас Масо, господин Монфърт.

— Благодаря — отвърна той и се обърна към Том: — Заповядай, седни. Или предпочиташ да отидем някъде другаде?

Младият Масо изглеждаше леко смутен; Хю не му подаде ръка. Може би щеше да откаже да я стисне.

— Тук е добре.

— Радвам се да те видя — започна Хю. — Хубаво е, че дойде.

Момчето сви рамене. Беше много млад и красив, отбеляза Монфърт, но в чертите му имаше много малко от Софи. Беше с тъмна коса и тъмни очи, слабо тяло; държеше се като човек, който е изгубил част от увереността си, но това вероятно бе част от съзряването.

— Трябваше да го направя. Ти ще се жениш за майка ми.

— Обичам я — тихо каза Хю. — Много. За мен тя е много скъпа и се надявам да ми дадеш възможност да ти докажа, че съм достоен за нея.

— В бизнеса сте били врагове с баща ми — отвърна Масо.

Хю забеляза, че младежът говори доста сдържано.

— Не бих го формулирал по този начин. Така се приписва личен характер на чисто делови въпрос. По времето, когато исках да превзема „Масо“, докато баща ти управляваше фирмата, двамата никога не сме разговаряли лично. Никога не съм го срещал, лично не се познаваме. И не изпитвам никаква лична омраза. — Стараеше се да се придържа към истината. — Виж, Том, ако мога да те наричам така...

Момчето кимна.

— Сигурен съм, че баща ти не е бил доволен от опитите ми да превзема компанията му. Казвал го е публично. Но в това нямаше нищо лично. Повтарям, двамата дори не се познавахме. „Дом Масо“ бе изгодна сделка за моята фирма и аз исках тази сделка. — Въздъхна. — Надявам се, че можеш да го разбереш. И следователно да го приемеш.

Масо кимна.

— Разбирам защо си искал да превземеш „Масо“.

— Мога само да те уверя, че не съм си позволявал личните чувства да ми влияят в бизнеса. Чувал съм да ме описват като робот. — Хю леко се усмихна. — Донякъде може и да е било вярно, докато не срещнах майка ти.

— Каза, че не си си позволявал — изтъкна Том.

— О! Забеляза го, значи. Да, признавам, че наистина не съм си позволявал личното да се намесва в бизнеса ми. Но сега отчасти, дори съществено, съм мотивиран именно от личните си желания.

Момчето се скова.

— В какъв смисъл?

— Искам да постигна пълното разоряване на господин Питър Стоктън.

Том се засмя сърдечно.

— О, значи имаме нещо общо — каза той.

Хю изпита облекчение, но се постара да го прикрие.

— И на мосю Грегоар Лазар. Първото е заради самия мен, а второто — заради майка ти. — Той замълча за миг. — И заради теб. Софи смята, че двамата са заговорничили, за да те измамат и да те

лишат от наследството ти. А също и че си бил подведен от лоши съветници.

За негова изненада при тези думи очите на момчето се замъглиха и то бързо се извърна, като се опита да прикрие смущението си с покашляне.

— И така може да се каже.

Том направи крачка напред и подаде ръка на Хю; Монфърт я стисна с удоволствие.

— Ако нараниш майка ми, ще те убия.

Младежът го погледна изпитателно в очите.

Хю кимна. Представата как това недозряло хлапе може да убие него — закоравял в битки войник, бе доста забавна, но се възхити на смелостта му.

— Знаеш, че сватбата ни ще се състои съвсем скоро.

— Защо, мислиш, че съм тук?

Хю отново се изненада. Може би все пак имаше Господ. Молитвите му — ако можеха да се нарекат такива, всички негови съкровени надежди — се бяха изпълнили. Том беше тук, държеше се разумно и вече нямаше нищо, което да помрачи щастието на Софи.

— За да видиш майка си, надявам се. Ще тръгваме ли?

Том се усмихна напрегнато, но и това бе достатъчно за Хю.

— След теб — каза той.

Слязоха от таксито на площад „Сийкорт“. Хю и Софи временно се бяха преместили да живеят в градската му къща. Лондон бе идеалното място за координация на бизнеса и им се стори по-удобно да бъдат тук, отколкото в Ню Йорк. Хю не искаше Софи да остава в Париж. Не и докато всички вестници там публикуваха всевъзможни клюки за Том.

— Истински дом на джентълмен — отбеляза Том Масо.

— Благодаря ти.

Монфърт вътрешно се засмя на арогантността на младежа. Разкошната къща в стил „Крал Джордж“ бе притежание на рода Монфърт повече от двеста години. Той бе син на лорд, а кой би могъл да каже откъде са дошли самите Масо? Те бяха типични нови буржоа и това, че бяха сложили „Дом“ пред фамилното си име, изобщо не променяше фактите. Но всичко това бе без значение. Днес той се

радваше, че блудният син се е завърнал, без да се налага да размахва камшик пред носа му.

Позвъни на вратата.

— Майка ми може да се разплаче.

— Тя е жена — съгласи се с него Хю. — На жените им е позволено.

Масо го погледна развеселен.

— Идвам! — дочуха гласа ѝ откъм входното антре.

Том се изненада от радостта и бодростта, които звучаха в него. Джуди никога не го посрещаше така; при нея винаги всичко бе нагласено.

Вратата се отвори. Софи видя Том и почти изпищя.

— И аз се радвам да те видя, майко — каза той.

Тя се хвърли към сина си, разтреперените ѝ ръце се обвиха около врата му. Обсипа го с целувки.

— Том! Мили мой! Том... миличък... момчето ми...

— Мисля да се кача и да си взема душ — високо произнесе Хю.

Софи не му обърна внимание, но той и не очакваше подобно нещо в този момент. Успя някак да затвори вратата зад гърба на бъдещия си доведен син, който бе полузадушен в прегръдките на майка си, промъкна се покрай двамата и се отправи към горния етаж.

Докато се потапяше в ароматния облак на „Флорис“, Хю чу смеха на Софи да долита чак отдолу, заглушавайки шума на водата. И реши, че това е най-приятното нещо, което някога е чувал.

* * *

Вечеряха у дома. Хю се обади по телефона и от „Риц“ им изпратиха храна — жест, който правеха само на много специални свои клиенти. Имаше разкошен пастет от гъши дроб с трюфели, печена яребица с кестени и пащърнак, задушен в масло, както и мус еспресо със сос от ликьор и бял шоколад. Хю лично се погрижи за останалото в менюто — отлежало шампанско „Круг“, ямайско кафе „Блу маунтин“, шоколадови бонбони „Карбонел и Уокър“. Много се зарадва, като видя как и двамата, майка и син, се нахвърлят на храната с превъзходен апетит.

Разговаряха спокойно — незначителни новини за замъка и градините му, за Катрин и служителите от персонала — но зад тези наглед равни и обикновени реплики се усещаше да клокочат силни чувства; Софи не откъсваше очи от лицето на сина си, следеше всяка сенчица в неговите реакции. Беше превъзбудена от радост и задоволство и Хю си каза, че и последното парченце от пъзела е намерило мястото си.

— Къде ще се състои сватбата? — попита Том.

Хю погледна Софи. Единствената покана за събитието бе изпратена на Том — и в замъка, и на адреса в офиса му; но той явно дори не я бе отворил.

— В йезуитската църква на улица „Фарм“. Отец Сабен ще пристигне тук специално за венчавката.

— И колко гости ще има?

— Двама, като смятаме теб и свещеника — отвърна Хю.

Момчето примигна.

— Никакви гости ли?

— Никакви. Искахме всичко да е възможно в най-тесен кръг.

Том кимна. Започна да изпитва още по-голямо уважение към Хю.

— Не сме казали на никого и датата дори не е включена в църковния бюлетин. Надяваме се да избегнем вниманието на пресата.

— Ти нямаш ли роднини? — обърна се Том към Хю.

— Не поддържахме много близки отношения помежду си и мисля, че ще проявят разбиране. В моето семейство никога не са харесвали вдигането на излишен шум. В Англия има една стара поговорка, която казва, че името на един джентълмен може да се появи във вестника само три пъти — когато се роди, когато се ожени и когато почине.

Том се засмя.

— Харесва ми. — После добави с внезапен изблик на омраза: — Репортерите са зли хора. Ако знаехте колко много изгубих заради тях...

— Скъпи... — прекъсна го Софи.

— Извинете ме. — Том положи видимо усилие да се овладее; извърна поглед, отпи голяма глътка шампанско и си бодна от яребицата. — Разкошна е. Човек направо може да се изуми, че англичаните умеят да готвят.

— Нещо не е наред ли, Том?

Софи не се отказваше лесно. Но синът ѝ само ѝ се усмихна.

— Не, няма нищо — каза той. — И край с неприятните теми. Ще мислим само за сватбата ви. Къде ще заминете за медения месец?

— Няма да има меден месец — отвърна Хю. — Новата ни фирма е прекалено натоварена. Ще прекараме един дълъг уикенд в дома ми в Ирландия и се връщаме отново на работа във вторник.

* * *

Беше студено и сиво ноемврийско утро. Но за Софи това бе един от най-щастливите дни в живота ѝ.

Беше отседнала в хотел предната вечер, тъй като според традицията Хю не биваше да вижда сватбената ѝ рокля. Би донесло лош късмет, а като съпруга тя вече бе имала достатъчно такъв. Том не би могъл да ѝ помогне в обличането, така че остана съвсем сама.

Бе се изкъпала и напарфюмирала леко. После изсуши косата си, сложи си нежно кремаво бельо от коприна и дантела и отиде до гардеробната на апартамента.

Там беше окачена роклята. Софи я погали нежно. Да, беше все така прелестна и прекрасна. Не се смяташе за суетна жена; но нямаше никакво съмнение, че днес ще бъде красива.

Но това бе най-малкото. Щеше да бъде щастлива. Най-сетне щеше да се наслади на истинската любов. И синът ѝ щеше да бъде до нея.

В живота си Софи бе имала охолство и комфорт, но не и любов. Освен Том, бе получавала единствено дистанцираност, неодобрение и измяна.

Днес всичко щеше да се промени. Сега, в средата на жизнения ѝ път, нейният истински живот щеше да започне отначало.

Бързо облече роклята; опитните ѝ пръсти ловко наместиха всички кукички и копченца на гърба. Сложи съвсем лек грим и нагласи диадемата в косата си.

Това бе единственото ѝ бижу. Никога повече нямаше да носи скъпоценност на „Масо“; нека Том ги подари на бъдещата си невеста. Но тази тиара бе специална. Много нежна изработка от леденосини

аквамаринови и диаманти, тя бе носена от лейди Джорджиана Монфърт, първата съпруга на Хю, в сватбения им ден.

Софи я докосна нежно. Прошепна кратка молитва за Джорджи. И за себе си. Но бе уверена, че всичко ще бъде наред. Жестът на Хю да ѝ даде тиарата бе невероятен — това бе истинското му примиряване с паметта на първата му голяма любов. Софи се надяваше бракът им да бъде също така благословен, както този с Джорджи.

Би предпочела шест месеца с Хю, вместо седем години с Пиер. Но сега, по Божията воля, нямаше защо да прави подобен избор.

Беше на четиридесет години. Бе жизнена, красива. И имаше усещането, че целият ѝ живот е бил едно дълго очакване на този миг.

Щеше да бъде съпруга, майка и успяла жена с кариера. Искаше точно това — най-сетне да получи признание за личните си качества, а не заради качеството си на нечия съпруга.

Всичко прекрасно предстоеше.

Вдигна слушалката и набра номера на рецепцията.

— Обажда се Софи Масо. — Това бе последният път, в който се налагаше да се представи така. Слава богу! — Моля, извикайте ми такси.

Персоналът на хотела бе изключително дискретен — макар че през фойето минаваше булка, сред облак от сребриста коприна и сребърни нишки, сам-самичка, в седем часа сутринта, никой не промълви и дума.

* * *

Църквата на улица „Фарм“ бе в готически стил и необичайно красива. Софи бе посещавала сутрешните литургии тук десет седмици; веднага се бе почувствала като у дома си. Винаги ухаеше на тамян, свещениците бяха в старомодните си роби, хорът пееше прекрасни псалми. Дори и Хю нямаше нищо против да я придружава; седеше тихо на скамейката със затворени очи.

Софи плати на таксиметровия шофьор с банкнота от петдесет лири, която измъкна от сатенената си чантичка, обшита с малки перлички, и му се усмихна, като направи жест да задържи рестото. Тежките дървени врати на църквата бяха откренати. Мина през тях и

ги видя: Хю, застанал в дъното на пътеката; Том, прекрасен в официалния си костюм, като негов кум; старият отец Сабен, леко прегърбен, но засмян, цял в очакване. Чу мелодията на органа да се извисява и един-единствен глас, ясен като звънче, да пее стар псалм на латински.

Очите на Софи се напълниха със сълзи, но тя се усмихваше. Мина по пътеката, като крачеше през празната църква с грацията на танцьорка. Забеляза любовта, която струеше в погледа на Хю, възхитата му; видя своята красота, отразена в очите му; целуна Том по бузата; той стисна ръката ѝ и тя забеляза, че той се вълнува с радостна тръпка. И тогава цялата грейна от щастие, каквото никога не бе очаквала да изпита.

Отец Сабен ѝ се усмихваше с такава обич, сякаш бе негова собствена дъщеря; гледаше я, както нейният баща никога не я бе поглеждал.

— Скъпи младоженци...

След церемонията отидоха на сватбена закуска, която Хю настояваше, че била традиционна. Софи искаше да се преоблече, но той не искаше и да чуе за това.

— Вече не могат да провалят сватбата ни — заяви той. — И няма нужда да се крием. Нека се позабавляваме.

Отидоха да закусят във „Виктрикс“, стария хотел встрани от площад „Мейфеър“. Хю обясни на новия си доведен син, че в този хотел приготвят най-добрата закуска в Англия; никъде другаде не правели пушената риба точно както я харесвал той. Персоналът ги посрещна с изненада и истинска радост, след което ги поведоха към малка, обвита в бръшлян градинка; дъждът бе спрял и сега слънцето грееше ярко, с нетипична за сезона топлина. Дървените столове бяха украсени с меки възглавници, а старинните маси бяха от масивен дъб. Софи разпозна неколцина от останалите гости от безкрайните си парижки партита, а Хю я представи на неколцина от своите приятели — аристократи, бизнесмени и двама министри от кабинета, които закусваха с лидера на опозицията.

— Да не би да замислят заговор? — шеговито подхвърли Том.

— Ако е така, избрали са подходящото място. — Хю сви рамене. — Това е един от най-дискретните хотели в цялата страна.

Въпреки това Софи забеляза, че другите гости поглеждат от време на време към тях; старая се интересът им да остане незабелязан, но в повечето случаи не успяваха. Хю само им кимаше и се усмихваше, като вдигаше чашата си с шампанско за поздрав; някои бързаха да се извърнат на другата страна, докато други отвърщаха на жеста му.

— На това място не се допускат репортери — каза той, — но се обзалагам, че новината ще се разпространи за по-малко от двамайсет минути. Какво ще поръчаме? Умирам от глад.

Обслужваха ги любезни сервитьори, които не се показаха изобщо впечатлени от сватбената рокля на Софи, нито от официалното облекло на мъжете. Поднесоха им коктейл от шампанско и портокалов сок, бекон, домати, препечен хляб и пушена риба за Хю, както и варени яйца и гъби; Том си поръча бъркани яйца с пушена съомга и голяма кана ароматно кафе, което му се стори превъзходно; на отец Сабен препоръчаха яйца по бенедиктински, подправени с пипер и див лук. Хапваха в добро настроение и Софи усещаше как щастието ѝ разцъфтява. Струваше ѝ се, че цял живот е вървяла с окови на краката, които сега са свалени.

Към края на закуската тя направи знак на сервитьора.

— Може ли да ни донесете сметката, ако обичате?

— Всичко е уредено, госпожо Монфърт — отвърна той. — Главният готвач ви изпраща комплиментите си, сър, мадам.

Хю се усмихна.

— Много мило. Благодарете му от наше име.

Софи бе очарована. Току-що я бяха нарекли „госпожа Монфърт“ и това много ѝ хареса. Отхвърлянето на фамилията на Пиер бе като отмиване на слой мръсотия от нея; наслади се на прекрасното усещане. Очите ѝ се спряха на Том, за да види неговата реакция. Дали щеше да трепне? Щеше ли да го заболи?

Той бе сключил вежди и се взираше в далечината; тя разбра, че нито е забелязал, нито се интересува от името. Беше притеснен от някакви свои си мисли и явно в момента бе далеч от сватбата...

Софи се обърна към отец Сабен.

— Скъпи отче — започна тя. — Бихте ли дошли с нас у дома? Да останете за обяд или да пренощувате?

— Мили боже, не — отвърна той. — Имам кръщение в четири. Ще хвана влака под Ламанша. Истинско чудо е това. — Погледна часовника си. — Всъщност вече приближава девет и половина и е време да тръгвам.

— Ще те закараме до гарата — каза Софи.

Почувства се гузна, задето изпита облекчение, но наистина искаше да остане за малко насаме със сина си.

* * *

Софи надникна в кухнята на Хю, където Том се занимаваше с кафе машината.

— Скъпи, зает ли си?

Той поклати глава.

— Тогава ела да се поразходим заедно.

Том явно се колебаеше.

— Ами Хю?

— Може и сам да се погрижи за себе си за малко.

— Това е сватбеният ви ден — възрази младежът, но доста неубедително.

Наистина искаше да поговори с майка си, а досега не бе намерил удобен момент.

— Няма да ходим никъде, очаква ни цял живот заедно. — Софи се бе преоблякла в ежедневен, но елегантен костюм на „Катрин Уокър“ от тъмнозелена вълна, и мека кремава блуза. Нямахше други бижута, освен годежния пръстен и брачната халка и Том мислено отбеляза, че тя не се нуждае от повече украшения. Гордееше се с пламенната жизненост на майка си. — Хю! — викна тя. — Двамата с Том излизаме навън.

— Добре, скъпа, ще се видим по-късно. — Гласът му долетя откъм кабинета. — Аз ще отскоча до офиса.

Софи поведе сина си навън. Времето бе меко и слънчево и те тръгнаха към Хайд парк, отначало в пълно мълчание.

— Предполагам, че трябва да се обадя на баба ти. — Софи погледна сина си по някое време. — Ще го направя, след като се върнем. Това ли те тревожи, скъпи?

— Не.

Изненада се, че тревогата му личи, но изпита и облекчение. Така не се налагаше да се чуди как да подхване темата.

— Тогава какво има?

— Моята приятелка... бившата ми приятелка. Джуди Дийн.

— Бившата ти приятелка? — Софи въздъхна облекчено. — Значи сте се разделили? — попита тя, като се стараеше да звучи спокойно.

— Да. — Том прехапа устни. — Мамо, когато говорихме с теб по-рано, ти ми спомена, че Джуди е направила или е свързана с нещо нередно... И затова си настроена против нея, нали?

Софи кимна.

— Какво е направила? — попита момчето.

Тя сви рамене.

— Няма значение, Том.

— Има значение. Важно е. Много е важно. Трябва да ми кажеш.

— Не мога. Имам си причини.

— А аз имам свои — каза той леко ядосан. — Има голямо значение за семейството ни.

Софи спря и се облегна на един боядисан в бяло градински парапет.

— Какво е станало, Том? Кажи ми.

Той простена и прокара ръка през гъстата си коса.

— Бях много глупав... истински глупак — каза той. — Майко, тя е бременна.

Софи остана без дъх и залитна. Оживената лондонска улица се олюля пред очите ѝ. Силните ръце на сина ѝ я подкрепиха, улавяйки я за лактите.

— Майко! Майко! Добре ли си?

— Аз... добре съм — прошепна тя.

Стисна го здраво, докато светът престане да се върти пред очите ѝ. „О, мили боже — мислено възкликна Софи. — Господи...“

— Не биваше да ти го казвам — мрачно продължи Том — точно на сватбения ти ден.

— Не. — Софи се овладя. — Трябваше да знам.

— Скъсах с нея и тогава тя ми го каза. — Том звучеше много нещастен. — Не знаех как да постъпя и я настаних да живее в

източното крило на замъка. И дойдох тук. Имах нужда да се срещна с Хю. Имах чувството, че не мога да се справя сам.

— Е, щом това те е накарало да дойдеш и да поговориш с него, значи все пак има и нещо добро. — Софи се опитваше да улови в някакъв ред мислите, които прелитаха през главата ѝ. — Няма да отрека, че тя не е идеалната снаха, която бих избрала за теб...

— Снаха ли?!

— Навярно двамата ще се сдобрите. И ще се ожените, разбира се — заяви Софи. — Харесвал си я достатъчно, за да излизаш на срещи с нея...

Да излиза на срещи. Толкова завоалирано казано.

— Затова съм сигурна, че ще можете да върнете помежду си... каквито чувства е имало... някога. Сега ще имате дете. А то се нуждае от баща.

— Мога да му бъда баща и без да сме женени.

— Разбира се, че можеш — съгласи се Софи. — Но няма да е същото, няма да е толкова добре за детето. Всичко зависи от това какви жертви си готов да направиш за собствената си плът и кръв, Том.

— Детето — промърмори той.

— Твоето дете. Бебче — нежно каза майка му. — И мое внуче. — В очите ѝ напиреха сълзи, но тя се усмихна. — То е част от теб и аз вече го обичам, Том. Бебето е най-хубавото нещо на света. Бременността на Джуди е прекрасна новина.

— Ти не си на себе си — каза той. Вгледа се в очите ѝ, които блестяха от влага — тя се усмихваше и плачеше едновременно. — Прекалено много емоции в един ден са замаяли главата ти, мамо.

— Не — настоя тя. — Наистина е чудесно, миличък. Миналото си е минало. Мога да се сдобря с Джуди. Нека да знае, че я приемаме в семейството...

— Още не съм се съгласил да се ожения за нея.

— И никой не може да те принуди. — Софи отново тръгна напред. — Ако наистина смяташ, че животът ти с нея ще бъде непоносим, тогава не се жени. Но ако мислиш, че би могъл да се научиш да я обичаш, тогава трябва да опиташ. Да, би могъл и само да посещаваш детето си от време на време. Но децата растат по-щастливи в дом с двама родители, които ги обичат. И всяко дете се нуждае от

баща си. — Тя замълча за миг. — Ти би трябвало да го знаеш най-добре.

Том кимна. Това го улучи право в сърцето.

Майка му беше права. Говореше не само с любов, но и много мъдро. Изведнъж сякаш погледна на всичко от нов ъгъл. Бременността на Джуди вече не бе само един неприятен факт — ставаше дума за неговото дете, неговото малко бебче...

Би могъл да се жертва за това. По-рано се възхищаваше на Джуди и бе възможно отново да изпита това чувство...

Но имаше и една огромна болка. Не я обичаше. И веднага, докато обмисляше евентуалното бъдеще с нея, той си даде абсолютно ясна сметка за чувствата си към Поли.

„Обичам Поли. Винаги съм я обичал — каза си горчиво, — но я отблъснах от себе си. Обърках връзката ни, обърках всичко в компанията «Масо», сбърках в отношенията си с майка ми...“

— Не знам дали съм готов да ставам баща.

— Никой не е готов предварително — каза Софи. — Повярвай ми.

— Може би. За какво се скарахте с Джуди? — попита отново той. — Разбираш, че сега трябва да знам.

Софи се поколеба.

— Ами... тя смяташе, че заемам твоего място в офиса — излъгва тя. — Не намираше, че е редно да поема контрол над компанията, след като съм само една домакиня. Завиждаше ми, защото тя е професионалист, а аз просто наследих големия кабинет. — Както при всички лъжи и в тази имаше известна доза истина. — Аз мога да го преодоля. Сигурна съм, че и тя също ще го забрави.

Позволи си само още миг да изпита гняв заради това как Джуди щеше да тържествува: бе успяла да впримчи сина, след като се бе провалила с бащата! А Софи щеше да е принудена да ѝ помогне...

„Този път обаче няма да ѝ позволя да диктува действията ми — реши в себе си тя. — Не искам да ѝ давам подобна власт“. Детето беше на Том. Тя щеше да го обича, както би обичала всяко негово бебче.

В крайна сметка Джуди може би щеше да се промени; едно дете променя всичко. И ако обича това дете, тя не би споменавала за дядо му. Щеше да е изключително странно. Софи замалко да се засмее на глас; та кога ли семейството ѝ не е било странно?

— Само това ли е?

Том изглеждаше скептичен.

— Не мислиш ли, че е достатъчно? — Майка му погледна встрани. — Том, трябва да се прибереш още тази вечер. Поговори с Джуди. Двамата трябва да решите какво ще правите. Дори и да не се ожените, ще поискаш общо попечителство и ще ѝ предложиш пълна финансова подкрепа, както и собствен апартамент в замъка.

Том се замисли за Поли... и за детето.

— Ще ѝ предложи брак — каза той с измъчен вид. — Искам детето ми да познава баща си.

— Най-напред говори с нея. — Целуна го по бузата. — А аз ще се прибера, тъй като трябва да споделя с баба ти моите новини.

— Късмет.

Том се ухили.

— Трябва да го направя. И не бива да забравяме, че отношението ѝ се дължи само на лоялността към сина ѝ. Ще разбереш какво означава такава любов — скоро.

— Ще взема такси. Прибирам се направо вкъщи.

— Мисля, че така е най-добре. Обади ми се, след като обсъдите нещата.

Том прегърна майка си.

— Обичам те, мамо.

— И аз те обичам — каза Софи.

Сърцето ѝ преливаше от щастие. Нямахше значение нито Катрин, нито Джуди Дийн. Детето ѝ се бе върнало при нея. Знаеше, че с Том и Хю до себе си може да се изправи срещу всичко.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джуди се наслаждаваше на момента. Най-сетне се бе случило. Един Масо ѝ предлагаше всичко, което бе мечтала. Ръката си — фамилното си име. Гледаше Том трескаво, горчиво и тържествуващо едновременно.

— Джуди, моля те.

Той я умоляваше! Нещастният хлапак ѝ се молеше! „Презирам го — мислеше си тя. — Той не е Пиер, само едно негово бледо и нищожно копие“.

— Джуди, ще имаме дете...

— Аз ще имам дете. — Тя сви рамене. — Или ще направя аборт. Още не съм решила.

— Господи, не можеш — каза той.

— Мога да правя каквото си поискам. — Измъкна пакет цигари „Голоаз“ от джоба на сакото си и се наслади на вцепенението му, докато палеше една, предизвиквайки го да каже нещо. Беше нов навик за нея, породен в последно време от целия стрес в работата ѝ. Джуди го наблюдаваше с наслада, докато той се дръпна смаян.

— Не е добре за бебето — измърмори той.

— Това не е твой проблем. — Обърна му гръб. — Не беше толкова загрижен последния път, когато те видях. Преди да хукнеш при скъпоценната си майка.

Том се бореше с гнева и страха си. Сега, когато бе тук, срещу нея, със сигурност разбра, че я ненавижда. Тя заплашваше да убие детето им. И това бе жената, за която трябваше да се ожени?

— Просто ми трябваше малко време да помисля. Джуди, бъди разумна. — Не можеше да понася да ѝ се моли, но трябваше. — Нали това искаше — не ми ли каза сама, че съм те подвел? — Всяка дума го разкъсваше отвътре. — Ето, предлагам ти всичко. Брак, семейство, дом. — Опитва се да смекчи малко разговора. — Всички бижута, които пожелаеш.

— И какво мисли твоята мила майчица?

Том стисна зъби и пренебрегна обидата.

— Тя приема с любов внучето си. Каза ми, че няма нещо, което да не може да бъде поправено — и между нас двамата, и между теб и нея — тя настоя да ти предложи брак. Заради доброто на детето. — Той замълча за миг. — Джуди, тя каза, че миналото трябва да остане минало.

Американката се изсмя някак диво. Том се запита дали не е леко пийнала.

— Ако не искаш да се омъжиш за мен, аз пак ще се грижа за теб. Можеш да се пренесеш за постоянно в замъка. Ще прехвърля на твое име цяло крило и ще уредя създаването на попечителски фонд. Можеш да живееш от доходите. Ще споделяме попечителството над детето и поне ще живеем в една и съща къща...

— И ще организираме партита. — Отправи му ленива и високомерна усмивка. — Аз ли ще бъда домакинята? Какво е старшинството в Шато дез Етоал? Ти си младият крал? Ами ако не искам да се омъжа за теб? Ако не искам да се подчинявам на онази стара вещица Катрин? Нито да бъда по-долу от Софи Масо?

— Не говори така за баба ми, Джуди; а майка ми вече се нарича Софи Монфърт.

— Точно така. — Тя отметна глава. — Следователно аз мога да стана новата мадам Масо.

— Ако пожелаеш — каза Том, като очевидно се надяваше тя да откаже.

— Много добре знаеш, че баба ти се държа ужасно с мен. Определено е била зла и със Софи. Понякога ти явно предпочиташ да не обръщаш внимание.

Той се сви.

— Затова ще я наричам както ми е угодно. И ако искаш да ме спреш да не абортирам твоето копеле, изобщо не си в позиция да ми нареждаш каквото и да било. Нали! — Джуди се смееше.

„Явно в това сбъркано семейство поне веднъж всички козове са в ръцете ми“, помисли си тя.

Том отиде до прозореца и се загледа през дебелото стъкло към градината зад кухнята; двама от готвачите беряха зеленчуци и подправки за вечерята. Не искаше Джуди да види омразата, изписана ясно по лицето му.

— Да — каза той със съжаление. — Така изглежда наистина.

— Е, ще ти кажа какво ще направим — заяви Джуди, забивайки ножа още по-дълбоко в раната. — Не съм сигурна, че искам да родя детето ти. На каквато и да било цена. Не мога да те понасям и ми е дошло до гуша от цялото ви семейство. Ако реша да се подложам на всичко това, ще настоявам за независимост. Ще ми купиш мое лично имение — на мое име, и ще плащаш всички данъци. Ще ми трябва и персонал. — Тя прокара един от дългите си нокти по облегалката на стола в стил „Луи Четиринадесети“, драскайки по кадифената му тапицерия. — Ако искаш да задържа детето ти, ще трябва да ме издържаш по начин, по който аз реша.

— Това е изнудване — направо отсече Том.

Тя се усмихна снизходително.

— Том, скъпи, каква грозна дума — след всичко, което означавахме един за друг.

— Ще платя каквато цена назовеш — каза той.

Не се обърна да я погледне.

— О, знам, че ще го направиш — съгласи се хладно Джуди. — Но още не съм решила как ще постъпя. Не съм особено майчински настроена.

Зад гърба му долетя шумолене — звукът от плъзгането на чантата ѝ от крокодилска кожа по шезлонга.

— Тръгвам си — каза тя. — Прибирам се в апартамента си. Ще ти се обадя, когато имам какво да ти кажа.

Вратата се хлопна. Том остана неподвижен, заслушан в потракването на токчетата на обувките ѝ по величествените мраморни стълби.

Замисли се как бе започнал денят: как се чувстваше на брачната церемония на майка си и Хю Монфърт, как се радваше на взаимната любов в очите им; на невероятната щастлива енергия, която струеше от майка му, изпълваща всеки жест, всеки поглед.

А ето, че той се молеше да му бъде позволено да прекара остатъка от дните си в грижи за една зла и противна американка.

Почувства се наистина зле. Искаше просто да легне и да заспи, да се събуди отново в миналия си живот. Отново в Оксфорд, отново с Поли, преди да е започнало всичко това.

Но животът му щеше да продължи. И нямаше никакъв избор.

* * *

Джуди шофираше. За щастие пътуването обратно до града ѝ бе станало като втора природа, защото мислите ѝ бушуваха, също като стомаха. Не можеше да намери спокойствие от вълнение и злорадство; едва виждаше пътя пред себе си.

Защо не ѝ бе хрумнало по-рано?

Нямаше начин да се омъжи за момчето. Никакъв шанс. Прекалено много приличаше на Пиер и същевременно се различаваше от него — евтино негово подобие, картонен силует. Отвращаваше я. Сега направо ѝ се гадеше от мисълта да легне с него. Нямаше никаква мъжествена сила у него, никаква магия; само едно наперено хлапе, лесно за манипулиране.

Лесно за залъгване.

Отблъсна противните спомени, които нахлуха в главата ѝ и я накараха да настръхне — как му се бе подмазвала, как го бе съблазнила само за да задържи интереса му — интереса на мъж, когото не можеше да понася. В началото Том наистина ѝ приличаше на Пиер. По-късно обаче не можеше да си избие от главата, че е син на Софи — дете на жената, която мразеше, доказателството, крачещото и говорещо доказателство, че Пиер не бе предпочел нея...

Беше се превърнало в мания — болестно състояние — да не изгуби за втори път играта, да не позволи на Катрин и Софи да тържествуват над нея отново...

И това бе идеалното решение. Една бременност, заради която той би направил всичко. Тя натисна педала на газта. Най-сетне виждаше ясно изхода.

Край на Масо. Щом не можеше да има Пиер, любовта на живота ѝ — Пиер, нейния бог, нейния крал, тя нямаше да има никого.

Но заради петнадесетте години копнеж, петнадесетте години страдание, заради съсипаната си кариера и разбитото си сърце...

Щяха да си платят. Щяха да платят скъпо и да продължат да плащат години наред. Щеше да ги разори. Да вървят по дяволите Монфърт и всички останали. Щеше да основе „Дом Дийн“, защо не! Всички велики династии започваха отнякъде.

Забави ход, когато влезе в натовареното движение. Човек трябваше да внимава в Париж, където шофьорите гледаха на червената светлина на светофара като на любезно предложение. Джуди се постара да се овладее. Умът ѝ обаче бе съвсем бистър, пределно съсредоточен; изострен от омразата.

Щеше да изкопчи каквото може от Масо, от майката и от сина. А после щеше да се махне далеч от тях.

Стигна до улица „Де Клош“. Фасадите на сградите от осемнадесети век, които ѝ бяха толкова добре познати, сега ѝ се сториха тесни и застрашително надвиснали; копнееше да се махне от Париж, а може би и от Франция. Но след като бе прекарала толкова години в тази страна, тя се бе превърнала в част от нея. Освен това имаше още работа: да съсипе семейство Масо, да ги победи на тяхна територия.

Паркира на улицата и потърси ключа си в чантата; отдавна не бе идвала тук. Цветята в саксиите сигурно вече бяха изсъхнали. Опита се да си спомни дали е почистила хладилника, или щеше да я лъхне зловоние на разлагаща се храна.

Домакинстване. Не се бе занимавала с такова нещо отдавна. Разбира се, с новата си заплата можеше да си позволи нова къща в много по-хубав квартал. Но тя никога нямаше да се откаже от това място. Щеше да остане нейното убежище завинаги. То бе връзката ѝ с Пиер; неоспоримото и явно доказателство, че той я бе обичал, че каквото и да казваха Софи и Катрин, тя не бе просто поредното му момиче.

Пиер ѝ бе купил този апартамент. И когато погледнеше хладните сиви стени на сградата, Джуди виждаше любовта му.

Кимна на портиера във фойето, който изобщо не вдигна глава от вестника си, и се качи в стария асансьор, който сякаш бе истински близък на викторианската машинария в офиса. Той спря с тържествено полюляване на последния етаж и Джуди слезе. Разполагаше с мансардно жилище с две спални и собствена тераса на покрива; неведнъж се бе наслаждавала на чаша вино там привечер, докато наблюдаваше как слънцето потъва зад красивите покриви на града, замечтана за Пиер, за щастливо бъдеще...

Преметна чантата си през рамо и завъртя ключа в бравата. Подготви се да усети лъх на застоял въздух и бутна вратата, след което

остави чантата си на пода в антрето.

Очите ѝ се спряха на дивана във всекидневната.

И изпищя. Не спря да крещи още дълго.

Там седеше Пиер Масо. Той я погледна. И се усмихна.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

— Тук е прекрасно — каза Наташа.

Огледа малкия и претъпкан с вещи апартамент. Беше в приземния етаж на жилищна сграда в парижкия Четиринадесети район. Почти без прозорци, само с едно малко остъклено отворче на нивото на тротоара; човек можеше да вижда единствено обувките на минувачите. Но беше с централно отопление и беше сухо; имаше си малка душ кабина с топла вода и тоалетна с работещо казанче; както и двойно легло със стоманена рамка, хладилник и лампа.

Но най-вече беше доста евтино. Пьотр го бе наел за неколкостотин долара за цяла година, без да им задават каквито и да било въпроси. Беше се представил на хазяина с пълното си име. Наташа, разбира се, записаха като Од Владеквич, френска гражданка. Тя се радваше, че я нарича „моята съпруга“.

— Истинска дупка. Няма да останем тук.

Тя знаеше, че не бива да спори с него.

Пьотр ѝ подхвърли няколко франка.

— Иди на пазара и купи нещо за ядене. Постарай се да поговориш със собствениците на сергиите. Разкажи им, че току-що сме дошли в квартала от Финландия. Кажете им къде живеем. Оплачи се от апартамента.

— Но защо?

Наташа нервно въртеше кичури коса между пръстите си с добре поддържан маникюр. Напоследък Пьотр се държеше много странно. Излизаше посред нощ. Нямахте го часове наред, всеки ден. Не говореше с нея. Но после се връщаше, просваше я на леглото и я любеше страстно, зашеметяващо. Плашеше я, вълнуваше я и я объркваше; беше като наркотик за нея и тя бе пристрастена към него.

— Не задавай въпроси — нареди той. — Просто го направи.

И излезе.

Беше топъл и хубав пролетен ден. Бризът приятно подухваше, градът блестеше под лъчите на слънцето; удължените строги фасади

на университета в Латинския квартал допадаха на вкуса му. Пьотр крачеше по улиците и очите му с удоволствие попиваха гледката. Всичко това му принадлежеше, мислеше си той; това бе съдбата му.

Вече не мечтаеше нито за Лондон, нито за Ню Йорк. Тези градове бяха вулгарни, под нивото му. Бе зърнал Париж и го пожела отведнъж, силно; пожела цяла Франция като своя любима. Тук жените без изключение бяха красиви и елегантни, храната — отлична, а кафенетата — ненадминати. Заслужаваха вниманието му.

Смени посоката. Щеше да иде до площад „Вандом“, любимото му място в този град. Величественият площад с огромната колона от времето на Наполеон по средата. Изцяло нов и вълнуващ свят; при това предлагаше и по-лесни начини да се основе една империя, отколкото през Наполеоновата епоха.

Но най-напред трябваше да заличи миналото...

Зави встрани, малко преди да стигне до площада. „Вандом“ бе истинският център на търговията с бижута в Париж, а в тесните странични улички и павирани алеи между къщите, които го заобикаляха, се намираха дребните занаятчии в този бизнес. Беше пренаселено от търговци на скъпоценности, които се помещаваха зад скромни и безлични наглед витрини; от продавачи на кожени изделия, часовникари, гравьори и шлифовчици на скъпоценни камъни. Това бяха предимно по-бедни бижутери, които не можеха да си позволят високия наем и луксозните витрини на самия площад „Вандом“. Пьотр проучва района цели два месеца, много дискретно. Носеше шапки и очила, идваше рано сутрин или късно нощем. Знаеше как да се слее с тълпата. Френският му вече бе свършен.

И ето че го намери — магазинчето, което търсеше. Мърляво и западнало място, с лющеща се боя по вратите и зацапани прозорци откъм улицата. На дървената табелка бе изписано името на собственика — Жил Масо.

Бутна вратата. Малката камбанка се обади и докато чакаше, той огледа почти празните лавици, мръсотията по пода, прахоляка, който се бе наслоил по рафтовете, и се почувства възнаграден; чу ужасно бавни и провлачени стъпки и някой заслиза по дървената стълба в дъното на магазина.

Беше старецът. Залитна опасно на последното стъпало и Пьотр хукна да му помогне; стигна точно навреме и Жил Масо стисна

силните му и жилави ръце.

— Мерси, мерси, младежо. — Старият глупак му се усмихна беззъбо. — Ти си добро момче, Пиер. А аз остарявам...

В това нямаше спор. Пьотр го вдигна и отвърна на усмивката му с добре изиграна топлота. Презираше слабостта у хората повече от всичко на света. Този изкуфял дъртак, който на всичкото отгоре беше и мръсен. Нямаше никакво достойнство в този дом, нито в магазина.

— Благодаря, скъпи чичо — каза той. — Радвам се да видя, че си добре. Къде е леля Матилда?

— Приготвя закуската. — Жил кимна с гордост. — Идваш тъкмо навреме. Тъкмо сега прави сладкишите. Трябва да се качиш и да закусиш с нас.

— За мен ще бъде удоволствие — искрено каза Пьотр.

Беше време. Защо да отлага? Винаги усещаше най-добрия момент за действие — и в случая този момент бе именно сега.

— Мадам Минет ѝ беше на гости вчера.

— Така ли? — попита той заинтригувано. Минет, жената на хлебаря, бе най-голямата клюкарка в квартала. Когато не се хвалеше с внуците си, емигрирали в Квебек, тя разнищваше житията на съседите си. — Винаги е пълна с интересни новини, а леля има нужда от малко компания, нали така, чичо Жил?

— Разбира се, разбира се. Ти си много умен момък.

Пьотр наистина бе насърчил приятелството между двете жени. Важно бе всички да научат с подробности за завръщането на отдавна изгубения „племенник“ на Масо.

— Матилда ѝ разказа всичко за теб и за твоята скъпа майчица... нямаме търпение да се запознаем с нея. — Жил грейна. — Толкова е хубаво да посрещнем момчето на Жан-Пол, след толкова години. Понеже си нямаме свои деца...

Последва Жил нагоре по стълбите към малкото жилище над магазина. Беше старо и красиво посвоему, макар и много западнало. Основната конструкция на тази сграда от седемнадесети век се крепеше от дебели дъбови греди, а дъбът заглушаваше дребните и неприятни шумове.

Пьотр затвори внимателно вратата след себе си. Възрастната жена се суетеше шумно в кухничката; чу изсвирването на чайника, когато водата кипна. Идеално. Отиде до прозореца; улицата бе пуста

— разносвачите бяха потеглили по своите задачи, а още бе рано за работния ден.

Матилда се появи в стаята и се усмихна; взря се в лицето му през очилата си.

— Пиер! — викна дрезгаво. — Колко е хубаво, че си тук...

Пьотр пристъпи рязко напред и я удари в слепоочието. Точен удар, след който старицата се свлече безшумно на пода.

За миг Жил Масо се поколеба. Не можеше да разбере видяното. Умът се мъчеше да свърже отделните късчета. После погледна жена си на пода и отново се вторачи в Пьотр с ужас.

— Кой си ти? — извика с изтънял глас. А сетне: — Защо?

Пьотр сви рамене. Въпросът наистина беше повече от безсмислен. Когато старецът замахна немощно към него, той го бутна на земята, сетне го ритна в слабините, което остави сгърчената фигура без дъх. Чуваше се само приглушено стенание. Пьотр отиде в спалнята и се върна с възглавница; натисна я върху главата му и я задържа така няколко минути.

Най-накрая възрастният човек престана да мърда.

Слезе долу. В дъното на магазина бяха струпани стари чували, изядени от молци и мръсни, но използвани. Натъпка телата в отделни чували и ги сви на топка; след като се вкочаняха, можеше да се забележи необичайното им положение.

Ключовете за колата на стареца висяха на ръждив пирон до мивката в кухнята. Пьотр спокойно свали чайника от котлона. После метна първия чувал през рамо, слезе внимателно по стълбите и излезе на уличката. Отвори вратата на реното; жената се побра в багажника, а стареца намести на задната седалка. Излезе внимателно на заден ход на улица „Лунет“.

После се отпрати към мизерната си квартира. Най-хубавото нещо в сградата бе подземният паркинг. Бе го избрал с обичайното си внимание към детайлите и сега грижливата му подготовка щеше да даде резултат. Никой нямаше да го види как разтоварва двата трупа. И никой нямаше да го види как си тръгва.

* * *

— Но кои са те? — попита Наташа почти през сълзи.

Гледаше зашеметена как Пьотр оставя телата на леглото; мъжът изглеждаше измъчен, лицето му бе червено от нахлупата кръв, както и очите; жената бе просто вкочанена, с отпуснати черти на лицето. Знаеше, че той ги е убил. Но не я интересуваше. Гледаше го и усещаше как страстта я завладява още по-силно. Толкова много ѝ вярваше, че бе готов да ѝ покаже какво е направил, да сподели с нея всичко, на което бе способен. Тя беше негов партньор. Неговата жена.

Наташа се замисли за миг за Од с омраза. Пръстите ѝ стиснаха ръкава на Пьотр. Никоя жена нямаше да бъде за него онова, което бе тя. Той бе я приел в живота си, единствено нея.

— Как можеш да питаш? — ухили се Пьотр. — Та това са девер ти и етърва ти...

Тя го зяпна, без да смее да каже нищо повече.

— Отстъпи назад — нареди ѝ той. Измъкна малка кутия бензин от багажника на колата, заля двете тела и напръска леглото и лампата. — Иди до вратата. Не искаме нищо да полепне на хубавата ти рокля.

Тя се подчини.

— Излез отгук, пресечи улицата и ме чакай до кафене „Даржан“. Тръгвай.

* * *

Минута след това, застанала на един крак, все още вцепенена, тя го забеляза; Пьотр вървеше бързо и уверено; и се усмихваше. Наташа погледна към малкото прозорче на приземието — от него излизаше дим, черен и гъст.

— Обърни се — каза, без да я погледне. — Тръгни надолу по улицата. Продължавай, докато стигнеш до станцията на метрото. После се качи на влака и слез на гара Тюйлери. Там има един ресторант, „Ил грек“. Запазена е маса на името на Пиер Масо.

Наташа го зяпна притеснено.

— Ако управителят на салона те попита, името ти е Катрин Масо — каза той. — И си моя майка.

Отвори уста да му зададе въпрос. Но той бе изчезнал, свил бе по някаква странична уличка. Поколеба се, но скоро чу виковете; хората

бяха забелязали пожара. Някаква жена изпищя и киселата миризма на пушека стигна до ноздрите ѝ...

Сведе глава и тръгна в посоката, в която той ѝ бе наредил да поеме.

* * *

— Моля те, Пьотр...

— Пиер — прекъсна я той рязко. — Свиквай с това... майко.

— Пиер. — Наташа се чувстваше замаяна. — Моля те, скъпи, говори с мен... какво става?

Той кимна.

— Знам, че си умна жена, Катрин — започна той. Тя потръпна при звука на новото име, но очите ѝ не се отклоняваха нито за миг от лицето му. — Затова ще ти го кажа само веднъж.

— Разбирам... Пиер.

Той се усмихна студено.

— Добре. Беше необходимо да си създадем нов живот тук. По очевидни причини се нуждаем и от нова самоличност.

Тя кимна.

— Пьотр и Од Владеквич, ако някой ги проследи до Париж, са изгорели до неузнаваемост в някакво незаконно мазе.

— Разбирам.

— От известно време посещавам леля ми и чичо ми, Жил и Матилда Масо. Собственици са на бижутерски магазин близо до площад „Вандом“.

Само кимна, напълно сериозно.

— Съвсем дребно магазинче, бедно и лошо стопанисвано, но разполагат с известно количество стока; имат малко пари, които пазят в дома си, и никакви близки роднини. — Той сви рамене. — Освен нас. Аз съм син на брата на Жил, Жан-Пол Масо, който преди години се преселил в Мароко и изгубили дирите му. Ти си негова жена. Починал е от малария, преди да успее да пише на Жил за нас.

„Той е гениален“, мислеше си Наташа. Но историята я потресе.

— Как мога да се преструвам на твоя майка... Пиер... след като сме... любовници? Хората ще забележат.

Тя сложи ръка върху дланта му. Той ядно я блъсна.

— Слушай — просъска ѝ и тя се дръпна смутено. — Катрин... двамата с теб вече няма да бъдем любовници. Ти не можеш да бъдеш моя жена. Искам съвсем друг тип жена, която да роди наследниците ми. Ти не можеш.

— Какво? — възкликна тя. Сълзи напиреха в очите ѝ. — Какво говориш!?

Очите му, неестествено спокойни, приковаха погледа ѝ.

— Ти беше първата жена, която избрах — заяви той. — И си ми вярна. Цена верността над всички други качества. Красотата никога не е достатъчна, тя е само добро начало. Катрин, ако беше като всяка друга жена, досега щях да те изоставя.

Тя потрепери през сълзи. Спомни си за племенницата си, за писъците ѝ. Знаеше какво означават думите му.

— Имам велика съдба — продължи той. — И ти можеш да бъдеш до мен. Ще основа истинска династия и ти предлагам място, което никоя друга жена не може да има. — Отново сви рамене. — Имам, разбира се, своите физически нужди. Ще ги задоволявам. Ще има много, много момичета.

Тя потръпна; думите му я прободоха в сърцето.

— Но те няма да означават нищо за мен. Предлагам ти място в дома ми, завинаги; като моя майка, като баба на децата ми. Аз ще бъда много богат; ще притежавам богатство, за каквото съпругът ти не е и мечтал. А ти ще бъдеш знатна дама и ще останеш цял живот близо до мен.

— Да — през сълзи отвърна тя. — Не ме изоставяй никога, скъпи мой...

— Моята съпруга, майката на наследника ми, трябва да е млада и девствена — заяви той. — Чиста... — Усмихна се жестоко. — Каквато ти, мила, съвсем не си.

— Но аз те обичам — каза тя с изтънял глас.

— Знам. Затова ще можеш да споделиш живота ми. — Погледна я с бездънните си тъмни очи. — Но от този миг ще бъдеш моята майка. Дори когато сме сами. Винаги. Без изключения. Иначе е неразумно, така пропадат плановете на дребните хорица. Трябва да мислиш за себе си като за Катрин Масо — майката на Пиер Масо и жената, която споделя съдбата му.

С opakoto на ръката тя избърса сълзите, които обилно се стичаха по лицето ѝ.

— Ще разбере колко ме обичаш — каза той. — Имаш избор. Можеш да си тръгнеш отгук и да напуснеш живота ми като Наташа. Или да останеш с мен като Катрин. Само този единствен път ще ти позволя да направиш *своя избор*.

Тя преглътна задушавачо тежката буца в гърлото си и попи сълзите; когато вдигна глава, успя да вирне надменно брадичка.

— *Аз съм Катрин Масо.*

Той взе бутилката „Шабли“ от кофичката с лед, напълни чашата ѝ и каза:

— Сега ще хапнем в този чудесен ресторант, *майко*. А после ще идем в магазина, който чичо ми остави, докато двамата с леля са на гости на нейни роднини в Америка. — *Пиер* вдигна чашата си за тост. — Чака ни много работа.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Добър вечер — каза Пиер.

Джуди залитна и се улови за дръжката на вратата. Уплаши се, че наистина може да припадне. Всяка частица в тялото ѝ бе изпълнена с ужас и адреналин.

Чу се дрънчене на верига и мосю Кело, старецът, който живееше в съседния апартамент, откряна вратата си.

— Какво има? — свадливо попита той. — Какво е станало?

— Ни... нищо — заекна тя. — Видях един паяк... страх ме е от паяци.

— Време е да пораснеш — злобно избъбри старецът и тръшна вратата.

Тя пристъпи предпазливо в апартамента си.

— Не съм призрак — спокойно се обади Пиер.

Джуди се изчерви. Наистина, в един безумен миг и тази мисъл бе минала през ума ѝ.

— Добре ли си?

Той кимна.

— Как влезе тук?

— Едва ли си мислила, че ще ти купя жилище и няма да си запазя ключ.

Сърцето ѝ леко забави ускорения си ритъм, тя отвори широко очи и го огледа внимателно. Тялото му, което винаги е било слабо, сега бе направо кльоцаво; беше само кожа и кости. Забеляза тъмни петна по кожата му.

— Трябва да те закарам в болница — каза тя.

— Не. Никаква болница. — Той поклати глава. — Ще се възстановя тук, при теб. Предполагам, че ще отнеме около седмица да възвърна силите си. Ти ще ме снабдяваш с всичко необходимо. — В тона му се долавяше съвсем явна заплаха. — И разбира се, ще бъдеш дискретна.

— Какво се е случило? Къде беше?

— Барчето с напитките ти е заключено.

— Ново е. — Чу собствения си глас, извинителен, покорен, копнеещ да изпълнява желанията му. Беше отново онази Джуди, каквато бе винаги с него. — Веднага ще го отворя...

— Пазиш ли още „Шато Лафит“ от шестдесет и осма?

„Слава богу“, помисли си тя. Бе го запазила. Пиер веднъж бе споменал за това вино и тя не искаше да се раздели с него. Дива радост замени страха ѝ. Той! Наистина се бе върнал! И беше тук! При нея!

— Беше любимото ти вино. — Порови в едно чекмедже и намери малкия сребърен ключ. Думите се сипеха притеснено от устата ѝ, докато нервно извади бутилката и я отвори. — Затова го запазах. Пиер, скъпи мой, чаках те да се прибереш у дома...

Той прие подадената чаша, вдъхна аромата ѝ и отпи голяма глътка.

— Хубаво е — каза безстрастно.

Една-единствена дума. Но Джуди я почувства като непреодолимо силен копнеж. Каквото и да бе станало, сигурно бе много зловещо...

— Гладен съм. Донеси ми някаква храна. Филе миньон.

— Разбира се, скъпи.

Джуди побърза да грабне телефона. Веднага избра ресторант, който бе наблизил и на който можеше да разчита — „Шев руж“, в който често изпълняваха корпоративни поръчки за „Масо“. Поръча храна — няколко изискани аламинута — говеждо, салатата от червено цвекло и портокали, крем карамел, петифури, шоколадови бонбони и кафе, като настоя всичко да пристигне за двадесет минути. След като получи уверенията им, затвори и се обърна към Пиер:

— Къде беше, мили мой? — попита плахо.

Искаше да го докосне, да го прегърне, но не се решаваше — страхуваше се от този мъж пред нея.

Той се взря някъде в далечината.

— Бях си у дома — каза само.

* * *

Един спомен, отдавна погребан, го бе повикал обратно.

Баща му, паднал на земята, в снега. Земята бе оголена под него. Странният цвят, който не му бе направил впечатление тогава; жълтеникавокафяв, обрулен от вятъра, груб и проблясващ...

И суетата, слабостта. Не и гордостта; Пиер Масо бе много горд човек, но смяташе гордостта си за напълно заслужена. Заслужена, защото всеки ден, от самото начало в стария магазин на Жил Масо, още от първия телефонен разговор с „Де Биърс“ бе печелил правото да се гордее. Гениалната му проницателност, абсолютната му безскрупулност бе предизвикала ревността на равните нему и страха на враговете. С годините бе съсипвал чужди кариери само с един замах. Бе разорявал доставчици. Докарал бе до банкрут конкурентите. А колкото до жените... направо ги бе запленил. Само за шестте първи месеца те бяха започнали да се тълпят на площад „Вандом“, а по-късно и на улица „Фобур“.

Светкавичното издигане на „Дом Масо“ бе изненада за всички, освен за него самия. И за Катрин.

Той се наслаждаваше на облагите от главоломния си успех. Хубава къща в началото, а после и замъка. Какво удоволствие му бе доставило да изпъди оттам френските благородници, за които той бе дом цели четиристотин години. Радваше се, от самото начало, на голям успех и сред жените; веднъж бе опитал и наркотици, но не му хареса загубата на контрол. Имаше най-бързите коли, най-скъпите костюми, най-преданите слуги. Харесваше му, че е осигурил високо положение в обществото за Катрин, безмерно величествена, по-богата от всяка френска херцогиня или италианска принцеса; тя живееше стерилния си живот, наблюдаваше го, хранеше се заедно с него, но не можеше да го докосва. Във всеотдайността ѝ обаче имаше нещо варварско, което го забавляваше. И той я бе възнаградил, посвоему.

До деня, в който бе срещнал Софи Робъртс на плажа.

Мигновено бе разбрал, че трябва да я има; от нея струеше невинност и чистота. Тя, разбира се, се оказа и наивна, и лековерна, и прекалено религиозна; все глупави качества, но именно те я правеха подходяща за задачата, която щеше да ѝ възложи. Беше добре дошло за него, че родителите ѝ не се интересуват особено от нея и тя копнее да се отдели от тях; беше чудесно, че изпитва безкрайна благодарност към него; наистина, у нея бе дълбоко вкоренена буржоазната представа за брака и верността. И сега, както и в случая с Од, удоволствие му бе

доставила реакцията на Катрин, когато ги запозна; но Софи, за огромна разлика от Од, притежаваше красота, грациозност и вроден стил.

Дори ако бе написал на лист хартия желанията си (по-скоро изискванията си) и ги бе превърнал в реалност с помощта на някаква магия, едва ли би се справил по-добре.

Успехът бе неговото предопределение. Всичко, което го подхранваше, идваше съвсем естествено.

И съвсем скоро след сватбата тя бе забременяла. На Пиер му бе неприятно пресиленото ѝ старание да му достави удоволствие в леглото; у нея прекалено си личеше „доброто момиче“. Но нямаше никаква страст. За разлика от любовниците му, тя не изпитваше обожание, нито плам към него. Когато се роди синът им, той винаги напусна леглото ѝ.

Момчето го интересуваше чисто академично. Един наследник винаги бе нужен. Беше му приятно, че прилича на него. Понякога си играеше с детето и се радваше на физическата прилика между двамата им — тогава погледът му омекваше. При работата си сред многото бе открил едно невероятно момиче — Джуди Дийн. Млада американка, абсолютно различна от жена му: амбициозна, настоятелна, дълбоко впечатляваща се от постиженията му в бизнеса; освен това бе изключително сексапилна и необуздана и превръщаше дните му в офиса в истинска наслада. След време ѝ купи апартамент и си запази ключ. Част от другите жени постепенно отпаднаха от живота му. Поддържаше връзка само с една-две, освен с Джуди, тъй като един познавач винаги трябва да има разнообразие.

И тогава, в един момент си даде сметка, че животът му е тръгнал в установено русло. Разполагаше с богатство, със съпруга, с наследник, с „майка“, с положение в обществото, с любима държанка — всичко бе на мястото си. Само от време на време се появяваха някои жалки опити за превземане на компанията му, от които атаката на „Мейбъри“ бе най-досадна, но нищо сериозно.

И Пиер Масо започна да се отегчава.

Това бе слабото му място.

Той копнееше за вълнения. Проститутките бяха прекалено лесни, а наркотиците бяха под нивото му. Искаше да получи признание не за

новата си самоличност, а заради миналото си. И може би заради това издигна на висок пост в компанията си човек, който не го заслужаваше.

Грегоар Лазар.

Лазар бе, в най-добрия случай, просто един посредствен мениджър. Пиер, уведомен за пределно скромните му успехи, го бе извикал в офиса си, за да го уволни, и то по унизителен начин, така че човекът да не може да си намери лесно другаде работа. В „Дом Масо“ не се получаваше втори шанс.

Но веднага щом го видя, промени намерението си. Поради една-единствена причина.

Само един поглед му бе достатъчен: Грегоар Лазар не бе французин.

Беше руснак.

Разбра го мигновено. По бледата кожа, която годините, прекарани под френското слънце, не бяха успели напълно да променят; по леко удължената форма на очите с ниски клепачи; по особения строг израз на лицето, който този мъж не бе успял да промени.

И воден от инстинкта си, докато Грегоар смутено му се представяше на отличен френски, Пиер му бе стиснал ръката и го бе погледнал право в очите:

— *Привет, как дела?*

Мъжът примигна. Но бързо се съвзе.

— *У меня всё харашо. Меня завут Григорий.*

Пиер кимна; бе поискал да чуе името на човека и той се бе предал; отговори му на руски.

— *Меня завут Пьотр* — отвърна му Пиер. После отново мина на френски. О, да, той е французин, разбира се, но прекарал детството си в Мароко, а после няколко години и в Съветския съюз. — Не говоря за онези години — добави категорично.

Грегоар се поклони леко.

— *Разбира се.*

Но в очите му блестеше любопитство.

След тази среща Грегоар Лазар получи изненадващо повишение и малко по-късно стана заместник на Пиер. На Пиер му харесваше, че може да говори на руски с него, да пие водка и да хапва хайвер; знаеше, че Грегоар, по своя си подмолен начин, се е опитал да открие

нещо повече за миналото му. Но следата бе изстинала; бе покрил дирите си много старателно.

Но и Грегоар не искаше да се рови прекалено надълбоко. Масо му бе осигурил първокласно място в компанията и достъп до трапезата на богатите.

Пиер си даваше сметка, че изпитва особено болезнено удоволствие от подозренията на този човек: искаше му се някой да знае как е дошъл от мрачните и студени земи на Изток и че е успял да създаде собствена империя в такъв световен град на модата като Париж.

Грегоар бе полезен като човек за мръсни поръчки, доверено лице и послушен лакей; играеше по свирката му, а той се стараеше понякога командите да са унизителни; Грегоар, като негов личен любимец, подобно на Катрин и на останалите му приближени, трябваше да знае кой е шефът.

След време се научи напълно да се доверява на Грегоар. Но не уважението, а презрението го караха да вярва, че е в безопасност с него. И си позволяваше да го дразни, като все по-често му говореше на руски, подхвърляше намеци, които само истински руснак би схванал.

И един ден, най-сетне, Грегоар бе дошъл при него.

* * *

— Нова находка — заяви той развълнувано. — Сибир. Диаманти. Стотици квадратни мили.

Пиер примигна.

— Какво? — Той преглеждаше внимателно новините всеки ден, а в телеграфа нямаше нищо подобно. — Това шега ли е?

— Не е шега. Открили са кимберлит в северните гори.

— И правителството е заграбило всичко?

Сега вече нямаше Съветски съюз, а Русия, но дали новият руски капитализъм би могъл да се справи с находка от подобна величина? Диамантите бяха един от основните източници на богатство. Цяла държава, Южна Африка, бе изградена на основата именно на диамантите.

Повече от всичко на света Пиер искаше да има собствени диамантени суровини. Беше зависим от доставките на „Де Биърс“, чувстваше се като слуга, подобно на всеки друг в бизнеса. Плащаше цената, която те определяха, безпрекословно. Имаше избор: или да приеме условията им, или да остане без камъни.

Липсата на контрол върху това звено от бизнеса му го подлудяваше. Чуждият монопол го отвращаваше. Представяше си какво би било да разполага със собствени мини — тази мисъл не му даваше мира. Само като си представеше, че именно той, Пиер Масо, който бе дошъл от... няма значение, това не е важно, казваше си сам. Но той заслужаваше всичко най-добро. Заслужаваше диамантените мини. Трябваше да ги има — и тогава кръгът щеше да се затвори. Пътуването му щеше да е свършило.

— Те не знаят.

Пиер спря да крачи из кабинета. Обърна се и бавно изгледа Грегоар Лазар. Този мъж може и да бе глупак, но сега бе приковал цялото му внимание.

— Тогава ти откъде знаеш?

— Все още поддържам контакти. — Лазар неведнъж се бе хвалил, че неговите приятели, гангстери до един, са му купили билета за Запада още когато Русия бе под комунистическо управление, а перестройката бе само занимавка за вестниците. — Някакви mužiци намерили камък в земята, в нанос край реката. Продали го в едно миньорско градче за шепа долари. Бил е необработен камък.

Пиер преглътна.

— Някой шлифовал ли го е?

— Попаднал е в ръцете на братя Джиаперели в Милано. — Пиер кимна. Познаваше ги добре — Анджелио и Джемето. Бяха потайни, но гениални в занаята; бяха известни с това, че се съгласяваха да шлифоват камъни, без да се интересуват от произхода им, което им бе спечелило истинско богатство в прането на съмнителни диаманти.

— Бил оранжев — продължи Лазар. — Бляскав, истински оранжев диамант, в овална форма и тегло осем карата. Чух, че изглеждал като прекрасен фин спесартит гранат.

Очите на Пиер блеснаха. Спесартитът бе любимият му камък — нюансите тръгваха от цвят на мандарина и стигаха до наситеността на огненочервен портокал. В него се съчетаваха топлината на огъня и

студенината на диаманта, една овладяна страст. Никога не подаряваше спесартит на никоя от жените си. Това бе неговият личен камък и на пръста си, вместо наследствен пръстен с печат, Пиер носеше достоен за всяка музейна колекция изумителен спесартит, шлифован в овална форма и обкован от двайсет и четири каратово злато.

А колко по-хубаво би било вместо спесартит да има истински оранжев диамант. И какъв ли бе кимберлитът, който изтласкваше на повърхността на реката големи късове самородна руда!

Почувства непреодолимо силно желание да го притежава, което за миг го изненада. Но пък защо? Вярно, беше богат, но съвсем не на нивото, на което искаше да бъде. Властваше в Париж, но същевременно не бе и най-богатият човек във Франция, какво остава за света. В игралното поле на фамилиите Ротшилд и Гети той още не бе извоювал своето място...

Нещата биха се променили, ако притежава диаманти.

Вече нямаше да е обикновен търговец или бижутер. Щеше да е собственик. Щеше да се превърне в нещо подобно на „Де Биърс“.

— Кой е собственик на земята?

— В частни ръце е. Голяма част владеят братята Камажак. А на тях диаманти не им трябват.

Камажак бяха същински дяволи; сред най-жестоките мафиоти в Русия — бяха от породата на онези, които крадат, убиват и подкупват всички наред. Пласираха наркотици в упадналия Запад и се смятаха за владетели на голяма част от Сибир.

— Биха продали ненаселените територии за пари в брой и доставки на оръжие и камиони. Вероятно бихме могли да изпратим там някой, за да проучи сделката. — Грегоар го погледна с надежда. — Ти си ангажиран с ръководството на фирмата. Вероятно бих могъл да отида аз.

Изненадан от наглата му откритост, Пиер само се засмя презрително и се впусна в бясна тирада на руски.

— Не мисля така, Гоша! Бедничкият Григорий Михайлович, изведнъж се оказва господар на голям район с диаманти в Сибир!

— Но трябва да бъде човек, който говори езика им! И познава културата им!

— Уверявам те, че аз отговарям и на двете условия — присмя му се Пиер. — Мислиш ли, че ще ти се доверя да купиш земя с мои пари

и на мое име? Ти никога няма да се върнеш!

— Изглежда, че не ми вярваш, Пьотр — сви се Грегоар. — Предпочиташ красивата си любовница от долния етаж, говориш с нея за бизнеса...

Той повдигна вежди.

— Само за собствено удоволствие. Тя е много по-забавна от теб, естествено, но е жена. Само една жена. Но можеш да бъдеш спокоен, ти ми донесе тази информация и ще бъдеш възнаграден. Отивай на бюрото си. Искам доклад. Без никакви копия. Всичко, което знаеш. Имената и телефоните на твоите контакти. Аз ще отида в Сибир. Тайно, естествено. Никой не бива да знае къде съм заминал. — Усмихна се хитро. — Няма да кажа дори на жена си. Би трябвало да се върна след около месец. — Потупа Грегоар Лазар по гърба. — А междуременно ти ще стоиш начело. Действащ изпълнителен директор, ще ползваш кабинета ми, както и всички правомощия. И ще получаваш заплата от десет милиона франка годишно.

Котешките очи на Лазар се разшириха.

— Десет милиона франка!

— Разбираш какво плащам с това, нали, Григорий? Не става дума за качествата ти на мениджър. — Пиер отново сви устни. — А за твоята информация, верността и мълчанието ти. — В гласа му се появи тиха заплаха. — Няма да ме предадеш в нито едно от трите.

— Няма. Ще ти предоставя информацията, Пиер... Пьотр. Още днес. Кога мислиш да заминеш?

Пиер повдигна едната си вежда, сякаш въпросът бе глупав.

— Утре — каза той. — Когато настъпи време за действие — действаш.

Много по-късно си спомни как усмивката на Грегоар Лазар бе станала по-широка.

— О, да — тихо промълви Лазар. — Съгласен съм с теб.

* * *

— У дома? Но това е твоят дом — каза Джуди.

Гласът ѝ го изтръгна от спомените му.

— Ще ти обясня по-късно. Най-напред искам да знам какво е станало тук. С компанията ми и със семейството ми.

Джуди примигна. Той очевидно не знаеше.

Пиер бе тук и не знаеше. Нищо. Как би могла да му каже? *Как би могла да му каже, че е спала със сина му?*

Опита се да отговори уклончиво.

— Но, мили, толкова много време мина...

— Разкажи накратко — заяви студено той.

Джуди седна и започна, много внимателно.

— Жена ти те предаде... Грегоар открадна... Грегоар и Софи бяха... любовници... Опитах се да го предотвратя... тя се настани в офиса... акциите започнаха да падат...

Той слушаше невъзмутимо, докато тя приключи с разказа си.

— А майка ми? — попита той. — Синът ми?

В този момент Джуди взе мигновено решение.

— Той е глупак — заяви с презрение. — И е слаб. Продаде компанията ти, той и Катрин, а после го назначиха на висок пост, но като кукла на конци. Но после шефовете от „Мейбъри“ го уволниха.

— „Мейбъри“. — Спомни си. — Хю Монфърт...

— Пийт Стоктън — поправи го тя и му разказа и останалото.

— Значи така. — Лицето му бе сковано в неузнаваема жестокост. Джуди се дръпна уплашено назад. — Моята съпруга... жена ми се е продала...

В един кратък миг тя се зарадва; колко много бе искала някога той да намрази Софи, да я презира така, както я презира тя самата...

На вратата се позвъни. Тя неохотно откъсна поглед от Пиер и отиде да отвори. Бяха донесли храната; Джуди пое таблата от любезния сервитьор и бързо затвори вратата под носа му. Не стана и дума за заплащане. Кредитната ѝ линия бе отлична.

Пиер затвори очи. Тя забеляза морави петна около клепачите му. Той вдъхна дълбоко, с наслада.

— Ще се нахраня — каза той.

* * *

Джуди му сервира на масата. Това бе най-странното хранене в живота ѝ. Пиер отхапваше бавно, направо мъчително бавно; очевидно бе изнемощял от глад, но не искаше да бърза нито с една хапка.

Контролираше се перфектно. Това направо я съсипваше.

— Храната е приемлива — заяви той след известно време на пълно мълчание. — Ще им наредиш да носят закуски, обеда и вечери тук. Освен това вино, пресни сокове и кафе.

— Да, разбира се. Както кажеш, скъпи.

— Да оставят храната в коридора. Ще им плащаш с кредитната си карта.

Тя кимна.

— И естествено, ще напуснеш работа. Трябва да има причина да си седиш у дома и да поръчваш храна тук. — Махна с ръка. — Вероятно депресия.

— С удоволствие ще напусна. — На Джуди ѝ идваше да закрепци от радост. — Мразя Пийт, а Грегоар мразя дори още повече...

Пиер я изглежда втрещено.

— Лазар? Не ми ли каза, че Софи го е уволнила?

— О, да, но Пийт Стоктън отново го назначи, за да демонстрира „приемственост“. — Джуди извади цигара и я запали; пръстите ѝ трепереха и тя отиде към балкона. — Но нищо не се получи. Акциите ни потъват стремглаво. Нищо не помогна, нито уволнението на сина ти, нито отстраняването на Софи.

— И сега Грегоар е там?

— На работа е. Всеки ден.

— Промених решението си — обяви Пиер. — Ще се върнеш в офиса. Още сега. Намери досиетата на служителите. Искам да научиш всяка подробност за Лазар. Намери ми адреса му. Каква кола кара. — Блъсна стола си назад и стана. — Обади се веднага щом си готова. Действай бързо.

— Аз... да, тръгвам...

Джуди се колебаеше. Пиер щеше да остане сам, а тук имаше телевизор. Щеше да гледа новините. Щеше да узнае за нея и Том — ако вече не знаеше...

— Трябва да ти кажа нещо — започна тя.

— Не е важно. Това, което ти казвам, е по-важно.

— Не, важно е. — Сълзи замъглиха погледа ѝ. Тя бе професионалист в поднасянето на информация, но сега нямаше и най-малка представа как да съобщи тази новина. — Трябва да разбереш, че мислех, че си мъртъв, мили мой...

Пиер се обърна. Очите му бяха като късчета лед.

— Предала ли си ме, Джуди? — попита с равен глас. — Това ли се каниш да ми съобщиш?

— Липсваше ми — изрече тя. — Толкова много... толкова дълго... всеки ден... а той страшно прилича на теб... аз... аз излизах с Том...

Пиер повдигна вежди.

— Всичко свърши вече! — Тя хлипаше истерично. — Свърши! Никога не е било сериозно...

— Спала си със сина ми?

Тонът му бе скован, аналитичен. Тя кимна смазана, ужасно засрамена.

— Можеш ли да ми простиш някога?

— За какво? — сви рамене той. — Виждам, че хлапакът е наследил моя вкус. — Тънка усмивка.

Джуди се почувства зле.

— Хайде, стига, никога не сме робували на буржоазни предразсъдъци — равно изрече Пиер. — Защо да ме е грижа?

Забеляза изражението ѝ и добави по-нежно:

— Ти си моя, а не негова; винаги ще бъдеш моя.

— Добре. — Джуди изхлипа. — Добре...

— А сега върви — нареди ѝ Пиер. — Поверил съм ти нещо важно. За мен е от голямо значение.

Тя не възрази. Най-страшното бе минало. Затвори вратата и излезе на улицата, за да вземе колата си.

* * *

Том гледаше през прозореца, докато колата на Джуди потегли по алеята, и вяло се запита къде ли отива. Замисли се дали да не се обади на майка си, но беше късно; тя беше с новия си съпруг — първата им нощ като младоженци...

Потръпна. Може и да бе постигнал крехко примирие с Монфърт, но все още не му се мислеше за това. Оставаше му Катрин, но още ѝ бе ядосан; а и баба му никога не бе проявявала грижовност, от каквата се нуждаеше сега.

Сети се за Поли. Но не можеше, би било нелепо да ѝ се обади сега. Не точно сега.

Главата му щеше да се пръсне. Толкова мисли се въртяха в ума му. Прекалено много неприятни емоции. Мразеше тази жена, която се канеше да става майка на детето му, това бе в основата на всичко. И тя беше права, колкото и ужасна да беше цялата ситуация, не можеше да направи нищо по въпроса. Тя щеше да го разори, а той бе готов да ѝ плати каквото пожелае, само защото трябваше да запази детето си.

Заслиза по централното стълбище към първия етаж; пищните орнаменти и позлатените барелефни фигури на тавана го потискаха.

Майка му често се бе оплаквала от този позлатен лукс и сега разбираше защо. Мястото бе прекалено голямо за сам човек. Караше го да се чувства дребен и самотен.

Приближи се до масивния полиран парапет, който се плъзгаше в красива извивка надолу към фойето. Източното мраморно стълбище слизаше цели четири етажа надолу. Зачуди се какво ли би направила Поли, ако беше тук... вероятно щеше да възседне парапета и да се пързулне надолу крещейки от възторг, високо, по детски...

Именно от това се нуждаеше замъкът! Малко живот, малко веселие!

Том се запъти към стайте си замислен дълбоко. Вече се бе успокоил. Влезе в банята. Беше пищно декорирана, но тази красота сега сякаш издаваше празен звук; единственото, което той желаше, беше просто една гореща вана. Да отмие от себе си миризмата на Джуди, уханието на грижливо парфюмираната ѝ кожа, да я изличи от тялото си.

Сипа от любимите си соли за вана „Флорис“ в горещата вода. Сети се, че Поли използва „Радокс“. Поли. Наслади се на първичното физическо усещане на топлата вода и се замисли как да се справи с положението.

Цялата тази каша бе забъркана по негова вина.

Взе решение: щеше да даде на Джуди каквото пожелае. Но ако тя поискаше брак, след тази вечер, това би било явно изнудване. Ще

склучи с нея само граждански брак, не и църковен... и ще се разведе веднага щом детето се роди. Тогава ще ѝ купи собствено имение, но ще вземе бебето. За какво са му пари, ако не може да си осигури справедливост? Би могъл да наеме цяла армия от най-добрите адвокати в Европа. Или да я подкупи с още пари. Каквото беше нужно.

И после ще се ожени за Поли. Ако тя пожелае. Което изобщо не бе много сигурно...

Хрумна му и друго.

Подкупи. Пари. Нали именно това желаеха всички негодници? В крайна сметка всички те се интересуваха единствено от парите.

Претенциите му по отношение на „Дом Масо“ бяха неоснователни от юридическа гледна точка, липсваше им тежест пред съда. Единствената причина делата да не бъдат прекратени още в началото, бе великолепно представяне и неумолимостта на армията от високоплатените му адвокати.

Ами ако имаше и по-лесен начин? Не можеше ли просто да подкупи онзи тлъст американец и омразния му френски лакей? В крайна сметка за какво да работят като слуги на „Мейбъри“, ако могат да се оттеглят с малко лично богатство? Стоктън може и да контролира дяловете му в компанията, но Том можеше да купи и продаде кучия син, когато си пожелае.

Гениално, каза си той; при това напълно традиционно!

Излезе от ваната, по цялото му тяло се стичаше вода, избърса се и се облече набързо, нахлузвайки първата риза и костюм, които му попаднаха пред очите. Нямахше кой знае какво значение към коя дреха посяга; всичко в гардероба му бе ушито по поръчка. Изглеждаше добре и ако не бе мократа коса, не би проличало, че се е облякъл набързо.

Вдигна телефона и позвъни в крилото на прислугата.

— Добър вечер, мосю Масо. Желаете ли нещо за вечеря?

— Сега не, благодаря, Жак. Би ли помолил Ричард да изкара колата отпред на алеята? Отивам в Париж.

— Чудесно, мосю. Готвачът ще чака завръщането ви.

— Просто го помоли да ми остави нещо за хапване късно вечерта, ако обичаш. Може да се забавя. Целият персонал е свободен за вечерта.

— Благодаря ви, мосю.

Тонът на всички, забеляза с притеснение Том, напоследък далеч не бе толкова враждебен. Явно той самият започваше да се държи по-малко арогантно с тях.

„Може би пораствам“, каза си наум.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Софи остана без дъх; отметна глава назад и се вкопчи в Хю; заляха я вълни на дълбоко, божествено удоволствие. Не можеше да вижда... беше замаяна... беше прекрасно...

Потръпна цялата и екстазът утихна; беше в прегръдките му, притискаше го силно.

— Мили мой — промълви тя. — Мили мой...

Той я целуна два пъти, после се отмести встрани.

— Нямах никаква представа — каза Софи.

Хю повдигна едната си вежда; целият бе окъпан в пот.

— Никаква? Не мога да повярвам...

— По-хубаво е... сега е толкова по-хубаво.

— И не изпитваш никакви угризения? — засмя се Хю.

Тя се изчерви.

— Нещо такова. Да. И знам, че сега си само мой и ще останеш до мен.

— Е, трябва да призная, че наистина е доста специално — каза Хю. Пое си дълбоко въздух, за да успокои пулса си. — Денят беше пълен с рекорди. — Притегли я до себе си и я целуна отново, вкусвайки солените ѝ от потта устни; беше привлекателно разрошена, а кожата ѝ бе зачервена.

— Никога не ме оставяй — каза Софи.

— Че къде бих могъл да ида? — отвърна игриво той.

* * *

— Значи така — започна Стоктън. — Ще уволним Джуди.

Грегоар Лазар се усмихна лениво. Най-сетне му се струваше, че нещата биха могли да потръгнат както му се искаше.

— И ще имаш удоволствието да го направиш лично, скъпи Питър. Тя все пак благоволи да се появи в сградата днес. През

последните двадесет минути непрекъснато звъни по телефона от кабинета си.

Стоктън се ухили.

— Жалко все пак. Тя е готино маце...

— Всички знаем, че ти не си първият човек на този пост, който смята така.

Лазар се засмя грубо.

— Хайде, извикай я да се качи тук.

Той вдигна телефона.

— Джуди, обажда се Грегوار. Би ли се качила в кабинета на Пийт, ако обичаш?

Стоктън не изпитваше угризения от факта, че Джуди Дийн е негов съюзник; и тя беше от играчите, които се водят само от собствената си изгода, както впрочем и всички останали в джунглата на бизнеса. Освен това последните два пъти, когато бе уволнявал някого — Хю и Том — нещата съвсем не бяха протекли според плана му. Той бе грубиян по природа и когато налагаше властта си над дребните хора, винаги се чувстваше по-силен.

Искаше да види как онази коравосърдечна малка мръсница ще се срине пред очите му. Щеше да ѝ даде да разбере, че тайната ѝ ще бъде разгласена. Така че нямаше да може просто да го отреже и да избяга у дома при своя прекрасен принц.

С Джуди Дийн бе свършено и той искаше да бъде свидетел на увехналата ѝ опашка...

На вратата се почука.

— Влез — каза той.

Ето я и нея. Изглеждаше добре, може би леко разтревожена.

— Здравей, Пийт, здравей, Грегوار — каза тя.

— Джуди, трябва да ти кажа нещо.

— Аз също. Напускам — отвърна тя мигновено, с ведре усмивка.

Стоктън се задави.

— Какво?

Нямаше как това да се случи за трети път, нали така? Той смяташе, че Джуди Дийн е венчана за тази работа.

— Чу ме. — Джуди вирна чипото си носле. — И докато още не съм свършила, престани да ядеш. Тези пластове сланина са направо противни.

— Хей! Почакай малко! — ревна Стоктън. — Извикахме те тук, за да те уволним!

— Недей да се вълнуваш толкова, Пийт, ти си човек със застрашено здраве, толкова си затлъстял. Има опасност да получиш сърдечен удар — с престорено загрижен глас го контрира тя. — И недей да размахваш ръце, на никого не му е приятно да вижда петната от пот под мишниците ти.

Откъм Лазар се чу задавено сумтене. Стоктън се обърна към него вбесен.

— Млъкни, по дяволите! Проклета кучка! Спала си с бащата и със сина. Ще го обявим по националната телевизия.

Джуди сви рамене.

— Какво ти влиза в работата? Поне не се е налагало да плащам на някого, за да спи с мен, Пийт. Сбогом, Грегоар; ти си най-лошият мениджър на света и пълен нещастник във всичко, но поне не смърдиш като Пийт. Сбогом, нещастници!

Тя се завъртя на токчетата си и излезе навън засмяна.

* * *

По-късно същата вечер Стоктън седеше в апартамента си в „Крийон“ и се питаше къде се е объркало всичко. Изпитваше тревожен дискомфорт. Мечтата му бе пропаднала. Монфърт, онзи проклет негодник, направо бе затрупан с пари, а акциите на „Мейбъри“ падаха главоломно. Искаше да се отърве от собствения си голям портфейл акции, но след аферата „Енрон“ онези бюрократи от Капитолия бяха сложили край на възможността корпоративни служители да продават.

Стоктън потрепери. Какво щеше да стане, ако компанията се провали?

Което бе напълно възможно. Бижутерството е много мъгълъв бизнес. Можеше да забрави за него. Всичко опираше до стойността на дизайна, както беше при модните къщи или парфюмите. Като се изключи самият запас от скъпоценни камъни, ако „Дом Масо“ или, още по-зле, „Мейбъри“ изгубеше запазената си марка, тогава компанията оставаше без стойност. Нямаше средно положение, както казваха в Бруклин.

Съжали, че онази кучка Софи бе отмъкнала всичките му водещи дизайнери. Беше постъпил глупаво. Трябваше да ги обвърже с толкова здрави договори, че да не могат да мръднат никога. Да ги разори, ако се опитат да го надхитрят.

Да ги разори...

Огледа пищно обзаведения си апартамент в „Крийон“, с кокетно балконче към площад „Конкорд“. По дяволите... ами ако изгубеше парите си... Какво от състоянието му не беше вложено в акции на „Мейбъри“?

Вече нямаше да може да отсяда в такива хотели. Край с лимузините. Щеше да изгуби и Клаудия — тя щеше да избяга от него по-бързо и от проститутка, след като са й платили. Не можеше да каже, че я обича, но беше свикнал с нея.

Телефонът звънна.

— Лазар, къде си, по дяволите, проклет мързеливец?

— Не е Грегоар Лазар. Обажда се Том Масо.

— И какво, по дяволите, искаш?

— Имам предложение за теб.

— Изобщо не ми е до теб.

Том не се разколеба.

— Ще станеш много богат и ще се отървеш от главоболията с „Дом Масо“.

Стоктън замълча.

— Добре — обади се най-сетне. — Слушам.

— Трябва да говорим лично. Във фойето съм. Да се кача ли в апартамента ти?

Пийт стисна здраво слушалката.

— Разбира се — каза задъхано. — Защо не, по дяволите.

* * *

Пийт се вторачи в хлапака Масо. И не хареса онова, което видя. Как бе възможно разглезения, сприхав хлапак, когото бе подмамил да направи сливането на компаниите, да изглежда по този начин? Пред него в момента несъмнено стоеше един сериозен млад мъж, а не

някакво момче. Стойката му бе различна; тонът му бе твърд, в очите му се четеше решителност.

Том Масо бе действал като глупак. Но с този човек може би трябваше да се съобразява. Стоктън го усети мигновено. Колкото и да бе дебелокож, той много остро усещаше опасността. А Масо излъчваше заплаха. Неприятно му напомни за Хю Монфърт.

— Да чуем това твое предложение — подхвана той. Стараеше се да звучи уверено, но подозираше, че Масо ще усети, че е загубил почва под краката си; че е като приклещено в капан животно.

— Искам да откупя отново компанията си.

— Нямах толкова пари, момко.

— Не говоря за цялата компания, а само контролен дял. „Мейбъри“ и „Масо“ не са печеливша комбинация, както си мислеше ти.

— Ще ги направим печеливши — неубедително заяви Стоктън.

— Ще бъда прям. Сделката бе катастрофална — за теб, за мен и за акционерите. Аз изгубих компанията на баща си, ти съсипа цената на акциите си. Сигурен съм, че бордът е на път да те уволни, а хиляди частни акционери разбират, че спестяванията им за старини се стопяват.

Пийт се помъчи да намери язвителен отговор. Успя само да вдигне рамене.

— Трябва да спасиш каквото можеш от пожара. Можеш да обявиш, че ще се отървеш от тежестта на „Масо“, като я продадеш на мен. После можеш да напуснеш „Мейбъри“. Аз ще ти платя допълнително, отделно от цената на сделката.

— Отделно?

Масо кимна.

— Съвсем отделна сделка между теб и мен. Частно разплащане за извършени услуги. — Тъмните му очи обходиха лицето на американеца. — Уверен съм, че за теб е изключително неприятно да си подчинен на „Мейбъри“ и да получаваш от тях заплата. Продай ми „Масо“ преди компанията да фалира и ще те възнаградя както заслужаваш.

— Подкупваш ли ме?

— Съвсем определено.

Стоктън се замисли не повече от половин секунда.

— Звучи чудесно. Мразя проклетата суетня. — Протегна се и въздъхна. — Искам шест милиона евро, иначе няма сделка.

Том Масо се усмихна хладно.

— Не си в положение, в което да спориш с мен. Ще основа компания, „Багателс Инкорпорейтид“, регистрирана в Швейцария. Нейните активи ще са предимно от пари в брой. Ще ти издам три милиона акции. Няма да има ограничение за продажбата им, което можеш да сториш веднага. „Багателс“ ще притежава десет милиона евро, разпределени в десет милиона акции.

Стоктън затвори очи; неимоверно облекчение го заля като вълна. Това, разбира се, слагаше край на плановете му с Лазар. Нямахше да има никакво очерняне на името на хлапака. Но кого го бе грижа за това сега; щеше да спечели близо три милиона и половина... акциите му в „Мейбъри“ може би щяха да се вдигнат, след като се отърве от кошмара на „Масо“. Нека това нахакано момче се опита да я спаси, негова работа — без да разполага с подходящ персонал и с нужните дизайнери.

— Дадено. Колко бързо можем да задвижим нещата? Не бива да допуснем директорите да научат.

— Ще основа компанията още утре; ти ще ми продадеш контролния пакет акции в единадесет сутринта, по което време и ще получиш своите акции.

— Едно ще ти призная, явно не приемаш нещата лично — измърмори Стоктън. — Мислех, че ще си бесен, задето изцяло изгуби контрола, но явно разбираш, че бизнесът си е бизнес.

— Точно така — отвърна Масо.

Обърна се към вратата.

— Тази вечер уволних онази уличница Джуди Дийн — каза Стоктън.

Масо отново се обърна и очите му проблеснаха.

— Недей да използваш подобни думи за госпожица Дийн.

— О! — Стоктън се ухили лукаво. Е, нима накрая щеше да получи шанс да нанесе удар някому? Така изглеждаше. — Уличница е точната дума. Ти май не знаеш, а, хлапе?

— Какво не знам?

— Много преди да започне да спи с теб, тя е спала с баща ти.

Поне веднъж и Пийт да получи удовлетворението, на което се надяваше. Лицето на Масо смени цвета си. Пребледня, а после пламна. Гняв? Срам? По малко и от двете.

— Хей, недей да виниш вестителя — лаконично каза той. — Разпитай наоколо, ако искаш подробности. Всеки в „Масо“ ще ти каже. Било е всеизвестна тайна. Пиер ѝ е купил апартамент, тя му е била постоянна любовница почти шест години.

Младокът не издаваше нито звук. Стоктън се наслаждаваше на очевидната му болка и срам.

— Нищо чудно, че майка ти не я е харесвала — продължаваше мазно той. — Съпруга и любовница в един общ офис пред погледите на всички, които са наясно. А сетне Джуди се лепва за теб. Разбира се, тя не е била единствената любовница на баща ти. Забавлявал се е и с куп други момичета. — Стоктън намигна. — Но нима не го правим всички? Предполагам, че съм ти направил услуга, като съм я изхвърлил на улицата.

Очите на Том Масо бяха като стоманени ножове.

— Не си позволявай да говориш пред мен за баща ми и майка ми. И никога повече не споменавай за госпожица Дийн. В противен случай ще съжаляваш. Сега ме чуи, имаш избор. Продай ми акциите точно в единадесет часа утре сутрин; документите ще ти бъдат изпратени по факса преди десет. Или остани на мястото си и гледай как „Масо“ фалира, а ти се разоряваш.

Том се завъртя на пети и излезе.

* * *

Джуди се постара да се върне бързо. Тя шофираше умело, но трафикът бе ужасен; приближаваше седем, а в центъра задръстването бе почти пълно. Лакираните ѝ нокти барабаняха по волана. По дяволите! Искаше да се прибере у дома при Пиер...

Развод; дали щеше да има развод? Със сигурност трябваше да има. А после тя щеше да получи онова, което заслужава. Най-сетне! Пиер, нейната голяма любов...

За него не бе важно дори, че е имала връзка със сина му. Естествено, тя трябваше да се обади на Том... да поизглади

отношенията си с него.

Можеше ли да му признае, че изобщо не е имало никакво бебе?

Не че не се бе постарала. Беше зарязала предпазните средства, стараяше се да правят секс в най-подходящите дни, но нищо. Всеки месец правеше тест и той винаги бе отрицателен.

Или пък можеше да каже, че е направила спонтанен аборт...

Не, ами ако той кажеше на Пиер? Че жена му е носела в утробата си собствения му внук? Пиер, разбира се, бе казал, че не споделя буржоазния морал, че не се шокира лесно, но кой знае, това можеше и да прелее чашата...

Ако искаше най-сетне да стане госпожа Пиер Масо, трябваше още сега да започне да поправя грешките си. Трябваше да се отърве от Том. Най-добре би било да приключи с него, да се унизи, да се помоли. Пред него и пред онази вещица Катрин.

С Том нямаше да е толкова трудно... той бе мекушав, не бе като баща си. А Софи, тя сега бе влюбена в Хю Монфърт. Сигурно щеше да се зарадва, ако Джуди реши проблема ѝ със завърналия се съпруг, нали така!

Усмихна се. Беше на път да убеди себе си, че всичко ще се нареди идеално. Само ако можеше да се прибере у дома по-бързо!

Истинска лудост. Подаде глава през прозореца, за да види какъв е проблемът с това задръстване. Пиковият час бе отминал, не беше нормално да е така. Сигурно бе станала някаква катастрофа. И наистина успя да различи проблясващи сигнални светлини от полицейски коли на няколко пресечки по-напред, близо до улица „Салопет“...

Включи радиото. Разнесе се сладникава мелодия на Ванеса Паради от средата на осемдесетте години. Завъртя копчето и потърси друга станция.

„... топ новината ни за този час е зловещото убийство на улица «Салопет» на високопоставен бизнесмен... Полицията е отцепила района в радиус от петстотин метра и движението е задръстено чак до Сена...“

Стомахът ѝ се сви. Улица „Салопет“ — там беше къщата на Грегоар... не можеше...

„... официално потвърждение още не е направено, но източниците на «Радио Пет» посочват, че става дума за Грегоар Лазар, главен изпълнителен директор на разтърсваната от скандали бижутерска къща «Дом Масо». Анализаторите изтъкват, че положението много прилича на убийствата във фамилията Гучи... още нямаме сведения дали има връзка между покушението и ожесточената битка за контрол над компанията, която се води в пресата между Томас Масо и компанията майка «Мейбъри».“

Изключи радиото. Оказа се доста трудно, тъй като пръстите ѝ трепереха. Само преди час бе изпратила по факса цялата информация, която имаха в компанията за Грегоар Лазар до дома си.

До Пиер.

Не би могъл. Нима можеше? Той беше слаб, толкова изтощен...

Дали беше убил Грегоар? Заради онова, което бе сторил на Софи? Това ли бе причината?

Беше ли способен на убийство? А дали самата тя не му бе помогнала?

Изведнъж усети ужасен студ. Разтреперана, тя изтегли колата встрани и паркира до тротоара. Нека общинските власти да я вдигнат оттам. Нямаше никакво значение. Трябваше да разбере дали Пиер е още в апартамента. Не би могла да чака в задръстването, точно сега не...

Изскочи от предната седалка, зави надясно и побягна.

* * *

— Ехо? — извика тя, когато отвори входната врата. Мили боже! Нямаше никого! — Хей?

Звук от вдигане на резе — Джуди се завъртя и видя как вратата на банята се отваря и Пиер излиза оттам, загърнат с кърпа около кръста.

Тялото му бе покрито с белези. Тя потръпна.

— Джуди, по-тихо — скара ѝ се той. — Не искам никой да знае, че съм се завърнал.

Тя затвори вратата. Не изглеждаше никак притеснен.

— Благодаря ти за документите — продължи Пиер. Запъти се към спалнята, където имаше нови мъжки костюми, приготвени в дрешника ѝ. — Трябваша ми. Искам да приключа с този човек.

— Да приключиш с него ли? — прошепна Джуди.

— Да. — Той се обърна към нея и посочи към белезите по тялото си. — Ще му се отплатя за тези неща. Уволнението не е достатъчно. Трябва да лежи в затвора за неправомерно облагодетелстване. Ще се погрижа това да бъде най-страшният затвор във Франция. Надявам се някой да го намущка в ребрата с парче стъкло. Заслужил си го е.

Джуди въздъхна; дишаше накъсано, но едва не ѝ се зави свят от облекчение.

— Няма нужда, няма да се наложи — каза тя. — Бил е убит.

Пиер престана да се рови в костюмите.

— Какво?

— Бил е убит тази вечер. В апартамента си... намерили са го изкормен... стомахът му е бил разпран. — Тя пребледня силно. — Като на риба.

Той я изгледа втренчено и попита:

— Сериозно ли говориш?

— Съобщиха го по новините.

Пиер въздъхна; раменете му леко се отпуснаха.

— Значи се е отървал от отмъщението ми. Исках да го видя опозорен и унищожен.

— Но не буквално?

— Разбира се, че не буквално, глупачето ми. — Приблужи се до нея и я погали по главата; Джуди вдъхна уханието на кожата му, меко като коприна от маслото за вана. — Аз не съм убиец.

Тя се съвзе.

— Знам — задъхано промълви Джуди.

Пиер я целуна леко покровителствено по устните.

— Хайде в леглото. Зажаднял съм не само за храна. А след това ще ти разкажа и останалата част от историята. Какво се случи в Сибир. И ще разбереш защо мразех Грегоар.

— Да — съгласи се тя. Желанието, отдавна заспало, почти забравено, внезапно разтърси цялото ѝ тяло. Напрежението и стресът от последната година се стопиха магически; Пиер беше жив, беше при нея, докосваше я... беше неин, а не на Софи... само неин... — О, да, да, мили...

Пиер я хвана за ръка и я поведе към леглото. „Жени — мислеше си с презрение той, — всички са глупачки; толкова е лесно да бъдат подведени; винаги вярват на онова, което им се иска да е истина“.

Спомняше си, че когато бе по-млада, неговата предпочитана любовница Джуди Дийн бе особено пламенна и предана, интелигентна и независима. Сега всичко това бе изчезнало; безпогрешно различаваше белезите на алчност, страх, маниакалност. Напълно беше загубила качествата си.

Но така или иначе още му беше полезна и щеше да му свърши добра работа. Засега.

Най-малкото, щеше да му е нужно алиби.

* * *

— Шампанско? — предложи Пиер.

Джуди кимна и той щедро сипа от златистата течност в кристалната ѝ чаша, където виното се разпени леко. Да, определено я одобряваше и макар личността ѝ да бе променена, за съжаление към по-лошо, американката все още бе ценна. Беше се вкопчила в него със зъби и нокти, беше изключително страстна и изобретателна; а освен това му осигуряваше нужното прикритие.

Храната също бе отлична. Спомняше си, че Джуди умее да пазарува умело; винаги бе имала чудесен вкус за храна и за луксозни стоки. Докато се налагаше да се крие на улица „Де Клош“, Пиер бе доволен, че може да се наслаждава на стилиен живот.

— Добра реколта — отбеляза той. Шампанското беше „Перие Жуе“ от хиляда деветстотин седемдесет и четвърта година, а за основното ястие бе приготвено сухо червено вино „Мутон-Ротшилд“.

Предястието бе от козе сирене и питка с карамелизиран лук със салата от зеле и рукола — леко горчивият ѝ вкус отлично допълваше сладостта на лука; следваше вкусна пържола с яйце и пюре от спанак; а за десерт имаше торта без брашно с тъмен шоколад и джинджифилов сладолед. О, Господи — не че вярваше в Господ — каква храна само предлагаша във Франция!

Беше копнял за това, за полагащото му се по рождение; беше си го представял и ето че го имаше. Пиер не се съмняваше нито за миг; ярката звезда на съдбата му оставаше високо в небосклона. Лазар бе мъртъв, ужасна смърт.

Скоро „Дом Масо“ отново щеше да му принадлежи; щеше да се настани в замъка; съпругата и синът му щяха да му се подчиняват...

— Щеше да ми разкажеш, скъпи — подкани го Джуди. — Ако се чувстваш добре, разбира се...

— Да. — Пиер си придаде любвеобилно изражение и бе възнаграден с усмивка на обожание. Отпи от виното, за да прикрие презрението си. — Заслужаваш да узнаеш. Мисля, че ти казах как Лазар ми обеща, че ще ми бъде верен... ще се погрижи за бизнеса.

Тя кимна.

— Онзи ден преди много години заминах за Русия. Оставих всичко. Всичко. Семейството си. Имението си, богатството си. Всичко. И теб... — Той погали с пръст бузата ѝ; неволно Джуди потръпна от страх. Пиер я изгледа и продължи. — Накратко. Ще пропусна... — Щеше да ѝ представи редактираната версия. — Разполагах с документи... карти на една местност в Сибир, където Грегоар ми каза, че са открили кимберлит. Спомняш си, че в юношеските си години съм бил в Русия и говоря добре езика, нали?

Джуди кимна, устните ѝ бяха полуразтворени. Следеше внимателно историята, също като Лазар.

— Отпътувах към онзи район. Беше много студено, дори и през лятото; толкова далеч на север се занимават предимно с добив на нефт. Има разни миньорски градчета. — Той замълча. — Барове. Потърсих един, който бях посещавал някога... много отдавна. Още си беше там. Собственикът е старец на име Пьотр. — Усмихна се иронично. — Не ме позна.

— А хората, с които трябваше да се срещнеш?

Пиер си отрязва парченце от козето сирене; беше превъзходно. Наслади му се бавно и продължи.

— Обадох им се да се срещнем в бара. Заведоха ме на мястото с един джип... Имаха пушки. — Сви рамене. — В новата Русия това е нормално, както знаеш. След падането на комунизма навсякъде цари беззаконие.

— А откри ли кимберлит?

— О, да. — Пиер се усмихна студено. — Видях буци от суровата руда, които проблясваха под снега по земята. Излязох от джипа и се наведох да взема една. Тогава главатарят на групата ме удари по тила, изглежда, с приклада на пушката.

Джуди притисна длан до устата си.

— Завързаха ми очите и са ме откарали на север — макар че тогава не знаех това. После ме захвърлили в килия в някакъв стар и изоставен затвор. Пребиваха ме редовно.

— Но защо?

Той побутваше пържолата в чинията си. Дори когато го описваше така сбито, очевидно му бе трудно да сдържа яростта си. Хапна миниатюрно парченце от вкусното месо и се постара да го дъвче бавно. Не биваше отново да губи контрол.

— Грегоар им беше платил — каза той.

— Но ти имаше повече пари. Много повече...

— Не ги интересуваха парите. Главатарят на бандата беше братовчед на Лазар. Било му е платено да ме убие, а не да ме държи в плен.

— Грегоар... но как... братовчед в Сибир?

— Истинското му име е Григорий Михайлович. Роден е в Русия, а не във Франция. И е запазил връзките си в подземния свят там. — Пиер сви рамене. — Вината е моя, че не го прецених добре. Но понеже той беше толкова некадърен мениджър... реших, че едва ли има някакви способности. Успя да ме заблуди.

Джуди се мъчеше да осмисли чутото.

— Но теб те нямаше цели седем години! Дори близо осем.

— И през цялото това време изобщо не съм видял слънцето, нито за миг.

Тя се ужаси.

— Как не си полудял...

Той вдигна глава.

— Не съм слабак. Аз оцелявам. По-низшите от мен не могат да ме погубят.

— Защо просто не са те застреляли?

Пиер се поколеба. Въпросът го върна в онази тъмна дупка, към която не искаше да се връща; ежедневните побои, изтезанията с нож, плъховете...

— Държаха ме за развлечение — отвърна бавно той.

— Как се измъкна?

— Съсредоточих усилията си върху един от пазачите. Най-бедният от всички; закъсняваше, беше небрежен, докато е на смяна. — Пиер сви устни. — Обещавах му несметни богатства и накрая той ми повярва. Тайно ми носеше храна, докато здравето ми се подобри достатъчно, за да пътувам; остави ми на скрито място дрехи и ботуши. Най-накрая една нощ ми донесе и пушка. Казваше се Михаил. — Отклони очи. — Застреляхме бандитите след вечеря, докато се бяха натъркаляли пияни край огъня.

Той спести подробностите. Спомняше си този момент с пределна яснота; помнеше удоволствието, което бе изпитал, когато се бе прицелил и бе стрелял няколко пъти в корема на всеки от мъжете, така че да умират в мъки поне няколко часа, жестоки часове, в които щяха да са безпомощни и ужасени.

— А когато свършихме с тях, застрелях Михаил.

— Но защо? — прошепна Джуди. В тона ѝ се долавяше ужас. Не бе докоснала храната си.

— Как мислиш? — Сви рамене с досада. — Седем години не бях зървал слънцето... И знаеш ли какво ме крепеше през това време?

Тя поклати глава.

— Юлий Цезар — отвърна Пиер. — Бил е пленен от пирати, които го отвлекли в леговицето си и го държали там заради откуп. Той се зарекъл, че ще се върне и ще ги разпъне на кръст до един. Откупът бил платен и те го освободили. След година се върнал, издирил ги един по един и ги приковал към кръста. — Очите му блестяха. — Аз нямах кръст. Но — продължи той бавно — се справих както мога.

Джуди потръпна.

— Как избяга? Бил си наред Сибир...

— Пътувах на юг, после на запад. Разбойниците имаха малко провизии, пари. Взех всичко. Пътуването беше много опасно. — Усмихна се. — Но успях. Щом минах на Запад, пътувах на стоп.

— Но само едно телефонно обаждане стигаше, можеше да изпратим частния самолет...

— Не разбираш ли? — Този път усмивката му бе по-искрена. — Не исках никой да знае, че съм жив. Не и преди да съм се подготвил. Когато се върнех, вече нямаше да съм жертвата. Щях да поема контрола над всичко.

Наля почти до горе чашите с червеното вино; ярките пламъци на огъня, който пращеше в камината, проблеснаха и виното грейна в наситен рубинен цвят. Пиер предложи на Джуди да вдигнат тост.

— А сега, скъпа моя, вече приключихме с миналото — каза той. — Време е да продължим към бъдещето.

Джуди чукна леко чашата си в неговата и се опита да изпита леко облекчение.

— За бъдещето — каза тя.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Самолетът се снижи и започна да кръжи над Париж; крилото леко се наклони и от мястото си в първа класа Софи зърна Лувъра и стъклената пирамида пред него, която проблясваше под лъчите на зимното слънце. Усмихна се: красив град.

Естествено, щастието, което изпитваше в момента, правеше всичко красиво. Сигурно това бе причината.

Хю, който седеше до нея, стисна ръката ѝ.

— Прекрасно — каза той. — Надявам се Том да е сигурен какво прави.

— Мисля, че е така — отвърна тя с майчина гордост.

— Тогава не мога да му се сърдя, че именно той е измислил плана. Естествено, исках лично аз да се разправа със Стоктън. Но той е навредил на твоето семейство повече, отколкото на мен.

— Том е истински мъж. — Не можеше да скрие удоволствието в гласа си. — Променил се е; не е предишното момче. Справедливо е сам да си върне онова, което му беше отнето. Разбира се, ти би могъл да му помогнеш, но той иска да се бори сам за правото си.

— Не знам защо аз не се сетих за това. — Хю оценяваше високо плана. — Направо гениално хрумване — да го заслепи, използвайки собствената му алчност. Вместо да се мъчи да намери някакво сложно решение на проблема, Том просто разсече гордиевия възел.

Софи целуна продължително съпруга си по устните. Тялото ѝ все още тръпнеше от страстта, която бяха споделили тази сутрин. Беше ѝ странно какво може да предизвика сексът — отпускате я, помагаше ѝ да се разтовари от стреса и тревогите. Тялото ѝ бе гъвкаво, като след няколко часа прекарани под грижите на масажист.

— За мен важното е, че той иска и ние да сме там. Исква да споделим тържеството му.

— А след това ще се върнеш ли в „Дом Масо“?

Софи се изненада.

— Разбира се, че не. Сега съм Монфърт. Нима си забравил, скъпи, че половината компания е моя?

Той се засмя.

— Ще ми бъде трудно да забравя, тъй като ми го напомняш по пет пъти на ден.

Тя се изчерви.

— Имам предвид, че не съм просто твоя съпруга...

Хю погали ръката ѝ.

— Скъпа, знаех колко си способна още когато се оженихме; сега мисля, че си направо великолепна. Няма какво да ми доказваш. Аз не съм Пиер.

— И слава богу — каза Софи и се засмя, заради красотата на мига.

* * *

— Господин Стоктън.

Икономът — както Пийт предположи заради лъскавия му костюм и всички останали аксесоари — се поклонил съвсем леко, доколкото му позволяваше границата на вежливостта.

— Бихте ли били така добър да заповяdate в Дъбовата библиотека, моля. Господин Масо и останалите господа вече ви очакват. — Английският му бе безукорен, с едва забележим акцент.

Когато получи своите милиони като обезщетение, щеше да си наеме такъв лакей, зарече се Стоктън.

— Разбира се — съгласи се отзивчиво. Постара се да събере малко повече самоувереност. Вярно, това място си беше истински замък, но какво толкова, той предпочиташе стъклото и хрома на своето имение в Бел Еър. — Защо просто не кажеш „библиотеката“?

— Защото в замъка има три библиотеки, сър. Дъбовата, която е на партера, е най-малката. Бихте ли ме последвали...

Пийт се помъчи да му отвърне подобаващо, но не намери думи. Все едно, да върви по дяволите. Човекът бе просто слуга. Да вървят по дяволите и Франция, и Монфърт, и Масо, и всички останали. Той щеше да прибере трите си милиона акции и да се върне у дома. И ако

ще, никога повече да не види никого от тази проклета жабарска нация, толкова по-добре.

Икономът отвори тежката врата на библиотеката. Беше тапицирана със зелено сукно и Стоктън започваше да добива някаква бегла представа за богатството на този хлапак. Залата бе с площ поне стотина квадратни метра и всички стени бяха заети от пода до тавана с етажерки, пълни със старинни книги, всички томове бяха с кожени подвързии и надписи със златни букви. Каменните плочи на пода бяха покрити с персийски килим, в камината гореше буен огън, макар да бе едва единадесет часът преди обяд, а всички мебели сякаш бяха излезли от първокласен музей.

В средата на залата имаше дълга дъбова маса. От едната ѝ страна бяха подредени четири махагонови стола, а от другата — само един. Масо и трима мъже бяха застанали отсреща. Разпозна единия адвокат — онзи стар глупак Едуард Фош. Но другите двама не познаваше. Явно също бяха адвокати. Стоктън се приближи наперено към Масо и му стисна ръка.

— Добро утро, господин Стоктън — официално го поздрави младият мъж.

Явно нямаше да има и намек, че с тази сделка Масо го удари в най-болното място, с омраза си помисли Стоктън. Заслужаваше поне някакво извинение, за бога. Нагъл хлапак.

Но какво пък, нека да бъде на неговото. Може би така бе по-добре. С адвокатите и всичко останало.

— Мога ли да ви представя господата Джон Елджин и Ричард Хартфорд от Лондон? Господин Питър Стоктън, главен изпълнителен директор на „Мейбъри“.

Кимнаха си един на друг. „Каква пародия“, каза си Пийт.

— Предполагам, че сте получили офертата на „Багателс Инкорпорейтид“ за „Дом Масо“ като част от компанията „Мейбъри“.

— Така е.

Стоктън седна и останалите го последваха.

— И сте готов да ни продадете акциите. Носите ли необходимите документи?

Американецът кимна. Подаде кафявия плик на Масо, но френският адвокат се наведе и взе документите; зачете се съсредоточено в тях в продължение на няколко минути.

— И така. — Пийт прочисти гърлото си. Не бе дошъл тук само за да мирува, докато чака французите. — Дайте ми моите документи за акциите в „Багателс“. Три милиона акции в „Багателс“ — настоятелно повтори той. — Може и да нямам правно образование, но мога да се справям отлично с финансовите книжа.

— Разбира се. — Том Масо леко наклони глава. — Разгледайте ги внимателно.

Подаде му договора, който вече бе подписан, включително и от свидетелите, и датиран. Пийт го прочете внимателно. „Багателс Инкорпорейтид, ЮА“, за „консултантски услуги“, „съвети“ и „напътствия“. Назначаваха го за директор в компанията без пряко участие в управлението ѝ. Идеално, каза си той, така имаха основание да му плащат. Членовете на борда на директорите непрекъснато получаваха какви ли не облаги, без да вършат никаква работа.

Договорът бе изряден. Бе сключвал достатъчно съмнителни сделки, за да прецени това. Три милиона акции, без никакви ограничения върху продажбата им. Предостатъчно, за да изплати ипотеката си... и предостатъчно, за да се пенсионира в охолство, когато акциите на „Мейбъри“ се сринат напълно...

По дяволите. Сложи подписа си върху документите. Сега крахът на „Мейбъри“ щеше да остане грижа само за членовете на борда.

Едуар Фош мълчаливо подаде документите на английските адвокати. Те ги разглеждаха цяла вечност. Пийт просто седеше на мястото си. И той можеше да се включи в тази игра. Нямахше намерение да ги пита каквото и да било.

— Всичко е наред — заяви със сериозен тон единият от англичаните, Елджин. — Вътрешният съвет е приложил меморандум. В пълномощията на главния изпълнителен директор е да нареди продажбата на всяко подразделение от компанията, което е на стойност по-малко от осемдесет милиона долара. Одобрението на борда е препоръчително, но не и строго изискуемо в този случай.

— Съгласен съм — каза Фош.

Другият англичанин само кимна.

Глупаци! Сякаш той би поел риска бордът на директорите да отмени сделката. Нали щяха да му платят с акции в „Багателс“. В негов интерес бе сделката да е необратима.

— Отлично.

Том Масо взе масивната златна писалка, която лежеше върху бургундско червената кожа на бюрото до него, и сложи подписа си върху договора. Подаде го безмълвно на Фош, който положи подпис като свидетел.

— Господин Хартфорд...

Том подаде подписания договор на третия адвокат, който го сгъна прилежно и го пхна в джоба на самото си. После се извини, стана от масата и излезе от залата.

— Къде отива той? — попита Стоктън.

— Да се погрижи прехвърлянето на собствеността върху акциите да бъде регистрирано от съответните финансови институции. В южното крило разполагаме с офис, снабден с високоскоростен интернет и всички съвременни комуникации.

— О, колко прекрасно — подигравателно се засмя Стоктън.

Той държеше собствените си три милиона акции на сигурно място в джоба си. Вече нямаше нужда да се подмазва на Масо.

Том се обърна към двамата адвокати:

— Бихте ли ни извинили за момент, ако обичате, господа? И моля ви, разпространете изявлението за пресата, което подготвихме.

Те кимнаха. Французинът му пожела приятен ден, докато излизаше. Стоктън не обърна внимание на стария глупак. Не го интересуваха тези наемници.

Масо се изправи и Стоктън също стана.

— Бихте ли желали едно питие?

Той посочи към гарафа с уиски, поставена на малка дъбова масичка, до която бе приготвена една-единствена кристална чаша.

— Май ми е прекалено рано, синко. Не всички сме пияници като теб — грубо го отрязва Стоктън.

— Не ме наричай „синко“. — Масо сви рамене. — Реших, че може да ти потрябва.

— И защо?

На вратата се почука.

— Влезте — извика Том Масо.

И се усмихна.

Пийт Стоктън зяпна. Влязоха Хю Монфърт и Софи Масо. Или по-точно, Софи Монфърт. Все тая. Хладнокръвни като статуи, Монфърт бе с един от неизменните си стилни тъмни костюми, а Софи

бе с кремава копринена пола, чорапи и обувки в тон и кремава риза, цялата окичена с перли и златни гривни.

— Мамо, Хю, Пийт тъкмо ме питаше защо ще му е нужно питие в единадесет часа сутринта.

Софи заговори първа. Помнеше гласа ѝ, мек и галещ английски с лек френски акцент. Винаги се бе присмивал на наивността ѝ, но когато днес заговори, в тона ѝ се долавяше стоманена нотка.

— Сигурно защото Том ви разори, господин Стоктън. Така, както вие искахте да разорите нас и както ограбихте спестяванията на милиони акционери на „Дом Масо“.

Пийт се засмя.

— Нека не се увличаме, госпожо. Той получи обратно компанията на баща си, но си плати солидно за това. Искате да се наречете победители? Та вие само платихте откупа, който аз поисках. — Изглежда презрително Том. — А това боли много повече от ритник в слабините... синко.

— Том не ти е платил нищо — обади се Хю Монфърт. — Или поне нищо, което си струва. Докато продажбата на част от компанията на толкова ниска цена определено ще предизвика уволнението ти.

— Щом наричаш нищо три милиона акции в компанията майка. — Пийт вдигна очи към тавана. — Не се отказваш никога, нали, Монфърт? Винаги когато той продаде и едно бижу и аз ще получавам дял. Когато той спечели някакви пари, и аз ще печеля. Нека ме уволни от „Мейбъри“! Нямам нужда от онези нещастници. Предпочитам личните доходи. Работата е за глупаците.

Той самодоволно потупа договора си. Беше на сигурно място, до гърдите му, съвсем солиден в белия си плик с монограм на Масо.

— Не съм ти дал три милиона акции в компанията майка — заяви Том Масо.

Стоктън зяпна.

— О, да, добър опит, нещастнико. Прочетох договора пет пъти. Три милиона акции на „Багателс Инкорпорейтид“.

— Казах ти, че „Багателс“ е учредена в Швейцария. Докато ти си горд собственик на три милиона акции в „Багателс Инкорпорейтид, ЮА“, „Багателс Инкорпорейтид, Южна Африка“. — Младежът вдигна рамене. — Която няма никакви активи.

Стоктън остана без дъх, изведнъж му призля.

— Ти!? Ти... дребен негодник! Да не би да искаш да ме измамиш!

— Навярно така както и ти ме измами, когато ми обеща ръководен пост в „Дом Масо“.

Стоктън се запъти с препъване към вратата. С ужас си спомни репликата на адвоката, че ще побърза да обяви сделката. И че Том бе помолил да подготвят изявление пред пресата...

— Можеш да вървиш по дяволите — изсъска той. — Няма да ми откраднеш компанията!

— Точно така. Не я крада — купувам я за тридесет милиона евро. Отстъпката наистина е голяма, но не и нелогична. Ще издържи пред съда. — Масо се усмихна. — Освен това правя услуга на акционерите. Онези, които ще притежават акции в новата компания „Дом Масо“, ще спечелят много пари. Собствениците на „Мейбъри“ може и да пострадат първоначално, но след като те уволнят, управлението ще се подобри. В крайна сметка всички печелят. — Той замълча за миг. — Освен теб, разбира се.

— Противен малък негодник! — изкрещя Стоктън. — И ти също, Монфърт, както и ти, проклета...

— На твое място много бих внимавал как се обръщаш към съпругата ми — тихо го прекъсна Монфърт.

Пийт отстъпи и измъкна мобилния телефон от джоба си.

— Ще анулирам сделката. Ще я отменя. Ще кажа, че съм бил заплашен...

— Ще кажеш, че си приел подкуп? — Хю Монфърт се усмихна. — Едва ли, Пийт. Можеш да продадеш къщата си, да върнеш колите си, да продадеш бижутата на жена си — тогава може би ще ти останат достатъчно пари, за да си наемеш апартамент с две спални. Но съм сигурен, че това е много по-добре, отколкото да идеш в затвора.

— Сделката е приключена — осведоми го Масо. — Вече е обявена в цялата преса. Предлагам ти да се опиташ да подадеш оставка с останките от достойнството си.

— Да се продъниш вдън земя дано! — Стоктън видимо не бе на себе си. — Дано гориш в ада!

Мушна мобилния телефон обратно в джоба си и със залитане излезе от залата. Монфърт и Софи отстъпиха встрани, за да му направят път.

— Май беше забавно.

Том се усмихна широко, докато наблюдаваше отстъплението му. Обзе го невероятно спокойствие и облекчение, примесено с усещане за справедливост. Беше си върнал компанията на баща си. И този път нямаше да обърка всичко.

— Добра работа, Том — кимна му топло Монфърт.

Софи се приближи до сина си и го прегърна.

— Толкова се гордея с теб, скъпи. Сигурна съм, че чудесно ще се справиш с управлението на „Дом Масо“.

— Определено ще се постарая. — Той я целуна по бузата. — Може да сключим сделка с „Монфърт джуълс“, ако правилно изиграете картите си. Вие можете да правите масовите бижута, а ние ще се съсредоточим върху индивидуалните модели.

— Искаш сливане? — попита Софи.

— Не. „Масо“ ще си бъде „Масо“. Но вероятно можем да се съюзим.

Монфърт се обади:

— Не виждам никакви пречки.

Том се поколеба.

— Хю, би ли ни извинил? Искам да остана за малко насаме с майка си.

— Разбира се. Имате разкошен парк, ще се поразходя.

Софи изчака, докато съпругът ѝ излезе и входната врата се затвори. После се обърна към Том. Тържеството бе изчезнало от лицето му.

— Скъпи, за бебето ли става дума?

— Да. Не мога да се ожения за нея... не и както е редно във всеки случай.

Разказа ѝ, възможно най-съкратено, същината на последния си разговор с Джуди.

— Това беше преди два дни — завърши той — и оттогава не съм чувал нищо от нея.

Софи потръпна. Бе очаквала, че ще е тежко, но това... Джуди сякаш бе полудяла, сякаш напълно бе изгубила ума си.

— Мислиш ли, че е направила аборт?

Той изглеждаше много зле.

— Господи, надявам се, че не е. Така не би получила никакви пари.

— Предполагам, че си прав.

— Но, мамо, има и друго. Нещо, което не исках да обсъждам с теб по телефона. — Том махна към тапицирания с кадифе диван. — Мисля, че е добре да седнеш...

— Няма нищо, скъпи. Мога да приема всичко, което ще ми кажеш. — Софи се опита да се усмихне уверено. — Поне в момента.

Том не можеше да издържи погледа ѝ.

— Мамо, Стоктън ми каза за татко и Джуди. И за другите жени.

Софи за миг затвори очи.

— Том — започна тя колкото може по-спокойно, — Пийт Стоктън няма представа за какво говори. Баща ти не беше такъв човек. Винаги е бил верен и...

— Сам разбрах. — Той вдигна ръка, за да я спре. — Мамо, аз също не исках да му повярвам. Но разпитах. Всички... всички казаха същото.

Раменете на Софи се отпуснаха и тя погледна притеснено сина си. Той винаги бе обожавал Пиер.

— Времената бяха други — неискрено каза тя.

— Няма значение. Не искам да знам. — В очите на Том се четеше болка. — Било е ужасно от негова страна. Но защо ти си го допуснала, мамо? И защо, защо не ми каза за Джуди?

Тя се пресегна и сложи ръка на рамото му. Сърцето ѝ се късаше да гледа колко го боли.

— Скъпи мой — каза Софи, — нямах представа за всичко това. Наистина. Нашият брак беше щастлив. — Това бе благородна лъжа, но какво толкова? — Пазел е всичко в тайна от мен... може би по типично френски маниер. Бях много млада и бях доволна да си стоя у дома с теб. Той се занимаваше със своята работа и... Никога не съм подозирала.

— Ясно.

— Когато за пръв път стъпих в офисите на „Масо“, не знаех, че всички говорят за мен и Джуди. Тя се сприятели с мен. Искала е да си отмъсти на Грегоар и да забие нож в гърба ми. — Софи въздъхна. — А вероятно е била и любопитна. Ако изобщо има значение, мисля, че тя

посвоему, колкото и да е извратено, е обичала баща ти. Или поне е била заслепена от него. Била е много по-млада от мен.

— Но тя се нахвърли върху мен — измъчено се обади Том. Опитваше се да запази самообладание, но думите на майка му направо разкъсваха сърцето му. — Аз излизах с нея. С любовницата на баща ми. Защо не ме предупреди, защо не ми даде никакъв знак?

— Не разбираш ли, че не можех? — попита Софи и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не го ли разбираш, Том? Ти толкова много обичаш баща си... и ме обвиняваше, че предавам наследството му...

— Съжалявам, мамо. — Том се извърна настрана, за да не заплаче. — Наистина съжалявам.

— Недей. Ти обичаш баща си, Том. И искаше да му бъдеш верен. Аз се опитах да те предупредя да не се срещаш с Джуди, но не можех да ти доверя истинската причина, без да нараня част от душата ти — така както се случи с мен.

Той се отпусна тежко на дивана и скри глава в ръцете си.

— Тя си играеше с мен, използва ме.

— И мен също.

— О, да, но не ти си баща на детето ѝ.

Софи въздъхна.

— Миличък, бебето е невинно. Не е негова вината.

— Знам. И това няма да повлияе на чувствата ми към детето. Но разбираш, че не мога да се ожения за нея. Дори и заради бебето.

Тя го прегърна.

— Да, скъпи, наистина разбирам. — Целуна го по косата. Нищо че той бе истински мъж вече, силен, умен, самостоятелен, но за нея винаги щеше да си остане дете. — Ще се борим за това дете и ще се справим и с това. Нашето малко семейство все още е здраво.

Тя се изправи. През дебелиите стъкла на прозорците можеше да види силуета на Хю, който се разхождаше под върбите.

— В известен смисъл, Том, се радвам, че стана така. Радвам се, че знаеш. Защото сега всичко е напълно ясно. Най-последно нямаме никакви тайни помежду си.

* * *

Пиер седеше на топло в колата под наем. И никой не поглеждаше към него. Нито един от тях. Нито синът му, нито жена му, нито англичанинът. Излязоха от неговия замък, засмени и весели; дебелият американец вече си бе тръгнал с колата.

Видя как жена му и англичанинът се сбогуват със сина му. Томас, естествено, беше възмъжал неузнаваемо. Всяка черта на лицето му му напомняше за годините на собствената му младост.

Но в душата му нямаше никаква топлина.

В гърдите му бушуваше гняв. Усещаше, че губи контрол, и дълбоките чувства, които изпитваше, го шокираха.

Беше се завърнал. И всички, които го бяха предали, скоро щяха да го научат.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Денят започна като всеки друг.

Том се събуди в леглото си. На нощното шкафче звънеше алармата, която бе напълно съвременна, в доста необичаен контраст с великолепните антики от осемнадесети век в стаята. Беше още тъмно, но се усещаше отпочинал. Само след секунди вече бе скочил от леглото.

Усещането бе същото като преди много години, когато беше малък и се събуждаше в коледната утрин. Независимо колко кратка бе нощта, просто нямаше как да се спи, след като Дядо Коледа бе минал още в пет и половина с чувала си с подаръци...

Нищо друго не би могло да разбуди човека с такава свежест, както чистата радост.

Щеше да поеме семейната фирма. И този път щеше да е наистина.

Том хукна към банята и бързо се пъкна под душа в мраморната кабинка. Пресата направо бе пощуряла; той ги бе насочил, заедно с всичките им въпроси, към една първокласна и много изискана агенция за връзки с обществеността, която бе наел незабавно със средства на новата компания. Нямаше да позволи Джуди да продължава да саботира изявите на „Масо“ в пресата. Журналистите несъмнено щяха да го преследват, да искат да го снимат или интервюират. Том не се интересуваше нито от едното, нито от другото. Щеше да е доволен, ако не се налага да се срещне с нито един журналист до края на живота си.

Възхищаваше се на типично английската сдържаност на Хю Монфърт. Никакви интервюта. Никакви снимки или коментари. Убийството на Лазар се разследваше от полицията, значи всички въпроси трябваше да се отправят към нея. Господин Стоктън бил уволнен от „Мейбъри“ и го разследвали за корупция? Значи трябва да се обадят на „Мейбъри“. Той няма какво да каже.

Първата задача на Том относно бизнеса бе да намери главен изпълнителен директор.

Предстоеше му да потърси способен мениджър, някой много добър. Човек с новаторски идеи и размах, но същевременно консервативен по отношение на финансите. И когато се спреше на някое име, щеше да помоли Хю да го провери.

Том бе открил нещо важно. Възнамеряваше да ръководи най-голямата компания за изискани бижута в света. За това щеше да му е нужно време и търпение. Както и много знания, които се налагаше да придобие почти в движение.

Много неща, много информация, включително и опит му липсваха. Сега можеше да си го признае. Затова щеше да намери човек, който да се погрижи за компанията.

А после щеше да се върне в Оксфорд.

Искаше да завърши бакалавърската си програма, а после да запише магистратура по бизнес администрация. Беше му омръзнало да бърза да порасне. Щеше да учи заради самото учене и да опознава бизнеса; щеше да следи как вървят нещата в „Дом Масо“, докато е на острова; да издържа детето си, да плати на Джуди...

И да ухажва Поли.

Облече се и слезе долу; хората от персонала вече бяха будни; готвачът му бе приготвил цяла кана прясно кафе с аромат на ванилия и топли, пухкави кроасани. Прекрасните сутрешни френски кроасани — той ги изгълта набързо заедно с горещото кафе.

Колата го чакаше на алеята, моторът тихо работеше, фаровете осветяваха чакъла, от колата се издигаше пара в утринния хлад. На предната седалка забеляза силуета на Ричард, шофьора му. На изток проблясваха първите златисто оранжеви лъчи на утрото.

Том се почувства изпълнен с надежди. Щеше да отиде в офиса и най-напред щеше да се обади на Поли. Не знаеше дали тя би се заинтересувала от един самотен баща с неговите емоционални проблеми, но имаше само един начин да разбере това.

Ричард го забеляза и слезе от колата, за да му отвори задната врата.

— Добро утро, мосю.

— Моля те да ме наричаш просто Том, Ричард. — Той се усмихна. — И ако нямаш нищо против, бих предпочел да се возя отпред, до теб.

Възрастният човек се усмихна и стисна предложената му ръка. Том се настани на седалката и закопча колана.

— Ето и вестниците — „Уолстрийт джърнъл“ и „Файненшъл таймс“, мосю... тоест Том.

— Благодаря. — Том взе вестниците и ги прелисти, докато Ричард потегли гладко по дългата алея. — И, Ричард, позволи ми да се извиня, ако досега съм бил непоносим надут пуяк.

Ричард го погледна за миг, после се засмя.

— Всичко е наред, мосю Том. Повечето богати хора са такива, както знаете. Но не и майка ви. Ако питате мен, и вие ще сте като нея.

Том се ухили.

— Благодаря. Това е голям комплимент.

* * *

Едва приближаваше осем часът, когато стигна в офиса, но мнозина от служителите вече бяха там. Аплодираха го, наредени в служебно игрив шпалир, когато влезе в сградата, и Том им благодари. Предполагаше, че до голяма степен това бе просто облекчение, че вече няма да се налага да виждат Стоктън. Щеше да му отнеме известно време, преди да спечели доверието им наистина.

Днес щеше да сложи началото.

Отново се настани в ъгловия кабинет на най-горния етаж. Красиво младо момиче с огромни гърди седеше ухилено зад секретарското бюро; изглеждаше на не повече от деветнадесет години.

— Здравейте, мосю Масо — измърка девойката и още повече изпъчи гърди.

О, да, това явно бе изборът на Стоктън за секретарка. Селин бе поискала продължителен отпуск поради „влошено здраве“.

— Добро утро. Как се казвате?

— Лусил, мосю — задъхано отвърна тя.

— Приятно ми е. — Той ѝ протегна ръка. — Лусил, ако обичаш, слез в административния отдел и помоли да ти намерят ново работно място. Нищо лично, но ми е нужна секретарка с опит, поне десетгодишен опит — побърза да добави той, преди тя да е изтъкнала, че е работила за Пийт.

Тя нацупи устнички.

— Добре, мосю.

Том затвори вратата и се обади в „Човешки ресурси“.

— Изпратете ми най-добрата секретарка в компанията — зряла жена с голям опит.

— Разбира се, мосю Масо. Не харесвате ли Лусил?

— Сигурен съм, че е много добра, но аз търся компетентен човек. Разбирате ли ме?

Отсреща отговориха с нотка на уважение в тона:

— Да, мосю.

— И кажете на жената, която ще изпратите, да ми потърси имената на ръководните мениджъри на поне шест водещи фирми за набиране на ръководни кадри.

— Да, мосю.

Том затвори. Телефонът мигновено звънна и той го погледна с раздразнение. Нима не можеха да изпълнят обикновена задача като това да му намерят секретарка, без да му звънят непрекъснато?

— Да? — вдигна той леко ядосан.

— Том? — Полазиха го тръпки. — Обажда се Джуди.

„Е, добре. — Опита се да се успокои. — Можеш да се справиш с това. Всъщност се налага. Добре е, че тя се обажда“.

— Джуди — каза той и се помъчи да говори мило. — Как си? Не съм те чувал известно време. Бях леко загрижен.

— Ами, да, много премислях нещата — каза тя. Том веднага усети разликата в тона ѝ. Сега бе безразлична, сякаш откъсната от всичко. — Дължа ти извинение.

Изпита облекчение.

— Няма нищо, Джуди, забрави за това, можем да се разберем...

— Мога да ти кажа само, че бях под голям стрес. Това е извинението за поведението ми.

— Неочакваната бременност при всички случаи...

— Няма никакво бебе, Том.

Прилоша му.

— Направила си аборт?

— Не. Никога не е имало бебе. Когато ми каза, че късаш с мен, бях толкова наранена, че измислих тази бременност.

Кокалчетата на пръстите му побеляха, докато стискаше телефона. Можеше ли това да е истина? И това ли бе решила да му причини?

— Наистина ли? — Помъчи се да скрие радостта в гласа си. — Бъди откровена, Джуди, не си ли бременна?

— Не. И не знам защо постъпих така. Връзката ни никога не е била сериозна и никога не сме били влюбени. Съжалявам за всичко.

Гласът ѝ бе безизразен, почти механичен. Том мигновено реши, че ѝ вярва за бебето и няма нужда повече да я щади.

— Надявам се, че можем да се разделим като приятели.

— Много се съмнявам — отсече хладно той. — Разбрах, че си била любовница на баща ми. Измамила си майка ми, както и мен.

Последва пауза, но когато Джуди отговори, изобщо не звучеше притеснена:

— Обичах баща ти, което оправдава всичките ми действия. Не вярвам майка ти някога да го е обичала. А ти много му приличаш външно. Опитвах се да възкреса една голяма любов с мъжа, когото считах за мъртъв.

Думите ѝ не се сториха странни на Том.

— Родителите ми са били женени — отвърна той. — Чувствата им един към друг не са били твоя работа. А майка ми е негова вдовица. Достатъчно е да знаеш само това.

— Ти смяташ така.

Тя затвори.

Том повдигна вежди. Странно. „Ти смяташ така“. Но пък Джуди винаги се бе държала малко странно. Усмихна се, сетне се облегна на стола и затвори очи.

Но, мили боже! Всичко свърши! Край, той беше свободен! Усети как го залива чисто блаженство. Истинско семейство, съпруга, която го обича, която иска да роди децата му, съпруга, която той може да обича... всичко това бе възможно сега, всичко бе възможно!

Набра номера на майка си по памет.

— Софи Монфърт.

— Надявам се, че не те събуждам — започна той. — Но имам много добри новини.

Беше време.

Пиер Масо се погледна в огледалото и остана доволен. Само за седмица се бе възстановил достатъчно. Бе си върнал нужните за добро здраве килограми. Услужливата Джуди Дийн му осигуряваше всичко, от което имаше нужда — дрехи, чудесна хигиена, изобилие от прекрасна храна — и видът му вече бе доста приличен. Косата му бе подстригана, а зъбите — бели. Белезите бяха скрити под чудесно ушития костюм на „Диор“. А сексът с нея, всеки ден, по няколко пъти, му бе осигурил достатъчно физически упражнения.

Не пожела да потърси съветите на лекар. Никой не познаваше тялото му по-добре от самия него; никой не можеше да го контролира. Докторът щеше да му препоръча психотерапия. Той нямаше нужда от подобно нещо. Тя бе само за затлъстелите слабохарактерни западняци.

Той имаше нужда от отмъщение.

Номер едно — Грегоар. Беше се оказало направо обидно лесно. Но наистина се бе насладил на неподправения ужас, на молбите му и приглушените викове, изтръгващи се от залепената му с тиксо уста. И все пак бе свършило прекалено бързо в сравнение с дългите години мрак и постоянна битка с отчаянието. Пиер приемаше, че това са последствия от проявата му на слабост. Но нямаше да се повтори.

Следваше да накаже предателите.

Джуди не беше сред тях. Вярно, че бе спала със сина му, но това бе присъщо на леконравните момичета като нея. Не се съмняваше, че в крайна сметка ще се наложи да я убие; знаеше прекалено много. Но не веднага. Макар и да бе товар на шията му, тя бе и безупречното му алиби. Едно убийство, прецизно планирано години наред, би могло да му се размине; но две убийства едно след друго — беше вече подозрително. Можеше да я подкупи и да я подчини, като използва секса.

Сега трябваше да се погрижи за останалите.

Главно за скъпата си съпруга...

Кой би могъл да си представи, че тя може да постъпи така. Скромната, елегантна и безкрайно благодарна малка Софи; толкова покорна, толкова отдадена на майчинството си. Да се опитва да поеме

юздите, да се опитва да се занимава с бизнес, да се противопоставя на сина си. Лошо поведение. Неговата съпруга не можеше да има друга роля в обществото, освен като украшение на лакътя му. Той ѝ бе дал всичко, но тя бе пожелала още.

Бе го обявила за мъртъв. Имаше връзка с друг мъж.

Целият свят сега знаеше, че жената на Пиер Масо е избрала леглото на друг мъж.

Неговият син, собственият му син се бе сближил с любовника на майка си. Синът му бе решил да не го чака.

Монфърт. Някога може би бе просто досаден съперник, но сега бе истински враг. Трябваше да бъде смазан. Но Пиер щеше да го направи постепенно. Знаеше за военното минало на този човек. Монфърт бе войник, професионален убиец. В този случай щеше да му е нужно коварство.

И... Катрин...

Катрин. Единствена тя почти му бе останала вярна. Но в едно отношение се бе огънала — бе уредила да продадат акциите на онзи глупак Стоктън. Не можеше да прецени дали е било грешка. Знаеше, естествено, че тя мрази Софи. Нима е позволила на омразата да я подтикне да действа против желанията му? Нима ненавистта ѝ към Софи е толкова силна, че можеше да продаде и доверието му?

Пиер пресметна, че е било така. Горката вманиачена Таша, тя му принадлежеше напълно и изцяло. Със снизхождение се замисли за малката ѝ хитрост — беше подтикнала Джуди да се захване с Том. Идеално! Това би съсипало Софи, а вероятно е пресметнала, че така ще се отърве и от Джуди. Как би могъл Пиер да обича жената, която е спала със собствения му син?

Дори и сега, след цял един живот с него, тя не го разбираше.

Той не можеше да обича. Чувствата му бяха или одобрение, или неодобрение; в най-добрия случай — привързаност. Единственият човек на този свят, на когото разчиташе, беше самият той. Осланяше се единствено на себе си и затова бе още жив. Затова и щеше да победи.

Щеше да подреди всичко идеално. „Бракът“ на жена му щеше да бъде разтрогат. Тя бе безкрайно наивна и ревностна католичка, дълбоко вярваща в Бог; веднага щеше да осъзнае, че женитбата ѝ с Монфърт е невалидна. Софи бе длъжна да се върне при него. Отново щеше да бъде негова и той възнамеряваше да бъде жесток. Щеше да я

насилва всяка нощ и да я покори, да я смаже психически. Замисли се за нея с презрение. Едва ли се е променила, такъв тип хора не се променят цял живот.

Монфърт можеше да страда за новата си любов; щеше да я изгуби като предишната.

Том също щеше да понесе своето наказание. Щеше да го върне безславно у дома. Край на игричките с бизнеса, край на колежа в чужбина. Отсега нататък, ако не искаше да остане без наследство, щеше да прави точно каквото му казва баща му. Пиер изискваше покорство. Том щеше да научи какво значи това по трудния начин.

Нямаше никакво съмнение, че Катрин ще се разкае за стореното. Тя щеше да страда, както винаги, тъй като той нямаше да се откаже от Софи. Нито пък от Джуди.

Съпруга, любовница, син — всичко ще се завърти отново според личната му воля. Компанията „Дом Масо“ отново ще е негова.

Ще се погрижи за всичко. До последния детайл.

Чу скърцане и на вратата се появи Джуди, която се връщаше от фризьора си. Изглеждаше свежа и привлекателна. Беше с роклята, която той ѝ бе казал да облече.

— Обади ли се?

— Всички са събрани. В балната зала на хотел „Сейнт Луис“. Телевизионните репортери също са там. — Изглеждаше притеснена. — Тръгваме ли? Чакат ни.

Пиер ѝ се усмихна благо.

— Е, през изминалата година са писали само за маловажни неща — за теб, за Том, Софи, Стоктън... май е време да им представим истинската сензация, нали!

* * *

Джуди се изкачи на подиума. Залата бе наполовина пълна; имаше доста свободни места. Някои вестници бяха решили, че сагата „Дом Масо“ вече е омръзнала тема. Тя се притесняваше дали Пиер няма да се ядоса.

Но имаше поне две телевизионни камери. И това стигаше. Знаеше, че големите телевизии все ще могат да се доберат до кадри,

когато става дума за голяма новина. Слава богу, в салона за красота се бяха постарали за външния ѝ вид, защото лицето ѝ щеше да се появи във вечерните новини.

Съсредоточи се. Представи си как Софи гледа това.

— Добър вечер, дами и господа. Както знаете, аз съм бивш директор на „Връзки с обществеността“ в „Дом Масо“. Мнозина от вас вероятно са запознати със събитията в тази компания, след като мадам Масо официално обяви съпруга си за мъртъв. — Тя повдигна едната от идеално оформените си вежди и репортерите учтиво се засмяха. — Преди седмица приех в дома си един човек, който оттогава живее в апартамента ми и се възстановява от преживяното. Той не пожела да направя това изявление, преди да е в достатъчно добра форма, за да отговори лично на въпросите ви.

Сега в тълпата се разнесе тихо бръмчене. Беше изострила апетита им и тържествуващо се вгледа в заинтригуваните им лица.

— Дами и господа, моєю Пиер Масо.

Тишина. Зяпаха я подигравателно; някои се засмяха присмехулно. Нима тази жена напълно бе полудяла?

А после страничната врата се отвори и той мина с уверена походка по пътеката към подиума.

За секунди всички останаха просто шокирани. А след това настана истински хаос.

* * *

— Да, вие на първия ред — каза Пиер.

С периферното си зрение следеше фигурата на Джуди, която седеше спокойно с ръце в скута. Бе се справила добре. Рехавата тълпа се бе сгъстила, след като в залата бяха пристигнали още куп репортери. Той отговаряше на въпросите един по един, като ловко се справяше с всеки. Отвлечане. Затвор. Мъчения. Бягство. Нямаше представа какво се е случило с горкия Грегоар, нищо чудно да е било отмъщение на руската мафия. Естествено, щеше да съдейства на полицията. Той също искаше да разбере защо не са защитили скъпия му приятел.

Джуди се усмихна леко. Това отново бе нейният Пиер, мъжът, когото познаваше и обожаваше — гъвкав и умел играч, достолепен, белязан от битките мъж, мъж, който умее напълно да контролира положението. При това дори се забавляваше.

— Защо сте отседнали при госпожица Дийн? Вярно ли е, че двамата имате връзка?

— Това е евтин слух. Винаги съм бил верен на съпругата си. Винаги се намират хора, които се забавляват, като пускат слухове за онези, които ги няма, за да се защитят. — Той погледна Джуди, която седеше скромно, същинска монахиня. — Госпожица Дийн е сред малцината, на които имам доверие.

— Защо не отидохте направо в замъка си?

О, момента, който очакваше. Пиер сведе глава и заговори с натезжал глас, обезсърчено.

— Онова, което ме крепеше през онези мрачни години, бе мисълта за моята съпруга и малкото ми момче — каза той. — Обичах ги и вярвах в тях, и чаках деня, в който ще мога отново да бъда близо до тях. Знаех, че те ще ме чакат. — Постара се очите му да се насълзят, а после гневно избърса една сълза. — Не стана така. Открих, че съпругата ми официално ме е обявила за мъртъв и се е омъжила повторно. Синът ми е продал компанията ми. Може да се окаже, че трябва да водя съдебни битки със собственото си семейство. Това толкова дълбоко ме нарани, че отначало не бях сигурен дали мога да се изправя лице в лице с тях.

Журналистите направо полудяха; не се чуваше нищо сред бурята от въпроси и затова избра просто един мъж в предната редица.

— Да?

— Ще се опитате ли да си върнете съпругата?

— Ами... това зависи от нея, разбира се. Разбрах, че на Софи са й наговорили куп лъжи за поведението ми по време на брака ни. — Пиер се вгледа прочувствено в камерата. — Ако можеш да чуеш това, скъпа... Моля се на Бога отново да се съберем като семейство. Ожених се за теб пред Господ и още съм тук. Софи, време е да се върнеш у дома.

Вдигна ръка, за да утихне малко шумът, опита се да каже още нещо, но не можа... всичко бе толкова лесно. Джуди, която забеляза предварително уговорения сигнал, скочи и взе микрофона.

— Благодаря ви, дами и господа, това беше всичко. Моля ви да дадете малко време на мосю Масо да се съвземе от преживяното. Сега ще го закарам до замъка, където той ще се срещне с майка си.

* * *

— Да, благодаря; да, чух. Довиждане.

Хю остави слушалката и стана. Лицето му бе посивяло.

— Госпожо Пърси...

— Да, сър. — Елизабет се отзова мигновено. — Аз ще заключа офиса. — Тя остана за миг до вратата. — Господин Монфърт... Хю... ужасно съжалявам.

— Благодаря — мрачно отвърна той. — Къде е...

Канеше се да каже „госпожа Монфърт“, но думите замръзнаха на устните му.

— В студиото, заедно със семейство Брант.

— У нея ли е мобилният й телефон?

— Не, сър. Остави го при мен. Не искаше никой да ги безпокои по време на срещата.

— Благодаря ти.

Когато Елизабет излезе, той погледна часовника си. Едва девет и половина сутринта; срещата й трябваше да продължи поне още час. Надяваше се, че не са направили почивка за кафе. Това бе нещо, което трябваше да чуе само от него.

На улицата задръстването бе ужасно; въпреки новите високи такси за движение в центъра по време на пиковия час никой не можеше да помръдне. Хю не можеше да рискува да попадне в задръстване. „Ковънт Гардън“ бе само на пет километра по права линия; въпреки скъпия си костюм от „Савил роу“ и обувки „Джон Лоб“ той хукна да бяга.

Хората го зяпаха, но той не им обръщаше внимание. Софи, съпругата му — не просто съпругата му, а любовта на живота му, надеждата му, целият му живот — само за нея мислеше сега. Ако я изгубеше, нямаше смисъл да живее. Хю се възползва максимално от военните си тренировки. Бягаше така, сякаш го преследват хиляди дяволи; и донякъде бе точно така.

* * *

Софи вдигна брошката в ръка и въздъхна от удоволствие.

Наистина бе прелестно творение — лале, пъпка с листенца от бяло-кремави малки перлички, изпъстрени с нишки от жълти сапфири; стъбълцето представляваше редичка изумруди и три листенца от перидот, руски диопсид и гранат. Камъните не бяха скъпи, но великолепие то се дължеше на различните оттенъци на зеления цвят — бледо, тъмно и тревистозелено, те придаваха на цветето изящна правдоподобност, каквато човек очаква да види в бижу, изложено в музей.

— Четиринадесет карата, нали?

— Да — отговори ѝ Рейчъл Грийнберг. — Цената му ще бъде четиристотин деветдесет и девет евро.

— Не е възможно! — възкликна Софи. — Наистина ли можете да я смъкнете толкова ниско?

— Производствената цена ще бъде едва сто и десет. Мисля, че ще продадем цялата серия — гордо заяви тя. — Има и модел в червено, направен е от вишневочервени опали, и жълт модел с цитрини, и двете имат бели и сини нишки от малки перлички и иолит.

— Фантастично. — Софи погали малкото блестящо бижу. — Толкова са елегантни! Прекрасни украшения за пролетта. Можете да ги продавате за хиляди. Какво мислят семейство Брант?

Рейчъл се изчерви.

— Бяха много мили...

— Сигурна съм в това. Отлична работа. — Софи погледна младата дизайнерка. Очевидно бе, че производението е на ученик на Гертруд; добър знак. Възрастните Брант нямаше да живеят вечно, а и „Монфърт“ не можеше да разчита само на един дизайнер. Пийт Стоктън бе научил това прекалено късно. — Нямам търпение да го изпратя на „Вог“ и „Космополитън“. Поздравления, Рейчъл. Ще получиш премия.

Рейчъл засия.

— Наистина ли?

Тя бе едва на двадесет и четири.

— Разбира се. Един процент от печалбата от продажбите на тази серия. Може да се окаже доста добра сума, ако потръгне така, както очаквам.

Младата жена бе направо смаяна. Софи се усмихна. Искаше момичето да разбере: бизнесът е забавен и ако направиш нещо, което се радва на търговски успех, значи ти се полага и да спечелиш. Как иначе можеш да накараш хората да дават най-доброто от себе си.

На вратата се почука рязко. Софи веднага позна кой е и се зарадва. Хю! Какво ли правеше тук? Може би е дошъл да я заведе на обяд — малко рано. Или да откраднат малко време за секс. Това би било наистина хубаво.

— Слушай, Рейчъл, предлагам да си вземеш почивка до края на деня. Влез! — извика тя.

Вратата се отвори и наистина се показа Хю — задъхан, изпотен. Радостното ѝ вълнение се изпари на мига.

— Господин Монфърт... — Рейчъл също го забеляза. — Добре ли сте?

Той я погледна и тя се дръпна назад.

— Оставете ни за малко, ако обичате, госпожице Грийнберг.

— Да, разбира се — измърмори тя и побърза да излезе от стаята.

— Боже мой, скъпи, какво е станало? — възкликна Софи. Обзе я тревога. — Не е нещо с Том, нали? Не и моят Том?

— Не, никой не е умрял. — Хю се намръщи. — Всъщност... точно обратното.

Целият бе плувнал в пот; Софи забеляза петната по ризата му.

— Скъпи... мили мой — обади се тя.

— Недей. — Хю вдигна ръка. — Софи, не ме наричай така.

Тя се вторачи в него.

— Софи. — Нямахше по-лесен начин да го каже. — Пиер е жив.

— Какво?! — прошепна тя.

— Пиер е жив. В Париж е.

— Невъзможно.

— Казва, че бил отвлечен и държан в затвор в Русия. Отрича да е имал връзка с Джуди. Твърди, че приказките за него и другите жени са просто слухове.

Тя стоеше на мястото си — закована, бездиханна. Не можеше да осъзнае чувото.

— Говорил си с Пиер? — почти без глас попита тя.

— По телевизията излъчиха пресконференцията му.

— Не е той. Някой маниак, натрапник, луд...

— Той е, Софи. Няма грешка. Изглежда точно като Том след тридесет и пет години. А и освен това си го спомням добре — с натежал глас отвърна Хю.

Софи не можеше да отрони дума. Не бе шега — Хю никога не би се пошегувал с нея по този начин. Остана загледана в празното пространство.

— Хю, вярно ли е? Че не е имало никакви други жени?

— Всички знаеха, че около него винаги има много жени. Лично аз не съм следил клюкарските издания. — Дълго и мъчително бе обмислял как да отговори на този въпрос. — Мисля, че е имало, макар че нямам доказателства.

— Тогава защо не ми се е обадил?

— Отговорът му е, че е бил толкова наранен от това, което той нарича предателство от твоя страна, че не е могъл да те погледне в лицето. Отседнал е при Джуди Дийн, за която отрича да е негова любовница.

Софи затвори очи и се опита да приеме болката.

— Той лъже — каза тя накрая и Хю почувства как се отпуска поне един от металните обръчи на мъката, стегнали сърцето му. — Онзи разговор в кабинета ми, когато научих, че Джуди му е била любовница. Тя не беше луда и не лъжеше. Изневерявал ми е цели осем години.

В стаята се възцари тежка тишина.

— Женени ли сме двамата с теб? — попита Хю накрая.

Софи поклати глава безмълвно. Сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Той се връща в замъка.

— Том ще бъде там. Трябва да отида — каза тя. — Трябва да се срещна с него.

Хю замълча. Нима тя нямаше да му каже нищо? Той не би могъл да я попита.

— Скъпи мой — каза тя. — Аз още съм омъжена за Пиер. Но мога да се разведа с него.

— Мислех, че католиците не приемат развода.

— Граждански развод по уважителни причини е съвсем приемливо решение, когато е наистина необходим. Според мен в случая е така, нали?

— Значи можем да се оженим след това?

— Все още ще бъда негова жена пред очите на Господ. Но ще потърся анулиране на брака. Не смятам, че е възнамерявал да ми бъде верен, когато се е оженил за мен. Аз... аз наистина мислех, че ще го обичам. — Звучеше отчаяна. — Ще се наложи да докажа какво е възнамерявал... Още по онова време.

— А можеш ли?

Тя замълча за миг.

— Не знам.

— Обичам те — каза Хю.

— И аз те обичам. Винаги ще те обичам.

* * *

— Нямам какво да ви кажа. Без коментар — викна Том Масо.

Промуши се през тълпата фотографи. Светкавиците блясваха в лицето му, под носа му завираха микрофони, ярките светлини на камерите го заслепяваха.

— Направете път! — викна той. Рязко отвори вратата на ламборгинито си. — Моля ви, напуснете! Това е частна собственост. Също както и замъкът. Ако ви заваря върху моята земя, ще извикам полицията.

— Не е ли собственост на баща ви? — извика някаква жена. — Ядосан ли сте, че загубихте наследството си?

Том затръшна здраво вратата. Сърцето му биеше оглушително, беше му трудно да диша. Тропаха по прозорците, светкавиците не спираха да избухват и светлината им хвърляше странни отблясъци вътре в колата. Дланите му бяха овлажнели от прилива на адреналин и той ги попи в панталоните си. Пое си дълбоко въздух. Не искаше да загине в катастрофа точно преди да види баща си.

Внимателно потегли назад, докато дланта му натискаше клаксона. Натискаше го силно. Тези лешояди отвън сами трябваше да решат дали да помръднат. С ругатни и викове, тълпата папараци

лениво се отдръпна. Том ловко изви волана наляво и обърна колата; слава богу, че машината реагираше толкова добре. Излезе от гаража и потегли по улиците на Париж. Към дома си. Да се срещне с баща си.

* * *

— Би трябвало вече всички да са там — обади се Джуди. — Искаш ли да тръгваме?

Пиер погледна часовника си.

— Не, Софи ще трябва да пристигне от Лондон. Ще изчакам до следобед, когато всички са събрани заедно. По-добре да се срещна с тях наведнъж. Засега можем просто да останем тук.

— Добре. — Джуди кършеше пръсти.

— Искаш да споделиш нещо ли?

— Просто... на пресконференцията... не очаквах да кажеш онова за Софи... че я обичаш. — Тя го погледна притеснено. — Обичаш мен, нали? Ще се ожениш за мен... ще се разведеш.

— Разбира се. — Приблужи се до нея и нежно вдигна ръката ѝ до устните си. — Моята Джуди, която ме е обичала през цялото време.

— Тогава защо каза онова?

Той пусна ръката ѝ. Въпросите ѝ не му харесваха; намръщи се леко, докато наблюдаваше промененото ѝ изражение. Както и всички останали жени, и тя трябваше да бъде държана изкъсо.

— Трябва ми около година, Джуди. Възнамерявам да я съсипя. Да я унищожа. Тя трябва да загуби всичко. Най-напред онзи негодник Монфърт. Искам той да знае, че правя секс с жена му. — Жестока усмивка. — Мъж като него никога повече не би я докоснал. Тя трябва да бъде наказана. Съсипана, унищожена психически. Тогава ще се разведа позорно с нея и ти ще бъдеш господарката на замъка.

— Майка ти... Това няма да ѝ хареса. Нито на сина ти — позволи си да отбележи Джуди.

Пиер сви рамене.

— Познаваш ме, скъпа моя. Аз вземам решенията. Аз съм главата на това семейство. Всички ще се научат да уважават това. — Усмивна се. — А междувременно двамата ще се наслаждаваме на компанията си. Ти ще основеш собствена компания за връзки с

обществеността, а „Масо“ ще ти осигурява договори, които ще те направят по-богата, отколкото някога си мечтала, както казвате в Америка. Чакала си толкова дълго, Джуди. Можеш ли да почакаш още малко?

Тя кимна.

„Две години“, каза си той наум; две години, а след това трагичен инцидент с лодка по Сена. Много тъжно. Нима би могъл да се ожени за някаква изхабена от вестникарски клюки жена!

— Добро момиче. — Разтвори пръстите на ръката си и погали гърба ѝ; с удоволствие усети как тя потръпна. — За да ти покажа колко много означаваш за мен, ще ме придружиш до замъка. Ще настоявам семейството ми да те приеме като моя най-добра приятелка.

— Софи знае, че сме любовници, Том също...

— Младежко увлечение, за което и двамата съжаляваме. Но ще си останем приятели, затова искам да те представя официално. Всичко ще бъде съвсем открито и публично; ти ще присъстваш на вечеря в замъка веднъж седмично, с цялото семейство.

Той се усмихна. Противопоставянето на жените една на друга бе любимото му забавление. Неговата покорна женица не би възразила. Знаеше как да въздейства на жените. Да ги управлява. В случая със Софи щеше да се престори, че е открил католическата вяра.

Вината и разкаянието мощно въздействаха на въображението.

— Катрин никак няма да одобри това — каза Джуди, като навлажни устни.

— Майка ми, също като Софи и Том, ще ми се подчини. — Пиер сви рамене. — Дълги години съм планирал това, Джуди. Уверявам те, че съм обмислил всяка подробност. — Устните му потръпнаха леко. — И имам намерение да се забавлявам.

* * *

Над парка се бе спуснал мрак. Софи се загърна в жилетката си; през отворените врати на всекидневната можеше да види звездите; луната бе почти пълна и черната повърхност на езерото отразяваше светлината ѝ като проблясък на фенер.

Небето бе чисто, без облаци. Нощта бе прекрасна, но студена.

Опита се да се помоли. Но не можеше да почувства Господ. Гневът ѝ бе толкова силен, тежеше в гърдата ѝ, корав като диамант, който може да среже всичко, да унищожи всяко чувство. Копнееше за Хю, а можеше никога повече да не го види. Никога да не го усети до себе си. Защо ѝ се бе случило това?

Пиер трябваше да се съгласи — да признае, че никога не я е смятал за равностоен брачен партньор. Трябваше да каже истината и да я остави да си тръгне. Иначе щеше да бъде осъдена на самотен живот без любов. За нея никога не би могло да има друг мъж, освен Хю. Софи бе уверена в това. Бе родена, за да го обича. Само него.

Тя вярваше в Господ. И във вярата си. Не би отишла при Хю, ако наистина бе омъжена за Пиер. Щеше да живее сама и да се среща единствено с Том; щеше да се подчини на Божия закон.

И да мрази Пиер заради всичко, което ѝ бе причинил.

Буйният огън пращеше и съскаше в каменната камина. Тя бе най-голямата в целия замък; топлината от нея смекчаваше въздуха в стаята, а пламъците караха сенките да танцуват по стените.

Софи се озърна наоколо — към портретите по стените, по фините дамаски и старинните пушки, по римските и гръцките статуи. Тази великолепна зала някога бе сред любимите ѝ места. Тази вечер я мразеше. Тя бе затвор.

Господи, колко се нуждаеше от Хю.

Той я бе докарал до замъка, но не бе останал. Тя не можеше да го позволи. Том щеше да се срещне с баща си. Това бе събитие за семейство Масо и други хора не биваше да присъстват.

— Студено ли ти е, Софи? — любезно се поинтересува Катрин.

Софи я погледна уморено.

— Не.

— Сигурна съм, че е така — Катрин се усмихна злобно и просъска: — Всички сме огрени от пламъка на любовта. Особено онези от нас, които запазихме вярата си.

Том стоеше безмълвен. Гледаше в празното пространство и Софи забеляза как пръстите му стиснаха по-здраво облегалката на креслото.

Тя се опита да внесе малко ентузиазъм.

— Слава на Бога, че Пиер е жив и здрав. Това е... истинска благословия.

Пиер беше син на Катрин и баща на Том. Те винаги щяха да го обичат по начин, по който тя никога не би могла.

— Няма нужда да благодариш на Бога. Пиер сам се грижи за себе си.

Нагласи масивното си колие от искрящи диаманти; те проблеснаха и заискриха под светлината на огъня. Софи никога не я бе виждала облечена така; появяването ѝ на нейното парти бледнееше пред вида ѝ тази вечер.

Когато Катрин бе влязла в стаята, в цялото великолепие на кралица-майка, Софи направо остана без дъх. Отдалеч възрастната жена изглеждаше поне с двадесет години по-млада. Косата ѝ бе силно опъната назад и изтънялата кожа на лицето ѝ бе гладко изпъната. Скулите и очите ѝ бяха професионално гримирани; отпуснатите гънки на тънката ѝ шия бяха напълно скрити под широкото диамантено колие, което вероятно бе най-скъпото бижу в личната ѝ колекция. Преди години Пиер бе обяснил, че е принадлежало на императрица Евгения. Роклята ѝ бе от сатен в галещ окото сив оттенък, с подчертан от строг корсет силует и пищна пола; ръцете ѝ бяха скрити в дантелени ръкавици в екрю, без пръсти, за да не се виждат тъмните старчески петна по тях; а Софи подозираше, че под елегантните гънки на полата си Катрин е сложила обувки с ток.

На дясната ѝ ръка имаше великолепен златен пръстен със спесартит, осемнадесеткаратов, обкръжен с прелестни диаманти, както и масивна гривна от изящно изработено руско злато. Все едно се бе приготвила за бал в двореца на царя.

Софи бе изумена; старата жена изглеждаше направо привлекателна... под определена светлина, както в случая — огряна от танцуващите пламъци, а не от ярките лъчи на слънцето.

Тя самата не се бе преоблякла. Не искаше да прави никакви драматични жестове, щеше просто да присъства. Беше с костюма, с който бе пристигнала; семпъл, елегантен модел на „Живанши“ в наситеносиньо и носеше колие с висулка от сапфир, подарък от Хю. Бе свалила годежния си пръстен, както и втората си венчална халка.

Първата също щеше да махне. Но... — отново погледна сина си — не тази вечер.

Чуха някакъв звук, скърцане на гуми върху чакъла. Всички го чуха.

— Той е тук — викна радостно Катрин; гласът ѝ бе ясен и висок като на млада жена. — Пиер! Тук е! У дома!

Софи се почувства замаяна, стана ѝ зле, но сега не беше важно как се чувства тя. Отиде до Том, стисна ръцете му и го прегърна.

— Радвам се за теб, миличък — прошепна тя. — Обичам те, Том, толкова много те обичам.

Той я задържа в прегръдката си; толкова силно я стискаше, че чак я заболя.

Появи се икономът. Гласът му трепереше.

— Дами, мосю — тържествено обяви той. — Господарят Пиер Масо пристигна.

А после в стаята влезе съпругът ѝ.

С Джуди Дийн, точно зад гърба му. Софи остана без дъх. Чу как Катрин си пое рязко въздух. Том я стисна още по-силно, болезнено. Джуди тържествуващо ги дари със сияйна усмивка; беше в яркочервена рокля от лъскава коприна, а шията ѝ бе обсипана с рубини. Пиер бе с костюм. Очите му изгледаха сухо и тримата.

— Е — обади се той. — Върнах се у дома.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Пиер се обърна към иконома:

— Затвори вратата и се постарай никой да не ни безпокои.

— Да, мосю.

Софи погледна Джуди. Как бе посмял да го направи? Да я доведе тук! Прехапа устни, а гневът се надигна в гърдите ѝ. Но синът ѝ стискаше ръката ѝ. Затова не каза нищо.

Катрин проговори първа.

— Добре дошъл — звънко поздрави тя. — Добре дошъл, добре дошъл, любов моя... скъпи мой. Никога не съм вярвала, че си изчезнал от белия свят. Нито за секунда.

Пиер прекоси стаята и пое ръката ѝ; нежно я целуна по бузата.

— Моята скъпа майчица — каза той и на Софи ѝ се стори, че в очите на Катрин проблесна гняв.

Но едва ли. Не би могло да е така.

— И моят син. Нека те огледам.

Том пусна ръката на майка си и се изправи. Поколеба се, после прегърна баща си.

— Моят син — повтори Пиер. — Изцяло приличаш на мен. — Целуна го по двете бузи, по френски обичай. — И накрая Софи — моята любима съпруга.

Софи нито за миг не забравяше, че Том наблюдава цялата сцена. Вътрешно кипеше, искаше ѝ се да го зашлеви с цялата гневна страст, на която бе способна, но вместо това му подаде буза и му позволи да я целуне. После бързо се отдръпна крачка назад.

Нямаше да позволи да я докосне повече. Никога повече нямаше да бъде негова.

— Пиер, изглеждаш добре.

— Така е. И душата ми е възрадвана да ви види. Молах се ден и нощ отново да видя семейството си. Знам какво е станало. — Отстъпи назад, към огъня. — И искам всички да знаете, че ви прощавам.

— Тя защо е тук?

Въпросът изскочи от устата на Том. Софи вдигна глава; гневът на сина ѝ я стресна.

— Защо Джуди Дийн е застанала като гост в салона на майка ми? Тъмните очи на Пиер се присвиха.

— Защото е гост. Тя е моя приятелка.

— Твоя любовница. — Том прокара длан през косата си. — Татко, знаеш ли колко често съм мечтал за този ден? Знаеш ли колко съм се молел, колко съм копнял за този миг? Знаеш ли, че бях готов да продам душата си само за да те зърна? И сега това се случва, а ти... ти го провали. Доведе тази долна жена в дома ни. — Очите му бяха пълни с гневна влага, той не можеше да се владее. — Не знаеш как тя разруши семейството ни.

— Том, Том. — Пиер огледа тримата Масо; те не реагираха така, както бе планирал. Може би не бе дотам удачно да доведе любовницата си. Момчето бе пораснало. Жените, естествено, бяха слаби; те не протестираха. Реши да смени леко подхода. — Има важна причина да я доведе тук, дете мое. Дълго се молих и добрият Господ ми показа пътя... — Точно така, Владек, използвай всички средства. — Нашето семейство трябва да узнае истината и да излекува раните си. А тъжната истина е, че отдавна, много отдавна аз предадох майка ти, любовта на живота ми. Двамата с Джуди молим за нейната прошка. Както аз ѝ прощавам, задето е изгубила надеждата да ме види отново. И двамата трябва да живеем със знанието, че чужд човек е обладал тялото на другия. Но можем да си простим, да продължим напред и отново да бъдем семейство. — Обърна се към Софи. — Надявам се да ме запознаеш с онзи стар свещеник, отец Сабен, искам да започна да посещавам църквата, докато заздравим брака си.

— Аз също моля за прошка — обади се Джуди. — Бях млада...

Софи не забеляза никаква искреност в очите ѝ; жената едва прикриваше нахалното весело пламъче в погледа си. Прониза я силно отвращение. Нима Пиер говореше за Господ? Искаше да я окове в собствената ѝ територия на вярата...

Но въпреки това замълча.

— Двамата с Джуди сме приятели. Цели петнадесет години бяхме близки приятели, много преди да съгрешим като любовници, и аз няма да предам старото ни приятелство. Когато човек е сам в затворническата килия, осъзнава кое е важно за него. Ще си останем

близки и Джуди ще бъде гост в това семейство. — Пиер гледаше самоуверено и властно. Очите му се спряха на Том. — Още утре ще подадеш оставка в компанията и ще се откажеш от следването в Оксфорд. Ще ти намеря място, където да работиш под мое ръководство, не става дума за ръководен пост, разбира се. Трябва да извлечеш поука от грешката си с продажбата на акциите и да натрупаш много опит. Майко, скъпа моя. — Той се обърна към Катрин. — Ти трябва да се откажеш от всички акции, които бях прехвърлил на твое име, тъй като, както разбираш, вече не мога да се доверявам на преценката ти. Тъй като явно ти е трудно да се справяш с финансовите въпроси, ще се наложи да проверявам сметките на домакинството ти. За твое собствено добро. А ти, Софи... — Обърна се към нея най-накрая. — Аз те обичам и знаеш, че сме длъжни да прощаваме грешките и изневерите на другия. Очаквам от теб да се постарая да възстановиш доброто си име... — Протегна ръка и погали шията ѝ с върховете на пръстите си. — Имам намерение скоро да възродим съпружеската си страст.

Пиер се усмихна и зъбите му блеснаха някак хищнически.

— Виждате ли? Сякаш изобщо не е имало нищо. Всичко ще бъде отново както преди.

— Не — обади се Софи.

Изненада сама себе си, гласът ѝ бе силен, звучеше ясно и спокойно.

— Какво искаш да кажеш с това „не“? — попита той със скрита заплаха в гласа.

Това не я стресна. Тя не му обърна внимание и заговори на сина им:

— Том, много съжалявам, скъпи, но мисля, че е добре да изясним някои неща още в началото. За семейството ще е по-добре така.

— Всичко е наред, мамо. — Том избърса очите си и кимна. — Съгласен съм, наистина трябва да изясним много неща помежду ни.

— Пиер, не съм готова да живея като твоя съпруга. Благодаря на Господ, че си жив и че си добре, но решението ми е да подам молба за анулиране на брака.

Той не можеше да повярва.

— Току-що ти казах, че Божият закон...

— Не вярвам, че изобщо те е грижа за Божия закон — студено отвърна Софи. — Знам, че никога не си имал намерение да ми бъдеш верен. Знам, че си имал много жени. Но двамата имаме син и се надявам да запазим цивилизовани отношения. Дори дружелюбни. Но още утре ще подам документи за граждански развод и ще поискам бракът ни да бъде анулиран.

— Аз ще напусна работа; новата компания и бездруго ти принадлежи. — Том се изправи. — Но ще се върна в Оксфорд, татко. И никога няма да разменя и дума с Джуди Дийн. Ако я доведеш на място, където съм поканен и аз, просто ще си тръгна. Искам да си наясно отсега. Това не подлежи на обсъждане.

Пиер зяпна.

Не можеше да повярва. Това просто не можеше да е истина. Неговият мекушав син и покорната му съпруга. Да го предизвикват. Да откажат да му се подчинят. Софи, за която бе сигурен, че ще подскочи при първото споменаване за религиозните му прозрения...

— Няма да се съглася на анулиране на брака — заяви той с леден тон. — Ще оспорвам решението ти и ще стигна чак до Ватикана. Никога няма да можеш да се омъжиш за онзи английски негодник. Ще обичаш само мен, ще бъдеш с мен, иначе ще си останеш самотна и нещастна старица до края на дните си.

Софи не можа да се сдържи.

— Изборът не е труден — презрително отсече тя.

Том настръхна срещу баща си.

— Не говори така на мама, татко. Вината е твоя, а не нейна. Тя не ти принадлежи. Беше ти добра съпруга.

Като червена мъгла, неподправен, мощен гняв се надигна в гърлото му и го задуши.

— Осмеляваш се да застанеш на нейна страна — каза той. Цялата ледена властност на характера му сега заплашително се заби в сина му. — Ти си моя кръв.

— Да, но също и нейна — спокойно отвърна Том.

— Мога да те лиша от наследство. Ще бъдеш беден като просяк.

— Обичам те, татко. — Том изпъна рамене и отстъпи назад. — Но не ме заплашвай.

— Скъпи. — Софи сложи ръка на рамото му. — Баща ти не е на себе си. Преминал е през ужасно изпитание...

— Не смей да говориш за мен снизходително! — изрева Пиер. — Да не си посмяла! Ти си моя жена, Софи, и ще останеш в моя дом!

Трепереше. Никога, през целия му живот, пронизан от най-необичайни събития, никой не му се бе противопоставял по такъв начин. Никога така директно, открито, право в лицето. В това бе неговата магия, чарът на Пиер Масо, Пьотр Владеквич, Владек, безименния — той можеше, бе призван да манипулира хората; те бяха неговите играчки, играчки, над които властваше, които местеше в центъра или в ъгъла според собствената си воля и те му се подчиняваха напълно. А нима от всички същества по света тези не му принадлежаха най-пълно?

В този момент се чу и друг шум.

— Пиер, Пиер.

Той се извърна рязко в гнева си. Катрин — ето я и нея, неговата Наташа, и тя също се обаждаше не на място. Бе се приближила до него, облечена в богатата си премяна... Да, у нея още имаше следи от някогашната ѝ красота.

— Тя не е твоя жена, Пиер! Нямах нужда от нея!

Трескавият блясък в очите ѝ му убягна и той само я побутна леко — да се маха от пътя му.

— Замълчи — просъска ѝ.

Но тя остана на мястото си. Дърпаше го за ръцете, търсеше вниманието му.

— Ти си мой. — Катрин-Наташа се усмихна; погледът ѝ бе налудничав и напрегнат, което сякаш нажежи въздуха. — След всичко! След всичките тези години. — Приблужи се съвсем близо до него, старческите ѝ очи горяха, дъхът ѝ го облъхна. — Бях ти вярна. Подчинявах ти се. Най-накрая аз съм тази, която спечели! Нали? Ти си мой, завинаги — завинаги! Както винаги съм вярвала, че ще бъде. Никоя от тях не значеше нищо за теб. Само аз!

Той гневно поклати глава.

— Успокой се!

— А тази уличница защо е тук? Отпрати я. Тя не е за теб — бърбеше Катрин, сякаш не на себе си. — Аз съм тук, тук съм, най-накрая... аз съм тук, тази, която вярваше в теб, скъпи мой, моят Пиер...

— Бабо. — Том най-сетне успя да отвори уста. — Това е проблем между мама и татко. Не бива да се месиш.

— Не я ли чу? — почти истерично викна Катрин. — Тя не те обича! Никога не те е обичала! Тя не може да бъде твоя жена!

— Бабо...

— Млъквай! — просъска тя към Том с внезапна отровна омраза. — Ти също го предаде! Ти си едно нищо! И ти си като нея, изцяло нейно копие!

Пиер се вторачи в Катрин и рязко рече:

— Майко, овладей се.

Но тя се бе вкопчила в него; под дантелените ръкавици усещаше съсухрените ѝ старчески ръце, настойчиви, корави, като пипала на изплашено до смърт животно.

— Не искам тази уличница тук... не я искам в дома ни...

— Домът е негов! — викна Джуди, която не можеше повече да търпи излиянията на старицата. — Не е твой! Ти си болна! Ненавиждаш всяка жена, която е до него! Но знай, ако не е Софи, тогава ще съм аз! Аз! Аз го обичам!

Червената гневна мъгла в съзнанието на Пиер бе пронизана от ново чувство: той усети страх. Обърна се рязко към Катрин. Глупачка, стара глупачка!

— Майко! — остро викна той.

Но тя впи поглед в лицето му с блеснали замъглени очи.

— Кажи им, Пиер! Кажи им, Пьотр — кажи им! Време е — това е нашето време. Тя е нищожество, предателка!

— Ти си полудяла! — студено отсече той.

— Не. Чаках достатъчно дълго. Сега моментът настъпи! — Катрин се засмя диво и високо в някакъв налудничав триумф. — Ти обичаш мен, кажи им, че обичаш мен! Изгони ги! — Тя махна към Софи и Джуди. — Те не са за теб! Ти избра мен, само мен!

— Ти си негова майка! — викна Джуди.

— Не! — Катрин отстъпи назад и много късно, прекалено късно той забеляза, че лудостта, манията ѝ е преминала границите и бушува в очите ѝ. — Не съм му майка! Аз съм негова жена! Неговата жена Наташа! Обичам го! Убих заради него! Ти си едно нищожество, една уличница! И ти — извърна се тя към Софи, — и ти си една никаквица! Никога не си била достойна да бъдеш негова жена!

— Майка ми не е добре — каза Пиер.

Тогава Катрин изви глава, погледна го в лицето и заговори бавно:

— Аз не изгубих вяра в теб. Аз, само аз. Тази жена те предаде, напусна те заради англичанина. А уличницата спеше със сина ти. Но аз ти бях вярна. Кажи им, че ме обичаш, Пьотр. Разкажи им за нас. Разкрий им истината, че съм твоя жена. Не Софи. Аз, Наташа. Наташа Владеквич. Твоята истинска жена.

Софи стисна здраво Том. И двамата останаха вцепенени от сцената, която се разиграваше пред очите им.

— Майко, престани! Ти не си на себе си! — със смразяващ глас процеди Пиер.

— Нее! — викна тя и сега в гласа ѝ имаше още нещо. Ужасяващ, бавно разгарящ се гняв. — Нее. Този път няма да ме предадеш. Ти ще избереш мен.

— Трябва да се обадим в болница — мрачно обяви Пиер. — Майка ми е полудяла.

Катрин се нахвърли върху Софи, хвана я с налудничавата сила за дрехата; омраза, дълбока омраза бе изписана върху лицето ѝ.

— Името му е Пьотр. Аз съм Наташа. Той ме намери в Естония. Бяхме влюбени, избягахме във Финландия. Той уби племенницата ми, за да дойдем тук, тя се казваше Од...

— Млъкни! — изкрещя Пиер.

— Нямаше никаква фирма „Дом Масо“ — Катрин вече виеше като вълчица. — Има само един мъртъв часовникар, Жил, и съпругата му. Той уби и двамата. Аз трябваше да се преструвам на негова майка, аз го обичах, толкова много го обичах! Ти никога не си го обичала! А той те дари със син! Но аз, аз съм тази, с която е бил през целия си живот!

— Мили боже! — Том най-сетне успя да продума. — Вярно ли е това, татко?

Джуди, застанала до вратата, залитна; краката ѝ се огънаха и тя се вкопчи в близката масичка.

— Ти си убил Грегоар — едва успя да каже тя. — Вярно е, ти си го убил...

Пиер усети как червената мъгла се сгъстява още повече и гневът изцяло го погълна. Нахвърли се върху Наташа.

— Ти си предателка! Луда старица! Не си достойна за мен! Дори не знаеш името ми! Никога не съм се казвал Пьотр...

От гърлото на Софи излезе сподавен вик. Том побутна майка си зад гърба си и стисна здраво ръжена...

Пиер изведнъж осъзна. Бе крещял на руски.

А сега и Катрин му крещеше в отговор, отново на руски:

— Ти си мой, мой си, мой! Аз съм твоя жена! — Тя се втурна към него. — Аз съм твоя жена...

Той започна да я ругае, буташе я грубо, заплашваше я, че ще я убие, ще я удуши...

Но нищо не излизаше от устните му. Някакво съскане. Само съскане. И тогава забеляза първите червени пръски.

Софи изкрещя. Том се втурна към двамата.

А после болката...

Пиер, Пьотр, Владек... вдигна ръка... напипа дупката в гърлото си, видя дългото острие в ръката ѝ. Дълго, остро... от чисто злато и искреше, обсипано с диаманти... Катрин бе използвала фибата за коса като острие. Докато тръпнеше в агония, Пиер се запита колко дълго е чакала. Дали винаги е знаела, че този миг ще настъпи?

Опита се да извика. От устата му не излезе никакъв звук. Спомни си за Жил и Матилда. За Од. За баща си...

Кръв, кръв. Боже, каква болка! Непоносима...

— Татко! — викна Том. — Татко, татко!

Синът му го подхвана; той усети пръстите му върху раната, почувства дланта му, която отчаяно, безсилно се мъчеше да запуши понизаното му гърло... Погледът му се вторачи в очите на Том...

В последните си мигове той осъзна с изненада, че там, в тези синовни очи, има любов — истинска любов. И като че ли за един-единствен миг Владек се разкая...

Не можеше да говори. Отново потърси очите на Том. И в този единствен и безкрайно кратък миг сякаш с последните искрици от живота си отвърна на любовта му и поиска неговата прошка.

А после умря.

Катрин-Наташа се изтръгна от ръцете на Софи; цялата опръскана с кръвта на Пиер, тя стенеше. Пронизителен остър вик като на ранено животно се изтръгна от дълбините на душата ѝ. И в този миг, преди някой да успее да реагира, тя стисна диамантеното острие и със

старческите си ръце, задвижени със сетни остатъци от сила, го забодете право в сърцето си.

* * *

Когато полицаите най-сетне си тръгнаха, вече минаваше три след полунощ. Хю бе пристигнал веднага и бе останал плътно до Софи. Том също не искаше да се отдели от нея. Тримата бяха останали заедно, скупчени в единия край на стаята, докато съдебният лекар вършеше работата си. После отнесоха трупове и трябваше да отговарят на безброй въпроси.

Джуди стоеше в един ъгъл, сама. Понякога прокарваше ръка през очите си; явно плачеше.

Софи целуна сина си по бузата.

— Може ли да те оставя за момент, миличък?

— Добре съм. — Том се насили да се усмихне; очите му бяха посивели от скръб, но Софи инстинктивно усещаше, че в крайна сметка силната му младежка жизненост ще надделее и той ще се оправи. През последните няколко месеца момчето се бе превърнало в истински мъж. Щеше да превъзмогне и това. — След малко ще си легна. А утре сутрин ще се обадя на Поли.

— Добре. — Тя го прегърна. — Ей сега се връщам.

Софи прекоси полирания дъбов под на залата и се приближи до Джуди.

— След малко ще се махна от погледа ти — смело заяви американката, вирнала предизвикателно брадичка. — Полицаите прибраха колата му... Имам мобилен телефон, ще си повикам такси.

— Няма нужда. Ричард ще те закара където пожелаеш. — Софи махна към високите френски прозорци. — Искаш ли да излезем за малко навън? Не е много студено.

Джуди я погледна изненадано; Софи забеляза следите от сълзи по лицето ѝ.

— Да. Благодаря.

Последва Софи на терасата и седна до нея на викторианската пейка от ковано желязо, покрита с пъстри възглавнички, която винаги

стоеше под навеса. Почти пълната луна бе слязла ниско, но все така грееше ярко през облаците.

Джуди заговори първа.

— Знам, че ти дължа извинение. — Въздъхна горчиво. — Наистина вярвах, че го обичам, ако това сега има значение.

— И аз така мислех, някога. Разликата между мен и теб е, че ти наистина си го обичала. Както вероятно и Катрин — или която е била тя.

Джуди поклати глава.

— Не — отвърна тя. — Излиза, че никога никой не го е познавал. Аз поне не съм го познавала. Бях влюбена в определен образ. Не в този човек. Но докато осъзная истината, вече е прекалено късно. Толкова дълго се бях вторачила в този романтичен идеал, че напълно бях изгубила себе си. Катрин може би го е познавала по-добре, но и тя е страдала от същата болест като мен, може би още повече. Това не е любов, а мания. Налудничавата страст. — Тя въздъхна. — Ти и Хю наистина познавате любовта.

— Да, така е. — Софи се усмихна и примигна няколко пъти, за да прогони влагата от очите си. — Искам да знаеш, че те разбирам. И ти прощавам — в случай че това изобщо има значение за теб. Не тая огорчение. Мисля, че на всички ни стига толкова омраза и гняв.

— О, господи, наистина — простена Джуди. Изпъна рамене. — Мисля, че се досещах: убийството на Грегوار бе негова работа, въпреки че се преструваше. Просто не исках да го приема. Толкова много време бе минало от онези години... Тогава Пиер бе центърът на вселената ми. Беше идеал, а не реален човек. — Тя потрепери. — Сега сякаш се събуждам... все едно излизам от някаква гъста мъгла.

— Какво ще правиш?

За пръв път на лицето на Джуди се появи лека усмивка.

— Ще започна отначало — отвърна тя. — Научих много. Ще продам апартамента, ще се върна в Ню Йорк. Сега, след като нищо не ме задържа тук, имам чувството, че мога да направя... каквото си поискам. Почти всичко. Ще започна собствен бизнес. — Тя се усмихна широко. — Може би дори ще се влюбя — в някой свестен мъж.

— Мисля, че можем да постигнем всичко, което си пожелаем. — Софи й отвърна също с усмивка. — Наистина го вярвам.

— И аз. В това имаме нещо общо помежду си. — Джуди се изправи, изпъна гръб и вдигна уверено глава. Протегна ръка към Софи. — Желая ти всичко най-добро.

— И аз на теб. Ако си готова, Ричард те очаква отпред. Ще те закара до дома ти.

— Благодаря. Сбогом — каза Джуди.

— Сбогом.

Софи остана загледана след нея, докато Джуди, старата ѝ съперничка, си тръгна с високо вдигната глава. Завинаги си тръгна от живота ѝ. Изведнъж я обзе невероятно усещане за покой.

Дълго седя навън, сама, загледана към езерото под лунната светлина. Не бе сигурна колко време е минало, но по едно време усети силна ръка върху рамото си. Обърна се — беше Хю.

— Как си, скъпа моя?

— Добре съм — отвърна тя.

— Том си легна.

— Той ще се оправи. Силен е, познавам го.

Хю седна до нея и я прегърна.

— Толкова те обичам — тихо рече той. — Не исках да свършва така.

— Никой от нас не искаше. Но изборът бе на Пиер. И на Катрин.

— Искаш ли да се върнем в хотела?

— Не, тази нощ ще остана тук. — Тя го целуна бавно и нежно по устните. — Не вярвам в призраци. Вярвам в прошката, в милостта и любовта — и в нашето семейство.

Нещо в тона ѝ привлече вниманието му. Той се отдръпна леко и се вгледа в лицето ѝ.

— Може би не е най-подходящият момент да ти го кажа. — Софи постави ръка върху корема си, нежно, като ласка. — Но всичко това бе един край, посвоему... А сега има и ново начало.

— Мили боже... да не искаш да кажеш...

— Да. Бременна съм — каза тя и се притисна в него.

Отново го целуна, страстно и Хю плътно я притисна в прегръдките си.

— Искам да останем така — каза той след минута. — Това е най-прекрасният миг в живота ми. Искам да останем така завинаги. Какво ще кажеш?

— Ще имаме и по-хубави мигове. Скоро. В бъдеще. Всичко ще бъде прекрасно. — Софи въздъхна радостно. — Макар че много ми харесва как луната огрява езерото. Обичам да гледам как искри.

Хю отново я целуна и я поведе навътре.

Издание:

Луиз Бегшоу. Искри

ИК „Хермес“, Пловдив, 2009

Редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Ивелина Йонова

ISBN: 978-954-26-0734-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.